

Aşkı biz seçmedik; o bizi seçti...
Doğru ya da yanlış...

Yalınayak

Elin Hilderbrand

ALTIN KİTAPLAR

KAKTÜSÜN

O YAZ HER ŞEY DEĞİŞECEKTİ!...

Sıcak bir haziran günü, iki küçük çocuk ve üç kadın Nantucket Havaalanı'na inerler. Üç kadının da duygusal sorunlar altında ezildikleri gün gibi ortadadır. Çocukların annesi Vicki'nin ciddi sağlık sorunları vardır. Arkadaşı Melanie yedi başarısız tüpbebek tedavisinden sonra hamile kalmış fakat kocasının kendisine ihanet ettiğini öğrenmiştir. Vicki'nin kız kardeşi Brenda ise öğrencisi ile yaşadığı yasak aşk ortaya çıkınca üniversitedeki görevinden kovulmuştur. Üç kadın da kişisel dertlerinden uzaklaşıp Nantucket'ın huzur verici ortamında yaz aylarının, denizin ve güneşin tadını çıkarmak isterler.

Yirmi iki yaşında bir genç olan Josh Flynn, elinde olmadan bu üç kadının hayatına karışır.

Dört kişinin yaşamını dile getiren *Yalınayak*, bir aşkın pek çok yaşamı altüst edebileceği gibi, aile ve yuva gibi olguları da pekiştireceğini anlatıyor.

Yalınayak, bir yaz gününü anımsatan eğlenceli, unutulmaz ve biraz da acımsı tatlar bırakan güçlü bir roman.

Elin Hilderbrand, kocası ve üç çocuğu ile Nantucket'da yaşamaktadır. Collegeville, Pennsylvania'da büyüyen yazar, daha önceki beş romanının da geçtiği mekân olan Nantucket'a yerleşinceye dek bol bol seyahat etmiştir. Johns Hopkins Üniversitesi'nden mezun olan Hilderbrand, ayrıca Iowa Üniversitesi roman yazma atölyelerinden de diploma almıştır.





ISBN 978-975-21-0884-4

9 789752 108844

ALTIN KİTAPLAR


BELONGS TO
KAKTUS TEAM



BELONGS TO KAKTUS TEAM

KİTABIN ORİJİNAL ADI

BAREFOOT

YAYIN HAKLARI

2007 ELIN HILDERBRAND ©
ONK TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. ©

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / AĞUSTOS 2007
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0884 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513.63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr



Elin Hilderbrand

Aşkı biz seçmedik; o bizi seçti... Doğru ya da yanlış...

Yalınayak



TÜRKÇESİ
IRAZ DEMİR

ALTIN KİTAPLAR

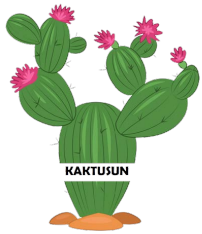
BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Heather Osteen Thorpe'ye; bebek evi, paten gösterileri, reçelli fıstık ezmesi seansları, gitar partisinden sonra toplam altı çocuğumuzun şerefine. Sen bir kadının arayıp da bulamayacağı bir kız kardeşten daha yakın bir dostsun...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM



BİRİNCİ BÖLÜM

HAZİRAN

Uçaktan üç kadın indi. Bu, bir şakanın başlangıcı gibiydi. Babasının hava trafik kontrolcüsü olarak çalıştığı Nantucket Memorial Havaalanı'nın yaz sezonu işçisi ve Middlebury Üniversitesi son sınıf öğrencisi Joshua Flynn, bu üç kadını hemen fark etmişti. LaGuardia'dan kalkan US Airways seferiyle gelmişlerdi. Üç kadın ve iki küçük çocuk, bunda değişik bir şey yoktu; peki o zaman Josh'ın dikkatini çeken neydi? Josh Flynn, Middlebury Üniversitesi'nde yaratıcı yazın öğrencisiydi ve aynı zamanda bir yazar olan danışmanı Chas Gorda, bir yazarın, yaklaşmakta olan bir fırtınayı sezinler gibi, havada güzel bir hikâyenin kokusunu aldığını söylerdi. *Bu gibi bir durumda tüylerin diken diken olur,* demişti Chas Gorda. Josh kollarına baktı -hiçbir şey yok- ve parlak turuncu renkteki yeleğini çekiştirdi. Carlo'nun valizleri indirmesine yardım etmek için uçağa yaklaştı. Babası Tom Flynn, Josh'ın bulunduğu yerden beş kat yukarıdaki bil-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

gisayar odasında olur, bazen onun "adam gibi" çalışıp çalışmadığını kontrol ederdi. Gözetim altında çalışmak, Josh'ın düşündüğünden de daha rahatsız ediciydi ve bu işte iki haftadır çalışmakta olduğundan, artık kendini kaptırmadan hikâyeler aramayı öğrenmişti.

Kadınlardan ikisi pistte duruyordu. Josh onların kardeş olduklarını rahatlıkla söyleyebilirdi. Bir Numaralı Kardeş, rüzgârda dörtbir yana uçuşan uzun, açık kahverengi saçlara, sivri bir burna, mavi gözlere sahipti ve mutsuz olduğu çok açıktı. Alnı, şu komik Çin köpeklerininki gibi kırışmıştı. İki Numaralı Kardeş de aynı sivri burna ve mavi gözlere sahipti; ama Somurtkan Kardeş'in aksine, İki Numaralı Kardeş'in yüzünde şaşkın bir üzüntü ifadesi vardı. Neredeyse ağlayacakmış gibi sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Kız kardeşinden daha kiloluydu ve omuz hizasında küt kesilmiş saçları, beyaza yakın sarıydı. İçinden bebek bezleri ve plastik oyuncaklar taşan çiçek baskılı bir çanta taşıyor ve sanki bu uçak yolculuğu onu ölümüne korkutmuş gibi derin derin abartılı nefesler alıyordu.

Üçüncü kadın, kucağında bir bebek ve bacaklarının arasında dolanan dört yaşlarındaki bir çocukla birlikte merdivenlerin başında dengede durmaya çalışıyordu. Güzel, yuvarlak bir yüzü ve hasır şapkasının altından dökülen bukle bukle saçları vardı. Dizleri yırtık bir kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti.

İki kardeş, bu üçüncü kadının merdivenden inmesini bekliyordu. Derin nefesler almakta olan kardeş, elindeki anahtarları sallayarak bebeğe doğru uzandı. "Anneye gel," dedi. "Tamam Melanie, ben alırım." Kucağındaki bebeğin dışında, Hasır Şapka, bir paket Cheerios, yeşil renkte plastik bir bardak ve uçak tutması için olan torbalardan birini taşıyordu. Yerden iki basamak yukarıdaydı ki, arkasındaki çocuk, "Brenda Teyze, işte geliyorum!" diye bağırdı.

Ve atladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asıl hedefi Somurtkan Kardeş'ti; ama o heyecanla yirmi küsur kiloluk bedenini Hasır Şapka'nın sırtına fırlattı ve kadını, elindeki bebekle birlikte boylu boyunca asfaltın üzerine serdi. Josh öne doğru atıldı; ancak o da, onları kurtarabilmek için yeterince çabuk davranamadığını biliyordu. Hasır Şapka, bebeğin kafasını elleriyle korudu ve o düşüşün bütün yükünü dizleriyle sol kolunun üzerine aldı. Aahh!

"Melanie!" diye bağırdı derin derin soluyan kız kardeş. Bebek bezi çantasını fırlattı ve Hasır Şapka'ya doğru koştu. Bebeğin hiç sesi çıkmıyordu. Boynu kırılmıştı. Ölmüştü. Joshua sanki altını ıslatmış gibi, asfaltın üzerine bir şeylerin damladığını hissetti. Sonra bir anda... bir ağlama! Biraz önce belli belirsiz nefes alan bebek, şimdi avazı çıktığı kadar ağlıyordu. Yaşıyordu! Derin derin soluyan kız kardeş, bebeği aldı, görünürde bir yaralanma olup olmadığını kontrol etti ve bebeği sakinleştirdi. Somurtkan Kardeş bacaklarına sarılan cürmün faili ağabeyle birlikte yanlarına geldi.

"Bebek iyi mi?" diye sordu. Telaşlı yüz ifadesi şimdi endişeli ve merak dolu bir hal almıştı.

"Gayet iyi," dedi. "Sadece korktu." Hasır Şapka'ya doğru uzandı. "Melanie, iyi misin? İyi misin? Kendini iyi hissediyor musun?"

Melanie asfaltın tozunu yüzünden sildi; bileğinde bir çizik vardı ve biraz da kan. Cheerios torbası yola saçılmıştı, plastik bardak Josh'ın ayaklarının dibine yuvarlanmıştı. Josh hem bardağı hem de uçak tutması için olan torbayı yerden aldı.

"Sizin için ilkyardım çantasını getirmemi ister misiniz?" diye sordu Melanie'ye.

Kadın bir elini yanağına koydu ve diğer eliyle karnını ovuşturdu. "Ah, hayır. Teşekkür ederim, ben iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu derin derin soluyan kardeş. "Peki ya?..."

"Ben *iyiyim,*" dedi Melanie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Blaine özür dileyecek," dedi derin derin soluyan kardeş. "Özür dile, Blaine."

"Üzgünüm," diye mırıldandı küçük çocuk.

"Kardeşini incitebilirdin. Melanie'yi incitebilirdin. Böyle şeyler *yapamazsın* tatlım. *Dikkatli* olmalısın."

"Üzgün olduğunu söyledi, Vick," dedi Somurtkan Kardeş.

Bu bir şaka değildi. Bu kadınların üçü de, Josh'ın şimdiye kadar gördüğü en bedbaht insanlardı.

"Nantucket'a hoş geldiniz," dedi Josh sözlerinin onları biraz olsun neşelendirebileceğini umarak; Carlo, ona her seferinde bir elçi olmadığını hatırlatmasına rağmen. O sadece valizlerle ilgilenmeliydi, babası onu izliyordu.

Somurtkan Kardeş gözlerini devirdi. "Çok teşekkürler," diye yanıtladı.



Brenda terminalin dışında taksiye binerlerken adaya arabayla gelmeliydik, diye düşündü. Nantucket'a her zaman arabayla gelirlerdi. Ama bu yıl farklıydı. Çocuklar ve Vicki'nin kanser olması nedeniyle masraftan kaçınmayıp uçakla gelmeyi yeğlemişlerdi. Brenda keşke geleneği hiç bozmasaydık, korkunç bir başlangıç oldu, diye aklından geçirdi. Melanie bütün uçuş boyunca kusmuş ve şimdi de düşerek, Vicki'ye endişelenmesi için başka bir sebep yaratmıştı. Bu yazın bütün amacı Vicki'ye yardım etmek, onu sakinleştirmek ve onun vücudundaki bu hastalığı hafifletmekti. *Amaç bu, Melanie!* Şimdi Melanie, taksinin içinde, Brenda'nın arkasında gözlerini kapatmış oturuyordu. Vicki, Melanie'yi Nantucket'a davet etmişti; çünkü Melanie'nin "sorunları" vardı. Connecticut'ta "karmaşık bir durum"la mücadele ediyordu. Ancak sebeplerden biri de, yalnızca Brenda'nın desteğinin Vicki için yeterli olmayışıydı. Bütün hayatları ve yetiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me dönemleri boyunca, ister kamp gezileri, ister yaz karnavalı geceleri, ister Pazar Ayinleri olsun, Vicki hep bir arkadaşını yanında getirmişti.

Bu yaz da o arkadaş Melanie Patchen'dı. Melanie'nin de onlara katılacağı haberi Brenda'ya son anda ulaşmış ve ona itiraz etme fırsatı bırakmamıştı. Darien'dan LaGuardia'ya kadar olan limuzin yolculuğu boyunca, Brenda "karmaşık durum"la ilgili bir şeyler duymuştu: Melanie ve kocası Peter Patchen "her zaman" çocuk sahibi olmaya çalışmışlardı; geçen yıl tam yedi başarısız tüpbebek operasyonu geçirmişlerdi. Sonra, birkaç hafta önce Peter, kendi ofisinden Frances Digitt adında genç bir kadınla ilişkisi olduğunu itiraf etmişti. Melanie kötü durumdaydı. O kadar üzgündü ki sonunda hastalandı, yediği yemekleri vücudunda tutamıyordu ve devamlı yatıyordu. Daha sonra âdet görmemeye başladı. *Hamileydi* ve bu durumun "karmaşık" tarafı, Melanie'nin hamile olduğunu ve Nantucket'a gideceğini kocasına haber vermeden Connecticut'dan ayrılmasıydı. Brenda ve Vicki'yle beraber kaçmıştı; çünkü "düşünmek için zamana ve uzaklaşmaya" ihtiyacı vardı.

Brenda bu bilgiyi sessizce, ama biraz da şüpheyle hafızasına kaydetmişti. Bu yaz Vicki ve Brenda'nın ihtiyacı olan en son şey karmaşık bir durumdan uzaklaşmaya çalışan bir kaçaktı. Vicki akciğer kanseriydi ve Brenda'nın da kendi sorunları vardı. Bu sonbaharın başında, Brenda tek erkek öğrencisiyle yattığı için Champion Üniversitesi'ndeki öğretmenlik hayatı sona ermişti ve bu da yetmezmiş gibi, üniversiteye ait değerli bir sanat eseri hakkında yapılan haksız bir suçlamaya maruz kalmıştı. *Seks skandalı! Suçlamalar!* Brenda yetenekli genç bir profesör, Champion Üniversitesi'nin "o kız"ı olarak sahip olduğu gözde insan konumundan çıkmış, alay ve dedikodu konusu haline gelmişti. Champion'un kampüsündeki herkes onun hakkında konuşuyordu: *İlk döneminde* İngilizce Bölümü'ndeki en yüksek öğretim notlarını alan Dr. Brenda Lyndon, öğrencilerinden biriyle yasak bir ilişki içindeydi. Sonra, bir sebepten dolayı, kimse onun İngilizce Bölümü Bar-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rington Odası'nın duvarında asılı duran orijinal bir Jackson Pollock'u -çok hevesli eski bir mezundan hatıra kalmıştı- bilinçli şekilde tahrip ettiğini fark etmemişti. John Walsh'la olan küçük düşürücü ilişkisinin ve tahribat masraflarının yanı sıra Brenda ücretini karşılayamayacağı bir avukat tutmak zorunda kalmıştı. Durumla ilgili en iyi ihtimal, avukatı Brian Delaney'in, üniversitenin sanat restorasyon takımının resmi onarabileceğini, "ot parçasını" doldurabileceklerini ve resmi yenisi kadar iyi hale getirebileceklerini söylemesiydi. En kötü ihtimal ise, hasarın onarılamamasıydı. Üniversite hâlâ bu sorunla ilgileniyordu.

Brenda, görünürde Vicki'nin yardıma ihtiyacı olduğu için Nantucket'a gelmişti. Ancak Brenda hem işsizdi hem de işe alınamayacak biri durumundaydı ve paraya ciddi bir şekilde ihtiyacı vardı. "Uzaklaşmaya" ve "düşünmek için zamana" ihtiyacı olan yalnızca Melanie değildi, Brenda'nın da buna ihtiyacı vardı. Hem de delicesine. Bütün kariyerine doğrudan tek bir konu üzerine odaklamıştı: Fleming Trainor'un romanı, *The Innocent Impostor*.(*) Bu az bilinen 1970'de çıkan basım, Brenda'nın tezinin ve Champion'da verdiği şaşırtıcı derecede popüler olan dersinin konusuydu. Brenda'nın artık akademik hayatı bittiği için *The Innocent Impostor* ona para kazandırabileceği tek yol -en azından avukat ücretini ya da yüklü miktarda cezayı ödemek için gereken parayı kazandırabileceği tek yol- Brenda'nın bu romanı geleneklere ve akademik kriterlere uygun olmayan şekilde kullanmasıydı. Brian Delaney, Brenda'ya bir film senaryosu yazmasını önermişti. Brenda başta dalga geçmişti; ama Brian Delaney'in de belirttiği gibi: *Hollywood nostalji olayını sever. Vanity Fair'e bak, Jane Austen'a bak. The Innocent Impostor* o kadar silikti ki, Amazon.com'da bile yoktu; ama Brenda çaresizdi. Sadece paraya ihtiyacı yoktu, ayrıca bir projeye, üzerinde çalışacak herhangi bir şeye çok ihtiyacı vardı. Bu fikir etrafında bir süre dolaştı ve

(*) Masum Hilekâr.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde ne kadar düşünürse, fikir ona o kadar tuhaf gelmeye başladı. Bu yaz, birileri ona para kazanmak için ne yaptığını sorsaydı, onlara bir film senaryosu yazdığını söyleyecekti.

Brenda'nın Nantucket'a gelmesinin bir nedeni de, John Walsh'un Manhattan'da olması ve sekiz milyon nüfuslu bir şehir içinde bile onun varlığını, sanki yan dairesinde yaşıyormuş gibi açık ve net bir şekilde hissedebiliyor oluşuydu. John Walsh'a karşı hisleri ne denli kuvvetli olursa olsun, onunla olan bağlarını koparmalı, rezil olduğu bu şehri terk etmeli ve kız kardeşine yardım etmeliydi. Nantucket'da geçirilecek bir yaz tüm bunların çözümü olacaktı. Brenda ile Vicki'nin büyük teyzesi Liv yazlık evini, ölümünden sonra onlara bırakmıştı. Artık resmen bu ev Vicki ve Brenda'ya aitti.

Asıl soru, "*O neden buradaydı?*" değildi. Asıl soru, "*Neden burada olduğu için daha mutlu değildi?*" idi.

Brenda kucağındaki bebeğe sıkıca sarıldı ve diğer kolunu yanına kıvrılmış olan dört yaşındaki yeğeni Blaine'e doladı. Taksi şoförü, "Nereye?" diye sordu. Brenda, "Shell Sokağı, Sconset," diye yanıtladı.

Shell Sokağı, Sconset. Bunlar Brenda'nın İngilizcede en sevdiği sözcüklerdi. Brenda para kazanmanın bir yolunun da, bu yazlık evin kendi üzerindeki yarısını Vicki ve Ted'e satmak olduğunu unutmamıştı. Ancak Brenda bu adanın sahip olduğu bir parçasından feragat etmeyi göze alamıyordu: oldukça küçük bir evin yarısından. Brenda camdan dışarı, Milestone Yolu'nu çevreleyen ve her zaman yeşil kalan bodur yeşilliklere, birbirleriyle uyum içindeki çalılık arazilere baktı. Havayı içine çekti, hava o kadar temiz ve boldu ki anestezi etkisi yapıyordu; Brenda'nın gözleri kapanmaya başladı. Brenda, Walsh'un burayı ne kadar seveceğini düşünmeden edemedi. O tam bir açık hava adamıydı, tipik bir Avusturalyalı; kumsalı ve dalgaları, açık alanları ve berrak gökyüzünü severdi. Manhattan'da telef olmuştu, bu sanayileşmiş uygarlık başlı başına şaşırtmıştı onu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metrolarda boğuluyordu, yürümeyi tercih ediyordu. Brenda'nın dairesine ulaşmak için, kar fırtınasında kaç kez Central Park'tan geçmişti? Derslerden sonra kaç kez Riverside Park'ta gizlice buluşmuşlardı? Görünüşe göre pek çok kez; ama yeteri kadar gizli olmamıştı. Bir kişi şüphelenmişti, yanlış kişi ve Brenda'nın akademik kariyeri, başlangıcından bir buçuk dönem sonra sona ermişti. Walsh otuz birinde ve Brenda da sadece otuzunda olmasına rağmen, "ahlaksız" olarak damgalanmıştı. Champion'daki bu olay o kadar korkunç bir karmaşaya, o kadar büyük bir utanca sebep olmuştu ki, Brenda'nın Walsh'la arasındaki her şeyi bitirmekten başka çaresi kalmamıştı. Walsh buraya gelip onu ziyaret etmek istemişti. Bunun değişik olacağını söylemişti, şehirden uzak. Belki, diye düşündü Brenda. Ancak yeterince değişik değil.

Brenda, Liv Teyze, onun bu şekilde gözden düştüğüne şahit olmadan ölmüş olduğu için rahatladı. Bryn Mawr Üniversitesi'nde son derece başarılı bir Rus Edebiyatı profesörü olan Liv Teyze, Brenda'yı akademide geçecek bir hayat için yetiştirmişti. Bir danışman ve örnek alınacak biri olarak hizmet etmişti. Fleming Trainor, Isaac Babel, Tolstoy, Solzhenitzyn, Dumas, Hugo ve Whitman hakkında kaç saat konuşmuşlardı? Edebiyattan daha onurlu bir uğraş olmadığı, güzel bir akşam geçirmek için Turgenev'le baş başa kalmaktan daha güzel bir yol olmadığı konusunda kaç kez hemfikirdiler.

Walsh'u tanıyana dek, çok iyi gidiyordum, diye düşündü Brenda.

Şimdi Liv Teyze'yi düşündüğünde "mezarında ters dönmek" deyimi aklına gelmişti. Yani Nantucket'da geçecek olan bu yaz, bir bakıma af dilemekle ilgiliydi. Brenda diğerlerinin affetmesini ve daha açık bir şekilde unutmasını istiyordu; sızlayan vicdanını biraz olsun rahatlatmak istiyordu. Düşünmek için zamana ve uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Belki de Melanie'nin yakınlarda olması o kadar da kötü olmazdı. Istırap arkadaşlığı severdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brenda tekrar arkasına baktı. Vicki'nin de gözleri kapalıydı. Melanie ile ikisi uyuyorlardı ve işin garip tarafı, iki âşık gibi el ele tutuşmuşlardı. Brenda kucağındaki sıcak ve yumuşak bebeği daha sıkı tuttu. Altı yaşındaki bir çocuk gibi kıskanç ve dışlanmış hissetti kendini.



Victoria Lyndon Stowe, hayatı boyunca listeler yapmıştı. O, bu özelliğini ilk çocuk ve klasik A tipi bir kişilik oluşuna bağlıyordu, annesi ve babasının desteklemekten başka bir şey yapmadığı bir çocuk. *Vicki çok düzenlidir, hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmaz.* Beşinci sınıfta, Vicki her gün ne giydiğini yazar, böylece iki gün üst üste aynı kıyafeti giymezdi. En çok sevdiği kitapların ve filmlerin listesini yapardı. Her bir arkadaşının doğum gününde ona ne hediye aldıklarını listeler ve onlara teşekkür kartlarını yazarken de bu listelerden çabucak kontrol ederdi. Duke'teyken sayısız listesi vardı. Tri-Delts'in başkanı, drama kulübünün başı ve kampüs tur rehberiydi, bütün işler için yaptığı listelerin yanında dersleri için de listeler hazırlardı. Sonra, gerçek dünyaya adım attığında, listeler ikiye katlandı. Şehirde tek başına yaşayan ve çalışan bir kız olarak listeler yaparken Ted Stowe'la olan evliliğine ve son olarak, iki küçük çocuk annesi olarak sürdürdüğü hayatına dair sonu gelmeyen listeler yapmaya başladı. *Doktor randevusunu ayarla, kütüphaneye kitapları iade et, turp ekmek için süt kartonlarını sakla, bebek bakıcısı için para, Carson Wheeler'la oyun günü, Sam'in, doğum günü partisi için baloncuyu ara, yazlık pijamalar al, üç tekerlekli bisikleti yağla, oyun odasındaki halıları temizlet.*

Vicki'ye akciğer kanseri teşhisi konduğunda, listeler de sona erdi. Vicki en başta itiraz etse de, bu doktorunun önerisiydi. Listeler onun hayatını düzenliyor ve önemli şeylerin kaybolup gitmesini önleyen bir güvenlik ağı görevi görüyordu. Ancak Dr. Garcia ve sonra kocası, Ted ısrar etmişlerdi. Artık liste yok. Bırak onları. Kuru temizlemeden giysileri al-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı unutsa ne olurdu yani? Üç aylık yoğun kemoterapi tedavisine girecek ve eğer kemoterapi beklenen sonucu verip tümörü çıkartılabilecek bir boyuta kadar küçültürse, sol akciğerini ve hilum lenflerini alacakları bir göğüs ameliyatı yapılacaktı. Kemoterapi, ameliyat, kurtuluş... Bunlar bir liste için biraz fazla büyüktü. Ve böylece listeler bir kenara atıldı, Vicki'nin aklında tuttuğu bir tanesi hariç: Artık Önemli Olmayan Şeylerin Listesi.

Bir çocuk ve kız kardeşi sokakta koşuyor, dişçi randevusuna geç kalmışlar. Yanlış ayakkabılarla giyilmiş güzel bir etek. Petersen'ın Doğu Denizkuşları Rehberi. (Darien'da, sahilde gezinen aynen bu rahatlıkta bir grup emekli kadın vardı. Vicki bu kadınlardan nefret ediyordu. Bu kadar şanslı oldukları için onlardan nefret ediyordu. Onlar akciğer kanseri değildi ve değerli dakikalarını istiridye avcısı bir kuş ya da mavi balıkçılı takip ederek geçirme lüksüne sahiplerdi.)

Maalesef, Nantucket'da geçecek bu yaz içinde, Brenda ve Melanie hakkında Vicki'nin kafasındaki Artık Önemli Olmayan Şeyler Listesi'nde yerini alan bazı maddeler vardı. Mesela Brenda ve Melanie'nin anlaşıp anlayaşamayacağı, beşinin Liv Teyze'nin küçük yazlık evinde rahat kalıp kalamayacakları gibi sorun edilebilecek şeyler artık bu listeye dahildi. *Vicki o kadar düzenlidir ki, hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmaz.* Ancak işin aslı, Vicki, Liv Teyze'nin yazlık evinin fiziksel ayrıntılarını unutmuştu. Nantucket'a gelmek gibi radikal bir karar verdiğinde tek düşündüğü, Liv Teyze'nin yazlık evinin ve Nantucket'ın ona vereceği huzurdu. Büyüme çağında her yaz bu evde annesi, babası, Brenda ve Liv Teyze ile kalırdı. Burası onun en sevdiği yerdi, yazı tam anlamıyla tanımlıyordu ve Vicki'nin annesi Ellen Lyndon ayaklarınızın altında bir parça Nantucket kumu olmasının her türlü fiziksel ve duygusal sıkıntıya ilaç gibi geldiğine yemin ederdi. Herkes Vicki'nin yaz tatili için buraya gelerek kendini daha fazla tehlikeye soktuğunu ve onun deli olduğunu düşünüyordu; ama Vic-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki'nin Artık Önemli Olmayan Şeylerin Listesi'ne eklediği bir madde de diğer insanların ne düşündüğüydü.

Brenda'yı davet etmek en belirgin seçenekti. Vicki'nin çocuklara bakmak ve kemoterapiye gidip gelmek için yardıma ihtiyacı vardı ve patlak veren bir skandalın ardından ortaya çıkan yasal sorunlardan sonra Champion'daki işinden kovulan Brenda'nın da şehirden uzaklaşması gerekiyordu. Bu yaz ikisini de kurtaracaktı. Vicki'nin teşhisini izleyen kederli günlerde, çocukluk anılarını yeniden canlandırmaktan bahsetmişlerdi: kumsalda geçen uzun günler, ateşböceği yakalamak, Sesachacha Gölü'ne yapılan bisiklet gezileri, haşlanmış mısır, Monopoly ve badminton oyunları, karadut toplamak, kementini sallayan bir kovboy gibi fenerini döndüren Sankaty Tepesi Feneri'ne yapılan günbatımı yürüyüşleri, salam ve patates kızartmalı sandviçlerle yapılan piknikler, bütün günü yalınayak geçirmek. Vicki'nin çocuklarına yeni anılar yaratmak için yalnızca ikisi olacaklardı. Bu Vicki'nin iyileşmesi ve Brenda'nın yeniden toparlanması için bir şanstı. Annelerinin tavsiyesine uyacaklardı: Ayaklarının altında bir paçra Nantucket kumu. Bu her şeye iyi gelebilirdi: kanser, berbat edilmiş kariyerler, kötü sonlanmış ilişkiler. *Sadece ikimiz,* demişlerdi, ikinci bir doktor görüşü almak için hastanenin soğuk ışıklarının altında beklerken. Bu kız kardeşlerin yazı olacaktı.

Ancak Vicki en iyi arkadaşını nasıl Darien'da bırakabilirdi; özellikle de Peter'ın ilişkisiyle ilgili korkunç haberin ardından daha da büyük bir olay olmasının -Melanie bunu sabahın üçünde telefonda fısıltılarla anlatmıştı- Melanie bunca zaman ve son derece masraflı operasyonlardan sonra hamileyken!

Nantucket'a gel, demişti Vicki hiç düşünmeden ve Ted ile Brenda'ya danışmadan.

Tamam, geleceğim, diye aynı hızla cevap vermişti Melanie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taksi Liv Teyze'nin yazlık evinin önüne yanaştığında, Vicki bir hata yapmış olduğundan korktu. Ev Vicki'nin hatırladığından daha küçüktü, çok daha küçük. Bir ayakkabı kutusu kadardı neredeyse; Blaine'in arkadaşlarının bundan daha büyük oyuncak evleri vardı. *Bu ev çekmiş miydi?* Çünkü Vicki bütün yazları burada annesi, babası, Brenda ve Liv Teyze ile birlikte geçirdiğini ve evin saray gibi olmasa da, en azından rahat olduğunu hatırlıyordu.

"Çok şirin," dedi Melanie, taksiden inerken. "Ah, Vicki. Tam da hayal ettiğim gibi."

Vicki ön kapının çengelini açtı. Tanrı'ya şükür bahçe mimarları gelmişlerdi. Melanie çiçekleri çok severdi. Uçuk pembe Yeni Şafak gülleri sarmaşık parmaklıklarından aşağı uzanıyordu, öndeki çiçekliklere kozmos çiçekleri, mavi delfinyumlar ve tombul, mutlu suratlı zinyalar ekilmişti. Etrafta kelebekler uçuşuyordu.

"Kum havuzu nerede?" dedi Blaine. "Dönen kaydırak nerede?"

Vicki cebinden bir anahtar çıkardı, kabaca yontulmuş üç kalas ve pirinçten yapılmış midye şeklindeki tokmaktan oluşan kapıyı açtı. Kapı girişi çok alçaktı. Vicki içeri girdiğinde, güçlü ve yapılı, 1.98 boyundaki kocası Ted'i düşündü. Ted başından beri onun Nantucket'a gelmesine şiddetle karşı olduğunu söylüyordu. Gerçekten de bütün yazı, en iyi hali düşünüldüğünde bile son derece dengesiz bir ilişkisi olduğu kardeşiyle birlikte geçirmek istiyor muydu? Ve en az Vicki kadar muhtaç durumda olan Melanie Patchen'la? Ve gerçekten de hayatını kurtarmasını umut ettiği kemoterapi tedavisinin Nantucket Yazlık Hastanesi'nde yapılmasını istiyor muydu? Bu Üçüncü Dünya'da yapılan bir tedaviyle eşdeğer olmaz mıydı? *Kahretsin, neler düşünüyorsun*, diye sormuştu Ted. Yenilmiş ve kafası karışmış görünüyordu. Ted, Manhattan'da rizikolu girişimci fonu menejeriydi, kaba kuvvet ve kurnazlıkla çözebileceği sorunları severdi. Korkunç teşhis, dualara kalmış bir tedavi planı ve sonunda Vicki'nin yaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için şehirden kaçmak hakkında verdiği delice karar onu şaşkına çevirmişti. Vicki açıklamalar yapmasının istendiğine inanamıyordu.

Bu, kuvvetle muhtemel onun hayatının son yazı olacaktı ve bunu da Darien'ın sıcağında, arkadaşlarının sevgi ve acımayla karışık ilgisi altında geçirmek istemiyordu. Vicki'nin durumu şimdiden Günün Şarkısı gibi ağızlara sakız olmuştu: *Duydun mu? Vicki Stowe akciğer kanserine yakalanmış. Önce kemoterapi deneyecekler ve sonra ameliyat etmeye değer olup olmadığına karar verecekler. Kurtulup kurtulamayacağını bile bilmiyorlar.* Oyun günü teklifleriyle beraber yiyecekler ve çiçekler Vicki'nin evine akın akın gelmeye başlamıştı. *İzin ver Blaine'i alalım. İzin ver de bebeği alalım. Böylece dinlenebilirsin.* Vicki, Darien'ın yeni hayır merkezi olmuştu. Gelen güveçlere ve zambaklara artık tahammül edemiyordu; çocuklarının yetim gibi başkaları tarafından bakılmalarına dayanamıyordu. Bazı yakın arkadaşlar, o arkadaşların arkadaşları, birkaç tane hiç tanımadığı kadın... Bütün kadınlar akbaba gibi etrafında dönüyorlardı. Ted anlam veremiyordu; o bunu şefkatli bir topluluktan gelen bir yardım olarak görüyordu. Ancak Vicki'nin gitme arzusu, her telefon çalışında, evin önüne yanaşan her Volvo station arabada daha da kuvvetleniyordu.

Nantucket'a gitme fikrini ortaya atan Vicki'nin annesiydi. Zamansız bir diz ameliyatı olmasaydı, kendisi de Vicki'ye eşlik edecekti. Annesi yardım etmeye gelemeyecek olsa da, Vicki hemen bu fikrin üstüne atladı. Liv Teyze'nin miras işleri nisan ayında halledilmişti; ev artık ona ve Brenda'ya aitti. Bu bir işaret gibiydi. Brenda bunun için can atıyordu. Vicki'nin onkoloğu Dr. Garcia bile bu kararı onaylamış, kemoterapinin her yerde aynı olduğu konusunda ona güvence vermişti. Tedavi Connecticut'ta ya da herhangi bir şehirde yapılanla aynı olacaktı. Vicki'nin kanser dayanışma grubundaki, tedavilerin tümünü en az geleneksel yöntemler kadar kabullenmiş olan insanlar onu anlıyorlardı. *Keyfine bak,* demişlerdi. *Rahatla. Çocuklarınla oyna. Dışarı çık. Arkadaşınla ve kardeşinle sohbet*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

et. Yıldızları seyret. Organik meyveler ye. İğne tedavilerini, tomografi taramalarını, metastazları unutmaya çalış. Kendince iyi bir mücadele ver. Güzel bir yaz geçir.

Vicki, Ted'i göz hapsine almıştı. Teşhisi konduğundan beri, kravatını bağlarken cüzdanından bozuk para çıkartırken kahvesine şeker koyarken sürekli onu izliyor, nereye gitse onun da yanında olduğunu hissetmek için bu anları hafızasına kazımaya çalışıyordu.

"Seni özleyeceğim," dedi. "Ama gidiyorum."



Bu yazlık ev 1803 yılında, hayatın hem yoğun hem de sade, insanların kısa boylu ve beklentilerin az olduğu zamanlarda yapılmıştı. Ev normalde bir oda ve kuzeye bakan duvara yapılmış bir şömineden ibaretti; ama zaman içinde odalar için üç tane "yumru" eklenmişti. Odaların hepsi küçük ve tavanları da alçaktı; küçük bir bebek evinde yaşamaya benziyordu bu. Bu, Liv Teyze'nin bu evle ilgili en çok sevdiği şeydi. Burada hayat son derece sade ve her şeyden uzaktı. Televizyon yoktu, telesekreter yoktu, bilgisayar, mikrodalga ya da müzik seti yoktu. Liv Teyze buranın gerçek bir yazlık ev olduğunu söylerdi; çünkü zamanının çoğunu dışarıda, arka verandada bahçeyi ve arazileri seyrederek ya da Sconset plajına inerek geçirmeni sağlıyordu. 1803'te evdeki kadın kanser olduğunda, ortada ne onkolog olurdu ne de tedavi planı. Bir kadın buna rağmen bütün işleri yapmak zorundaydı; ateş yakmak, yemek hazırlamak, kaynar suyun olduğu bir kazanda çamaşırları kaynatmak... Ta ki bir gün yatağında sessizce ölünceye dek. Vicki kapıdan girerken aklında bunlar vardı.

Ev temizlenmiş, mobilyalar havalandırılmıştı. Vicki bunların hepsini telefonda ayarlamıştı; görünüşe göre, Nantucket'da üç yıl boyunca hiç kullanılmadan duran evler son derece alışılmış bir durumdu. Ev güzel kokuyordu, iyimser düşünülürse oda spreyi kokuyordu. Oturma odasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zemini geniş ve cilalı parkeden yapılmıştı ve iskemlelerin çekilmesiyle olan tüm çizikleri, topuklu ayakkabıların açtığı bütün delikleri açıkça gösteriyordu. Alçı ve ahşap kirişli tavan alçaktı ve Viktorya stilii mobilyalar yaşlı kadınlara göreydi: Liv Teyze'nin Delft mavisi yüksek arkalı koltuğu, üzerinde gümüş kaplamalı çay takımları ile Belçika dantellerinin bulunduğu zarif sehpa... Liv Teyze'nin yazlık kitaplarının ağırlığı altında eğilmiş kitap rafları ve yanmamış odunlarla dolu şömine de oradaydı. Vicki 1961 yılından kalma malzemelerin, gümüş işlemeli formikanın, Liv Teyze'ye ait, tahta ayakkabılı Hollandalı kız desenleri olan porselenlerinin bulunduğu mutfağa girdi. Kapıcının faturası, Elegant Dump adında, yıllardır iş yapmayan bir restoranın ilanı ile birlikte buzdolabının üzerine mıknatısla tutturulmuştu.

Batıdaki yatak odası güneşliydi. Burası Melanie'nin odası olacaktı. İkiz yataklar, Vicki'nin çocukluğundan hatırladığı pembe ve turuncu çizgili çarşaflarla örtülmüştü. (En iyi hatırladığı şey, ilk âdet görüşünde çarşafları lekelemesiydi. Ellen Lyndon "Vicki'nin artık bir kadın oluşunu" aşırı duygusal cıvıltılarla karşılayıp, Brenda ters ters bakıp tırnaklarını yerken Liv Teyze anlayışlı davranmış ve hidrojen peroksidi çıkarmıştı bile.)Vicki, çocuklarla birlikte uyuyabileceği büyük boy yatağın bulunduğu en geniş odayı almıştı, Brenda ise, Vicki'nin evindeki giysi dolabından ancak biraz büyük olan eski çocuk odasında yatacaktı. Bu her zaman Liv Teyze'nin kaldığı odaydı. Burası eski çocuk odası, diye anılıyordu; çünkü hem Liv Teyze hem de Brenda ile Vicki'nin büyükannesi Joy, yaklaşık seksen yıl önce burada bebek bakıcısı Bayan George'la birlikte uyuyorlardı. Liv Teyze artrit ve diğer bütün yaşlı insan hastalıklarına yakalanmaya başladığı zaman,Vicki'nin ailesi ona büyük yatak odasını almasını önermişlerdi; ama Liv Teyze bunu kabul etmemişti. Onlarla Nantucket'a gelmeye son vermiş ve sonra da ölmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Herkes çantaları ve kutuları taşıyarak içeri girdiğinde evde telaşlı bir koşuşturma başladı. Şoför kapının önünde durmuş, parasının ödenmesini bekliyordu. Bu Vicki'nin göreviydi. Yaz boyunca tüm ödemeleri Vicki yapacaktı. O, bu yazın sponsoruydu. Adamın eline yirmi dolar tutuşturdu. *Yeter mi?*

Adam sırıttı. Fazlasıyla memnun olmuştu. "Teşekkürler bayan. İyi eğlenceler."

Taksi uzaklaşırken Blaine ağlamaya başladı. Vicki bütün bu değişikliğin onu huzursuz edeceğinden endişeleniyordu; kahvaltıda babası Ted'le vedalaşacağı sırada duygusal bir an yaşamış ve Melanie'yi uçağın basamaklarından aşağı yuvarlamıştı. Tepki gösteriyordu. Saat üç olmuştu ve uyku zamanı geçmekte olmasına rağmen, Vicki, onun biraz sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendisi de yorgunluktan ölüyordu. Çantasını alıp yatak odasına yalnızca bir buçuk metre yürümek bile onun Kilimanjaro Dağı'na tırmanmış gibi hissetmesine yol açmıştı. Ciğerleri yanıyordu. Nefret ediyordu onlardan.

Birden, Brenda, Blaine'in ciyak ciyak ağlamasından bile daha kötü bir çığlık koyuverdi. "*Ah, hayır! Hayır! Dünyanın sonu geldi!*" tavırlarıyla sızlanıyordu. Ne olmuştu? Eski çocuk odasında ölü bir hayvan mı vardı? Yoksa bir grup ölü hayvan mı? Vicki gıcırdayan yatağına doğru çömeldi. Hareket edecek hali yoktu, aşağı seslendi. "Sorun ne, Bren?"

Brenda, Vicki'nin odasının komik derecede alçak olan kapısında belirdi. "Kitabımı bulamıyorum."

Vicki'nin hangi kitap olduğunu sormasına gerek yoktu. Bu Brenda'ydı, onun kardeşi. Ortada yalnızca bir kitap vardı: Brenda'nın iki yüz yaşındaki ilk basım Fleming Tranior - *The Innocent Impostor* romanı. Çok az insan tarafından bilenen vasat eski bir Amerikan yazarına ait olan kitap, Brenda'nın kariyerinin temeliydi. Brenda, Iowa Üniversitesi'nden master derecesini ve doktorasını alana dek altı yıl uğraşmıştı, bu kitapla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilgili bir tez yazmış ve bir kısmını vasat bir edebiyat dergisinde yayınlatarak Champion Üniversitesi'ndeki işini bulmuştu. Brenda'nın söylediğine göre, bu ilk basım tam bir antikaydı ve binlerce dolar değerindeydi. On dört yaşındayken elli sente rıhtımdaki bir marketten aldığı günden beri bu kitap onunla birlikteydi. Her açıdan onun evcil hayvanı gibi bir şeydi. Onu Manhattan'da bırakmayı düşünemezdi bile, başka bir kiracı evi alıp o kitabı bulabilirdi. Kitap onların yanında, nem ve sıcaklık kontrolü olan bir çantada sekiz bin kilometre boyunca dolaşmıştı. Ve şimdi kayıptı.

"Emin misin?" dedi Vicki. "Her yere baktın mı?" Brenda'nın kitabı, Vicki'nin Artık Önemli Olmayan Şeyler listesine doğrudan giriş yapmış olsa da, bazı şeylere iyi başlamak için sempatik davranmaya çalıştı. Ve bu karakterin krizleri Vicki'nin uzmanlık alanıydı. Çocuklarla birlikteyken bütün günün kaybolan bir şeyleri aramakla geçiriyordu: ayakkabının diğer teki, koltuğun altına kaçan top, emzik!

"Her yere!" dedi Brenda. Tavırlarının bu kadar çabuk değişebilmesi inanılmazdı. Bütün gün şirretliğinden geçilmemişti; ama şimdi kitabı kaybolduğu için birinin yağmurda bıraktığı bir kek gibi eriyordu. Yanakları pençe pençe kızarmıştı, elleri titriyordu ve Vicki, gözyaşlarının da bunun arkasından geleceğini hissediyordu.

"Ya kitabı *kaybettiysem?*" dedi Brenda. "Ya onu?..." Son kelime o kadar kötüydü ki, sanki boğazına bir şeyler takılmış gibi oldu. "LaGuardia'da bıraktıysam?"

Vicki gözlerini kapattı. O kadar yorgundu ki, bu şekilde otururken bile uyuyabilirdi. "Uçaktan inerken yanındaydı, hatırlarsan... Yanında küçük cüzdanın vardı ve..."

"Çanta," dedi Brenda. Gözyaşlarını durdurmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Vicki büyük bir sinir dalgasının içini kapladığını hissetti. Eğer kanser olan Brenda olsaydı, kesinlikle bunu kaldıramazdı. Tanrı hiçbir zaman taşıyabileceğinden fazla acı vermez -bu söz Vicki'nin kanser gru-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunda devamlı tekrar edilirdi- ve bu yüzden Tanrı, Brenda'nın kanser olmasına izin vermemişti.

Evin içinde bir yerlerde bebek ağlıyordu. Bir saniye sonra, Melanie kapıda belirdi. "Sanırım acıktı," dedi. Brenda'nın çaresiz suratına gözü takıldı, elleri hâlâ titriyordu. "Tatlım, sorun ne? Sorun ne?"

"Brenda kitabını kaybetti," dedi Vicki, sakin görünmeye çalışarak. "Eski kitabı. Antika olan."

"O kitap benim hayatım," dedi Brenda. "O her zaman benim yanımdaydı, paha biçilemez, tamam mı? Kendimi iğrenç hissediyorum.O kitap benim uğurum. Şans büyüm."

Şans büyüsü mü, diye düşündü Vicki. Eğer bu kitabın gerçekten doğaüstü güçleri varsa, neden Brenda'nın John Walsh'la yatıp kariyerini mahvetmesine engel olmamıştı ki?

"Havaalanını ara," dedi Vicki. Porter'ı Melanie'nin kucağından aldı ve göğsüne yaklaştırdı. Salı günü kemoterapi başladığında, sütten kesilmesi gerekecekti. Biberondan içecekti. Dokuz aylık Porter bile, Brenda'nınkinden daha mantıklı bir sebepten krize giriyordu. "Eminim oradadır."

"Tamam," dedi Brenda. "Numara ne?"

"Bilgi servisini ara," dedi Vicki.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum ama," diye araya girdi Melanie. "Burada yalnızca bir tane mi banyo var?"

"Sessiz ol!" diye çıkıştı Brenda.

Melanie'nin gözleri büyüdü ve Vicki bir an, onun ağlamak üzere olduğunu düşündü. Melanie çok tatlı biriydi, hatalı bir durumda kendini geri çekerdi ve çatışmadan nefret ederdi. Peter'la ilgili o iğrenç olay olduğunda bile, Peter'a bağırmamıştı. Vicki'nin böyle bir durumda yapacağının aksine o, Peter'ın squash raketini ortadan ikiye bölmemiş ya da düğün resimlerini yakmamıştı. Hasta ve bitkin bir hale gelmişti. Sonrasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ise hamile olduğunu fark etmişti. Onu hayatında en çok mutlu etmesi gereken bu haber, en büyük çelişki ve karmaşa nedeni olmuştu. Kimse bunu Melanie'den daha az hak etmemişti. Vicki, Brenda'ya kesin bir emir vermişti: Ona iyi davran! Ancak Vicki şu anda, daha empatik davranmış olması gerektiğini fark etti. Son derece iyi! Nazik ve tatlı!

"Üzgünüm, Mel," diye fısıldadı Vicki.

"Seni duyuyorum," dedi Brenda. Sonra, iş resmiyeti tarzı bir sesle, "Nantucket Memorial Havaalanı, lütfen. Nantucket, Massachusetts," dedi.

"Bu arada, evet," dedi Vicki. "Sadece bir tane banyo var. Üzgünüm. Umarım senin için sorun yoktur." Vicki henüz banyonun kapısından kafasını bile sokmamıştı; ama hiç değişmediğinden şüphesi yoktu. Yerlerde küçük, altıgen fayanslar, küvetin üzerinde kırmızı ve mor noktalı, transparan bir perde ve üzerinde su tankı ile eski usül, çekme zincirli sifonun bulunduğu klozet vardı. Haftada bir zehirli haplar alacak olan bir kadın, sabahları mide bulantısıyla uyanıp kusan bir kadın, tuvalet eğitimini tam almamış dört yaşında bir erkek çocuk ve Brenda için yalnızca bir banyo. Ve tabii ki, hafta sonlarında Ted. Vicki derin bir nefes aldı. Ciğerleri yanıyordu. Porter'ı diğer göğsüne aldı. Ağzının etrafında süt damlacıkları ve yüzünde de çılgıncasına mutlu bir ifade vardı. Vicki, onu iki hafta önce sütten kesmeliydi. Hatta aylar önce.

"Ben çantalarımı boşaltacağım," dedi Melanie. Hâlâ o hasır şapkası başındaydı. O sabah, Brenda ile Vicki, onu almak için limuzinle evinin önüne geldiklerinde, bahçesinde yabani otları yoluyordu. Lincoln Şehir Arabası'na bindiğinde, ayakkabıları çamurla kaplanmıştı. " Peter'a çiçekleri sulaması için bir hatırlatma notu bırakmalıydım. Ya unutacak ya da umursamayacak, biliyorum," dedi.

"Kocan hâlâ seninle mi yaşıyor?" diye sordu Brenda. "Neden onu kapının önüne koymadın?"

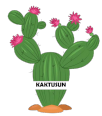
BELONGSTO KAKTUS TEAM

Melanie, Vicki'ye bir bakış fırlattı. "Peter'la olanları biliyor mu?"

O anda Vicki, ciğerleri pis bir suyla doluyormuş gibi hissetti. Melanie'nin durumunun çok gizli olduğunu söylemeyi unutmuştu; ama Brenda, Vicki'nin kardeşiydi ve üçü, *bütün bir yazı* birlikte geçireceklerdi, öyleyse...

"Ona anlattım," dedi Vicki. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Melanie yavaşça. "O zaman, sanırım hamile olduğumu da biliyorsun?"



"Evet," dedi Brenda.

"Üzgünüm, Mel," dedi Vicki.

"Benden laf çıkmaz," dedi Brenda. "Gerçekten. Ancak, benim fikrimi sorarsan..."

"Senin fikrini sormuyor, Bren," dedi Vicki.

"O adama def olup gitmesini söylemelisin," diye devam etti Brenda. "Yirmi yedi yaşındaki macera kızı, kıçımın kenarı!"

"Brenda, yeter!" dedi Vicki.

"Tek isteğim, lütfen hamile olduğumu kimseye söyleme," dedi Melanie.

"Ah, tek kelime bile etmeyeceğim," dedi Brenda. "Söz veriyorum."

Limuzindeki herkesin bu duruma alışması için yeterli zaman geçtikten sonra, Melanie kusmaya başlamıştı. Ters oturduğu için böyle olduğunu söylemişti.

Vicki, Porter'ı omzuna kaldırıp hafifçe sırtına vurdu, Porter ufak bir gaz çıkardı ve kıpırdanıp biraz salya çıkardı ve biraz kustu. Küçük odayı tuhaf, ekmek gibi bir koku sardı.

Brenda başını tekrar içeri uzattı. "Kitap havaalanındaymış," dedi. "Bir çocuk bulmuş. Cumaya kadar arabasız olduğumu söyledim ve o da işten eve dönerken kitabı buraya bırakabileceğini söyledi." Sırıttı. "Gördünüz mü? Kitabın uğurlu olduğunu söylemiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh Flynn'in hiçbir gizemli yanı yoktu; ama duygusuz da değildi. Bir şeyleri, olması gerektiği zaman mutlaka fark ederdi ve şu anda henüz emin olamasa da, bu akşamüstü erken saatlerde gördüğü bu üç kadın ve iki çocukla bir ilişkisi olması gerektiğini biliyordu. Arkalarında çok önemli bir çanta bırakmışlardı. Carlo dişçi randevusu için erken ayrıldığından, telefonu cevaplayan ve çantayı teslim etmesi gereken Josh olmuştu. Kilitlerinin yanında şık şifre yerleri bulunan bir çantaydı. Eğer Josh bir tür roman yazıyor olsaydı, bu çantada bir bomba, uyuşturucu haplar ya da para olurdu; ama Chas Gorda'nın sınıfındaki diğer yaratıcı yazın öğrencileri her zaman "amatör" ve "birbirinin kopyası" polisiye hikâyeler bulurlardı ve çokbilmişin biri mutlaka bu çantanın New York'un hiçbir yerinde güvenlikten geçemeyeceğini söylerdi. Çantanın içinde ne vardı? Josh'ın, yalnızca sesinden bile konuşanın Somurtkan Kardeş olduğunu anladığı kadın korkulu bir tavırla konuşuyordu. Josh çantanın onda olduğunu söyleyene dek endişeli ve heyecanlı gelen sesi, sonradan rahatlamıştı. Josh çantayı kaldırıp salladı. Hiçbir şey hareket etmedi; sanki çantanın içinde buruşturulmuş gazete kâğıtları varmış gibiydi.

Saat on altı otuzdu. Josh küçük ve dağınık ofiste tek başınaydı. Açık kapının aralığından, adaya kendisinden daha önce gelen kolej öğrencilerinden oluşan akşam vardiyasının iş başı yapmaya hazırlandığını görebiliyordu. Televizyonda gördükleri gibi, parlak turuncu renkteki değneklerini sallıyorlar, dokuz kişilik Cessna'ları yerlerine çekiyor ve eğitimde onlara öğretildiği gibi, pervanelerden uzak duruyorlardı. Akşam vardiyası en iyisiydi. Gündüz vardiyasından hem daha kısa hem de daha yoğundu. Belki gelecek ay, adam gibi çalıştığında...

Josh belki bir şeyler olur diye çantanın kilitleriyle oynadı. Daha parmakları dokunur dokunmaz, çanta silah patlaması gibi bir sesle açıldı. Josh oturduğu yerden sıçradı. Vaay!! Bunu hiç beklemiyordu! Ofisi kolaçan etti. Etrafta kimse yoktu. Babası yukarıda, akşam vardiyasında çalışı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Her akşam eve yirmide gelir ve yirmi otuzda Josh'la akşam yemeği yemek isterdi. İkisi baş başa, Josh'ın genelde her akşam aynı şekilde hazırladığı şeyleri yerlerdi: hamburger, ızgara tavuk, salata ve her zaman, babası için bir şişe bira... Gerçi, Josh da artık yeterince büyüdüğü için, o da bir şişe bira içiyordu. Sadece bir tane. Babası, tam bir alışkanlıklar adamıydı ve Josh on bir yaşında annesini kaybetmesinin ardından bunu fark etmeye başladığından beri de değişmemişti. Babasının ne yapacağını tahmin etmek o kadar kolaydı ki, Josh, onun hiçbir şekilde ofise inmeyeceğini biliyordu ve korktuğu tek kişi de babasıydı, yani...

Josh çantayı yavaşça açtı. Çantanın içinde plastik kabarcıklardan oluşan bir sargıyla sarılmış, dayanıklı bir soğutucu çanta duruyordu; rıhtımlarda balıkçıların, taze tonbalıklarını koydukları cinsten. Tek fark bu çantanın içinde... Josh daha yakından baktı... bir kitap vardı. Kitap mı? Kahverengi deri kaplı, üzerinde altın harflerle *The Innocent Impostor* yazan bir kitap. *Bir Fleming Trainor romanı.* Middlebury'de aldığı üç yıllık edebiyat eğitimi boyunca, Josh'ın önemli yazarlar hakkındaki bilgisi oldukça artmıştı. Melville, Henry James, Hawthorne, Emily Dickinson, Mark Twain, F. Scott Fitzgerald, Jack Kerouac gibi pek çok ünlü yazarı okumuştu. Ancak Fleming Trainor'u ne okumuş ne de duymuştu.

Josh kitaba baktı ve bu kitapla Somurtkan Kardeş'in panik dolu sesi arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. Hayır, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ancak Josh bundan hoşlanmıştı. Çantayı kapatıp sıkıca kilitledi.

Sconset yolculuğu boyunca, kitap Josh'ın cipinin yolcu koltuğunda durdu. Josh hayatı boyunca Nantucket'da yaşamıştı. Burası küçük ve herkesin birbirini tanıdığı bir yerdi ve Josh'ınki şuydu: İyi, akıllı ve düzenli çocuk. Annesi ölmüştü, o henüz ilkokuldayken kendini öldürmüştü; ama Josh yıkılmamış, kendini harap etmemişti. Sınıf birincisi olmak için çok çalışmıştı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç spor dalında lisansı vardı, son sınıfta mali işlerden sorumluydu ve fon değerlendirme konusunda o kadar başarılı bir iş yapmıştı ki, bütçede yüksek bir kâr elde edip mezuniyetlerinden bir hafta önce tüm son sınıfları (kırk iki kişi) Boston'a göndermişti. Herkes, onun bir doktor, bir avukat ya da bir Wall Street bankacısı olacağını düşünüyordu; ama Josh daha yaratıcı, daha uzun ömürlü ve daha anlamlı bir şeyler yapmak istemişti. Ancak kimse bunu anlamamıştı. Josh'ın en yakın arkadaşı Zach Browning bile onun başının etini yemiş, "Yaratıcı bir şeyler yapmak mı? Ne gibi, dostum? Birinin portresini yapmak mı? Lanet olası bir senfoni bestelemek mi?"

Josh yıllardır, *Playboy* dergileri gibi yatağının altına sıkıştırdığı bir sürü spiralli not defterinde günlükler tutmuştu. Bunların içinde sıradan şeyler vardı: düşünceleri, hayallerinden parçalar, şarkı sözleri, filmlerden diyaloglar, romanlardan alıntılar, liseden mezun oluncaya dek yaptığı her futbol, basketbol ve beysbol maçının sonuçları, annesiyle ilgili anılar, Nantucket'la ve dolaştığı diğer yerlerle ilgili sayfalar boyu tasvirler, bir gün yazmayı düşündüğü hikâyelerle ilgili fikirler. Artık, Middlebury'nin halihazırda yazar olan öğretmeni Chas Gorda'dan aldığı üç yıllık eğitim -bazıları buna hipnoz da diyebilirdi- sayesinde Josh günlük tutmanın bir yazar için yalnızca normal değil mecburi olduğunu da biliyordu. Lisedeyken, bu biraz garip görünüyordu. Günlükler, kızlar için değil miydi? Josh'ın babası, şimdilerde asla yapmayacağı şekilde, birkaç kez kapıyı çalmadan içeri girip onu yakalamış ve sormuştu;

"Ne yapıyorsun?"

"Yazıyorum."

"İngilizce ile mi ilgili?"

"Hayır. Sadece yazıyorum. Kendimle ilgili." Bu çok aptalca görünüyordu ve Josh utanmıştı. O günden sonra odasının kapısını kilitlemeye başladı.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Chas Gorda, öğrencilerini kendilerini çok fazla ortaya koymamaları konusunda uyarmıştı. Sınıfına, kimsenin yazar olmak için çabalayan bir kolej öğrencisiyle ilgili sıradan bir hikâye okumak istemeyeceğini hatırlatıp duruyordu. Josh bunu anlamıştı; ancak, yanında gizemli bir çantayla Sconset kasabasına doğru giderken onu tanımayan ve onun çok az tanıdığı insanlarla bir etkileşim içine girmeyi umuyor, bunun, bir gün, hakkında bir şeyler üretebileceği bir an olduğunu düşünmeden edemiyordu. Belki. Ya da bu, kocaman bir hiç de olabilirdi. Önemli olan, Chas Gorda'nın da devamlı vurguladığı gibi, *hazır* olmanız gerektiğiydi.

Nantucket, Amerika'da bir insanın büyüyebileceği en sıkıcı yerdi. Şehir yoktu, alışveriş merkezi yoktu, McDonald's yoktu, çarşı yoktu, restoran yoktu, gece kulübü yoktu ve eğer iki yüz yıllık Quaker(*) toplantı evleriyle ilgilenmiyorsanız, vakit geçirebilmek için gidebileceğiniz hiçbir yer yoktu. Ve buna rağmen, Josh'ın Sconset'le ilgili zayıf bir noktası vardı. Burası, uzun mevsimlik ağaçlarla kaplı ana caddesiyle gerçek bir kasabaydı. Sconset kasabası, bir postane, bira, şarap ve ikinci el kitaplar satan bir paketleme dükkânı, iki hoş kafe ve annesinin Josh'ı her yaz bir kez dondurma almaya götürdüğü marketten ibaretti. Hem sinema hem de çok amaçlı salon hizmeti veren bir tenis kulübü vardı. Sconset'te yaşamakta olan herkes, hayatı boyunca hep burada yaşamıştı; yirmi beş yıllık arabalar kullanıyorlardı, küçük çocuklar, kaldırımları beyaz deniz kabuklarından oluşan sokaklarda, Radio Flyer marka üç tekerlekli bisikletlere biniyorlardı ve bir yaz akşamında burada duyabileceğiniz üç ses, kasaba sahiline vuran dalgaların sesi, rotari kulübünün üzerinde dalgalanan bayrağın şakırtısı ve kulüpten gelen tenis topu sesleriydi. Bir posta kartındaki güzel bir manzara gibiydi; ama gerçekti.

(*) "Dostlar Derneği" denen Protestan mezhebi üyesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Somurtkan Kardeş'in, telefonda Josh'a söylediği adres Shell Sokağı, On Bir Numara'ydı. Josh evin önüne yanaşırken cipin tekerleklerinin ezdiği deniz kabuklarının çıtırtıları duyuluyordu. Ev küçüktü, tipik bir Sconset eviydi; Üç Küçük Ayı'nın yaşadığı eve benziyordu. Josh çantayı aldı. Kapının üzerinde komik bir mandal vardı. Tam Josh mandalı yoklarken kapı savrularak açıldı ve içeriden üzerinde parlak balık pulları bulunan yeşil bir bikini üstüyle kot bir şort giymiş bir kadın çıktı. Bu... Pekâlâ, Josh itiraf etmeliydi ki, kadının yüzüne odaklanması birkaç dakikasını almıştı; ama bunu başarabildiğinde oldukça şaşırmıştı. Bu, Somurtkan Kardeş'ti; ama gülümsüyordu. Kadın, gittikçe yaklaştı ve Josh daha ne olduğunu anlayamadan kollarını boynuna doladı. Josh havaalanından verilen kirli polo tişörtünün üzerinden, kadının göğüslerinin basıncını hissetti, parfümünün kokusunu duydu ve bir anda, çok tedirgin edici bir şey oldu; çanta ellerinden kayıyordu. Yo, hayır, bekle. Kadın çantayı onun elinden alıyordu. Artık, çanta kadındaydı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkürler, teşekkürler."

"Ah," dedi Josh. Birkaç adım geri çekildi. Bütün görebildiği benekler ve yeşillikti.Yan bahçedeki çimlerin ve Somurtkan Kardeş'in göğüslerini örten parlak bikini üstünün yeşilliği. Tamam, şimdi kollarındaki tüyler kesinlikle diken dikendi. "Rica ederim."

"Ben, Dr. Lyndon," dedi Somurtkan Kardeş, elini uzatarak. "Brenda."

"Josh Flynn."

"Kitabı buraya getirmekle büyük bir incelik yaptın," dedi Brenda. Çantayı göğsüne bastırdı. "Onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

"Sorun değil," dedi Josh; aslında bu onun tahmin edebileceğinden de daha büyük bir sorundu. Somurtkan Kardeş'i görmek onu çıldırtmıştı. Havaalanındayken darmadağın olan saçları, şimdi bir kalem ile topuz şeklinde tutturulmuştu. Çok güzeldi. Ve Josh, onun yaşça kendisinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oldukça büyük olduğunu tahmin etmişti. Belki otuz. Yalınayaktı ve tırnakları koyu pembeye boyanmıştı; çilek gibi görünüyorlardı. *Yeter*, diye düşündü. Hatta bunu yüksek sesle bile söylemiş olabilirdi; çünkü Brenda başını kaldırmış, *ne yeter*, der gibi garip bakışlarla onu süzüyordu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Chas Gorda şu anda orada olsaydı, Josh'ı evet demesi için yüreklendirirdi. Sürekli kendini ortaya atmaktan kaçınmanın bir yolu da, dünyanızı genişletmek ve yeni insanlarla tanışmaktı. Josh daha önce bu küçük evlerin içini hiç görmemişti. Saatine baktı. 17.00. Normalde, işten sonra Nobadeer Plajı'na yüzmeye ya da eski kız arkadaşı Didi'nin evine giderdi. O ve Didi bütün lise hayatları boyunca çıkmışlardı; ama daha sonra Didi adada kalmış ve Josh adayı terk etmişti; şimdi ise, aradan geçen üç yıl sonunda farkı görebilirdiniz. Didi hastanenin hasta kabul masasında çalışıyordu ve tek bahsettiği konu kilosu ile Survivor yarışmasıydı. Eğer, plastik kabarcıklı bir örtüye sarılmış bir kitap bulsaydı, burun kıvırır ve onu doğruca çöpe atardı.

"Tamam," dedi. "Tabii ki."

"İkimize biraz çay yapacağım," dedi Brenda. Ancak, bir ses konuşmasını böldü, "Fur Elise"nin elektronikleştirilmiş versiyonu. Brenda, arka cebinden bir cep telefonu çıkardı ve ekranı kontrol etti.

"Aman Tanrım," dedi. "Buna cevap vermeyeceğim." Josh'a yapmacık bir şekilde gülümsedi ve Josh, onun yüzünde beliren heyecanı fark etti. Kapıya iki basamak kala Brenda durdu. "Aslına bakarsan, şu anda evdeki herkes uyuyor."

"Ah."

"Çocuklar. Kız kardeşim. Onun arkadaşı. Yani..."

"Sorun değil," dedi Josh, geri çekilerek. Hayal kırıklığına uğramıştı; ama bir parça da rahatlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başka zaman," dedi Brenda. "Başka bir zaman uğrayacağına söz verir misin? Artık nerede yaşadığımızı biliyorsun!"



Melanie en yakın arkadaşı bu kadar hastayken, sıkıntılarını dışa vurmayacaktı; ama kendini bir rıhtım otelinin duvarındaki küf gibi hissediyordu. Bu tamamen bir "Ne Umduğuna Dikkat Et" vakasıydı. Göğüsleri balon gibi olmuştu. O kadar acıyorlardı ki, yüzüstü yatamıyordu ve ne yazık ki, bu onun en çok sevdiği uyku pozisyonuydu. Şimdi, bu yapay çam ağacı gibi kokan garip ve bol güneşli odadaki çökmüş ikiz yatak üzerinde, kendine yeni uyku pozisyonları bulmak zorundaydı.

Tek istediği uzaklaşmaktı, mümkün olduğunca uzaklaşmak. Connecticut'ta, yerle bir olmuş hayatıyla yüzleşirken Pluton'a taşınma fikri ona çok cazip görünüyordu. Şimdi ise, çok kısa bir mesafe uzaklıktaydı ve bütün sorunlar ona orada olduğundan daha korkunç görünüyordu. İşin garip ve anlaşılmaz olan tarafı, Peter'ı özlemesiydi.

Melanie'nin kocası Peter Asyalı bir adama göre oldukça uzun boyluydu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve inanılmaz derecede yakışıklıydı; New York sokaklarında yürürken insanların onu şef Jean-Georges Vongerichten sandıkları oluyordu. Melanie, Peter ile Doğu Yakası'ndaki bir barda tanışmıştı. Peter o zamanlar, Wall Street'te çalışıyordu; ama Melanie ile evlenmesinden kısa bir süre sonra, Vicki'nin kocası Ted ile tanıştığı Rutter Higgins'te piyasa analisti olarak çalışmaya başlamıştı. Vicki ve Ted ilk bebeklerini bekliyorlardı ve Darien'a taşınıyorlardı. Melanie ve Vicki kısa zamanda çok yakın arkadaş olmuşlardı ve Melanie, onların da Connecticut'a taşınmaları konusunda Peter'ı taciz etmeye başlamıştı. (Peter, şu anda bunu "taciz etmek" olarak tanımlıyordu. O zamanlarda bu, Melanie'ye, ortaklaşa alınmış bir karar olarak görünmüştü.) Melanie çocuk sahibi olmak istiyordu. O ve Peter denediler; ama hiçbir şey olmadı. Ancak,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Melanie oradaki bir eve resmen âşık olmuştu; yemyeşil bahçesinden ve Connecticut'ta bahçe manzaralarından söz etmeye bile gerek yoktu. Taşındılar ve Darien'daki en genç, çocuksuz çift oldular. Çevresine baktığında, Melanie bazen kendi doğurganlık sorunlarını suçluyordu. Her yerde bebekler vardı. Melanie her sabah, okul otobüsü durağına giden yolda sıralanan arabaları izlemek zorunda kalıyordu. Nereye gitse çocuklarla karşılaşıyordu; Stop&Shop'ta, gittiği spor salonunun paket programında, St. Clement Episkopal Kilisesi'ndeki yeni yıl törenlerinde...

Çok şanslısın, diyordu diğer anneler Melanie'ye. *İstediğin her şeyi yapmakta özgürsün. Bütün yemek boyunca masada oturabilir, Chuck's'da altı yüz kere rahatsız edilmeden bir şişe şarap içebilir, bütün çatal-bıçaklar ve yemeklerin yarısı masadan yere dökülmeden yemek yiyebilirsin ve hiçbir yerde insanlar sana ölü gömücüymüşsün gibi bakmaz.* Bütün bu anneler çok kibardı, Melanie'ye hayranmış gibi davranıyorlardı. Ancak Melanie onların ona acıdığını biliyordu, o, sorunlu biyolojisinin kurbanı olan bir kadındı. Melanie'nin Sarah Lawrence'dan mezun olması, mezun olduktan sonra Kuzey Tayland dağlarındaki kabilelere İngilizce öğretmiş olması, son derece hevesli bir bahçıvan olması ve sürekli yürüyüşler yapması o kadar önemliymiş gibi görünmüyordu. Diğer kadınlar onu gördüklerinde şöyle düşünüyorlardı: *Bu, o hamile kalmaya çalışan kadın. Hani bir türlü başaramayan. Kısırdır belki de. Bir sorun olduğu kesin, zavallıcık.*

Peter bunların hiçbirini onaylamıyordu; ancak Melanie artık biliyordu; Peter'ın onun hamile kalıp kalmadığını asla umursamadığıyla ilgili derin ve karanlık sırlar, ayrılık öncesinde, kanalizasyondan sızan çamur gibi ortaya dökülmüştü. (Melanie'nin başının çok büyük dertte olduğuna hiç şüphe yoktu! Herkes, bu oyunun kuralının yüzde doksan tavır koymak, pozitif düşünmek ve hayal etmek olduğunu bilirdi.) Peter, onu mutlu etmeye çalışmıştı ve bunu yapmak için bildiği en iyi yol, onun için, şaşırtıcı şekillerde para harcamaktı. Cabo'ya, Londra'daki Connaught'a, South Beach'teki De-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lano'ya yapılan hafta sonu tatilleri. Yves St. Laurent'den, iki aylık bekleme listesi olan bir kadife ceket. İtalya'dan özel olarak getirilmiş, ahşap kutu içinde hasırla paketlenmiş truffle şekerlemeleri. Her cuma, orkideler.

Kısırlık ayları sürüp gittikçe, Melanie kendini tohum ekmeye, çiçekler için çukurlar kazmaya, fundalar ve senelik bitkiler dikmeye, gübrelemeye, yabani otları temizlemeye ve yıllık bitkilerin, çiçeklerin, aile yadigârı domates fidelerinin toplamına yaklaşık bin dolar ödemeye vermişti. Yandaki evde yaşayan iki küçük, güzel kızın, bahar sepetleri için bahçesindeki laleleri ve sümbülleri almalarına izin vermişti. Ortancalarını, balık pazarından aldığı deniz taraklarıyla besliyordu. Peter bu lanet olası bahçeye bakmanın, bir St. Bernard'a bakmaktan daha zor olduğundan şikâyet ediyordu.

Peter, Melanie'ye Frances Digitt ile olan ilişkisini, Rutter Higgens'in her yıl Central Park'ta düzenlediği Anma Günü pikniğinden dönerken arabada anlatmıştı. Piknikte çocuklar için beysbol, hamburger, sosisli sandviç, karpuz, kaşıkta yumurta taşıma yarışması vardı. Güzel bir etkinlikti; ama Melanie bütün piknik boyunca acı çekmişti. O ve Peter tam yedi başarısız tüpbebek denemesi yapmışlar ve sonunda hiçbir tedavi görmemeye karar vermişlerdi. Kesinlikle işe yaramıyordu. Ancak, insanlar hâlâ, "Bir haber var mı?" diye soruyor ve Melanie de, "Zamana bıraktık," diye cevaplamak zorunda kalıyordu. Ted ve Vicki pikniğe gelmemişdi; çünkü Vicki, Mount Sinai'den ikinci bir doktora görünerek böylece kanser teşhisi doğrulanmıştı ve Vicki kimseyi görmek istemiyordu. Ve Melanie yalnızca kendi kısırlığıyla ilgili değil, aynı zamanda Vicki'nin kanseriyle ilgili sorulara da cevap vermek zorunda kalmıştı. Melanie'yi baskı altına alıp iğnelemeler yapan bu kadar çok insan varken bir basın konferansı düzenlemek daha mantıklı olurdu.

Eve dönerlerken Melanie, Peter'a bu pikniğin onu çok sıktığını, hiç eğlenmediğini ve muhtemelen Ted ile Vicki orada olmadıkları için böyle olduğunu söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayat çok kısa," dedi Melanie. Vicki'yi her düşündüğünde bunu söylüyordu artık. Peter dalgın dalgın başını salladı; Melanie bunu o kadar çok tekrarlıyordu ki, artık anlamını yitirmeye başlamıştı. Ancak Melanie ısrarla şunu söylemeye çalışıyordu: Hayat, devamlı ağlayıp sızlanmak, acı çekmek ve bir şeylerin özlemini duymak için çok kısaydı. Hep, bir şeylerin olmasını beklemek için.

I-95'teki birinci çıkışta trafiğe takıldılar, Peter küfretti ve yavaşladılar.

Şimdi tam zamanı, diye düşündü Melanie. "Bence bir kez daha denemeliyiz. Son bir kez," dedi.

Gelecek tepkiyi çok merak ediyordu. Peter bir tüpbebek denemesi daha kesinlikle istemiyordu. Bu tedavide zorla yapılan, doğal olmayan bir şeyler vardı. Melanie bu konuyla ilgili bir değil, iki değil, tam yedi kez ısrar etmiş ve her birinde, bunun sonuncu olacağına söz vermişti. Ve sonra, birkaç hafta önce Melanie gerçekten söz vermiş, o ve Peter hangi yolu deneyecekleri konusunda bir anlaşma yapmış ve bu anlaşmayı, bütün yıl boyunca yaptıkları ilk sevişme ile mühürlemişlerdi. Sonrasında Peter, Büyük Mercan Kayalıkları'na gitmekle ilgili bir şeyler söyledi, ikisi baş başa çocukların alınmadığı bir otelde kalacaklardı.

Melanie konuyu tekrar açtığı için Peter'ın keyfinin kaçacağını biliyordu, onun sinirlenmesine kendini hazırlamıştı. Ancak, Peter sadece başını sallayarak, gözlerini öndeki arabanın tamponuna dikip, "Başkasına takılıyorum," dedi.

Melanie'nin "takılmak" sözcüğünü anlaması biraz zaman aldı; ama tam olarak ne olduğunu kavradığı anda bile anladığından emin olamıyordu. "Takılmak mı?" dedi.

"Evet. Frances'le."

"Frances mi?" dedi. Peter'a baktı. Piknikte birkaç tane bira içmişti. Sarhoş muydu acaba? Araba kullanması doğru muydu? Çünkü söyledik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerinin hiçbir anlamı yoktu. "Frances'le mi takılıyorsun? Frances Digitt?" Melanie, Frances'i ilk gördüğü anda, kırmızı naylon spor şortu ve üzerinde *Çılgın Nehir Vadisi, Kay Kayabilirsen* yazılı tişörtünü giydiği haliyle hatırlıyordu. Frances Digitt, yirmi yedi yaşındaydı, erkeksi bir saç kesimi vardı ve tırmanış, kayak gibi bütün sıradışı sporlara meraklıydı. Bir beysbol maçında büyük vuruşu yapmış ve sahanın çevresini, on altı yaşında bir erkek çocuğu gibi, yumruğunu havaya kaldırarak koşmuştu. "Frances'le bir ilişkin mi var?"

"Evet," dedi Peter.

Evet: En adisinden ofis seksi yapıyorlardı. Vestiyer dolaplarında, iş sonrası boşalan odalarda, Peter'ın ofisindeki masanın üzerinde (kapı kapalı ve kilitliydi tabi), döner iskemlenin üzerinde, Frances, eteği sıyrılmış ve bacakları açık bir halde.

O gece eve geldiklerinde, Melanie banyo yapıp ağlarken Peter misafir odasına geçti. Dışarı çıkmadı, çıkmak istemediğini söyledi ve Melanie de bunu talep etmeyi kendine yediremedi. Aynı çatı altında, ayrı odalarda uyudular. Peter'ın Frances Digitt'le olan bu "takılmayı" sonlandırmaya niyeti yoktu. "Daha değil," demişti. "Belki bir gün." Bu olay Melanie'ye işkence ediyordu. Peter'ı seviyordu; oysa o, Melanie'nin kalbini atış talimi için kullanıyordu. Peter çoğu gece eve dönüyordu; ama bazı geceler arayıp "şehirde kalacağını" söylüyordu ve bunun anlamı -Melanie'nin aklına gelen tek anlamı- Frances Digitt'le kalmaktı. Peter, Melanie'yi güçsüz bırakmıştı, normal şartlarda herkesin çoktan yapmış olacağı gibi, ondan boşanıp bütün parasını almaya cesaret edemediğini biliyordu.

Melanie kendini hasta gibi hissetmeye başladığında buna hiç şaşırmamıştı. Aşırı stres, diye düşündü. Depresyon. Yediği hiçbir yemek, uzun süre vücudunda kalmıyordu. Frances Digitt'i düşünüp öğürmeye başlıyordu. Yorgunluktan ölüyordu; akşamüstleri üç ya da dört saat uyuyordu. Hormonları, vücudunun düzeni uzun zamandır o kadar çok etkiliyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki, âdet dönemini kaçırdığını bile fark etmedi. Ancak bir süre sonra göğüsleri şişip acımaya başladı, normalde hoşuna giden kahve ve adaçayı kokuları bile midesini bulandırmaya başladı. Üç kasaba ötede, kimsenin onu tanımadığı eczaneye gidip kendine bir gebelik testi aldı.

Hamile.

Tabii ki, diye düşündü. Tabii ya, tabii ya. Artık önemli olmadığı için şimdi hamileydi, mutluluk verici bir haber olması gerekirken artık acı verici bir haber olduğu için hamileydi. Melanie bunu Peter'a söylememek için kendini zor tutuyordu. Ona her baktığında, bir anda her şeyi anlatmaya başlayacakmış gibi hissediyordu. Peter'ın bunu kendiliğinden anlayabilecek kadar zeki olduğunu düşündü; çünkü kusmak için banyoya koşuyor ve bütün gün uyuyordu. Peter bu belirtilerin hiçbirini anlamamış, hatta onları Frances Digitt melodramıyla bağdaştırmamıştı bile. Melanie durumdan Peter'a bahsetmemeye karar verdi; bir şeyler değişene dek bunu kendi içinde tutacaktı. Onun, kendisini sevdiği için Frances Digitt'i terk etmesini istiyordu, artık ortada bir bebek olduğu için değil. Bir bebek. Onların bebeği. Bütün o denemelerden, iğnelerden, ilaçlardan, tedavilerden, gün saymalardan, planlı sekslerden sonra, kendiliğinden oluvermişti. Peter bile çok şaşıracak ve sevinç çığlıkları atacaktı. Ancak, haberi henüz açıklamayacaktı. Bu hamilelik onun tek kozuydu, onun elinde kalan tek şeydi ve paylaşmak istemiyordu.

O zaman... uzaklaş şu şehirden. Vicki ve kardeşi Brenda'yla denizaşırı kırk sekiz kilometre uzakta olan o adaya git.

Peter'a gittiğini haber vermeyecekti ve o da saat on dokuzda eve dönüp deponun kapısına yapıştırılmış notu bulana kadar bunu fark etmeyecekti. Gidişi onu şaşırtacaktı. Çok korkunç bir hata yaptığını anlayacaktı. Telefon çalacaktı. Belki. Geri dönmesini isteyecekti. Belki.

Ancak, belki de gittiğine sevinecekti. Rahatlayacaktı. Belki de Melanie'nin gidişinin iyiye işaret olduğunu kabul edecek, Frances Digitt'i ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıp ona evlerine taşınmayı ve Melanie'nin bahçesine bakmayı teklif edecekti.

Tek bir kötü düşünce Melanie'ye yetti. Tuvalete koştu ve koyu yeşil safra çıkardı, sıvının üzerinde idrar lekeleri oluştu; çünkü Blaine henüz tuvaleti temizlemeyi bilmiyordu. Eline bir avuç su alıp ağzını çalkaladı ve kahverengi beneklerle lekelenmiş aynadaki yansımasına baktı. Ayna bile hastalıklı görünüyordu. Çürük banyo tartısının üzerine çıktı ve eğer doğruysa, hamile kaldığından bu yana bir buçuk kilo vermişti. Hiçbir şeyi içinde tutamıyordu; ne zencefilli gazoz ne de sade tost; ama bir yandan yiyip bir yandan kusmaya devam ediyordu; çünkü acıkıyordu hem de kurt gibi ve bebeğinin aç kalıp beslenemediğini, bozuk bir biftek parçası gibi büzülüp küçüldüğünü düşünmeye dayanamıyordu.

Ev sessizdi. Vicki ve çocuklar uyuyordu. Brenda da dışarıda... havaalanında Melanie'ye ilkyardım çantası getirmeyi öneren şu yakışıklı çocukla konuşuyordu. Belliydi. Melanie, Brenda'nın, öğrencisiyle yaşadığı olayın tamamını bilmiyordu; ama onun tam bir yere bakan yürek yakan olduğunu anlamak için büyücü olmaya da gerek yoktu. Önüne gelenle yatıyor. Basit kadın. Şu çocuğun omzuna dokunuşuna ve göğüslerini ona doğru sallayışına bak. O sadece yirmili yaşlarında bir çocuktu; ama oldukça yakışıklıydı. Melanie'ye gülümsemiş ve ilkyardım çantasını getirmeyi teklif etmişti; yardım etmek istediği açıkça belliydi; ama nasıl yapacağından emin değil gibiydi. Melanie iç geçirdi. Peter en son ne zaman ona gülümsemişti? Perdeleri kapattı. Hamilelik zamanı uykularının en güzel yanı, rüya bile göremeyecek kadar yorgun olmasıydı.

Telefon çaldığında, uyanık olan tek yetişkin Brenda'ydı. Blaine ile Paraşütler & Merdivenler oyununu oynamak için, Liv Teyze'nin çay takımlarını ve seramik biblolarını masanın üzerinden kaldırmıştı. Bu sırada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bebek de, onun kucağında otuz ya da kırk saniye kadar oturmuş, daha sonra üst üste attığı bacaklarından aşağı inmiş, yumuşak döşeme tahtalarının üzerinde emekleyerek lambaları, elektrik kablolarını çekip prizlere parmağını sokmaya başlamıştı. Brenda, Blaine'e tahta üzerindeki haneleri saymayı öğretirken, o da kaşla göz arasında ağzına bir bozuk para atmıştı. Brenda, onun geğirdiğini duydu, bebeği kucağına alıp sırtına hafifçe vurdu ve bozuk para, odanın diğer yanına fırladı. Blaine hileyle on dört hane ilerledi; ama oyunun biteceğinden hiç de umutlu olmayan Brenda, yine de onu kurallara göre olması gereken yere döndürdü. Blaine ağlamaya başladı. Brenda, onu kucağına alırken, Porter da mutfağa doğru emekledi. En azından bıçaklara ulaşamayacak kadar küçüktü. Ancak, tam Brenda, Blaine'e, hile yaparsa kimsenin onunla oynamak istemeyeceğini anlatıyordu ki, mutfaktan gelen boğuk bir gümbürtüyle yüreği ağzına geldi.

"Porter?" dedi.

Porter da buna mutlu bir homurtuyla karşılık verdi.

Brenda, Blaine'i kucağından indirdi. Liv Teyze'nin çalar saati çaldı; on sekiz otuzdu. Vicki ve Melanie, on beşten beri kendi odalarındalardı ve kapıları kapalıydı. Brenda kendine üç buçuk saat ayırmayı ne kadar isterdi; ama ne hamileydi ne de kanser. *Kanser,* diye düşündü. Bu sözcük ona daha önce hiç bu kadar az korkutucu gelmiş miydi? Eğer devamlı tekrarlarsanız ve sonunda anlamaya başlarsanız, verdiği korku da o kadar azalıyor muydu?

Brenda mutfağa girdiğinde, iki yüz yıllık ilk baskı *The Innocent Impostor* kitabını kapağı açılmış bir şekilde, ölü bir kuş gibi yerde yatarken buldu. Porter kitabın yanı başında oturmuş, bir şeyler çiğniyordu. Brenda'nın kaleminin kapağı.

Brenda bir çığlık attı. Nazikçe kitabı yerden aldı ve bu kadar eski olmasına rağmen, düşmenin etkisiyle paramparça olmamasına şaşırdı. Onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çantadan hiç çıkarmamalıydı. Bu kitabın, yaşlı biriymiş gibi, üzerine titrenmeliydi. Sayfaları düzeltti ve kitabı plastik kabına koyup baloncuklardan oluşan sargıya sardı ve rahat durmayan minik ellerden korumak için kilitledi. Kalemin kapağını Porter'ın sulanan ağzından çıkardı ve bir hışımla mutfak lavabosunun içine attı.

Kendi sorunlarının birer bezelye tanesi kadar küçük olduğunu hatırlattı kendine. Bir kıyaslama yaptığında, gerçekten de öyleydi. Kanser değildi ve kendisini aldatan kocasının bebeğini de taşımıyordu. Bu üç kötü durum arasında onunki en makul olanıydı. Bu bir armağan mıydı, yoksa bir lanet mi? *Sağlığımdan yana bir şikâyetim yok. Kendim için üzülmeyeceğim. Ben, kanser olan kardeşim Vicki'ye yardım etmek için buradayım.* Brenda işten çıkarıldığı haberinin Champion kampüsüne yayılmasından iki saat sonra, Iowa Üniversitesi'ndeki meslektaşlarından birinden bir mail almıştı. *Dedikoduya göre kovulmuşsun,* demişti Neil Gilinski. *Hiçbir affı olmayan, eser hırsızlığı suçuna teşebbüs etmişsin.* Brenda'nın kalbi sızlamıştı. İçinde bulunduğu rezillikle ilgili haberler, iki saat içinde şehrin yarısına ulaşmıştı. Bir Altıncı Sayfa haberi bile olabilirdi. Ama kendi durumuna üzülmeyecekti. Sağlığının yerinde olduğuna şükredecekti.

"Brenda Teyze!" diye bağırdı Blaine. "Haydi! Sıra sende!"

"Tamam," dedi Brenda. "Hemen geliyorum."

O anda telefon çaldı. Telefon, mutfak duvarında asılıydı, beyaz renkteydi ve devirliydi. Tuhaf ve mekanik bir zil sesi vardı, bir çekiçle bir çana vuruluyormuş gibi. Telefonun sesi, Brenda'nın nefesini kesmişti. İçini bir korku kaplamıştı. Brian Delaney daha şimdiden Brenda'nın telefonuna, acil gibi görünen iki tane sesli mesaj bırakmıştı. *Ara beni lütfen. Lanet olsun Brenda, ara beni.* Ancak Brenda'nın kesinlikle, onu arayacak kadar parası yoktu. Her telefon konuşması ona en azından yüz dolara patlayacaktı. Eğer Brian, Champion'daki sanat restorasyon uzmanının resimde hiçbir hasar bulamadığı ve İngilizce Bölümü'nün de bütün cezalardan vazgeçtiği gibi iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir haber vermek için aramış olsaydı, bunu bir mesaj daha bırakarak anlatabilirdi. Eğer kötü bir haber vermek için arıyorsa da, Brenda duymak istemiyordu. Telefonun her çalışında, arayanın Walsh olması için dua ediyordu. Arayan ona hakaretler yağdırarak canını acıtmaya çalışan avukatı da olabilirdi. Ev telefonunun çalması Brenda'yı şaşırttı. Shell Sokağı'ndaki On Bir Numaralı evin telefonunu çocukluğundan beri biliyordu; ama numarayı ne Walsh'a ne de Brian Delaney'e vermişti. Bu da, arayanın annesi olabileceği anlamına geliyordu.

"Alo?" dedi Brenda.

"Karım orada mı?" diye sordu bir adam. Sesi Brenda'dan bile daha sinirli geliyordu.

İnsanlar nasıl oluyor da arayan kimliği olmadan yaşayabiliyorlardı?

"Ted?" dedi Brenda.

"*Karım* orada mı dedim? Notunda yazdığı numara buydu. Bir not! 'Yaz tatiline gittim.' Lanet olsun. Neler oluyor?"

"Melanie'den mi bahsediyorsun?" dedi Brenda. Melanie'nin tek bir not bırakarak çekip gitmesinden etkilenmişti.

"Evet, Melanie!"

"O burada," dedi Brenda. "Ama müsait değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Daha açık anlatamam," dedi Brenda. "Şu anda... müsait... değil."

"Ona telefonu ver," dedi adam.

"Hayır," dedi Brenda. Kitabın durduğu çantaya baktı, havaalanının kayıp eşya ofisinde kaybolmadığı için içi rahatladı ve kaleminin kalan yarısını da bulmuş olan Porter'a bir göz attı. Ağzından mavi mürekkepler akıyordu. "Ah, Tanrım," dedi Brenda. Kaleme doğru bir hamle yaptığında, Porter emekleyerek uzaklaştı ve Brenda neredeyse telefonu duvardan söküyordu. Birkaç saniye içinde Porter ve kalem, Vicki'nin odasının kapı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sından yalnızca bir iki santimetre uzaktalardı. "Üzgünüm," dedi Brenda. Telefonu Melanie'nin kocasının suratına kapattı.

Blaine ve Porter'ı ikili pusete yerleştirirken düşündü: Bebekler için bir Olimpik emekleme yarışması falan yok muydu acaba? Porter kesin kazanırdı. Sonra düşündü, Melanie'nin kocasının sesi, başkasıyla ilişkisi olan birine göre oldukça ilgili geliyordu.

"Ben acıktım," dedi Blaine. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

"Güzel soru," dedi Brenda. LaGuardia'daki Au Bon Pain'den beri hiçbir şey yememişti. Evde hiç yemek yoktu ve Vicki'nin sabaha kadar uyuması muhtemeldi. Brenda, Vicki'nin cüzdanından kırk dolar aldı ve markete giden kırık deniz kabuklarıyla dolu yolda puseti itmeye başladı.

Ben, oldukça hasta olan kardeşime yardım ediyorum. Hasta, diye düşündü. Bu, *kanser* sözcüğünden daha iyi geliyordu kulağa. İnsanlar her zaman hasta olurlar ve sonra iyileşirler. Vicki hastaydı, iyileşecekti ve bu sırada her şeyle ben ilgileneceğim. Ancak Brenda, bunu yapamamaktan korkuyordu. Champion'daki işinin başına geçmek için Iowa'dan batıya geri dönmesinden bu yana her eylül, Vicki ile çocukları ziyaret ediyordu; ama hiç ikisine bir arada saatlerce bakmak zorunda kaldığı olmamıştı. Vicki bunu nasıl başarıyordu? Her yere ve her şeye emekleyen bir yaratık ve aynı anda, "Senin en sevdiğin sayı hangisi, Brenda Teyze? Benimki dokuz. Hayır, aslında benimki üç yüz altı. Bu elliden daha mı fazla?" gibi bir milyon soruyu bir dakika içinde sıralayabilen diğeri...Vicki'nin aklı nasıl bir tabak lapa gibi olmuyordu? Neden Brenda bütün yazı çocuklara bakarak geçirmenin mükemmel olacağını düşünmüştü? Ona senaryo yazmak için sakin geçecek bir saati olacağını düşündüren neydi? Melanie yardım edeceğini söylemişti; ama neler olduğuna bakın: Uçaktan inerken Porter'ı neredeyse öldürüyordu ve hemen ardından Uyuyan Güzel gibi uykuya dalmıştı. Bu yüzden, Brenda'ya çantaları taşımak kalmıştı. Çocuklara göz kulak olacak, Vicki'yi kemoterapiye götürecek, yemek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alışveriş yapacak ve yemek pişirecek olan da yine Brenda mıydı? Bunu kendisi teklif etmişti. Kendini kurtarmak, ailesine ve kardeşine ne çok saf, ne de çok duygusuz olduğunu kanıtlamak için yapmıştı bunu, ne bencildi, ne de kendine zarar verirdi. Sürekli kuralları çiğneyen ve günah işlemeye teşebbüs eden biri değildi. O hoş biriydi, iyi biriydi. Ancak gerçekten, *gerçekten,* Brenda bunun bu kadar kolay olmadığını düşündü. Saftı, bencildi. Ve Vicki, bu sene Brenda'dan çok fazla şey istiyordu; neredeyse onun *karısı* olmasını istiyordu; ama ya Brenda bunu yapamasaydı? Şu anda, en çok ihtiyacı olan şey sessizlikti, hatta Manhattan'daki dairesinin yalnız sessizliği bile olabilirdi. Ancak Brenda kiradan kurtulmak için, dairesini dünyadaki en iyi arkadaşı Erik vanCott ve nişanlısına devretmişti. Eric ve Noel, son zamanlarda sürekli Brenda ve Walsh tarafından işgal edilen yatakta sevişiyor olacaklardı. Brenda insanların yalnızca gerçek aşklarından ayrıldıkları zamanlara mahsus o ince sızıyı duydu içinde. Walsh'u arayabileceğini düşünerek elini cep telefonuna attı. Ama hayır. Bulduğu bütün çözümleri çöpe atmayı düşünmüyordu henüz. Bu daha ilk gündü!

Brenda marketten süt, ekmek, biraz keçi peyniri, siyah incir, gurme tereyağı (ellerinde yalnızca bu çeşitten vardı), birkaç tane muz, bir torba çilek, bir paket Chips Ahoy ve bir galon Ben&Jerry'nin Balık Ürünleri'nden aldı. Otuz beş dolar. Manhattan'daki fiyatlara alışkın olan Brenda bile şöyle bir yutkundu. Kurabiye torbasını Blaine'e verdi, kendisi için bir tane aldı ve Porter'a da kemirmesi için bir tane verdi. Marketten çıkarken gözüne bir ilan panosu ilişti. Plajda gün doğarken Yoga, kayıp kedi, oda arkadaşı...

Evet, diye düşündü.

Kasaya geri döndü, bir parça kâğıt ve neredeyse bitmek olan siyah bir kalem aldı. Yer yer silik, gri harflerle "*Bebek bakıcısı aranıyor. Her gün*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değişik saatlerde Sconset. Biri dört yaşında biri dokuz aylık iki erkek çocuğu. Deneyim ve referans gereklidir. Lütfen, 257-6101'i arayın," yazdı.

Kâğıdı panonun göze çarpan bir yerine iğneledi ve bir eliyle puseti itip diğer eliyle son derece pahalı yiyeceklerin bulunduğu torbayı taşıyarak marketten çıktı. Eğer Brenda, çocuklardan biraz yardım alabilseydi, o zaman kendisi de Vicki'ye daha çok yardımcı olabilir ve kendisine para kazandırıp Ted'e, Vicki'ye, ailesine ekonomik bir yük olmaktan onu kurtaracak olan senaryosunu yazmaya başlayabilirdi. Brenda'nın içindeki bir ses şöyle dedi: *Saf. Bencil.*

Ah, kapa çeneni, diye düşündü Brenda.



O akşam, biftek çeşitleri, haşlanmış patates ve brokoliden oluşan akşam yemeği sırasında Josh, babasına havaalanındaki işten ayrılmayı düşündüğünü anlattı.

Tom Flynn hemen tepki vermedi. Sessiz bir adamdı; Josh her zaman onun sözcükler konusunda çok cimri olduğunu düşünürdü. Sanki insanları ve özellikle de Josh'ı çileden çıkarmak için az konuşurdu. Josh, Tom Flynn'in konuşmadığı zamanlarda, karşısındakini daha fazla konuşmaya teşvik ettiğini fark etmişti.

"Sıkıcı bir iş," dedi Josh. Üç kadınla, bu kadınlardan birinin düşüşüyle, bebekle, çantayla ya da çantayı Sconset'e götürmesiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı; ama biliyordu ki, ona havaalanındaki işinden ayrılmayı düşündüren de bunlardı. "Anlamsız. Başka bir şeyler yapıyor olmayı tercih ederim."

"Sahi mi?" dedi Tom Flynn. Önündeki yeşil salatayı yemeğe başladı. Akşam yemeklerinde, her zaman, yeşil salata yerlerdi. Josh'ın babasıyla ilgili acınası durumlardan biri de buydu; ama yine de, Josh nedenini bilmiyordu. Bundan vazgeçmeyi kesinlikle reddediyor, bir rutine bağlı kal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istiyordu; dört mevsim aynı salatayı yiyorlardı. Bu durum, Josh'ın annesinin on yıl önce ölmesine bağlıydı. Annesi, Tom işte ve Josh da okuldayken tavan arasındaki kirişe kendini asmıştı. Ne yaptığına ve neden yaptığına dair bir not bile bırakmamıştı. Tamamen olmasa da en azından mutlu ve sakin görünüyordu. Adada doğup büyümüştü, Plymouth Eyalet Üniversitesi'ne gitmek için adadan ayrılmış ve bir inşaat şirketinde ofis müdürü olarak çalışmıştı. Birkaç yakın arkadaşı vardı; ama herkes onu, Janey Flynn Cumberland olarak tanıyordu. Güzel kadın, Dimmity Kardeşler'deki gösteriyi yönetiyor, havaalanında çalışan Tom ile evli, bir oğlu var, hoş çocuk, oldukça zeki. Bu, annesinin biyografisiydi; ne çok çarpıcıydı ne de çok kötü ve Josh ile Tom'un bildikleri kadarıyla Janey delirmemişti de.

Böylece Josh on bir yaşında, siniri, şaşkınlığı, üzüntüsü ile rutin ve düzeni arasında savaş veren babasıyla baş başa kalmıştı. Tom Flynn, Josh'a hiçbir zaman bağırmamış ve sinirlenmemişti. Ona olan sevgisini, olabildiği en iyi şekilde göstermeye çalışıyordu: çalışarak sofraya yemek koyarak, Josh'ı Middlebury'e göndermek için para biriktirerek. Ancak, Josh, babasına baktığında, bazen, hüznüne gömülmüş, lisedeki biyoloji derslerinde gördükleri formaldehit içinde yüzen domuz ceninleri gibi, bilinçsizce sürüklenen bir adam görüyordu.

"Evet," dedi Josh. "Yani bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum." Josh adanın dışında, Vermont'da bir kampta ya da ona benzer bir yerde bir iş bulmuş olmasının daha iyi olacağını düşündü. Çocukları severdi.

Telefon çaldı. Josh, Sam Adams birasının sonunda kalan yudumu da içti ve bu telefonun kendisine olmasından başka bir ihtimali olmadığı için kalkıp telefonu açtı.

"Josh?" Arayan Didi'ydi. Görünüşe göre, ondan birkaç şişe bira daha öndeydi. "Uğramak ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uğramak", seks demekti. Didi, iki kilometreden daha az bir mesafede, Fairgrounds Yolu'ndaki bir apartmanın bodrum katındaki daireyi tutmuştu. Daire, olduğu gibi Didi'ye aitti ve Josh oradaki gizliliği seviyordu; ama ev her zaman dağınıktı ve kedi kokuyordu.

"Yoo," dedi Josh.

"Haydi," dedi Didi. "Lütfen."

Josh, yeşil bikini üstü giymiş olan Somurtkan Kardeş'i düşündü.

"Üzgünüm," dedi. "Bu gece olmaz."



On Birinci Sokak'taki Cafe L'Auberge'in beyaz ambalajına sarılmış, incir soslu ördek göğüslü sandviç. Dişinin arasındaki ıspanak. Yeni araba kokusu. Blaine'in anaokulundaki çiftlik gezisi. Colleen Redd'in bebek partisi. Beysbol oyunları.

Her kış sonunda, Vicki devamlı koşturuyordu ve geçen nisan, bu koşturmaca her zamankinden daha kötü olmuştu. Darien semaları, her zaman kurşuni gri renkteydi, devamlı yağmur yağardı ve hava her mevsim soğuktu. Vicki eve tıkılıp kalmıştı, bebeğin günde altı kere emzirilmesi gerekiyordu, kesinlikle biberon kabul etmiyordu ve bu durum Vicki'nin tek başına dışarı çıkabilme ihtimalini sınırlıyordu. Bazı günler, Ted işten gelene dek Yoga eşofmanlarıyla oturuyordu. Günlerinin sakin bir tempoda geçmesini seviyordu, hem çocukları hayatlarında yalnızca bir kez küçük olacaklardı; ancak yine de, hayatında bir değişiklik yapmanın hayalini kuruyordu. Yeniden çalışmak olabilir mi? Duke Üniversitesi'nden üstün derece ile mezun olmuştu her şeyden önce ve bir noktadan sonra hukuk okuma fikrini cazip bulmaya başlamıştı. Kendisine özel bir şeyler olmasını istiyordu, tamamen ona ait bir şey. Bir ilişki olabilir miydi? Arkadaşlarının da benzer ihtiyaçlarından bahsettiğini duymuştu; asıl suçlu onların biyolojileriydi, bir kadın otuzlu yaşlarında cinsel açıdan zirvede

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olurdu ve onların durumu bir koca ve küçük çocuklardan ibaretti. Onların bütün değişiklik ihtiyaçlarıyla ilgilenecek birilerinin olması hoş olmaz mıydı? Birden, etraftaki bütün erkekler Vicki'ye güzel görünmeye başladı; Yukon'da çalışan tamirci, spor salonundaki çocuklar, yeni arkadaşlar, ticaret lisesinden yeni mezun olan ve Ted'in ofisinde çalışan çocuklar... Vicki hayatında değişik bir şeylerin ihtiyacını duyuyordu; aksi takdirde, yapacak çok az şeyi olduğu için yavaş yavaş aklını kaybetmeye başlayan şu kadınlardan biri olup çıkacaktı. Kendini tutuşmaya hazır hissediyordu, sanki her an alevler içinde kalabilirdi. Kızgınlığı ve arzuları onu korkutuyordu. Göğsünde bir sıkışma hissetmeye başladı ve sonra, eğer kendisi hayal görmüyorsa, bu sıkışma yerini acıya bıraktı. Nefessiz kalıyordu. Bir sabah, bodrum katında bulaşık yıkadığı zamanlarda olduğu gibi asık bir suratla uyandı, bebek monitöründe Porter'ın ağlamasını duydu ve iki katı koşarak indi. Kendisiyle ilgili ters giden bir şeyler vardı.

Vicki'nin hastanelere ve doktorlara dudak büküşleri meşhurdu. Üniversitede, bir idrar yolu enfeksiyonu geçirmiş, tedaviyi reddetmiş ve enfeksiyon böbreklerine sıçramıştı. O kadar hastaydı ve doktora gitmekten o kadar çekiniyordu ki, oda arkadaşları o uyurken onu revire taşımışlardı. Yıllar sonra, Blaine'i doğurduğunda, doğumundan kırk dakika önce hastaneye girmiş ve yirmi dört saat sonra çıkmıştı. Ve sonunda o sabah, doğrudan Fairfield Hastanesi'nin acil bölümüne gitmişti. *Bana neler oluyor? Neden nefes alamıyorum?*

Başlangıçta, doktorlar onun ilerlemekte olan zatürreeye yakalandığını düşünmüşlerdi; ama röntgenler şüphe vericiydi. Ve MR sonuçları,Vicki'nin sol ciğerinde elma büyüklüğünde bir kütle olduğunu gösteriyordu. Daha sonra yapılan tomografiler ve iğne tedavileri, bu kütlenin kötü huylu olduğunu ortaya çıkarmıştı ve hilar lenflerinde bazı şüpheli hücreler vardı. Vicki'de ikinci derece akciğer kanseri vardı. Onkolog Dr. Garcia'nın "akciğer kanseri" sözcüklerini telaffuz ettiğini duymuş, kalın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerinde melankoli ifadesini görmüştü ve yine de hâlâ bunun bir yanılgı ya da bir şaka olabileceğini düşünüyordu.

"Yanlışlık olabilir mi?" diye sordu. İnanamıyordu ama nefes alamıyordu. Tıkanmıştı. Başka soru soramadı.

"Bir yanlışlık olabilir mi?" dedi Dr. Garcia. "Sol akciğerinizde, göğüs çeperinize tutunmuş olan dört santimetrelik bir tümör var ve bu da, tümörün alınmasını zorlaştırıyor. Öyle görünüyor ki, kanser hilar lenflerinize de sıçramış olabilir; ama MR'da ek bir metastaz görünmüyor. Çoğu zaman, bu kadar ilerlemiş olan kanserler, beyin ya da diğer akciğer gibi yerlere de sıçrayabilir. Ancak sizinki yalnızca tek akciğerinizde ve bu *iyi haber.*" Bunu söylerken masasına vurdu.

İyi haber mi? Bu adam deli miydi yoksa duygusuz mu?

"Yanılıyorsunuz," dedi Vicki. Sanki bunların iyi haber olarak görülmesinin bir hata olduğundan bahsediyormuş gibi görünmüştü; ama o, kanser teşhisinin hatalı olduğunu söylemek istemişti. Kanser olması imkânsızdı. Kansere yakalandığınızda, akciğerinizde *elma büyüklüğünde* bir tümör olduğunda, bundan kesinlikle haberiniz olurdu. Vicki'nin sadece nefesi kesiliyordu, enfeksiyon gibi bir şey olmalıydı. Antibiyotiğe ihtiyacı vardı. Ted, Vicki'nin yanındaki koltukta oturuyordu ve Vicki küçük bir gülümsemeyle ona döndü. Ted güçlü, yapılı, yakışıklı ve ezici bir tokalaşması olan bir adamdı. *Doktora yanıldığını söyle, Ted,* diye düşündü Vicki. Ancak Ted bacaklarının arasına sıkı bir tekme yemiş gibi görünüyordu. Öne doğru eğilmişti ve ağzı küçük bir "o" şeklini almıştı. *Doktora yanıldığını söyle, Ted!* Vicki, teknik olarak ya da herhangi bir şekilde kansere yakalanmamıştı. Hem bu adam da kimdi ki? Vicki, onu tanımıyordu ve o da Vicki'yi tanımıyordu. Yabancılar size kansere yakalandığınızı söylememeliydi ve şu anda olan da tam anlamıyla buydu.

"Benim çocuklarım var," dedi Vicki. Sesi donuk ve korku doluydu. "İki oğlum var, biri dört yaşında ve diğeri de dokuz aylık bir bebek. Sizin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veya herhangi birinin onları annelerinin akciğer kanseri olduğunun iyi haber olduğuna inandırması çok zor olacak."

"Sana bir şey söyleyeyim, Victoria," dedi Dr. Garcia. "Ben bir akciğer onkoloğuyum. Akciğer kanseri benim alanım, işim bu. Ve geçen on dört yıl içinde baktığım hastaları göz önüne alırsan, ki aşağı yukarı bin kişi diyelim, seni bunların tam ortasına koyarım. Zor bir durum, evet. Sana uzun vadede en iyi imkânı sunabilmek için önce kemoterapi yöntemiyle tümörü küçültmeyi deneyeceğiz ve daha sonra ameliyata geçeceğiz. Umarım tümörü tamamen almayı başarırız. Ancak tam bir hafifletme süreci, devamını getirebilir, Vicki ve bu iyi haber."

"Ben bir vaka olmak istemiyorum," dedi Vicki. "Sizin beni, geri kalan dokuz yüz doksan dokuz hastanız gibi tedavi etmenizi istemiyorum. Beni, iki çocuk annesi bir kadın olarak tedavi etmenizi istiyorum." Ağlamaya başladı.

"Benim diğer hastalarımın çoğunun çocukları vardı," dedi Dr. Garcia.

"Ama onlar ben değil. Benim hayatım değerli. Lanet olsun, gerçekten değerli. Çocuklarım çok küçük. Henüz bebekler." Vicki, Ted'e onay bekleyen bakışlarla baktı; ama Ted hâlâ çaresiz bir durumdaydı. Vicki, gözyaşlarını sildi. "Ölecek miyim?" diye sordu.

"Hepimiz bir gün öleceğiz," dedi Dr. Garcia.

Tam Vicki, ona varoluşla ilgili saçmalıklarına son vermesini söyleyecekti ki, adam gülümsedi. "Kendin için yapabileceğin en iyi şey," dedi. "Olumlu bir tavır içinde olmak."

Olumlu bir tavır mı? Ancak bu, adamın Vicki'yi etkilediği kısımdı. Dr. Garcia, *iyi haber* ve *pozitif tavır* kalıplarını kullanan bir doktordu.

Ted'in ısrarı üzerine, ilk teşhisten sonra, ikinci bir fikir almak için Mount Sinai'ye gittiler. Bu görüşme, Vicki'nin anında Dr. Lanet adını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taktığı, Dr. Doone adlı bir kadın doktorlaydı. Bu ismi takmıştı; çünkü bu kadın, Vicki'nin iyileşme ihtimaline Dr. Garcia gibi olumlu bakmıyordu. Dr. Doone, EĞER kemoterapi tümörü alınabilecek bir oranda küçültür ve göğüs çeperinden çekilmesini sağlarsa (ses tonundan, duruma oldukça şüpheli baktığı anlaşılıyordu), o zaman ciğeri almak BİR İHTİMAL, sorunu çözebilirdi. BAZI EK METASTAZLAR OLMADIĞI TAKDİRDE. Asıl sorun ciğerinizdeki tümör değil, demişti Dr. Doone. Sorun, tümörün nereden geldiği. Problem, tümörün nasıl bir yol izleyeceği. Vicki'nin TAŞRALARDAKİ tedavilerin peşine düşmesinin ne kadar APTALCA olduğuyla ilgili bir yorum yapmıştı. Dr. Doone, Vicki'nin Mount Sinai'de tedavi görmesi gerektiğine inanıyordu; ancak Dr. Doone'un on adet şehir otobüsünü dolduracak kadar kanser hastası olduğu için, Vicki BÜYÜK BİR İYİLİĞİ, Dr. Doone'un Kolombiya Fizikçileri & Cerrahları topluluğundaki oda arkadaşı ve Sloan Kettering'de bir onkolog olan Dr. Marrine'e aktarılmayı kabul etmeliydi.

Hayır, teşekkür ederim, dedi Vicki. *Ben Dr. Garcia'yla kalıyorum.*

Ve bu noktada, Vicki, Dr. Doone'nun onu bir ölü gibi hatırlayacağını fark etti.



Vicki'nin kemoterapisinin başlamasına iki gün kalmıştı. Gelecek üç ay boyunca, göğsünü boydan boya açarak haftada iki kez vücudunu zehirle dolduracakları bir alet takacakları tedaviye iki gün kalmıştı. Onu, çileden çıkmasını gerektirecek bir şey olmadığına ikna eden de Dr. Garcia olmuştu. Sorun, kemoterapinin kanseri tedavi etmeyecek olduğuydu. Sadece kontrol altına alacaktı. Vicki yanında hıçkırıp duran Porter'la birlikte yatağında yatıp nefes almaya çalışırken o lanet olası hücrelerin vücudunda kıpraşıp sağa sola hareket ettiklerini, sürekli çoğalıp durduklarını hissediyordu. *Ciğerlerimde kötü huylu bir tümör var. Akciğer kanseri.* Ken-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

di içinde tekrar edebiliyor ya da yüksek sesle tekrarlayabiliyordu; ama gerçekmiş gibi gelmiyordu. Önemi olan bir kanser türü bile değildi. Göğüs kanserinin bir anlamı vardı ve Vicki göğüs kanseri olmayı tercih edeceği gibi saçma bir düşünceye kapılmıştı. Otuz iki yaşında, sigara içmeyen, iki çocuk annesi bir kadındı. *Göğüs kanserini tercih ederim!* Akciğer kanseri, günde iki paket sigara içen, John Wayne gibi, yaşlı adamlara uyardı. Vicki keyifsizce güldü. Kendini dinle.

I-95'te yoğun trafik, Stew Leonard'ın Yeri'nde sığır fileto indirimi, Birleşik Devletler'in Irak sorunu. Tavan arasındaki iri karafatmalar. Yüzme dersi kayıtları. Yılbaşı çelenkleri için çam kozalağı toplamak. Çatlamış dudaklar. Uzamış tırnaklar. Hudson'da çevre kirliliği. Duke, yeniden, Erkekler NCAA Basketbol Finali'nde.

Kemoterapi kürü, iki haptan oluşuyordu: gemosetabin ve karboplatin. Vicki bunların isimlerini bile zor telaffuz ediyordu; ama ishal, kilo kaybı, kabızlık, mide bulantısı, kusma, halsizlik ve dalgınlık gibi bütün yan etkileri başarıyla gösteriyordu ve saçlarının yakında dökülmeye başlaması muhtemeldi. Emzirmeyi kesmeliydi ve kısır kalabilirdi. Bunlar onu ağlatmaya yetiyordu. Ted ve çocuklar uyurken evin ölüm kadar korkunç ve karanlık göründüğü sessiz saatler boyunca yavaşça ağlıyordu; ama kemoterapi, akciğer ameliyatının yanında hiçbir şeydi. Ameliyat, Vicki'nin yolunu tamamen kapatmıştı, ameliyat öncesinde, sırasında ve sonrasında neler olacağını göremiyordu. Eğer kemoterapi beklenen sonucu verirse, eylül başında Fairfield Hastanesi'nde ameliyat edilecekti. Operasyona, göğüs cerrahı Dr. Emery ve Dr. Garcia gireceklerdi. İki cerrah, beş ameliyat hemşiresi, altı saat, sol akciğerinin ve hilar lenflerinin alınması.

Ah, pek çok insan bu operasyonu geçiriyor, demişti Dr. Garcia. *Her gün. Ve bunun kesinlikle yapılması gerekiyor. Eğer yaşamak istiyorsan.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak, sanki Vicki'den daracık granit bir tünelden geçmesini ya da uzaya gidip geri dönmesini istemişti. Üstesinden gelmesi zordu. Korkutucuydu.

Vicki kanserine kafayı takmış bir şekilde, onun on - on iki parçaya bölünüp yayılmasını bekleyerek bütün günü yatakta geçirebilirdi; ama bu durumda ona verilen armağan da, üzerinde olan lanet de zamanının olmamasıydı. Nantucket'da bakması gereken iki çocuğu, yürütmesi gereken ev işleri ve daha yirmi dört saatten az bir süredir birbirlerini tanıyor olmalarına rağmen devamlı kavga eden kız kardeşi ve en yakın arkadaşı vardı.

Vicki, onların mutfakta gittikçe gerginleşen bir tartışmaya başladıklarını duydu. Gofre sabahlığına sarındı, Porter'ı kucağına aldı, mutfağa girdiğinde parçalar yerine oturmuş ve kavganın sebebini anlamıştı: Peter aramıştı; ama Brenda, Melanie'ye mesajı iletmeyi ihmal etmişti.

"Uyuyordun," dedi Brenda. "Saatlerdir uyuyordun."

"Bir not bırakabilirdin," dedi Melanie. "Kapının altından atabilirdin. Bu yüzden, şimdi cep telefonuna cevap vermiyor. Bana çok kızgın."

"*Sana* çok mu kızgın?" dedi Brenda. "Bunu söylediğim için beni bağışla; ama neden umursadığını anlamıyorum. Bu adam, seni aldatıyor."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Melanie.

Brenda, bir inciri ortasından keserek, "Iyyy," diye suratını ekşiten Blaine'e yedirmeye çalıştı ve elini onun ağzına bastırdı.

"Evet, bilmiyorum," diye onayladı Brenda. "Bir not yazmadım; çünkü çocuklarla meşguldüm. Markete gidiyorduk. Sen uyuyordun. Vicki de öyle. Gemiyi tek başıma idare ediyordum ve... unutuverdim. Dürüst olmak gerekirse, aklımdan uçup gitti."

"Umarım hamile olduğumu ona söylememişsindir," dedi Melanie.

"Aman Tanrım, tabii ki hayır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya da buna dair bir ipucu vermemişsindir. Bilmesini istemiyorum. Ciddiyim."

"Hiçbir şeyin ipucunu vermedim. Çok belirsiz konuştum. Uyuduğundan bile bahsetmedim. Yalnızca müsait olmadığını söyledim. Bana teşekkür etmelisin. İyi iş çıkardım."

"Bana haber vermemen dışında."

"Çok meşguldüm!"

"Bren," dedi Vicki.

Brenda hızla başını ona döndürdü. Bunu yaptığında, saçları kamçı gibi oluyordu. "Taraf mı tutuyorsun?"

Bu yaz, taraf falan olamaz, diye düşündü Vicki. *Taraf tutmak ya da tutamayacak kadar hastayım.* Ancak bunun hiçbir yararı olmadığını biliyordu. Sonuçta, bu Brenda'ydı, kardeşi. Melanie ile arasında Vicki dışında ortak hiçbir şey yoktu. Vicki tam ortasından çatladığını hissetti, hasta ciğerlerinin ortasında koca bir çatlak.

"Hayır," dedi.



Vicki gençliğinde burada geçirdiği rüya gibi yazları yeniden yaşamak umuduyla Nantucket'a gelmişti. O yazlar gerçekten de rüya gibi miydi? Vicki bir yazın yüzlerce sinek ısırığıyla geçtiğini, bir diğerinde, belki de aynısında, kulağına tatarcık kaçtığını ve başka bir yaz, erkek arkadaşı Simon'la yaptığı şehirlerarası telefon konuşmaları yüzünden babasıyla kavga ettiğini hatırlıyordu. Ama çoğunlukla, evet, rüya gibiydiler. Okulu ve arkadaşlarını Pennsylvania'da bırakıyordu, bütün yaz yalnızca o ve Brenda birlikte oluyorlardı, tabii bir de annesi, babası ve Liv Teyze. Kumdan yapılan hendekli kaleler, gerçek mangal kömüründe yapılan ızgaraların kokusu, hepsi gerçekti. Ve, Melanie oturma odasındaki koltukta oturup somurturken, Brenda da mutfakta dolanıp dururken bile -köşelerine çe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilmiş iki boksör gibiydiler- Vicki muz dilimledi, yüzünü küçük evin camlarından içeri süzülen bal rengi güneş ışığına verdi ve düşündü: *Tam bir plaj günü.*

Bu, çok basit bir fikir gibi görünmüştü; ama hazırlanmaları neredeyse bütün gün sürdü. Çocukların, mayolarını giymeleri ve koruyucu güneş kremlerini sürmeleri gerekti (cilt kanseri!) Brenda barakada, güneşten rengi solmuş, plastik kum oyuncaklarını buldu. Yıllarca biriken tozlarla ve örümcek ağlarıyla kaplanmış oyuncakları hortumla yıkayarak temizlenmeleri gerekti. Sonra, öğle yemeği. Vicki, kolaylık olsun diye, Claudette'in Yeri'nden sandviç almayı önerdi; ama Brenda marketten aldığı tuhaf malzemelerle bir piknik sepeti hazırlamakta ısrar etti: ekmek, keçi peyniri, incir ve çilek. Melanie bunların adını duyar duymaz banyoya koştu. Vicki ve Brenda plaj havlularını katlarken onun kusmasını dinlediler.

"Onu üzmemeye çalış," dedi Vicki.

"Fazla hassas," dedi Brenda.

"Çok ağır şeyler yaşıyor," dedi Vicki.

"*Sen* de çok ağır şeyler yaşıyorsun," dedi Brenda. Plaj havlularını, önceden Liv Teyze'ye ait olan küf tutmuş, kanvas plaj çantasına yerleştirdi. "Salı günü seni kanal yerleştirme operasyonuna götürdüğümde ne yapacağız? Doktorlar, bütün sabah süreceğini söylediler. Bütün sabah, çocuklara tek başına bakması imkânsız."

"Elbette bakabilir."

"Bakamaz. Ben bile zor yaptım. Ve bunu gündeme getirmekten nefret ediyorum, yani, çocuklara bakıp işlere yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum, bunun için buradayım; ama bu yaz senaryom üzerinde biraz çalışabileceğimi umuyordum."

Vicki derin bir nefes aldı. Brenda'yı tahmin etmek çok kolaydı; ama belki de sadece Vicki için. Vicki'nin kulaklarında Ted'in sözleri yankılandı: *Kardeşin sana yardım etmek istediğini söylüyor; ama etmeyecek. Yardım*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edemeyecek kadar meşgul olacak. Bu, her zaman böyle olurdu. Vicki ve Brenda henüz çocuklarken Brenda masa kurmak, çamaşır katlamak ve odasını toplamak gibi işlerden muaf tutulurdu; çünkü *her zaman okumakla meşguldü.* Okuduğu sadece gazete bile olsa, Brenda bir şeyler okurken ondan bırakmasını istemek, kutsal bir şeye saygısızlık etmek gibi görülürdü. Buzz ve Ellen, istemdışı da olsa, kızlarını tam bir sınıflandırmaya sokmuşlardı: Brenda özenle korunması gereken sıradışı bir dâhiyken, Vicki düzenli, çalışkan, ayakişleri yapan kız rolündeydi. Brenda, Vicki'den yalnızca on altı ay küçük olmasına rağmen, ondan hiçbir şey beklenmezdi. O ve "muhteşem zekâsı" rahatsız olmasın, diye herkes, sanki uyuyan bir bebeği uyandırmamak istermiş gibi, parmak ucunda dolanırdı.

Melanie dudaklarını silerek banyodan çıktı. "Özür dilerim," dedi. "Bir parça sade ekmek alabilir miyim acaba?"

"Tabii," dedi Brenda. "Memnuniyetle."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

İyi, diye düşündü Vicki. *İyi mi?*



Pırıl pırıl bir sabahtı. Vicki, Brenda ve Melanie, Sconset sokaklarını dolaşarak plaja doğru iniyorlardı. Vicki bikinisinin içine elini sokarak göğsünü mıncıklayıp duran Porter'ı taşıyordu. Bu sabah ona biberon vermeyi denemişti; ama Porter biberonu yere fırlatmıştı. Vicki'ye doğru uzanırken yüksek sandalyeden düşmüş ve başını masaya vurmuştu. Gözyaşları. Porter'ın etrafındaki koşturmaca Blaine'i kızdırmış ve o da gidip kapının önündeki taşa işemişti. Ne şeker.

Vicki, Porter'ı göğsünden uzaklaştırdı. "Üzgünüm, evlat." Brenda, içinde havluların ve güneş kremlerinin bulunduğu plaj çantasını, kum oyuncak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

larının durduğu fileyi, yiyecekleri ve içecekleri koydukları soğutucuyu, iki adet plaj sandalyesi ile bir şemsiyeyi sürükleyerek önlerinden yürüyordu. Melanie, iri gölgelikli hasır şapkasını takmıştı ve küçük, deri bir cüzdan taşıyordu. Melanie yanlarına geldiğinde Brenda, Vicki'nin *kim plaja giderken yanına cüzdan alır ki*, der gibi baktığını görmüştü. *Ben Sahra'daki bir deve gibi yüklüyken o, Coach'dan aldığı minicik bir şeyi mi taşıyor*, der gibi. Vicki, neredeyse Melanie'ye cüzdanı bırakmasını önerecekti -orada alınacak bir şey yoktu- ama onu korkutmaktan çekinmişti. Melanie plaja gelmek bile istememiş, Peter ararsa diye evde kalmayı düşünmüştü.

Melanie bir yandan da Blaine'in elini tutmaya çalışıyordu. Yalnızca beş saniye tutabildikten sonra, Blaine, onun elinden kurtularak yola doğru koştu ve köşeyi dönerek gözden kayboldu. Vicki arkasından bağırdı ve Porter'ın elini göğsünden çekti. Uzun süre ebeveynlik yapmak, sonunda bu sersemletici tekrarlara dönüşüyordu.

İki evin arasından geçen kestirme bir yoldan giden Brenda'yı takip ettiler. Otoparktan doksan metre aşağıya, insan kümelerinden ve cankurtarandan uzak bir yere çıkıverdiler. Brenda uzun süredir işkence çekiyormuş gibi uflayarak elindekileri yere bıraktı.

"Umarım böyle iyidir," dedi.

"Gayet iyi," dedi Vicki. "Melanie?"

"İyi," dedi Melanie.

Brenda şemsiyeleri ve sandalyeleri açtı, Porter'ı soğutucunun yanındaki gölgeye oturttu, havluları ve örtüleri serdikten sonra Blaine'e bir kürek bir kova ve oyuncak bir kamyon verdi. Blaine suya koştu. Melanie sandalyelerden birini gölgeye çekti ve şapkasını çıkardı. Porter şapkaya doğru emekledi ve kenarını ağzına soktu. Melanie yüzünü ekşitti. Vicki şapkayı Porter'ın elinden çekti ve çocuk ağlamaya başladı. Vicki, plaj çantasını karıştırdı ve Porter'a bir çift yedek gözlük verdi. Porter anında gözlüğün kollarını ayırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika," dedi Brenda. "O benimdi."

"Ah, özür dilerim," dedi Vicki. "Onun yedek olduğunu sandım."

"Yani, *Melanie'nin şapkasını* kemirmesine izin veremezdik tabii ki," dedi Brenda. "O kadar güzel bir şapka ki! En iyisi, onun yerine benim gözlüğümü kırsın. Baksana, hiçbir işe yaramıyor zaten."

"Pahalı mıydı?" diye sordu Vicki. "Yenisini alırım."

"Hayır," dedi Brenda geri adım atarak. "Bunun için endişelenmeni istemiyorum. Sadece bir güneş gözlüğü sonuçta."

Vicki derin bir nefes alıp Melanie'ye döndü.

"Plajı nasıl buldun?" diye sordu. Melanie'nin mutlu olmasını ve Nantucket'ı sevmesini istiyordu. Melanie'nin, bir an için bile, buraya gelmekle hata yaptığını düşünmesini istemiyordu.

"Sizce Peter aramaya çalışıyor mudur?" diye sordu Melanie. Peter'ın, ilk başarısız tüpbebek denemelerinden sonra kendisine hediye ettiği Cartier marka saatine baktı. "Onu işyerinden aramalı mıyım? Bazen, pazar günleri de gittiği oluyor."

Pazar günleri ofise falan gitmiyor, diye düşündü Vicki. *Sana ofise gittiğini söyleyip, bütün günü Frances Digitt'le seks yaparak tatlı ekmek yiyerek,* Times *okuyarak ve sonra yine seks yaparak geçiriyor.* Bu, başkasıyla ilişkisi olan bir adamın, pazar günlerinde yapacağı tek şeydi ve Peter da tam olarak böyle yapıyordu. Ancak Vicki hiçbir şey söylemedi. Omuz silkti.

Brenda genzini temizledi. "Vicki, diğer sandalyeyi alacak mısın?" Vicki sandalyeye baktı. Brenda sandalyeyi çekti, o oturmalıydı.

"Hayır. Sen al."

"Yani, sen istiyor musun?"

"Önemli değil."

Brenda huysuzlandı. "Sadece al şunu. Ben yüzüstü yatacağım."

"Emin misin?" dedi Vicki.

"Tabii ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peter'ı işyerinden arasam mı?" dedi Melanie.

Brenda'dan daha da sıkıntılı sesler geldi. Cep telefonunu çıkardı. "Al. Benden olsun."

Melanie telefonu alıp kucağına koydu ve uzun uzun baktı. Vicki birinin seslendiğini duydu. Plaja doğru baktı. Biri ona el sallıyordu. Hayır, çok şükür, ona değildi. Sandalyesine yerleşti.

"Biri Blaine'e göz kulak olabilir mi?" diye sordu. "Ben biraz gözlerimi kapatacağım."

"Yazı yazarken, bir yandan da bakmaya çalışırım," dedi Brenda.

"Ben bakarım," dedi Melanie.

"Peter'ı aramayacak mısın?"

"Hayır," dedi Melanie. "Evet. Bilmiyorum. Hemen şimdi değil."

Vicki gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe çevirdi. Yüzü güneşe dönük, ayakları da Nantucket kumuna gömülüyken kendini harika hissediyordu. Tam da annesinin söylediği gibiydi. Dalgaların sesi Vicki'ye ninni gibi gelmiş ve uykusunu getirmişti. Ölmek nasıl bir şeydi? Tamamen karanlık, kocaman bir hiç, unutulmak mıydı aynı doğmadan önce olduğu gibi? Bilmek istiyordu.



"Bu nefes darlığını ne zamandır hissediyorsun?" diye sormuştu Dr. Garcia. Onun tıp kitapları ve aile resimleriyle dolu, donuk ve tipik doktor tarzı ofisinde oturuyorlardı. İki çocuğu var, diye düşündü Vicki. Masasının üstünde, Cadılar Bayramı'nda yusufçuk kostümü giymiş olan kızının resmi durduğu için Dr. Garcia'yı daha çok sevdi.

"Paskalya'dan sonraki iki üç hafta boyunca göğsümde bir sıkışma ve ufak bir acı oluyordu; ama üstünde durmadım. Ama şimdi, nefes alamıyorum."

"Sigara içiyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrım, hayır," dedi Vicki. "On üç yaşımdayken, buz pateni pistinin dışında bir kez denemiştim. Yalnızca bir nefes. Üniversitedeyken toplam üç ya da dört kez marihuana içtim. Ve iki yıl boyunca, haftada bir kez Küba purosu içtim."

Dr. Garcia güldü. "Küba purosu mu?"

"Poker oynarken," dedi Vicki.

"MR sonucunda, akciğerinizde bir kütle olduğunu tespit ettik."

"Bir kütle mi?"

"Bana şüpheli görünüyor; ama ne olduğunu tam olarak anlamak için, bir hücre örneği almamız gerekecek. Yalnızca su dolu bir kist olması da muhtemel. Ya da daha ciddi bir şey de olabilir."

Vicki midesinin tiksintiyle kasıldığını hissetti. Gözleri, Dr. Garcia'nın masasının yanındaki çöp kutusuna takıldı. Daha ciddi bir şey mi? Sakın, diye kendine telkinde bulundu, çocukları aklına getirme.

Vicki'nin ona teşekkür etmesini bekliyormuş gibi görünüyordu; ama Vicki'nin yapabildiği tek şey, sabah ettiği kahvaltıyı olduğu gibi onun masasına çıkarmamak için kendini tutabilmekti.

"Sadece su dolu bir kist de olabilir mi?"dedi. İçi akmayan bir sıvıyla dolu, kolayca patlayıp dağılabilecek bir baloncuk olması umuduna sarılmıştı.

"Kesinlikle," dedi Dr. Garcia. "Beni izleyin."



"Vicki! Vicki Stowe!"

Vicki başını kaldırdı. Bir kadın ona el sallıyordu. Bu... aman Tanrım, Caroline Knox'tu, Darien'dan bir tanıdık. Caroline'ın kardeşi Eve ve Vicki, Vicki'nin Blaine'e hamileliği sırasında gittiği Lamaze derslerinde aynı sınıftalardı. Eve, Caroline'ı birkaç kez partneri olarak getirmişti ve nasıl olduysa Caroline, Vicki'nin her yaz Liv Teyze'yle kaldığı Nantucket'da kocası ve çocuklarıyla bir ev tutmuştu, her yaz geliyordu. Birkaç hafta ön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ce Vicki, Goodwives'ın otoparkında Caroline Knox ile karşılamış ve kadın, ona bu yaz Nantucket'a gidip gitmeyeceğini sormuştu. Vicki o sıralar aklındaki tek konu olan kanserini burada tartışmak istemediği için, düşünmeden, "Evet, yirmi haziranda orada olacağız," demişti. Caroline da buna, "Ah, biz de! Kesinlikle görüşmeliyiz!" diye yanıt vermişti. Vicki de buna katılıyordu. Darien'da görüşmüyorlardı; ama neden Nantucket'da görüşmesinlerdi ki?

Vicki ayağa kalktı. Porter emekleyerek havlunun üzerinden inmişti; şimdi kumda oturuyor ve plastik bir küreğin sapını kemiriyordu.

Vicki siyah tek parça mayosunun içinde son derece şişman görünen Caroline Knox'u gördüğü için heyecanlanmış gibi davranmaya çalışarak, "Merhaba!" dedi. Saçlarını da kısacık kestirmişti. Daha kırk yaşında bile olmamasına rağmen, Barbara Bush gibi görünüyordu. "Merhaba, Caroline!"

"Merhabaaaaaaa," diye ciyakladı Caroline. "Vicki, nasılsın? Buraya ne zaman geldiniz?"

"Dün."

"Biz yaklaşık bir haftadır buradayız. Burası yeryüzündeki bir cennet gibi, değil mi?"

Vicki gülümsedi.

"Ted ne zaman geliyor?" diye sordu Caroline.

"Cuma. Arabayla gelecek."

"Hazır kız kızayken bir yemek yemeliyiz. Çarşamba boş musun?"

"Boşum..." dedi Vicki.

"Ah, iyi."

"Ama salı günü kemoterapiye başlıyorum, yani..."

Caroline'ın yüzü artık gülmüyordu. "Ne?"

"Ben akciğer kanseriyim," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu Caroline'a, sarı not defterine yalnızca iki satır karalamış olan Brenda ve hâlâ kucağındaki telefona bakan Melanie'nin önünde böyle pat diye söylediği için kendini kötü hissetmişti; ama Caroline Knox'un huzursuz oluşunu ve söyleyecek bir şey bulmak için etrafına bakınıp durmasını izlemek de hoşuna gitmiyor değildi.

"Bilmiyordum," dedi Caroline. "Eve bana söylemedi." Ayaklarını kuma gömdü ve kalçasındaki etlerin çekildiğini hissetti. "Kit Campbell'ın babası da geçen sene akciğer kanserine yakalanmıştı ve..."

"Evet," dedi Vicki, Kit Campbell'ın kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile olmamasına rağmen. "Hepsini duydum."

"Yani şimdi kemoterapi tedavisine burada mı başlayacaksın?"

"Hastanede," dedi Vicki, konunun kapandığını belirten bir sesle. "Caroline, kardeşim Brenda Lyndon ve arkadaşım Melanie Patchen'la tanışmanı istiyorum."

Caroline, Melanie'yle tokalaştı. "Patchen dedin, değil mi? Peter ile bir ilgin var mı?"

"Kocam," dedi Melanie. Gözlerini kıstı. "Neden? Onu nereden tanıyorsun?"

"Y'de, kocam Edgar ile squash oynuyor," dedi Caroline. "Peter'ın evli olduğunu fark etmemiştim. Bekâr olduğunu sanıyordum."

Patavatsız, düşündü Vicki. *Caroline Knox'dan nefret ediyorum.*

Brenda havlusunun üzerinde doğruldu; ama Caroline'ın varlığından haberdar değilmiş gibi davranıyordu. Annesinin yoğun çabalarına rağmen, kibirli tavırlarından vazgeçmemişti. Konuşmaya başladığında, "Vicki, Blaine nerede?" dedi.

Vicki denize baktı. Blaine, dalgaların karaya vurduğu yerde çukurlar kazıyor ve kazdığı çukurlar suyla doluyordu. Vicki gözlerini kapattığında Blaine'in yaptığı buydu. Ancak şuanda yalnızca küreği, kovayı ve kamyonu görüyordu, Blaine yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamam, bekle. Oturdukları yerin çevresine göz attı. Arkalarında mıydı? Hayır. Orada mı? Neredeydi bu?

"Mel?" dedi Vicki. Ancak Melanie, Vicki'den daha solgun ve telaşlı görünüyordu. *Ona göz kulak oluyordun, değil mi*, diye düşündü Vicki. *Ona bakacağını söylemiştin.* Melanie ayağa kalktı, sol ayağıyla hasır şapkasına bastı ve Brenda'nın telefonu kuma düştü.

"Aman Tanrım," dedi Vicki. Deniz kıyısına doğru koşar adım yürüdü. İç organları panikle birlikte sanki ters dönüyordu ve ciğerleri sıkışmaya başlamıştı. "Blaine!" diye bağırdı. Sağa, sola ve kumullara doğru uzanan yola baktı. Kumulların orada mı saklanıyordu? Brenda, onun kolunu tuttu. "Her şey yolunda. Panik yapma. Panik yapma, Vicki. Uzağa gitmiş olamaz."

"Suya girdi mi?" dedi Vicki. Suyun yüzeyi durgundu ve minik dalgalar ayaklarına vuruyordu. Dizlerine kadar suya girip ışıltılı yüzeye baktı. Yalnızca, Blaine'in suyun altında olmasından endişe ediyordu. "Blaine?" diye seslendi, suyun üzerinde kabarcıklar çıkmasını bekleyerek. "Blaine?" Blaine birazcık yüzme biliyordu. Eğer boğuluyor olsaydı çırpınır, yaygara koparırdı ve Melanie kesinlikle bunu fark ederdi. Eğer bir anafor olsaydı, ki bazen olurdu, Blaine, Vicki'ye seslenirdi. Ve Vicki bunu mutlaka duyardı.

"Blaine!" diye bağırdı Brenda. Plaja geri döndü. "Blaine Stowe! Neredesin? Ayak izi var mı? Bir saniye önce tam buradaydı, değil mi?"

Öyle miydi? Vicki artık onu çukur kazarken gördüğünden bile emin değildi; ama oyuncakları buradaydı. Gözlerini kapatmıştı, ara sıra bebeği kontrol etmişti, Dr. Garcia'yı düşünmüştü ve Melanie'nin Blaine'e göz kulak olduğunu farz etmişti. Ancak sonra, Caroline gelmişti.

"Buralarda bir yerde," dedi Vicki. "Burada olmalı."

"Tabii ki," dedi Brenda. "Kesinlikle, onu bulacağız."

"Ben sola gideceğim," dedi Vicki; ama solda hiçbir hayat belirtisi yoktu... ne bir insan, ne ayak izleri, kumları gagalayan beş ya da altı yağmurkuşundan başka hiçbir şey yoktu. "Daha doğrusu, sağa gideceğim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sen kumulları kontrol et. Muhtemelen tuvalete gitmesi gerekti. Mel, bebeğin yanında kalabilir."

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Caroline.

"Oğlumu kaybettim!" dedi Vicki kaygısız bir sesle. Caroline'ın önünde, çıldırmış gibi görünmek istemiyordu. Caroline'ın, Blaine'i gerçekten kaybetmiş olabileceğini düşünmesini istemiyordu; çünkü ne tür bir anne çocuğu su kenarında oynarken gözlerini ondan ayırırdı ki? "Dolaşmaya çıkıp uzaklaşmış olmalı!" Plajdan aşağı koşar adım yürürken Caroline'a, *çocuklar nasıldır bilirsin, her zaman insanın yüreğini ağzına getirirler*, der gibi el salladı. İstediği kadar hızlı koşamıyordu; çünkü şimdiden hırıltılar çıkarmaya başlamıştı ve kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Panik yapma, diye düşündü. *Buralarda bir yerlerde.* Onu her an bulabilirdi ve içi huzurla dolardı. O iyi, tam burada... O sadece... Ama hayır! Onu hiçbir yerde göremiyordu. Henüz değil. Sconset plajının ana bölümüne yaklaşıyordu; otopark girişinden yirmi beş ya da otuz metre uzaktaydı. Burada insanlar vardı; aileler, çiftler, tek bir havlunun üzerine sıralanmış kolejli kızlar. Vicki cankurtaran kulübesine gitti. Blaine suda olmadığı sürece güvendeydi. Neden, ah neden o iki kırmızı bayrağın arasında bir yere oturmamışlardı ki? O kadar aşağılarda oturuyorlardı ki, cankurtaranın Blaine'in boğulduğunu görmesine imkân yoktu.

"Affedersiniz," dedi Vicki.

Cankurtaran kız gözlerini sudan ayırmadı. Kırmızı tek parça mayo giymiş, tıknaz bir kızdı; yanaklarındaki güneş yanıkları soyulmaya başlamış ve altındaki pembe deriyi ortaya çıkarmıştı. *Cilt kanseri*, diye düşündü Vicki.

"Oğlum kayıp," dedi. "Dört yaşında. Şurada, aşağıda oturuyoruz." Parmağıyla işaret etti; ama cankurtaran, yine sudan gözlerini ayırmadı. "Üzerinde kurbağalar olan, yeşil bir mayo giyiyordu. Sarışın. Onu gördünüz mü? Belki buradan geçmiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görmedim," dedi kız.

"Hayır mı?" dedi Vicki. "Onu bulmam için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

"Bayraklardan uzakta mı oturuyordunuz?" diye sordu kız.

"Evet."

"Bayrakların arasında kalan kısımda denize girenlere bakmam gerekiyor," dedi kız. "Çoğu zaman, çocuklar yürüyerek uzaklaşır ve kaybolur. Belki yakınlarda oturan insanlara onu görüp görmediklerini sorabilirsiniz. Yardım etmek için yerimi bırakamam. Üzgünüm."

Vicki diğer ailelere ve çocuklarına baktı; çocukların çoğu hemen hemen Blaine'le aynı yaştaydı. Bu aileler Vicki'ye, Brenda, annesi, babası ve Liv Teyze ile her gün plajda oturarak yüzerek, güneşlenerek, yemek yiyerek ve güneşin altında uyuyarak geçirdiği güzel günleri hatırlattı. O, hiç böyle kaybolmamıştı ya da Brenda hiçbir zaman bir anafora yakalanmamıştı. Onlar hep, şu anda Vicki'nin gördüğü çocuklar gibi mutlu ve tek parça halindeydiler. Blaine başka bir yerdeydi, bilinmeyen bir yerde. Onu bulamazlarsa ne olacaktı? Vicki'nin Ted'i araması gerekecekti; ama ona Blaine'in kaybolduğunu açıklamasının imkânı yoktu; bu kesinlikle kabul edilemezdi. *Plajda üç yetişkin kadın ve biri onun öz annesi,* diyecekti Ted. "Nasıl yok oldu? Kimse bakmıyor muydu?" *Melanie'nin baktığını sanıyordum. Ona, göz kulak olmasını rica ettim! Gözlerimi... üç dakika kapattım. Belki dört.*

Vicki kumun üzerine kapaklanacakmış gibi hissetti. *Tamam, güzel,* dedi Tanrı'ya ya da şeytana; artık o anda çaresiz annelerin isteklerine kim bakıyorsa. *Beni al. Beni öldür. Ama lütfen, lütfen Blaine iyi olsun.*

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen."

"Vick!"

Ses uzaktan geliyordu; ama Vicki kulaklarındaki hassasiyet sayesinde bu sesi çok net duymuştu. Sesin geldiği yöne dönünce, yeşil bikinili bir kadının kollarını salladığını gördü. Brenda. Vicki biraz daha umutlandı.

Şemsiyenin altında bir figür gördü; havluya sarılmış küçük bir oğlan olabilir miydi? Vicki kâh koşarak kâh yavaşlayarak ve kâh nefesini kontrol etmek için durarak yaklaştı. Vicki, Brenda'nın cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Gördüğü figür, soğutucudan sarkan bir havluydu yalnızca. Vicki gözyaşlarına boğuldu. Geçen ay boyunca kaç yüz saat şu soruları sormuştu kendine: *Akciğer kanserinden daha kötü ne olabilir? Kemoterapiden daha kötü ne olabilir? Göğsünün yarılmasından, kaburgalarının açılıp ciğerinin alınmasından daha kötü ne olabilir?* İşte, cevabı buradaydı. Bu çok daha kötüydü. Blaine kayıptı. Neredeydi? Vicki'nin vücudundaki tüm hücreler koro halinde *bul onu! Bul onu*, diye bağırıyordu. Porter ağlıyordu. Melanie, onu sallıyordu; ama o, Vicki'ye uzanmaya çalışıyordu.

"Kumulları kontrol ettim. Orada değil. Arkadaşın gitti. Aramamıza yardımcı olmayı gerçekten istiyordu; ama tenis dersi varmış. Polisi aramamı önerdi ve şu anda ben de bunu yapıyorum," dedi Brenda.

"Çok özür dilerim," dedi Melanie. Ağlamaklıydı; ama tam olarak ağlamıyordu da. Onun yerinde Brenda olsaydı, Vicki sinirinden çıldırırdı; ama bu Melanie'ydi; onun tatlı ve kalbi kırık arkadaşı. Yumuşak davranmalıydı! Melanie'nin aklında bir çok şey vardı; şimdi onu suçlayamazdı.

"Önemli değil," dedi Vicki.

"Hayır, önemli," dedi Melanie. "Sen, ona göz kulak olmamı söylemiştin; ama ben başka bir şey düşünüyordum. Gittiğini bile görmedim."

"Suya girdiğini gördün mü?" diye sordu Vicki. "Yüzerken gördün mü?"

"Hayır," dedi Melanie. "Sanmıyorum. Bilmiyorum. Peter'ı düşünüyordum ve..."

Brenda tek parmağını kaldırdı ve 911 operatörüne bilgileri vermeye başladı: dört yaşında erkek çocuğu, sarışın, yeşil mayolu, Sconset plajı kuzey. Yaklaşık... on iki dakikadır kayıp. Sadece on iki dakika mı? Vicki, kendini çok kolay bırakabilirdi; ama hayır, güçlü olacaktı. *Düşün!* Kendini zorladı. *Blaine gibi düşün.* Porter çığlık atıyordu. Vicki, onu Mela-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nie'den aldı. Önceki gün, Melanie'nin uçağın merdivenlerinden düşüşünü hatırladı. Melanie tedirgindi, yorgundu, hastaydı, stresliydi ve şu komik bahçıvan pantolonlarından giyiyordu. Elleri doluydu ve Blaine, onu yere devirmişti. Dün olanlar Melanie'nin suçu değildi. Porter elini Vicki'nin bikini üstünden içeri sokup göğsünü mıncıkladı. Vicki'nin sütü akmaya başladı. Porter'a sarılıp fısıldadı: *Ağabeyini bulmalıyız.*

Brenda, polisle görüşmesini bitirdi. "Bir ekip arabası gönderiyorlar," dedi. "Ve bir de jetskili bir polis."

"Onun suda olduğunu mu düşünüyorlar?" dedi Vicki.

"Onlara, onu en son su kenarında gördüğümüzü söyledim." Brenda, Melanie'ye baktı. "*Öyle değil mi?*"

Melanie'den bir öğürtü geldi. Hafifçe öne eğildi ve kuma kustu. Kumullara doğru sendeledi. Vicki yavaşça onu izledi ve omzuna dokundu. "Hemen döneceğim, tamam mı?" Brenda kumullara bakmıştı; ama belki de yeterince iyi bakamamıştı. Blaine bir tür yuva bulmuş ya da tuvalete gitmiş olabilirdi. Kumulların arasından hoplayarak geçti, çimenlerin üzerine çömelmiş bir çocuk arıyordu. Porter, ona sıkıca sarılmış, süt akan göğsüne elini kenetlemişti. Bikini üstü ıslanmıştı ve çıplak karnından süt damlaları akıyordu. Kumulların arasındaki yol, onu iki evin arasına ve oradan da dörtlü farları yanan ekip arabasının durduğu anayola çıkardı. Vicki, Porter'ın elini göğsünden çekti ve çocuk ağlamaya başladı. Her yerinden süt sızıyordu, Vicki'nin havluya ihtiyacı vardı. Bebeği sütten kesmesi gerekiyordu. Çocuğunu bulması gerekiyordu! Onun coşkulu, dünyayı fethetmek için doğmuş olan ilk çocuğu! Bu kadar uzağa tek başına gidebilir miydi? Tabii ki. Blaine hiçbir şeyden korkmazdı; onun gözünü korkutmak imkânsızdı. Ted, onun bu özelliğini çok severdi; onun bağımsızlığını, korkusuzluğunu *hep desteklemişti* ve bu özelliklerin gelişmesine yardım etmişti! O, Ted'in hatasıydı. Şimdi olanlar da Melanie'nin. Ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göz kulak olacağını söylemişti! Sonunda, yine de, Vicki kendini suçlamaya başlamıştı.

Polis memuru bir kadındı. Kısa boyluydu, koyu renk atkuyruğu vardı ve kaşları burnuna kadar uzanıyordu. Vicki yaklaştığında kadın, "Arayan siz miydiniz?" dedi.

"Ben annesiyim," dedi Vicki. Karnından süzülen sütü silmeye çalıştı, bikini üstünü düzeltti ve çığlıklar atan bebeğini sakinleştirdi. Bütün bu karmaşa, kayıp bir çocuk... *Ve ben akciğer kanseriyim!*

"Oğlunuzu en son nerede gördünüz?" diye sordu kadın polis.

"Plajdaydı," dedi Vicki. "Ama şimdi, kendi kendine eve yürümeye mi kalkıştı diye merak ediyorum. Ya da markete. Orada dondurma satıldığını biliyor. Arabanızla aramaya çıkabilir miyiz?"

"İtfaiye bir jetski yolladı," dedi kadın polis. "Sulara bakmaları için."

"Suda olduğunu sanmıyorum," dedi Vicki. Asıl demek istediği, *suda olamaz. Sudaysa öldü demektir,* di. "Sadece arabaya binsek?"

Kadın polis, cızırdayan telsizine bir şeyler mırıldandı ve bir baş işareti ile Vicki ve Porter'ın arkaya oturmaları gerektiğini belirtti. Vicki oturur oturmaz, Porter'ı süt sızan göğsüne bastırdı. Kadın polis bunu gördü ve kaşları tırtıl gibi kıpırdadı.

"Sizin de çocuklarınız var mı?" diye sordu Vicki umutla.

"Hayır."

Hayır, diye düşündü Vicki. Kimliğinden isminin Çavuş Lorie olduğu görülen kadın polisin çocuğu yoktu; yani Vicki'nin nasıl çıldırmanın eşiğine geldiğiyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. On iki dakika, on üç dakika... Şu anda Blaine kesinlikle *on beş dakika* kadar bir süredir kayıptı. Çavuş Lorie, Sconset'in yalnızca bir arabanın geçebileceği genişlikteki sokaklarında arabayı sürmeye başladı. İki yanlarında kulübeler, özel çitler ve küçük bahçeler sıralanıyordu. *Nereye gitmiş olabilirdi?* Vicki, jetskili bir polisin, Blaine'in suda yüzen bedenini plajdan doksan metre açıkta sudan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkardığını hayal etti ve hemen bu görüntüyü aklından çıkardı. *Beni al,* diye düşündü. *Çocuğumu değil.*

Çavuş Lorie, arabayı Sconset Marketi'nin önüne çekti.

"İçeri girmek ister misiniz?" diye sordu Vicki'ye.

"Evet."

Vicki, Porter'ı göğsünden çekti ve onu omzuna attı. Porter geğirdi. Çavuş Lorie telsizine bir şeyler daha mırıldandı. Vicki hızla markete girdi. Bütün reyonları kontrol etti; mısır gevrekleri, krakerler, bisküviler, cipsler, tuvalet kâğıtları... Kasanın etrafını, buzdolaplarının durduğu yeri, döner kitap raflarının arkasını ve son olarak, Blaine'in olabileceği en mantıklı yeri, dondurma bölümünü aradı. Blaine yoktu.

Yeşil kanvas önlüklü genç bir kız, dondurma kepçesini kaldırarak, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Burada tek başına dolaşan dört yaşında bir çocuk gördünüz mü? Sarışın, yeşil mayolu?"

"Hayır," dedi kız. "Üzgünüm, görmedim."

"Hayır," dedi Vicki. "Tabii ki hayır." Hızla dışarı çıkıp polis arabasına döndü. "Orada değildi," dedi Çavuş Lorie'ye. "Shell Sokağı'nı deneyelim."

Yavaşça Shell Sokağı'na doğru ilerlediler. Vicki her noktayı, tırmanılabilecek her ağacı dikkatlice inceliyordu; Liv Teyze'nin evine geldiklerinde bahçe kapısı da, evin kapısı da hâlâ sıkıca kapalıydı. Vicki, Blaine'in içeride olmadığını biliyordu. Tamam, buraya kadardı. Çıldırmakta, saçlarını yolup çığlık atmakta, polis aracının sertleştirilmiş camları unufak olana dek vurmakta özgürdü. Blaine sudaydı.

"Ne yapmak istersiniz, hanımefendi?" diye sordu Çavuş Lorie.

"Plaja dönelim," dedi Vicki. Melanie ve Brenda, onu bulmuş olabilirdi.

Başlangıçta polis arabasının beklediği noktaya döndüler ve Vicki arabadan indi; ciğerleri sızladı. Tümörünün kor gibi yanıp kızardığını ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yal etti. Böyle şeyler gerçekten olur muydu? Bu kadar şanssızlık bir insanı bulabilir miydi? Buna izin verilmemeliydi. Bu kesinlikle yasaktı.



Plajda bir kalabalık toplanmıştı. Caroline Knox yeniden ortaya çıkmıştı, cankurtaran da az önce havluların üzerinde uyuklayan kızlarla birlikte oradaydı. Ve az önce plajda mutlu mutlu oturan ailelerden bazıları da gelmişti. Herkes dağınık kümeler halindeydi; bazıları su kenarında duruyor, bazıları yarıya kadar suya girmiş, kum zemini kazıyorlardı. Genç bir çocuk şnorkelle suda dönüp dururken jetski de öne arkaya giderek ufak dalgalar oluşturuyordu. Vicki bu kalabalık karşısında şaşırmış ve biraz da utanmıştı; dikkatleri üzerine çekmekten oldum olası hoşlanmamıştı ve şu anda herkese işlerine bakmalarını söylemek geçiyordu içinden; sonuçta Blaine sadece kumullarda saklanıyordu ve bunu biraz abartıyordu. Olanlardan haberi yoktu, henüz dört yaşındaydı ne de olsa. Grupta başka anneler de vardı, Vicki, onları hemen tanımıştı; en iğrenç sempatik ifadeleri yüzlerine yapıştırmış kadınlardı bunlar. *Hayal bile edemiyorum... Çok şükür benim oğlum... Kahretsin! Neden Melanie dikkat etmemişti...*

Brenda olayların merkezindeydi; arama gruplarını organize ediyormuş gibi görünüyordu. Bir grup plajın soluna, bir grup da kumullara. Melanie kalabalığın yanında duruyor ve Brenda'nın cep telefonunu tavşan sever gibi okşuyordu. Caroline Knox, Vicki'yi gördü ve koşarak yanına geldi.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Caroline. "Hepsi benim suçum. Benimle konuşuyor olmasaydın..."

"Onu oynarken gördün mü?" diye sordu Vicki. "Suyun yakınında oynarken gördün mü? Sarışın, yeşil mayolu?"

"Sorun da bu," dedi Caroline. "Hatırlamıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki bir motorun yaklaştığını duydu. Üç polis memuru, bir ATV(*) ile yanlarına geldi. Bunlar yaz polisleriydi. Genelde, sarı fosforlu tişörtler giyip Ray-Ban marka gözlükler takan, telsizleriyle dolaşan genç çocuklardı.

"Yardım için geldik," dedi içlerinden biri. Film yıldızlarınınkine benzeyen siyah saçları ve geniş omuzlarıyla, göz alıcı biriydi.

"Ben annesiyim," dedi Vicki bir adım öne çıkarak. Porter'ın elini göğsünden çekti ve Porter yine ağlamaya başladı. "Adı Blaine. Blaine Stowe, dört yaşında."

"Sarışın ve yeşil mayolu," dedi polis.

"Evet," dedi Vicki.

"Onu bulacağız," dedi polis. En fazla yirmi yaşındaydı; ama güneş gözlükleri ve telsizi, ona kendini beğenmiş bir özgüven havası veriyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Vicki.

Brenda, "Biz bu tarafa gideceğiz o zaman," dedi ve sola yöneldi. İkinci bir grup, sağ tarafa gitti. Polisi gören bazı insanlar yerlerine döndüler. Polisler motorlarını gazlayıp aramak için uzaklaştıklarında, ortalık boşaldı; Vicki, Melanie ve Caroline Knox baş başa kaldılar. Vicki kendini terkedilmiş hissetti; geride kalıp beklemeye dayanamıyordu ve özellikle şu an yanındaki grupla. Blaine en az otuz dakikadır kayıptı. Kumulları kendisi kontrol edecekti. Melanie'den cep telefonunu aldı. "Siz burada kalın ve kaleyi koruyun," dedi. "Ben bakmaya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Caroline.

"Hayır, hayır," dedi Vicki. "Kendim gideceğim."

"Ben bebeği taşırım," dedi Caroline.

"Böyle iyi," dedi Vicki.

"Hepsi benim suçum," dedi Melanie. "Ah, Vicki, çok üzgünüm."

(*) Arazi arabası.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sorun değil, Mel," dedi Vicki.

"Tabii ki sorun! Ona bakıyor..."

Ama Vicki'nin zamanı yoktu. Arkasını dönüp kumullara doğru hızla yürüdü. Kumulların içi sıcaktı ve Porter'ın başı düşmüş, Vicki'nin omzuna çarpıp ufak bir "pat" sesi çıkarmıştı.

"Blaine!" diye bağırdı Vicki. "Blaine Theodore Stowe!"

Bu, on beş dakika, otuz dakika, bir saat boyunca böyle gitmişti. Vicki, kumulların her bir santimetresini aradı; ama hepsi aynı görünüyordu; kum tepecikleri ve üzerlerinde yeşeren çimenler... Vicki birkaç kez kayboldu, yolunu bulmak için çimenlerin arasına dalmak zorunda kaldı. Sesi kısılana dek Blaine'in ismini haykırdı. Tekrar sokağa çıktı, markete ve oradan da Shell Sokağı'na kadar bütün yolu yürüdü. Blaine yoktu. Güneşin altında kavrulmuştu, ciğerleri acıyordu. Plaja döndüğünde, şemsiyenin altındaki bir havluya kapaklandı. Blaine yaşıyor olsaydı bile, şu anda susamış ve acıkmış olmalıydı. Her neredeyse, şu anda korkuyordu, ağlıyordu ve tek başınaydı.

Caroline Knox tenis dersine gitti, diye düşündü Vicki sinirlenerek; ama bir yandan da rahatlamıştı. Melanie yüzüstü yatmış ve yüzünü havluya gömmüştü.

"Ted'i aramalıyım," dedi Vicki. " Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Hepsi benim suçum," dedi Melanie. "Korkunç bir anne olacağım."

"Hayır Melanie," dedi Vicki. "Öyle deme. Öyle düşünme."

Vicki ev numarasını çevirdi. Ted tavan arasını temizleyeceğine ve böceklerle ilgilenmesi için birini çağıracağına söz vermişti. Brenda'nın numarasını, arayan kimliği kısmında görecekti; ama Vicki'nin ne anlatacağı ile ilgili en ufak bir fikri bile olmayacaktı.

Dört çalıştan sonra, telesekreter çıktı. Vicki'nin kendi sesi; mutlu, endişesiz, bugünden ve kanser teşhisinden önceki başka bir zamana ait sesi duyuldu. *Stoweların evini aradınız...* Bir kulağıyla telesekreterdeki se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini dinlerken diğer kulağıyla da, saldırmaya hazırlanan bir hayvan gibi gürleyen okyanusun sesini duyuyordu. Gürültü daha da arttı ve Vicki sesin geldiği yöne döndü. Tam Ted'in ahizeyi kaldırıp nefes nefese, "Üzgünüm, telefonu duymadım. Alo?" dediği anda, Vicki ATV'nin yaklaştığını, polis memurunun yüzündeki *Top Gun* filmine özgü kendini beğenmiş gülümsemeyi ve adamın beline sarılmış iki küçük eli gördü. Melanie'nin çığlık attığını duydu. Ve sonra, ATV'nin arkasında oturan Blaine'in, kendisine, resmi geçitteki bir politikacı gibi el salladığını gördü.

"Anne!" diye bağırdı Blaine. "Bana bak!"

Vicki uykusundan uyandığında, Porter'ın eli onun göğsündeydi ve Blaine de sol kolunun altına kıvrılmıştı. Plajdan eve döner dönmez uyumuşlardı. Vicki, onların ayaklarını temizlemekle bile uğraşmamıştı ve şimdi çarşaflar kum içindeydi. Oda karanlıktı; ama Vicki, oturma odasına dolan altın rengi güneş ışığını görebiliyordu. Yataktan kalktı ve çocuklarının başında durup uyumalarını seyretti. O acı verici doksan dakika içinde, Vicki'nin dünyası kararmış ve sonra, sanki sihirli bir değnekle yeniden aydınlanmıştı. Blaine yaşıyordu ve iyiydi; suya taş atarak plajın sonuna kadar yürümüştü. Neredeyse iki kilometreden fazla yürümüş olduğunu; ama azıcık bile endişeli ve korkmuş görünmediğini söylemişti polis memuru.

"Hiç bu kadar cesur bir çocuk görmemiştim," demişti polis. "Ve çok kuvvetli bir kolu var.(*) Red Sox Kulübü onunla şimdiden anlaşmalı."

Blaine'nin omuzları güneşten yanmıştı. ATV'den indikten sonra sevinç gözyaşlarına boğulan Vicki'nin kollarının arasına atılmış, sonra da avucundaki deniz kabuklarını gösterip süt istemişti. Kemoterapi tedavisine otuz altı saat kaldığı halde Vicki kendisinin dünyanın en şanslı kadını olduğunu düşünüyordu.

(*) ABD'deki ünlü beysbol takımı.

Parmak uçlarına basarak dışarı çıktı ve çocuklar biraz daha uyusunlar diye kapıyı yavaşça kapattı. Melanie'nin kapısı kapalıydı. Eve girdiklerinde, binlerce kez özür dileyerek, ki bunu o kadar çok tekrarlamıştı ki artık şaka yapıyor gibi geliyordu, ortalıktan sıvışmıştı. Vicki, Melanie'nin suçluluk duygusunu hafifletmek için elinden geleni yapmıştı; ama Melanie'nin kendini böyle üzmeye devam edeceğini biliyordu. *Hepsi benim suçum. Gözümü ondan ayırmamalıydım...* Vicki, Melanie'nin kapısını tıklatmayı düşündü. *Bunun için endişelenme. Kafan yeterince karışık. Hem her şey yoluna girdi.* Vicki kulağını kapıya dayadı, hiçbir ses gelmiyordu. Melanie, muhtemelen uyuyordu.

Brenda'nın mutfak masasının üzerine bıraktığı notta; *Yazı yazmaya gittim,* yazıyordu. Brenda, bu yaz sadece Vicki'ye yardım edeceğine dair sözler verip duruyordu; ama Vicki bunun böyle olmayacağını pekâlâ biliyordu. Brenda'nın yazdığı notu kopardı ve bir alışveriş listesi yapmaya başladı. Markete yürümek ve düzgün bir akşam yemeği hazırlamak için bazı malzemeler almak istiyordu. Fransız kolej öğrencileri gibi yemekler yemeye devam edemezlerdi.

Telefon, kulak tırmalayıcı bir sesle çalmaya başladı. Vicki, çocuklar ve Melanie uyanmasın diye, oturduğu yerden fırlayarak telefonu açtı.

"Alo?"

Genç bir kız sesi; "İlan için arıyorum," dedi.

"İlan mı?" diye sordu Vicki. "Korkarım yanlış numarayı aradınız."

"Ah," dedi kız. "Üzgünüm." Kapattı. Vicki de kapattı.

Birkaç saniye sonra, telefon yeniden çalmaya başladı.

"Alo?" dedi Vicki.

"Merhaba," dedi kız. "Numarayı dikkatlice çevirdim. 257-6101 değil mi? Yardım istemiyor musunuz? Bebek bakıcılığı için?"

"Bebek bakıcısı mı?" dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sconset'teki iki erkek çocuğu için?" dedi kız. "Ben de Sconset'te oturuyorum ve ailem, bu yaz bir işte çalışmamı istiyor."

"Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok," dedi Vicki. "Ama aradığınız için teşekkürler."

"Çok kötü," dedi kız. "Benim için çok uygun gibi görünüyordu. Çok zor falan değil."

"Aradığınız için teşekkürler," dedi Vicki. Kız telefonu kapattı. Ev sessizdi. Vicki olayı çözmeye başlamıştı. Bebek bakıcısı, Sconset'teki iki erkek çocuğu ve bu numara? Vicki'ye sormadan Brenda bir bebek bakıcısı ilanı vermişti. Ve bundan da hiç söz etmemişti. Vicki şarap bulma umuduyla buzdolabının kapağını hızla açtı. Hiç şansı yoktu. Hem içki içmesi de yasaktı zaten. Dr. Garcia ne demişti? Su, brokkoli, lahana, karpuz, yabanmersini, pancar. Ama şarapla sigara aynı şey değildi. Kardeşinin yaptığı küstahlığın şaşkınlığı içinde dolapları karıştırmaya başladı. Brenda, kendi yeğenlerini kiralıyordu resmen!

Ön kapı açıldı. Brenda gelmişti. Bikini üstü ve kot şortuyla, bir süper model gibi görünüyordu. Elinde sarı bir defter tutuyordu. Bu onun senaryosuydu. Dünya üzerinde, Brenda hariç, yalnızca altı kişinin okuduğu bir kitaba dayanan ve hayata geçirilme umudu kesinlikle olmayan bir senaryo. Ve Brenda için bu anlamsız çaba, Vicki'nin çocuklarına bakmaktan daha önemliydi.

"Neden somurtuyorsun?" diye sordu Brenda.

"Neden olduğunu biliyorsun," dedi Vicki.

Melanie, son derece rahatsız olan yatağında yatarken, Brenda ve Vicki'nin oturma odasında tartıştıklarını duyabiliyordu. Bacağı acıyordu. Blaine'in kaybolmasının ardından ortaya çıkan karmaşa içinde, nasıl olduysa, güneş bacağını kötü yakmıştı. Midesi ekşimişti; bütün gün boyun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca, yediği hiçbir şeyi içinde tutamamıştı, kuru ekmeği bile. Ve kalbi kırıktı. Melanie kalbini bir elma gibi tam ortasından kesilip çekirdeği çıkarıldıktan sonra, dilimlenmiş ve kabuğu soyulduğunu düşünüyordu. Bunu ve daha da kötüsünü hak ediyordu. Dün, bebeği taşırken düşmüş ve bugün de çocuklarla ilgili en basit görevini yerine getirememişti. *Blaine'e göz kulak olur musun?* Ölmediğinden ve ortadan kaybolmadığından emin ol. Ama bu bile, pek çok şeyi açıklıyordu. Peter sadakatsizliğini açıklamadan ve Melanie içinde bir can daha taşıdığını öğrenmeden önce, anne olmakla ilgili büyük hayaller kuruyordu. Sadece tahtadan yapılmış oyuncaklar ve organik ürünler kullanacaktı, saatler boyunca, güçlü mesajlar veren renkli çocuk kitapları okuyacaktı ve bu kitapları küçük kitapçılardan alacaktı. Asla bağırmayacak, hor görmeyecek, emziği yerden alıp tükürükle temizledikten sonra tekrar çocuğunun ağzına vermeyecekti. Dağılan evliliğine dalıp bir çocuğun izini tamamen kaybedeceğini, çocuğun uzaklaştığını ya da boğulduğunu bile söyleyemeyecek durumda kalacağını hiç tahmin etmezdi. Melanie bunun tamamen Peter'ın suçu olduğunu düşündü; ama bu düşünce yalnızca, onun Peter'la konuşmayı daha çok istemesine sebep oldu. Bu, neredeyse fiziksel bir ihtiyaçtı, açlıktan ve susuzluktan daha da kuvvetliydi üstelik. Oksijene ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyuyordu Peter'la konuşamaya.

Eve döndüğünden bu yana, Peter'ın ofisini altı kez aramış ve altı kez sesli mesajla karşılaşmıştı. Sesi çok neşeli geliyordu. "Merhaba! Rutter Higgins'in başanalisti Peter Patchen'ı aradınız. Şu an ya telefondayımdır ya da masa başında değilimdir; bu yüzden lütfen mesaj bırakın. Sizi ararım.Teşekkürler."

Melanie'nin bıraktığı ilk mesaj, saat 13.28'deydi: *Peter, benim. Nantucket'da Vicki ile birlikteyim. Yaz boyunca ya da en azından sen, bana eve dönmem için bir neden bulana kadar burada kalacağım. Demek istediğim, sen Frances Digitt'le olan ilişkine son vermediğin sürece eve dönmeyeceğim. Ta-*

BELONGS TO KAKNUS TEAM

mam. Ara beni. Bıraktığım numaradan bana ulaşabilirsin. 508-257-6101. Bu telefon Vicki'nin kardeşinin; bana buradan da ulaşabilirsin. 917-555-0628. Beni ararsan sevinirim.

Oturma odasındaki saat on dördü vurana dek yüzüstü yatıp bekledi. Melanie kendi cep telefonunu Connecticut'da bilerek bırakmıştı; böylece Peter, ona ulaşamayacaktı ve Melanie, onu aramayı daha az isteyecekti. Ha ha. Tekrar aradı. *Peter, lütfen beni ara. Numaraları tekrar veriyorum...*

Yarım saat aralıkla dört kez daha aradı ve on beşinci dakikalarda, ev telefonunu da denedi ve onu kendi sesiyle bıraktığı telesekreter mesajı karşıladı. "Patchenların evini aradınız. Şu anda size cevap veremiyoruz. Lütfen mesajınızı ya da telefon numaranızı bırakın, sizi geri ararız." Mesaj bırakmadı. Peter'ın cep telefonunu aradı ve yine sesli mesajla karşılaştı.

"Peter, benim." Ve sonra, bu "benim"in bir başkasınınkiyle karışmaması için ekledi; "Melanie. Lütfen beni 508-257-6101 numaralı telefondan ara. Ya da bu cep telefonundan da bana ulaşabilirsin. Numarası..." Cep telefonunu üç kez daha aradı ve üçünde de kapatmak zorunda kaldı.

Sürpriz! Telefon çaldı! Melanie'nin kalbi yerinden fırlayacaktı. Ekrandaki numaraya baktı. Tanımadığı bir Manhattan numarasıydı. Arayan kimliğinde *Walsh J.* yazıyordu.

"Alo?" dedi Melanie.

"Brindah?"

Hayal kırıklığı. Peter değildi.

"Hayır, üzgünüm. Ben Brenda değilim."

"Vicki?"

"Hayır," dedi Melanie. "Ben Melanie. Vicki'nin arkadaşıyım."

"Tamam," dedi telefondaki ses, Avusturalyalı olduğu açıkça belliydi. "Brindah müsait mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie sesleri dinledi. Oturma odasındaki tartışma devam etmekteydi. *Senin kadar bencil birini hiç... Dünya senin etrafında...* "Şu anda pek müsait değil."

"Önemli değil. Walsh'un aradığını söyler misin?"

"Söylerim," dedi Melanie. Bir an durakladı. Bu, o öğrenci miydi? Bir öğrenci için sesi fazla yaşlı geliyordu; ama yine de, Melanie'nin onunla ilgili bildiği tek şey, Brenda'nın öğrencisi olduğuydu. "Numaranızı bırakmak ister misiniz?"

"Numaram onda var. Tekrar vermek anlamsız olur."

Anlamsız, diye düşündü Melanie. Kendi numarasını, sanki Peter'ın en büyük sorunu numaralarmış gibi, defalarca bırakmıştı.

"Sizi aramasını söylerim," dedi Melanie sanki tek bir sözüyle Brenda'ya her şeyi yaptırabilirmiş gibi otoriter bir sesle. "Emin olun sizi arayacak. Bana güvenebilirsiniz."

Walsh güldü. "O halde, teşekkürler, Melanie."

"Rica ederim," dedi Melanie.

Walsh telefonu kapattı. Melanie de öyle. Konuşma yalnızca bir dakika üç saniye sürmüştü; ama Melanie kendini daha iyi hissediyordu. New York'ta yaşayan Walsh adlı bu adamın Brenda'ya ulaşmaya çalıştığını bilmek, kendisini daha az dışlanmış hissetmesini sağlamıştı. Ancak, diğer yandan, anlamsız bir kıskançlığa kapılmıştı. Erkekler Brenda'yı seviyorlardı. Genç polis memuru bile gözlerini ondan alamamıştı. Melanie odadaki bayat havayı içine çekti. Pencereyi açmalıydı. Bunun yerine, Frances Digitt'in ev numarasını çevirdi. Numaraya bakmak için defterini açmasına bile gerek yoktu, numarayı ezbere biliyordu. Frances Digitt ikinci çalışta telefonu açtı.

"Alo?"

Melanie, Brenda'nın telefonunu kullandığı için arayan kimliğinin görünmesinden korkmuyordu. Bir dakika bekledi, Peter'ın sesi geliyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mu diye dinledi. Orada mıydı? Tek duyduğu bir köpek havlaması (Frances Digitt'in çikolata rengi bir labradoru vardı) ve televizyondan gelen beysbol maçı sesleriydi. Köpek ve beysbol. Tabii ya. İşin tuhaf yanı, Francess Digitt'in Melanie ya da Rutter Higgins'teki diğer çalışanların eşleri için bir tehdit oluşturmaması ve beklenildiği gibi bir şok yaratmamasıydı. Jimnastik derslerinde erkekleri yenen, yedinci sınıftaki kızların göğüsleri çıkarken erkeklerin onun da bir kız olduğunu unuttukları biriydi. Frances kısa boylu ve erkeksiydi. Peter'ın ofisindeki malzeme odasının pis havasına dayanabilecek tek kadın oydu Melanie'ye göre. Ailenin en küçük kızıydı, parlak bir zekâsı vardı, piyasayı iyi biliyor, araştırmalar yapıyor, ofiste futbol grubunu ve Mart Çılgınlığı şenlikleri için verilecek destekleri organize ediyordu. Herkes, onun lezbiyen olduğunu düşünüyordu; ama Melanie, onun bir lezbiyen olamayacak kadar hoş biri olduğunu biliyordu. Onu yatakta bir dinamoya dönüştürecek kadar ciddi bir korkusuzluğu vardı. Bunu yalnızca düşünmek bile, Melanie'nin midesini bulandırıyordu. Telefonu kapattı ve hızla çarpan kalbinin üstüne bastırdı. Frances Digitt'in numarasını tekrar çevirdi.

"Alo?" Frances Digitt'in sesi sıkılmış gibi geliyordu. *Senin hiçbir şeyden bıkmaya hakkın yok. Aramızda bıkması gereken biri varsa o da benim,* diye düşündü Melanie.

İçindeki bu dürtünün etkisiyle, "Peter orada mı?" deyiverdi. Bu bir soru olmaktan çok, telefonu Peter'a vermesini istemek havasındaydı ve Frances, tabii ki, durakladı. Kimin aradığını sormaya ve oyunlar oynamaya gerek yoktu ya da Frances oyun oynamamaya karar vermişti.

"Evet, burada." Telefonu, Melanie'nin Frances'in IKEA'dan aldığı ucuz, plastikle basitçe çerçevelenmiş ahşap bir sehpa olduğunu tahmin ettiği zeminin üzerine sertçe bıraktı. Yirmili yaşlardaki insanlar gerçekten de çok zevksizdi.

"Alo?" dedi Peter ihtiyatlı bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim," dedi Melanie. Ve sonra, belki hâlâ anlamamıştır diye ekledi; "Melanie."

"Merhaba," dedi Peter ve yalnızca bu kelime bile Melanie'nin yüreğini hoplatmaya yetti. Peter etkilenmemiş gibi, görünüyordu. Sesi ilgisiz ve suçüstü yakalanmış gibi geliyordu. Melanie kendisini okul kaçaklarını yakalayan bir memur, bir anaokulu öğretmeni, bir dişçi gibi hissetti.

"Nantucket'dayım," dedi.

"Biliyorum."

"Bütün yaz burada kalacağım."

"Notta yazıyordu."

"Eve dönmemi istiyor musun?" diye sordu Melanie.

"Nasıl bir soru bu?" dedi Peter.

Şu anda önemli olan tek soru buydu aslında. Melanie evden ayrılmıştı; çünkü düşünmek için zamana ihtiyacı vardı; ama görünüşe bakılırsa, tek düşünebildiği Peter'dı. Evden ayrılmak istemişti; ama şu anda her şeyden çok yapmak istediği şey evde olmaktı. *Hamileyim,* diye düşündü. *Sana ait bir çocuğun dünyaya geleceğinden haberin bile yok.* Bunu Peter'dan saklamak acımasızlıktı; ama Peter'ın yaptığı şeyden daha kötü olabilir miydi?

Hayır! O, şu anda Frances'in evindeydi. Seks yapıyorlardı. Melanie'nin midesi bulandı. Kusmak üzere...

"Kapatmak zorundayım," dedi.

"Tamam," dedi Peter.

Melanie kapattığı telefona baktı. Yatağın yanındaki çöp kutusuna eğilerek kusmaya çalıştı; ama hiçbir şey çıkmadı. Bayat havayı, kendi hüznünü ve Peter'ın reddini kusuyordu. Oturma odasında Vicki ve Brenda hâlâ kavga ediyorlardı. Bebek bakıcısıyla ilgili bir şeyler. Brenda'nın senaryosuyla ilgili bir şeyler, *tam bir taklit,* aileleriyle ilgili bir şeyler, *bu senin için her zaman böyleydi!* Sonra, Melanie kendi adını duydu; daha doğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rusu kendi adının yerine, devamlı *o* ve *onun* kelimelerini... Brenda'nın sesi fısıltı gibiydi: *Onun çocuklara bakmasını istedin ve bak sonucu ne oldu! Bazı sorunları olduğunu biliyorum; ama hepimizin sorunları var! Sen hastasın! Bütün yazı ona uyarak geçirmeyi reddediyorum! Anlamıyorum! O sadece, bakılması gereken biri daha! Onu davet etmeden önce bunu düşündün mü? Düşündün mü?*

Melanie ayağa kalktı ve eşyalarını çantasına doldurmaya başladı. Eve gidiyordu. Buraya gelmek, son derece düşüncesizce verilmiş bir karardı ve şimdi, bunun bir hata olduğunu anlıyordu.

Diş fırçasını almak için, parmakuçlarına basarak banyoya yürüdü. Hâlâ kavga ediyorlardı. Brenda ve Vicki'nin bu yazı baş başa geçirmeleri ve kendi işlerine bakmaları daha iyi olacaktı. Melanie'nin bir kardeşi yoktu, nasıl bir şey olduğunu da bilmiyordu; ama zor iş gibi görünüyordu.

Şu hasır şapka hariç her şey çantaya sığmıştı. Plajda üzerine bastığı için biraz yamulmuştu ve onu geride bırakmak istedi bir an. Bu, geçen yıl Peter'ın ona doğum gününde aldığı bir hediyeydi; gölgelikleri kocamandı ve eski moda bir şapkaydı; ama yine de onu seviyordu. Bu onun bahçıvan şapkasıydı. Şapkayı taktı, saten kurdelesini çenesinin altına bağladı, çantasının fermuvarını çekti ve odanın içine göz gezdirdi. Bu oda, onun verdiği bu şaşırtıcı kararın tek şahidiydi. Eve gidecek ve Peter'la yüz yüze hesaplaşacaktı. Çocuğunu aldırmak istediğini söyleyecekti.

Yavaşça oturma odasına geçti. Brenda ve Vicki gitmişlerdi. Melanie, onların seslerinin başka bir yerden geldiğini duyuyordu. Yeniden dışarı çıkmışlardı. Biri, dışarıdaki duşun içindeydi. Hâlâ tartışıyorlardı. Kapıdan çıkmadan önce bir not yazdı ve mutfak masasının üzerine bıraktı: *John Walsh'ı ara!* İşin garip tarafı, Melanie kendini yalnızca John Walsh'a karşı sorumlu hissediyordu. Vicki'yi sağ salim eve döndüğünde ve Vicki'nin onu kalmaya ikna etme şansının olmadığı bir zamanda arayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie bavulunun kulbunu uzatıp çantayı deniz kabuklarıyla dolu sokakta sürüklemeye çalıştı. Deniz kabukları tekerleklerin arasına girdi ve çanta olduğu yerde kaldı. Melanie çantayı omzunda taşımanın daha iyi olacağına karar verdi ve bebek için hiç de sağlıklı olmayan bir şekilde bir yanına yatarak çantayı taşımaya başladı. Kürtaj, diye düşündü. Bütün o yaşadıklarından sonra. Tam yedi kez, hayalleri kendi kanında boğulmuştu. Yedi kez başarısız olmuş ve başarı davetsiz bir şekilde gelmişti, artık beklemekten vazgeçtiği anda.

Rotary kulübünün önünde taksilerin beklediği yere gitti. Tanrı'ya şükür! Taksiye bindi ve, "Havaalanına, lütfen," dedi.



Günlerden pazar, saat on yediydi ve New York'a giden bütün uçaklar doluydu; hatta fazladan rezervasyonlar bile yapılmıştı. Sıra Melanie'ye geldiğinde, biletini masaya uzattı, eve gitmenin heyecanıyla içi kıpır kıpırdı; ta ki US Airways'de çalışan kadın bileti ona geri uzatana dek.

"Bu gece için hiç yerimiz yok," dedi kadın. "Ve yarın saat on beşe kadar da hiçbir uçuşumuzda boş yer yok."

"Değişme ücretini ödemeye hazırım," dedi Melanie. "Ya da bekleme listesine de alabilirsiniz."

Kadın, üzeri isimlerle dolu bir kâğıt çıkardı. "Bu, bekleme listesi. Yüz altmış yedinci sırada olacaksınız."

Melanie biletini cüzdanına koydu ve bavulunu sürükleyerek yakınlardaki bir banka gitti. Bu durumda ondan beklenebilecek en muhtemel şey, ağlamaya başlaması olurdu. Birinin ona doğru yürüdüğünü fark ettiği sırada, tam da bu klişe yola başvurmak üzereydi. Fosforlu turuncu renkte bir yelek giymiş olan genç bir çocuk. Merdivenlerden düştüğünde, ona ilkyardım çantasını getirmeyi öneren çocuk. Çocuğa gülümsedi ve o da hemen Melanie'nin yanına geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba," dedi. Sırıttı. "Seyahatiniz güzel geçti mi?"

"Çok hoş," dedi Melanie.

"Şakaydı," dedi çocuk. "'Seyahat' derken yani. Düştünüz ya hani."

Melanie yanaklarının alev gibi yanmaya başladığını hissetti. "Doğru," dedi. "Aslında bu, bu hafta sonu yaptığım en aptalca şey değildi."

Çocuk, yeleğini çekiştirdi ve spor ayakkabılarını yere sürümeye başladı. "Aptal olduğunuzu söylemek istemedim," dedi. "Sadece..."

"Önemli değil," dedi Melanie. Dirseğine dokundu. Hâlâ bir hassaslık vardı ve bütün bu olan bitenlerin arasında onu unutmuştu. "Bu arada, ben Melanie."

"Josh Flynn," dedi çocuk. Melanie'nin bavuluna baktı. "Bu gece mi gidiyorsunuz? Daha yeni gelmiştiniz."

"Daha uzun kalmam gerekiyordu," dedi Melanie. "Ama eve dönmek zorundaydım."

"Bu çok kötü," dedi Josh. "Nerede yaşıyorsunuz?"

"Connecticut," dedi Melanie. "Ama görünüşe göre, bu gece uçamayacağım. Bütün biletler satılmış. Taksiye binip kaldığım yere geri dönmeden önce kafamı toplamaya çalışıyorum."

"Sconset'te kalıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Josh. "Sizi eve bırakabilirim. Mesaim daha yeni bitti."

"Benim için endişelenmeyin," dedi Melanie. "Taksiye binerim."

"Benim için sorun olmaz," dedi Josh. "Hangi ev olduğunu bile biliyorum. Dün bir çanta bırakmak için gelmiştim."

"Doğru," dedi Melanie. Bavuluna bir göz attı. O kadar güçsüzdü ki, taksiye kadar yürüyebileceğinden bile emin değildi. "Zorlamaktan nefret ederim."

"Zaten yolumun üstü," dedi Josh. Melanie'nin bavulunu aldı. "Lütfen. Israr ediyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Melanie, onu otoparka kadar izledi ve bavulunu cipin arka koltuğuna attı. Cipin içinde en az iki santim kum vardı ve yolcu koltuğuna CD'ler atılmıştı. Melanie koltuğa oturdu ve CD'leri kucağına aldı. Dispatch, Offspring, Afroman. Bu grupların hiçbirini daha önce duymamıştı. Kendini onun annesi olabilecek kadar yaşlı hissetti.

"Arabam çok pis, özür dilerim," dedi Josh. "Bayan bir yol arkadaşım olacağını tahmin etmemiştim."

Melanie kızardı, CD'lerin kenarlarını aynı hizaya getirdi ve kusursuz bir küp oluşturdu. *Bayan yol arkadaşı?* Kendini bir fahişe gibi hissetti. Hasır şapkası, onu Vadideki Bahçıvan gibi gösteriyordu. Minnie Pearl ya da *Hee Haw*'daki herhangi bir karakter gibi. Josh arabaya binip kumları temizledikten sonra radyoyu açarken, Melanie de şapkasını çıkardı ve kucağına koydu.

Geri geri çıkmadan önce, kolunu Melanie'nin koltuğunun arkasına atıp başını geri çevirdi. Eli, Melanie'nin başından yarım ya da bir santim yukarıdaydı. Çok yakışıklı -daha genç bir insanın ateşli diyeceği türden- ama sonuçta sadece bir çocuktu. Kaç yaşındaydı? Melanie merak etmişti.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Doğma büyüme," dedi Josh. "Ama üniversiteye gidiyorum. Vermont'taki Middlebury Üniversitesi'ne."

"Güzel okul," dedi Melanie.

"Bu son yılım," dedi Josh.

Yani bu da, yaşının yirmi bir civarında olduğunu gösteriyordu. Belki yirmi iki. Melanie de Peter'la yirmi bir yaşında tanışmıştı.

Anayola çıktılar. Josh'ın camı açıktı ve hızlandıkça içeri hava doluyordu. Melanie başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Bu araba yolculuğunda onu rahatlatan bir şeyler vardı. *Kendimi iyi hissediyorum,* diye düşündü. *Tam şu anda kendimi iyi hissediyorum. Bu nasıl olabilir?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzünü rüzgâra çevirdi. Josh'ın kahverengi saçları, horoz ibiği gibi dikilmişti. Melanie'nin kucağındaki şapkanın gölgeliği kıvrıldı.

"İşinden memnun musun?" diye sordu Melanie.

"Nefret ediyorum," diye cevapladı Josh.

"Bu çok kötü."

"Gerçekten," dedi Josh. "Babam hava trafik kontrolcüsü. Beni de işe o aldırdı."

"Ah," dedi Melanie.

"Zaten bırakacağım," dedi Josh. "Hayat çok kısa."

"Katılıyorum. Bu, aslında benim mantram. Ama baban kızmayacak mı?"

"Delirecek," dedi Josh. "Ama beni durduramaz."

"Tamam o zaman," dedi Melanie. Yol, önlerinden sola doğru kıvrılıyordu. Fundalıkların arasındaki yolun ilerisinde bir deniz feneri ve onun arkasında da okyanus vardı. "Burası çok güzel."

Josh cevap vermedi ve Melanie zaten çok belirgin olan bir şeyi yinelediği için kendine kızdı. Josh muhtemelen bunu bütün turistlerden en az birer kez duyuyordu: Ne kadar güzel, ne kadar hoş, ne kadar saf. Söyleyecek daha değişik bir şeyler düşünüyordu, parlak bir şeyler, Josh'ın onun "harika" olduğunu düşünmesini sağlayacak bir şeyler... Hayatı boyunca hiç "harika" olmamıştı ve bu gece de öyle değildi. Ama yine de, Josh'ın onu eve bırakmasına layık biri olduğunu göstermek istiyordu.

"Hamile olduğumu daha yeni öğrendim," dedi.

Josh meraklı gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Melanie dizlerine bakarak. Asla CIA'de çalışamazdı. Daha yeni tanıştığı birine hayatının en önemli sırrını vermişti. "Bunu kimseye söylemezsen sevinirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh buna şaşırmış gibi görünüyordu ve eğer Melanie kendini aptal gibi hissediyor olmasaydı, kesinlikle gülmeye başlardı. Kime söyleyecekti ki?

Josh hâlâ onunla şakalaşıyordu. "Dudaklarım mühürlü, söz veriyorum," dedi. "Dünki düşüşünü hatırlıyor musun? Arkadaşın çok endişeli görünüyordu. Fazlasıyla endişeli hem de senin için; bebeği için değil."

"Evet, benim için endişeleniyor."

"Doğru," dedi Josh. "Ama o anda, bunun altında başka bir şeyler olup olmadığını merak etmiştim. Başka hiç kimsenin bilmediği bir şey."

"Ah," dedi Melanie. "Yani... evet." Josh'a baktı. "Hafızan çok kuvvetli."

"Üçünüzü unutmak imkânsız."

Cip, Shell Sokağı'ndaki evin önünde durduğunda Melanie'nin sinirleri gevşedi. Bu araba yolculuğunun bitmesini istemiyordu; evden kaçan bir çocuk gibi Vicki ve Brenda'yla yüzleşmek istemiyordu. Josh birden el frenini çekti ve Melanie'nin bavulunu almak için arabadan indi.

"Getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Melanie.

"Benim için zevkti," dedi Josh.

Melanie bavula uzandı ve elleri kulbun üzerinde buluştu. Birbirimize *dokunuyoruz,* diye düşündü Melanie. Bir saniye, iki, üç... Fark etmiş miydi? Josh elini çekmedi. Melanie yavaşça gözlerini kaldırdı ve *eğer bana bakıyorsa, buna dayanamam,* diye düşündü.

Josh eve bakıyordu. Melanie tuttuğu nefesini bıraktı. Kendini on üç yaşında gibi hissediyordu.

"Eh," dedi. "Tekrar teşekkürler."

"Tamam," dedi Josh. "Sanırım, sonra görüşürüz. Her şey için iyi şanslar." Melanie'ye gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler," dedi Melanie. "Sana da iyi şanslar." O da gülümsedi. Josh, cipine binip uzaklaşana dek de gülümsemeye devam etti. Ve sonra derin bir nefes aldı.

Havada kömür ızgarası kokusu vardı ve mucizevi bir şekilde acıktığını hissetti.

Bavulunu sürükleyerek taş yoldan eve doğru ilerlerken Blaine'le karşılaştı. Islak saçları taranmıştı, temiz, mavi bir polo tişört giymişti.

"Neredeydin?" diye sordu. *Sorgulama başlıyor,* diye düşündü Melanie. Birden, Blaine'in yüzüne bir merak ifadesi ve eğer Melanie yanılmıyorsa, fesat bir bakış yerleşti. "Kayıp mı oldun?" diye sordu.

"Evet," dedi Melanie. "Kaybolmuştum."

Akşam yemeğinden sonra (çizburger, Ore R-Ida soğan dilimleri, yeşil salata), Josh, Didi'nin evine gitti. Didi akşam yemeği sırasında arayıp, uğramasını istemişti. Josh reddetmişti. Sessizce oturan babasının yanında yerini aldığında, açıklama yapma gereği hissetti. "Arayan Didi'ydi. Ona uğramamı istiyor. Hayır dedim."

Tom Flynn genzini temizledi. "Dennis bana, seni bu gece arabanla bir kızı bir yere götürürken gördüğünü söyledi."

"Ha?" dedi Josh ve sonra Melanie'yi hatırladı. "Ah, doğru." Dennis'in "bir kız" diye tarif ettiği kadın, kendisinden yaşça büyüktü ve üstelik hamileydi. Onu evine bırakmaya bir anda karar vermesinin asıl sebebinin, kendinden yine yaşça büyük olan Somurtkan Kardeş'i tekrar görmek olduğunu nasıl açıklayacaktı? "Önemli bir şey değildi."

Tom Flynn yeşil salatadan bir parça aldı ve ağzından akan sosu sildi. Birasından içti. Telefon tekrar çaldı. Josh açmak için tekrar kalktı. Melanie, ona, hamile olduğunu söylemişti; ama bundan memnunmuş gibi görünmüyordu. Aslında, üzgün görünüyordu. Yıkılmayacak kadar olgun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünüyordu. Nikah yüzüğü takıp takmadığına bakmak Josh'ın aklına gelmemişti. Gözlemlemek ve özümsemek konusunda şimdiye kadar başarısız olmuştu.

"Alo?"

"Josh?"

"Ne?" dedi Josh fısıldayarak.

"Gelmeni gerçekten istiyorum. Gerçekten. Çok önemli."

"İçki içiyorsun," dedi Josh.

"Sadece şarap," dedi Didi. "Lütfen? Bana gel. Sana söyleyeceklerim var."

Ona söyleyecekleri vardı. Bu her zaman böyleydi; lise son sınıfta çıkmaya başladıklarından beri hem de. Didi gündelik gerçekleri alır ve küçük bir çocuk gibi pembe dizi dramlarına çevirirdi. Doktoru, kansız olduğunu söylemişti; ağabeyi, en sevdiği eşofman üstünü alıp makyaj bulaştırdığı için onu et bıçağıyla tehdit etmişti, babasının arkadaşı Ed Grubb kalçasını mıncıklamıştı ve bütün bunlar, Didi'nin teselliye, korumaya ve Josh'dan gelecek aşırı ilgiye ihtiyacı olmasının sebepleriydi.

"Ne oldu, Didi?" diye sordu Josh.

"Sadece gel," dedi Didi ve telefonu kapattı. Josh masaya geri döndü. Soğumuş ve yumuşamış olan soğan halkalarına baktı. "Sanırım gitsem daha iyi olacak," dedi.

Saat dokuzda, Josh, Didi'nin evinin önüne geldiğinde, güneş daha yeni batıyordu. *Yaz,* diye düşündü. *Lanet olası yaz.*

Müziğin sesi kırk beş metre öteden duyuluyordu: Led Zeppelin. Bu iyiye işaret değildi. Didi'nin bodrum katındaki dairesine inen merdivenlere yaklaşıp ayak seviyesinden camdan içeri baktı. Didi yemek masasının üzerinde dans ediyordu, üzerinde kırmızı bir gecelik vardı, bir bardak be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaz şarabın etrafında dönüp duruyor ve şarabı her yere döküyordu. Lise son sınıfta, Josh'ın arkadaşı Zach, Didi'nin bir striptiz dansçısı olabileceğini söylerdi ve o zamanlar Josh, Zach'in suratına bir yumruk indirmek istediyse de, şimdi, ona katılıyordu. Didi, Josh'la çıktığı zamanlarda daha kaliteli bir insandı ya da öyle gibi görünüyordu. Pon pon kızlardan biriydi, öğrenci birliğindeydi, derste yazdığı notlarla, kızlar tuvaletine gittiğinde ve hafta sonu yatıya kaldığında görüştüğü pek çok kız arkadaşı vardı. Eğlenceli biriydi; belki Josh kadar zeki ya da "akademik standartlara yatkın" biri ve annesinin tasvip edeceği türden bir kız değildi: ama lise aşkı için kusursuzdu.

İlk olarak, Josh üniversite için adadan ayrılmadan birkaç hafta önce ayrılmışlardı. Tom Flynn, kontrolör sertifikasını yenilemek için Woburn'e gitmişti ve Didi geceyi Josh'ın evinde geçirmişti. Başlangıçta, güzel bir ev fantezisi olarak başlamıştı; pizza ısmarlamışlar, Tom Flynn'in biralarını içmişler ve film kiralamışlardı. Sonra, dişlerini fırçalayıp beraber yatmışlardı. Gecenin bir yarısı, Josh uyanıp Didi'yi yatağın yanına oturmuş, elinde bir el feneri ile Josh'ın günlüğünü okurken bulmuştu. O gece ayrılmalarına neden Didi'nin Josh'a ait özel bir şeyi izin almadan karıştırmış olması değildi. Aslında çok sinirlendiği doğruydu; ama asıl sorun, Didi'nin bu sayfalarda, kendisi için yazılmış olan kısımları bulup okumasıydı. Josh bu sayfalarda, Didi'nin ne kadar tedaviye muhtaç olduğunu, "artık kendine gelmesini" ve "profesyonel yardım almasını" ne kadar istediğini yazmıştı. Didi günlüğü Josh'ın suratına fırlatıp kapıyı çarparak yatak odasından çıkmış, birkaç saniye sonra çantasını istemek için kapıyı açıp tekrar hızla çarpmıştı.

Biraz sonra, Josh, onu aşağı katta mutfak masasının başında oturmuş, Tom Flynn'in biralarından birini içip ağlarken bulmuştu. Yanına gidi ona sarılmıştı; ne kadar muhtaç biri olduğuyla ilgili yazdıklarının, onu şu anda daha da muhtaç bir duruma düşürmesine şaşırmıştı. Josh'ın üni-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

versite için uzağa gidecek olması, Didi'yi korkutuyordu. Beni tamamen unutacaksın, demişti ve Josh da bunu inkâr etmemişti; çünkü Didi, Josh'ın lise yıllarıyla ilgili geride bırakmak istediği her şeyi temsil ediyordu.

Üç yıl süren ilişkileri -en azından cinsel anlamda süren- Josh'ın cesaretini kırıyordu. Didi'yle uğraşmak, Josh'ın havaalanındaki işine ve adadaki hayatına benziyordu; tahmin edilmesi kolay, son derece güvenli ve tanıdık. Ve şu ana dek, Josh, onu terk edememişti. Didi her zaman müsaitti ve Josh da onu geri çeviremiyordu.

Josh kapıyı vurdu. Müzik, Blue Öyster Cult'a döndü. Josh, Didi'nin özgüven sorununun yanında, içki sorunu da olduğuna karar verdi. Kapıyı tekrar vurdu. Hiçbir tepki gelmedi. Kapı savrularak açıldığında, Josh kaçmak üzereydi. Didi, Josh'ı tişörtünden çekerek içeri sürükledi.

Koltukta öpüşmeye başladılar. Didi'nin ağzı sıcak ve ıslaktı; ucuz şarap tadı vardı dudaklarında ve Josh içine dolan iğrenme hissine takılmamaya çalıştı. Didi'nin huysuz kedisi Lola, etrafta dolanıyordu; Josh, onun kokusunu duyabiliyordu ve kanepe, kedinin turuncu renkli tüyleriyle kaplanmıştı. Josh gözlerini kapattı ve rahatlamaya çalıştı. *Seks,* diye düşündü. *Bu sadece seksle ilgili.* Elini, Didi'nin geceliğinin içine soktu. Liseden bu yana kilo almıştı, eskiden dümdüz olan karnı şimdi etliydi ve kalçaları büyümüş, küçük çukurlar oluşmuştu. Josh heyecanlanmamıştı; aslında öpüştükçe daha da çok sıkılıyordu. Somurtkan Kardeş'i düşünmeye çalıştı; ama gözünün önüne gelen tek yüz Melanie'ninkiydi. Tamam, bu garipti. Çok hoş bir gülümsemesi ve muhteşem kalçaları vardı; ama Josh çıldırmış mıydı? Kadın ona, hamile olduğunu söylemişti! Josh, Didi'den uzaklaştı.

"Ben yokum," dedi.

Josh bunu söyler söylemez, Didi, onun boynunu ısırdı ve emmeye başladı. Onun, Didi'ye ait olduğuna dair bir işaret bırakmak istiyordu. Li-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedeyken de böyle izler bırakır, öğretmenler de bu duruma bıyık altından gülerlerdi. Josh, Didi'yi sertçe itti.

"Didi, yapma."

Didi ısrar ediyordu. Başı, Josh'ın çenesine baskı yapıyordu ve ağzı bir vakum gibi boynuna yapışmıştı. Josh, onu omuzlarından tuttu ve kendinden uzaklaştırıp ayağa kalktı.

"Kes şunu dedim."

"Ne?" Didi, koltuğa uzanmıştı ve kırmızı saten geceliğinin içinde, açılmamış bir yılbaşı hediyesi gibi duruyordu. Makyajı, gözlerinin etrafına bulaşmıştı ve geceliğinin askılarından bir tanesi düşmüştü; neredeyse memesi dışarı fırlamak üzereydi.

İnsanın kanını donduran bir feryat duyuldu. Josh yerinden sıçradı. Koltuğun tepesinde oturan Lola'nın tüyleri dikilmişti.



"Tamam, ben gidiyorum," dedi Josh.

"Bekle!" dedi Didi ve Lola'yı kucağına aldı.

"Üzgünüm," dedi Josh. "Bu beni hiç çekmiyor."

Didi bardağında kalan son şarabı da içti ve kapıya doğru yürüyen Josh'ı takip etti. Lola'yı bir kürk gibi omuzlarına attı. "Hâlâ arkadaşız, değil mi?"

Josh durakladı. Evet demek istemiyordu; ama hayır derse, şiddetli ve saçma sapan bir sinir kriziyle karşı karşıya kalacağını ve asla kaçamayacağını biliyordu. "Tabii," dedi.

"O zaman, bana borç verir misin?" diye sordu Didi. Bu onun taktiğiydi: eskimiş bazı konuları, sanki önceden üzerinde karar verilmiş gibi gündeme getirmek.

"Ne borcu?"

"Arabam için iki yüz dolara ihtiyacım var," dedi. "Yoksa el koyacaklar."

"Ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Faturalarımı ödemekte zorlanıyorum," dedi Didi. "Birkaç parça yazlık giysi aldım, kirama zam geldi ve kredi kartlarımın limiti doldu..."

"Parayı ailenden iste," dedi Josh.

"İstedim. Hayır dediler."

"Benim iki yüz dolarım yok," dedi Josh. "En azından, fazladan iki yüz dolarım yok. Biriktirmem gerekiyor. Üniversite pa-ha-lı."

"Sana ay sonunda öderim," dedi Didi. "Söz veriyorum. Lütfen? Başım gerçekten büyük belada. Parayı yarın hastaneye bırakır mısın? Sekizden on altıya kadar oradayım."

Josh başını öne eğdi. Bütün bunlar nasıl olmuştu? Sadece "hayır" demeli ve çekip gitmeliydi.

"Eğer bana parayı verirsen, seni sonsuza dek yalnız bırakacağım," dedi Didi. "Yemin ederim."

Bu çok bariz bir yalandı; ama göz ardı edilemeyecek kadar da cazipti.

"Aramayı kesecek misin?"

"Evet."

"Ve borcunu temmuzun birinde ödeyecek misin?"

"Faiziyle," dedi Didi. "On dolar faiziyle birlikte."

Josh kendini kapının diğer yanına atmayı başardı. Lola camı tırmaladı.

"İyi," dedi Josh. O parayı bir daha asla geri alamayacağını biliyordu; ama gerçekten Didi hayatından sonsuza kadar çıkacaksa, bu gerçekten çok az bir miktardı. "Salı görüşürüz."

Liv Teyze'ye göre, dünyada üç tip kadın vardı: Büyük kız kardeşler, küçük kız kardeşler ve kız kardeşi olmayan kadınlar. Liv Teyze'de, Brenda gibi, küçük kız kardeşti ve onun ablası Joy, Brenda'nın büyükannesiydi. Liv her zaman, Joy'un daha güzel ve daha şanslı olduğunu düşünürdü. İkisi de, İkinci Dünya Savaşı sırasında bir kumaş fabrikasında çalışıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı; ama her nedense Joy, her gün beş sent daha fazla alıyordu. *Fabrika sahibi ona çok iyi davranıyordu,* demişti Liv, *ama onu güldüren hep bendim.* Joy daha sonra, Narberth'dan Albert Lyndon adında bir çocukla evlendi ve en büyükleri Brenda'nın babası Buzz olan dört çocukları oldu. Bu sırada, Liv, ailesinin Gladwyne'deki taş evine yerleşti, Bryn Mawr Üniversitesi'ne girdi ve orada, yıllarca edebiyat öğretmenliği yaptı. Çok okudu, yeğenlerini sevgi ve paraya boğup özenle yetiştirdi. Aile tarihini titizlikle belgelendirdi. Liv Teyze, Brenda'nın Vicki'yle ilgili sırlarını anlatabildiği tek kişiydi; çünkü Brenda, onun kendisini anlayacak tek insan olduğunu biliyordu.

Bütün hayatımı, Joy'un bir prenses olarak doğduğunu ve benimse bir hizmetçi olarak dünyaya geldiğimi düşünerek geçirdim, demişti Liv. *Ama sonra bunun yalnızca benim kendi saplantım olduğunu anladım.*

Brenda bu sözleri, söylendikleri günden itibaren, hep hatırlamıştı (Brenda on, Vicki on bir yaşındaydı); ama bu yaz olanların, saplantılarla bir ilgisi yoktu. Brenda, Vicki'nin yalnızca hizmetçiliğini değil, dadılığını ve şoförlüğünü de yapıyordu. Çünkü Vicki kanserdi! Kendisi için bir merhamet toplantısı düzenlese, tek katılan yine kendisi olurdu. Şimdiye dek, birkaç kez eski çocuk odasındaki yatağına oturmuş, Liv Teyze'nin gücünü, sabrını ve kibarlığını özümsemeye çalışmıştı.

Salı günü Brenda, Vicki'yi yan komşunun eski Peugeot'suyla kemoterapiye götürmüş ve bu sırada, çocukları da arka koltuğa oturtup kemerlerini bağlamıştı. Çocukları da almak, orijinal bir fikir değildi; ama hafta sonu olanlardan sonra çocukları Melaine'i bırakmanın iyi bir fikir olmadığını gösteriyordu. Eğer çocukları Melanie ile bırakırlarsa ya mutfakta ocağın ateşinden yanacaklar ya da bahçe hortumundan su içerken boğulacaklardı. Melanie evde kalıp dinleneceğini söylemişti ve Brenda eğer Melanie bir kaçma denemesi daha yapar ve başarılı olursa, bunun gerçekten iyi olacağını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda hizmetçilik görevini yerine getirirken işkence çekiyormuş gibi görünmek istemiyordu; çünkü Vicki'nin umduğu şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordu. Pazar gecesi sürekli Melanie konusunda kavga etmişlerdi. Brenda huzursuzluğunu dile getirirken Vicki de, Brenda'nın "annemleşmeye başlıyor" dediği surat ifadesini takınmıştı. Brenda bu yüz ifadesine tahammül edemiyordu; ama bu yaz bu ifadeyi binlerce kez göreceğini hissediyordu. Sonuçta, nasıl olduysa, Vicki de Brenda'ya katılmış ve ondan özür dilemişti. Sürpriz! Belki de, *Melanie hiç gelmemeliydi. Başta iyi bir fikir gibi görünmüştü; ama sanırım düşüncesizce davrandık. Özür dilerim. Evet, bir bebek bakıcısı arayacağız; ama hayır, sen bebek bakıcısı bulunana dek senaryonu yazamayacaksın.* Brenda, Vicki'nin kendi yargılamalarının yetersiz olduğunu itiraf etmesinden etkilenmişti. Bu, otuz yıllık hayatlarında ilk kez oluyordu; bir benzeri daha olmamıştı. Vicki her zaman haklıydı; bu onun doğasında vardı. Doğuştan güzel, yetenekli, zeki ve atletik olduğu kadar, her durumda haklıydı da ve her zaman örnek bir kız, doğuştan lider, yaptığı her işte birinci ve hem erkek hem de kız arkadaşlar için ideal insan olmuştu. Tüm insanların sahip olmak isteyecekleri bir kız kardeşti. Yetişme dönemleri boyunca Brenda ailesine devamlı isyan etmişti: *Bunu bana nasıl yaparsınız?* Onlar da, Brenda'ya hiçbir zaman "bu"nun anlamını sormamışlardı; çünkü yeterince açıktı. *Benim Vicki'nin izinden gitmemi nasıl istersiniz?* Aralarında yalnızca on altı ay fark olmasına rağmen, her zaman birbirleriyle kıyaslanırlar ve Brenda her zaman, yetersiz kaldığını hissederdi.

İnsanlar birbirlerinden farklıdır. Ellen Lyndon otuz yıldır Brenda'ya bunu söyleyip duruyordu. Kardeşler bile birbirlerinden farklıdır. Ancak, Liv Teyze'nin de söylediği gibi, Ellen Lyndon, kardeşi olmayan bir kadındı. Ellen Lyndon üç ağabeyiyle birlikte büyümüş, çok erken yaşta iki kız kardeş doğurmuş ve bu onu o kadar şaşkına çevirmişti ki, sanki eve çocuk değil de, iki tane, az bulunur cinsten çinçilla getirmiş gibi davranmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda, annesinin bu dünyadaki en harika kadın olduğunu düşünüyordu. Annesi şık, kültürlü ve kusursuz karakterde bir kadındı. Sanat, şiir ve klasik müzik eğitimi almıştı. Bir bakıma, ideal bir kız annesi olarak dünyaya gelmişti; çay partileri düzenliyor, deri ayakkabılarını bağlıyor, onlara *Küçük Prenses*'i okuyor ve *Fındıkkıran* balesine bilet alıyordu. Ancak diğer yandan; ki bu Brenda ve Vicki'nin aynı fikirde olduğu tek konuydu, insanın bir kardeşinin olmasının nasıl bir duygu olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Önceden giyilen kıyafetleri giymenin ve sınıfa girdiğinde, öğretmenin yüzünde beliren "*Bu yıl bir Lyndon kızı daha geldi, ne kadar şanslıyım!*" ifadesini görmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Brenda emindi ki, Ellen içten içe kıskanmanın ne demek olduğunu da bilmiyordu. Brenda'nın Vicki'ye olan kıskançlığından kaynaklanan en derin ve karanlık sırlarını öğrenmenin onu sarsacağı kesindi.

Vicki, Brenda'nın kendini *The Innocent Impostor*'a adamasıyla hep dalga geçmişti; ama on dört yaşında keşfedilen bu kitap, Brenda'yı Vicki'nin altında ezilmekten kurtaran cankurtaran botu gibi olmuştu. Ona bir odak noktası, bir kimlik kazandırmıştı. Brenda bir kitap kurdu, eleştirel bir düşünür, bir yazar, üniversitede Amerikan Edebiyatı akademisyeni, üniversite mezunu biri, bir doktora adayı, bir doktor, bir profesör ve Fleming Trainor'la ilgili dünyanın önde gelen otoritelerinden biri olmuştu. Şimdi ise, Brenda bir daha bu kitapla ilgili ders veremeyecekti, yasal veya bilimsel olarak, bir yerlerde yayınlanma umudu besleyerek bu kitapla ilgili yazılarını yazamayacaktı; suça teşebbüs etmeye - ki bu, bazı akademisyenler tarafından, önceden teşebbüs ettiğinden çok daha kötü olarak nitelendiriliyordu- ve kitabı ticarileştirmek için zorlanmıştı. Onu halka aç. *The Innocent Impostor* hakkında bir senaryo yazacaktı. Brenda bunun harika bir fikir ya da bunun tamamen çılgınlık olduğu düşüncesi arasında sıkışıp kalmıştı. Bütün parlak fikirler başından beri hep öyle parlak mı görünürdü; yoksa daha dikkatli odaklanılmaya başlanana dek, dayattı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rılmış gibi mi görünürdü? Brenda bunu merak ediyordu. Kitapla ilgili bir senaryo yazmayı (ya da insanların dediği gibi "kötüye kullanmayı), yeşil çay, tuzlu krakerler ve makarna ile idare eden çok yoksul bir master öğrencisiyken düşünmüştü; ama bu fikri, salakça ve gülünç olduğu için aklından çıkarmıştı. O da, diğer bütün akademisyenler gibi, biçim ve dilde kesinliğe inananlardandı.

Ancak şimdi, Brenda kendini, romanın Hollywood için ideal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Kitap on sekizinci yüzyılda Philedelphia'da geçiyordu ve atı, Thomas Beech adında bir adamı kazayla öldüren Calvin Dare'in öyküsünü anlatıyordu. (At, bir fırtına sırasında kendisini tavernanın önüne bağlamak isteyen iki adamdan biri olan Beech'in kafasına çifte atıyordu.) Calvin Dare maskelenmiş bazı tesadüfler sonucunda, ölen Beech'in yerine geçer. Beech'in işyerine başvurur ve işini alır, sevdiğini yeni kaybetmiş olan nişanlısı Emily'ye âşık olur. Bir Albatros olur ve Beech'in gittiği derneğe katılır. Kitap, mutlu sonundan dolayı bazı eleştirmenler tarafından yetersiz olarak görülür: Dare, Emily ile evlenir, sağlıklı çocukları olur ve işinde mutludur. Dare sanki boş bir eve girip onu yeniden inşa edip ele geçirmiş gibi, Beech'in hayatını sürdürürken hiçbir huzursuzluk duymaz. Brenda altı yılının büyük bir kısmını, kitabın kimliğini çözümleyerek sömürgeci düzen ve modern düzenle ilgili verilen gizli mesajları çıkararak geçirmişti. Yaşadığınız hayattan memnun değilseniz, başka birinin hayatını yaşamak doğru muydu? Peki ya bu insan ölmüşse? Brenda bu konunun en tehlikeli uç noktalarında tek başına dolaşan bir gezgin gibi hissediyordu kendini. Bunu umursayan başka kimse yoktu. Ancak, *The Innocent Impostor* senaryo olarak yayımlanırsa, bu değişebilirdi. Dr. Brenda Lyndon yani eski Profesör Lyndon kayıp bir klasiği gün ışığına çıkararak adını duyuracak ve en önemlisi affedilecekti.

Yine de, cezası neredeyse kapıya dayanmak üzereyken bile, hâlâ şüpheleri vardı. Sonu hiçbir yere varmayacak olan aptalca bir proje için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden zamanını harcıyordu? Cevap şuydu: Başka seçeneği yoktu. Tekrar tekrar, akademik kariyerinin böyle korkunç bir şekilde sona ermemiş olmasını diliyordu. Gelecekte eline geçebilcek olan milyonlarca dolarlık potansiyele rağmen, Brenda'nın işi "keşke"lere kalmıştı. Keşke, John Walsh'un onu ilk aradığı gece telefona cevap vermeseydi; keşke John'u, dönem ödevi kâğıdını kimseye göstermemesi konusunda uyarsaydı; keşke Bayan Pencaldron'a o kadar sinirlenip elindeki kitabı tablonun orta yerine fırlatmasaydı; keşke, biraz olsun anlayışlı olmayı başarabilseydi... şimdi hâlâ bir profesör olacaktı. Profesör Brenda Lyndon. Ta kendisi.

Champion'daki ilk dönemi mükemmeldi. Brenda kendi bölümündeki profesörlerin hepsinden daha yüksek bir öğretim derecesi almış ve bu dereceler, herkesin görebilmesi için, kampus gazetesinde yayımlanmıştı. Bazıları, bunun Brenda okula taze kan getirdiği, diğer bütün profesörlerin en az yarısı yaşında olduğu ve sıradışı bir tez konusuyla geldiği için olduğunu söylüyordu (Champion, ülke çapında Fleming Trainor okutan tek üniversiteydi). Brenda ince yapısı, uzun saçları, yeşil gözleri ve Prada ayakkabılarıyla, çok çekici bir kadındı. Bazıları, İngilizce Bölümü'nün rekabeti kaldıramadığını söylüyordu. Fakültenin geri kalanı dinozorlarla doluydu. Sebep ne olursa olsun, Brenda diğer profesörleri hem rakamsal açıdan hem de anekdotlar açısından sollamıştı. *İlgilenmek, özümsemek... her bir sözcük bizim için önemliydi... tartışmalarımız bahçede de devam ederdi... yemeklerde bile okuduklarımızdan bahsederdik... Dr. Lyndon çok iyi ve adil bir öğretmen... Bir Champion profesöründe olması gereken her şeye sahip.* Ertesi hafta, *Pen & Feather* dergisi, Brenda'yı kapak yapmıştı. O, ünlü biriydi. Yarı Britney Spears, yarı Condaleezza Rice gibiydi. Brenda'nın kendisinden yaşlı meslektaşlarından her biri -bölüm başkanı Dr. Suzanne Atela da dahil- tebrik etmek için telefon açmıştı. Kıskanmışlar; ama şaşırmamışlardı. *Sizi bu yüzden işe aldık,* demişti Dr. Atela. *Gençsi-*

niz. Bizim, çok eskiden vazgeçtiğimiz bir konuya tutkuyla bağlısınız. Tebrik ederim, Dr. Lyndon.

Brenda, Noel'de ailesinin yanına geldiğinde, kendisiyle övünüp durmuş, kutlama için aldığı pahalı şampanyanın çoğunu kendisi içmiş ve bütün gece kendinden bahsedip durmuştu. *Öğrencilerim beni seviyor,* demişti, Vicki ve Ted'le birlikte yemek odasında oturup Vicki'nin yaptığı eşsiz yemekleri yerken. *Beni çok seviyorlar.*

Bu sözler, Brenda'nın ikinci dönem sınıfında on bir kız ve bir erkeğin -kuzuların arasında bir kurt-, ikinci sınıf öğrencisi, otuz bir yaşındaki Avusturalyalı John Walsh'un bulunduğu sınıfta, küçük düşürücü bir etki yaratmaya başlamıştı.

Seni seviyorum, demişti John Walsh. *Brindah, seni seviyorum.*

Yolcu koltuğunda oturan Vicki öksürdü. Brenda, ona bir göz attı. Solgundu; elleri, ölü kuşlar gibi, kucağında hareketsiz duruyordu. *Kardeşimi kemoterapiye götürüyorum,* diye düşündü Brenda. *Vicki kanser ve ölebilir.*

Bugün, Vicki'nin göğsüne bir turnike yerleştirilecek ve bunun sayesinde onkoloji hemşireleri damarı rahatça bulup zehri enjekte edebileceklerdi. Turnike yerleştirme, ayakta tedavi operasyonuydu; ama doktorlar, ona üç saat hastanede kalabileceğini söylemişlerdi. Brenda'nın, çocukları oyun parkına götürmesi, öğle yemeğinde ana caddedeki Congdon'ın Yeri'nden dondurma alması ve sonra Vicki'yi hastaneden alıp Porter'ı öğle uykusu için eve yetiştirmesi gerekiyordu. Vicki çok düzenli bir program yapmıştı ve bunlar kulağa hoş geliyor gibiydi; ama Brenda, onun sinirli olduğunu biliyordu. Diğer insanlar sinirlendiklerinde, gerilir, seslerini yükseltir, yapmacık tavırlar takınırlardı. Vicki normalde böyleydi zaten. Sersemlediği zamanlarda ise, güçsüz ve tereddütlü oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda arabayı hastanenin otoparkına çekti. Kontağı kapattığı anda Porter ağlamaya başladı. "Aslında, ben eve gitmek istiyorum," dedi Blaine.

"Önce anneyi bırakıyoruz, sonra da oyun parkına gidiyoruz," dedi Brenda. Arabadan indi ve Porter'ın kemerini çözdü; ama Porter bir çığlık attı ve Vicki'ye doğru uzandı.

"Emziğini ver ona," dedi Vicki ruhsuz bir sesle. Gri duvarlı hastaneyi süzüyordu.

"Emzik nerede?" diye sordu Brenda.

Vicki çantasını karıştırdı. "Şu anda bulamıyorum; ama burada olduğundan eminim," dedi. "Çantaya attığımı hatırlıyorum. Ama... belki de eve dönüp başka bir tane almalıyız."

"Eve dönmek mi?" dedi Brenda. "Dur, Porter'ı ben alırım." Ama Porter, onu tekmeledi ve bir kez daha çığlık attı. Neredeyse kollarından düşecekti. "Ahhh!"

"Onu bana ver," dedi Vicki. "Belki, içeri girmeden önce son bir kez emzirebilirim."

"Biberon getirdin ama, değil mi?" dedi Brenda.

"Evet," dedi Vicki. "Bu, son kez sütten kesilişi olacak."

Brenda arabanın diğer yanına geçti ve Blaine'i beş kilitli kemerden kurtardı. Araba koltuklarını idare etmek için insanın çok deneyimli olması gerekiyordu. "Gel bakalım, evlat."

"Gerçekten, ben eve gitmek istiyorum. Kendi evime. Connecticut'a."

"Bu konuda seçme şansın yok," dedi Vicki katı bir sesle. "Annenin bir randevusu var. Haydi, in şimdi arabadan."

"İşte," dedi Brenda. "Seni kucağıma alacağım."

"Yürüyebilir," dedi Vicki.

"Hayır," dedi Blaine ve önündeki koltuğu tekmeledi. "İnmiyorum."

"Anneyi bıraktıktan sonra, çocuk plajındaki oyun parkına gideceğiz," dedi Brenda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben plaja gitmek istemiyorum! Ben, Connecticut'taki evimize gitmek istiyorum. Babamın oturduğu yere."

"Onu evde bırakmalıydık," dedi Vicki. "Ama, Melanie'ye bunu yapamazdım."

Brenda sessiz kaldı. Tam da Vicki'nin tahmin ettiği gibi davranmayacaktı.

"Öğle yemeğinde size dondurma alacağım," dedi Brenda. "Congdon'dan." Bu onun son kozuydu ve bunu zamanından önce kullanmak zorunda kalmaktan korkuyordu; ama...

"Öğle yemeğinde dondurma *istemiyorum,*" dedi Blaine. Ağlamaya başladı. "Annemle kalmak istiyorum."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Vicki. "Artık içeri girebilir miyiz lütfen, Blaine? Yanıma gelip bana yardım eder ve sonra da benimle içeri girer misin?"

Blaine başını salladı. Brenda'nın cebindeki cep telefonundan "Fur Elise" melodisi gelmeye başladı.

"Muhtemelen Ted'dir," dedi Vicki.

Brenda, *evet, muhtemelen Ted'dir,* diye düşünerek telefonu çıkardı; ama ekranda "Walsh" yazmasını umuyordu. Ekranda, *Brian Delaney* yazıyordu. Brenda inledi.

"Kahretsin," dedi. "Avukatım." Telefonunu cebine geri koydu ve öfkeyle Blaine'e bağırdı. "Gidelim. Hemen şimdi."

Blaine isteksizce Brenda'nın kollarına bıraktı kendini. Brenda güçlükle soludu, Blaine bir ton ağırlığında olmalıydı.

"Annemle kalmak istiyorum," dedi Blaine.

Keşke, üniversite yetkilileri beni şu anda görselerdi, diye düşündü Brenda kayarak açılan otomatik kapılardan geçip hastanenin parlak ve soğuk ortamına girerlerken. *Bana acırlardı. Kim olsa acırdı.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İri göğüslü, genç bir kızın onları beklediği danışma masasına doğru ilerlediler. Özensizce topuz yapılmış, aralardan hasır gibi çıkmış sarı saçları vardı; elmacık kemiklerine, çizgi çizgi olmuş bir allık sürmüştü ve iri göğüsleri o kadar ortadaydı ki, sanki onları bir tepsi içinde sunuyormuş gibiydi. Yaka kartında *Didi* yazıyordu.

"Victoria Stowe," dedi Vicki. "Turnike takma operasyonu için geldim."

"Tam-mam," dedi Didi. Üzerlerine yalancı elmaslar yapıştırılmış, uzun ve ojeli tırnakları vardı. Brenda, kızı eve götürüp baştan aşağı yeniden yaratmak istedi. Güzel kız, yanlış seçimler. Didi, Vicki için hazırladığı bazı formları masanın üzerine koydu. "Bunları doldurun; sigorta bilgileri buraya, imzanız buraya, paraflar da buraya ve şuraya. Bu belgeyi de imzalayın lütfen, önemli." Gülümsedi. Çok hoş bir gülümsemesi vardı. "Böylece, öldüğünüz takdirde bizi dava edemeyeceksiniz."

Brenda, kızın iri göğüslerinin arasında uzun uzun baktı. Ona, birazcık zarafet öğretebilir miydi acaba?

"Ben ölmeyeceğim," dedi Vicki.

"Ah, Tanrım, tabii ki hayır," dedi Didi. "Sadece şaka yapıyordum."

Bekleme salonunda, televizyonun önünde bir sıra sandalye buldular. *Susam Sokağı,* oynuyordu ve Porter transa geçmiş gibiydi.

"Git," dedi Brenda. "Bunu şimdi yapmalısın. Hazır biz sakinken git." Blaine bir kutu Lincoln Logs'u cilalı zemine boşalttı.

"Yapamam," dedi Vicki, otururken. "Bütün bu formları doldurmam gerek." Bunu söylediği anda, formlar kucağından kaydı ve yere saçıldı.

Birdenbire bir hemşire, "Victoria Stowe?" diye bağırdı.

Vicki formları toplamak için öne eğildi. "Henüz hazır değilim. Bunların özel bir sırası var mıydı?"

"Onları da getirin," dedi hemşire. "Yukarıda da doldurabilirsiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, evet," diye seslendi Didi. "Şimdi gitmelisiniz, yoksa her şeyi karıştırmış olacaksınız."

Vicki oturduğu yerde kaldı. Brenda'ya baktı. "Dinle, sana sormak istediğim bir şey var."

"Nedir?" dedi Brenda. Vicki'nin ses tonu onu germişti. Yirmi beş yıl öncesine gitti: Brenda beş ve Vicki altı buçuk yaşındaydı; bir örnek çilek pembesi bikinilerini ve sarı kapişonlu eşofman üstlerini giymiş, bulutlu bir günde plajda oynuyorlardı. Yıldırımlar düşmeye başlamıştı; Brenda'nın hayatı boyunca duyduğu en korkunç sesti. Yağmur başladığında, Vicki, onu elinden yakalamış ve haydi koşmalıyız, demişti.

Aralarındaki uçurumlar ortaya çıkıncaya dek, ikizler gibi yaşamışlardı. Şimdi, Brenda da en az Vicki kadar korkuyordu. *Kardeşim!* On beş yıl önce, Brenda ders aralarında kütüphane yardımcılığı yapıyordu ve Vicki öğrenci birliği başkanıydı. Kansere yakalanacak olanın Vicki olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Bu çok anlamsızdı. *Kansere ben yakalanmalıydım,* diye düşündü Brenda.

"Anne?" dedi Blaine. Vicki'ye doğru yuvarlanan kutunun önünü kesti.

"Eğer güçlü olup, bu hemşireyle birlikte gidersen, ben buradaki her şeyle ilgilenirim," dedi Brenda. "Çocuklar güvende ve iyi olacaklar."

"Gidemem," dedi Vicki. Gözleri yaşlarla doldu. "Üzgünüm. Yapamam."

"Victoria Stowe?" dedi hemşire.

"Sizi operasyona hazırlamaları gerek," dedi Didi. "Aksi takdirde, yemin ederim, işler karışacak ve suçlu ben olacağım."

"Git," dedi Brenda. "Biz iyi olacağız."

"Annemle kalmak istiyorum," dedi Blaine.

Vicki burnunu çekti ve Blaine'i öptü. "Burada kal. Brenda Teyze'ni üzme." Ayağa kalktı ve bir robot gibi, dimdik bir şekilde odanın diğer ucuna yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vick?" dedi Brenda. "Bana ne soracaktın?"

"Sonra," dedi Vicki ve koridorun sonunda gözden kayboldu.



Bir saat boyunca, Brenda kendini bozuk bir plak gibi hissetmişti. Kaç bin kere, çocuklara çocuk plajına gitmeyi, dondurma almayı teklif etmişti?

"Üzerlerinde şekerler olanlardan," dedi Brenda. "Lütfen, Blaine? Sonra hemen buraya dönüp anneyi alacağız, tamam mı?"

"Hayır," dedi Blaine. "O gelene dek burada kalmak istiyorum."

Porter yaklaşık yirmi dakikadır ağlıyordu ve Brenda ne yaptıysa onu susturmayı başaramamıştı. Biberon vermeyi denemiş; ama Porter istememişti; ağzını sıkıca kapatmış ve süt çenesinden tişörtüne akmıştı. Suratı kıpkırmızı olup buruşmuştu, gözyaşları gözlerinin kenarında duruyordu. Başını geri attı ve feryat etmeye başladı; Brenda, onun boğazının içini tamamen görecekti neredeyse. Sonunda, Brenda, onu yere bıraktı, yanına turuncu, oyuncak bir goril koydu ve Vicki'nin çantasında o lanet olası emziği aramaya başladı. Porter bir çığlık attı ve gorili hışımla fırlattı.

Brenda çantadan, iki adet bebek bezi, bir paket mendil, yere düşmüş bir paket Cheerios, bir dizi plastik oyuncak, bir çift Chap Stick, bir kutu pastel boya, ekşimiş meyve suyu kokan plastik bir bardak ve *Hayat Değer Kazandığında* isimli bir kitapçık çıkardı. Çantanın içinde bir tek kendisi eksikti; ama emzik yoktu işte! Brenda yan göze baktı, bir biberon vardı ve a-ha! Biberonun altında, gözün derinliklerine sıkışmış, toz ve kumla kaplanmış bir emzik vardı.

"Buldum!" dedi. Emziği, masanın arkasında oturan Didi'ye doğru, *işte bütün sorunların çözümü burada,* der gibi salladı. Emziği Porter'ın ağzına soktu ve bebek susuverdi. Ahhhhh. Brenda rahat bir nefes aldı. Oda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekrar sessizleşmişti. Ancak, aradan bir dakika bile geçmemişti ki, Porter emziği de bir kenara fırlattı ve yeniden ağlamaya başladı.

"Blaine?" dedi Brenda. "Lütfen, gidebilir miyiz? Kardeşin..."

"Koridorun sonunda bir kola makinesi var," dedi Didi.

Brenda, ona baktı. Kola makinesi mi? Burada iki küçük çocuk söz konusuydu. Bu kız, sorunların bir kutu kolayla çözülebileceğini mi düşünüyordu yani?

"Kola içmemiz yasak," dedi Blaine.

Didi onlara baktı. "Belki de biraz yürüyebilirsiniz."

Kız, onlardan kurtulmak istiyordu. Ve Brenda, onu suçlayabilir miydi, gerçekten?

"Biraz yürüyebiliriz," dedi Brenda. "Haydi, gidelim."

Hıçkırarak ağlayan Porter'ı kucağına alıp cilalı koridorda yürümeye başladı. *Kulübeden bozma bir hastane,* diye düşündü. Jack ve Jill tepeden düştüklerinde, tedavi edildikleri yere benziyordu. Burada, kötü bir şey olmuyordu şu anda. Vicki bu küçük hastanede bir yerlerdeydi ve turnike takma operasyonu geçiriyordu. Kemoterapi için. Kanser için.

Onun yerinde ben olmalıydım, diye düşündü Brenda. *Benim çocuklarım yok. Kimsem yok.*

Öğretim görevlisi olmadan önce, internetteki resimleri dışında, Brenda, Champion Üniversitesi'ni hiç görmemişti. Yeni bir öğrenciymiş gibi siteye girmiş ve sanal tur yapmıştı. Neo-klasik binaları, geometrik bahçeleri, öğrencilerin güneşlendiği ve frizbi oynadıkları meydanı görmüştü. Tamamen çimenlik olmasa da, en azından Manhattan'ın ortasında bir vaha gibiydi; gerçek bir üniversite kampusuydu. Ancak, ikinci dönemin başında, yani ocakta, Champion Üniversitesi, sadece gri resmi binalardan ibaretti. Yalnızca, İngilizce Bölümü, İran halıları, büyükbaba saatleri, Henry James'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

romanının camekândaki ilk basımı ile daha davetkâr kılmaya yönelikti. Bölümün, olağanüstü yetenekli ve çokbilmiş müdür yardımcısı Bayan Pencaldron, Brenda'ya cappucino yapmıştı. Bu onun, kendi istediği zamanlarda, profesörler için yaptığı bir şeydi. *Tekrar hoş geldiniz, Dr. Lyndon. Tatiliniz nasıldı? İşte, sınıf listeniz ve ders planınız. Onları sizin için kopyaladım.*

Brenda, ders planını inceledi. Fleming Trainor'ı okuyarak başlayacak ve sonra *The Innocent Impostor*'u, Lorrie Moore, Richard Russo, Anne Lamott, Rick Moody, Adam Haslett, Antonya Nelson ve Andre Dubus gibi çağdaş yazarların eserleriyle karşılaştıracaklardı. Okuma listesi o kadar lezzetli görünüyordu ki; Brenda, onu bir çatal ve bıçakla yiyebilirdi. *Sınıfınız için bir bekleme listesi var,* dedi Bayan Pencaldron. *Otuz üç kişilik. Dr. Atela başka bir bölüm daha açmak istiyor. "Öyle mi?"* demişti Brenda. Bölüm başkanı, Suzanne Atela, sadece bir altmış boyundaydı; ama son derece egzotik ve zorlu bir kadındı. Bahama yerlilerindendi. Brenda, onun altmış iki yaşında, dört çocuk ve on dört torun sahibi bir kadın olduğunu biliyordu; ama kadının kakao renkli teninde, yılların bıraktığı en ufak bir çizgi bile yoktu. Beat Kuşağı Edebiyatı hakkında pek çok şey yazıp yayımlamıştı ve hakkında çıkan dedikodulara göre, Ginsburg'ün ikinci lig oyuncusu kuzeni ile yatmıştı. Brenda bunun gerçekten mantıksız olduğunu düşünmüştü; ama soytarı gözlüklerini çıkardığında ve saçlarını açtığında, bu kadının neye benzediğini kim bilebilirdi ki? Kocası, yakışıklı bir Hintliydi. Brenda, onunla hiç tanışmamıştı; sadece, Suzanne Atela'nın masasındaki smokinli resmini görmüştü. Suzanne Atela'nın bu kadar zor bir kadın olmasının tek sebebi, Brenda'nın ve bölümdeki diğer savunmasız profesörlerin tümünün geleceklerini, ince ve narin ellerinde tutmasıydı.

Brenda sınıf listesini inceledi. İlk bakışta, bir maden bulmuş gibi hissetti. Sadece bayanlardan oluşan bir sınıf gibi görünüyordu. Bu, gerçek olamayacak kadar iyiydi! Brenda okuma listesini zihninde düzenlemeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başladı. Yalnızca kadınların bulunduğu bir sınıfta, Fleming Trainor'u ve kimlik sorununu, kadın gözüyle, istedikleri kadar irdeleyebileceklerdi. Tam Brenda bazı kışkırtıcı feminist metinlerin başlıklarını karalamaya başlamıştı ki, gözü, listedeki son isme takıldı: *Walsh, John, İkinci Sınıf.*

Bayan Pencaldron, Brenda'nın ofisinin kapısını tıklattı. *Bir değişiklik yapıldı, Dr. Lyndon, dedi. Seminerinizi Barrington Salonu'nda vereceksiniz.*

Brenda feminist yazarların listesini buruşturup atarken bile, aptalca sırıtıyordu. Önce capuccino; sonra, gelecek yıl iki bölüme birden ders vereceğinin açıklanması ve şimdi de, bölümün baş tacı olan Barrington Salonu. Bu salon, bölüm toplantıları, fakülte yemekleri gibi özel durumlarda kullanılırdı ve Suzanne Atela master öğrencilerine bu salonda ders verirdi. Salonda, Kraliçe Anne döneminden kalma, uzun ve cilalı bir masa ile orijinal bir Jackson Pallock tablosu vardı.

"*Barrington Salonu mu?*" demişti Brenda.

"*Evet,*" dedi Bayan Pencaldron. "*Beni izleyin.*"

Sessiz koridorun sonuna kadar yürüyerek koru renk, ahşap kapının önüne geldiler.

"Şimdi," dedi Bayan Pencaldron. "Kuralları hatırlatmak zorundayım. Masanın üzerinde içecek olmayacak; ne bir kutu, ne bir şişe, ne de bir kahve fincanı... Salon, sizin tarafınızdan açılmalı ve yine sizin tarafınızdan kilitlenmelidir ve öğrencilerin, sınıfta o tabloyla yalnız kalmalarına izin vermemelisiniz. *Kapiş?*"

"Kapiş," dedi Brenda.

Bayan Pencaldron, Brenda'ya uzun uzun baktı. "Ciddiyim. O tablo, bölümümüze Whitmore Barrington tarafından armağan edilmiştir ve son derece pahalıdır. Bu sebeple, masa da öyle."

"Anladım," dedi Brenda. "İçecek yok."

"Her neyse," dedi Bayan Pencaldron. "Size güvenlik kodunu vereyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda uzun ve karmaşık güvenlik kodunu kullanarak, birkaç kez kapıyı açıp kilitledikten ve alarmı çalıştırıp devre dışı bıraktıktan sonra, Bayan Pencaldron Brenda'yı tek başına bırakıp gitti.

"Umarım, bu salonda ders vermenin ne büyük bir ayrıcalık olduğunun farkındasınızdır, Dr. Lyndon," dedi Bayan Pencaldron uzaklaşırken.

Brenda capuccino bardağını çöpe attı ve Kraliçe Anne döneminden kalma masanın üzerine kâğıtlarını yerleştirdikten sonra, tabloyu bir kez daha inceledi. Ellen Lyndon gerçek bir sanatseverdi ve Vicki ile Brenda bebek bezlerinden kurtulur kurtulmaz, müze gezileri ayarlayarak bu sevgiyi onlara da aşılamıştı. *Ama gerçekten,* diye düşündü Brenda. Pollock'un tablosu, yalnızca ortalığa saçılmış boyaların bir karışımı değil mi? Pollock'u gerçekten büyük bir sanatçı olarak görenler kimlerdi acaba? Bazı insanlar, bu rastgele dökülmüş boyaların arkasında evrensel bir gerçeklik mi görüyorlardı; yoksa bu tablo, Brenda'nın düşündüğü gibi, kocaman bir saçmalık mıydı? En azından, edebiyatın gerçek bir anlamı vardı. Bir tablo da bazı anlamlar ifade etmeli, diye düşündü Brenda. Bunu yapamıyorsa bile, en azından göze güzel gözükmeli. Ama sonuçta, tablo orada asılıydı işte ve Brenda bütün bu düşüncelerine rağmen, yine de etkilenmişti.

Tam Brenda nedenini bilmeden kendini tabloya kaptırdığı sırada, salona bir adam girdi. Koyu tenli, siyah gözlü, kısa siyah saçlı ve son derece yakışıklı bir adamdı. Brenda'nın yaşlarındaydı; bir çiftçi gibi uzun boylu ve yapılıydı. Bordo bir süveter giymiş, boynuna da gri yünden bir atkı dolamıştı; John Keats gibi görünüyordu. Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı. Brenda, onun, bir master öğrencisi ya da Suzanne Atela'nın doktora sınıfından biri olduğunu ve yanlışlıkla salona girdiğini düşündü.

"Merhaba?" dedi Brenda.

Adam başını salladı. "Nasıl gidiyor?" Garip bir aksanla konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu, Fleming Trainor semineri," dedi Brenda. "Siz?..."

"John Walsh," dedi adam.

John Walsh. Bu, John Walsh'tu. Brenda bütün duygularının karmakarışık olduğunu hissetti. Buna hazır değildi. Sınıfında genç bir çocuk yerine, olgun bir adamın olmasına. Çok güzel bir adamdı; hem de Fareli Köyün Kavalcısı'nı takip eden fareler gibi sınıfa doluşan küçük kadınlardan çok daha güzel bir görüntüsü vardı.

Brenda, Prada marka ayakkabılarının içinde ayaklarını oynattı ve muhteşem ders planına baktı. Dakika bir, gol bir: Sınıfındaki tek erkek öğrenciden hoşlanmaya başlamıştı.

Herkes yerine oturduğunda, Brenda genzini temizledi ve etrafta kutular, su şişeleri ya da kahve bardakları var mı diye baktı. Hiçbir şey yoktu. Bayan Pencaldron, girişte herkesi aramış olmalıydı. "Ben, Dr. Brenda Lyndon," dedi. "Nasıl istiyorsanız öyle hitap edebilirsiniz; Dr. Lyndon ya da Brenda. Dersimizde, Fleming Trainor'ın *The Innocent Impostor* romanını inceleyip Trainor'ın kimlik kavramını, çağdaş yazarlarınkilerle karşılaştıracağız. Herkes kitapları alabildi mi?"

Başlar sallandı.

"Güzel," dedi Brenda. Ellerine baktı; kurumuş, pul pul olmuşlardı ve titriyorlardı. El bakımına gitmesi gerekiyordu. Eve gider gitmez Vicki'yi araması gerektiğini hafızasına kaydetti. "Perşembe gününe ödeviniz, kitabın ilk on bölümünü okumak olacak ve önümüzdeki salıya kadar da, kalan kısmını bitirmenizi istiyorum." İtirazlarla karşılaşmayı bekliyordu; ama tam tersine, daha çok baş sallamayla karşılaştı.

Sınıfta, tekerlekli sandalyedeli bir kadın, Afro saçlı bir başka kadın ve tırnakları kuşüzümü rengine boyanmış olan üçüncü bir kadın dışında, bütün küçük kadınlar, soluk ten, açık, koyu ya da mor saç rengi arasında çeşitlilik gösteriyorlardı. Ve bir de, Brenda'nın ders boyunca bakmadığı

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

John Walsh vardı. "İşte, ders planınız." Brenda bir an gözlerini kapattı ve sıraların arasında dolaşan kâğıtların çıkardığı hışırtıyı dinledi.

"İki ödevden not alacaksınız; birinci dönem ortasında, diğeri de dönem sonunda teslim edeceğiniz ödev. Sınıf içi katılımlarınız da ayrıca değerlendirilecek. Bunun yanında, derse gelemeyeceğiniz zamanlarda, beni önceden haberdar ederseniz sevinirim. Ofis saatlerim, perşembe günleri dokuz ile on bir arası."

Brenda sınıfa cep telefonu numarasını ve e-mail adresini verdi. John Walsh'a baktı ve kalemini kulağının arkasından çıkarıp verilen bilgileri küçük defterine yazmaya başladığını görünce hem sevindi hem de utandı.

Öğrencilerden, sırayla kendilerini tanıtmalarını, nereden geldiklerini bir cümleyle anlatmalarını istedi. Kasten, salonun diğer ucuna, John Walsh'un oturduğu yerin aksi yönüne bakıyordu. Hindistan, Bangalor'dan gelen, Amrita adındaki kızla başladı. Kız bu dersi alma sebebinin, geçen dönem *Pen & Feather*'da Brenda ile ilgili çıkan yazıdan ve Brenda'nın yüksek derecelerinden etkilenmesi olduğunu söyledi.

"Üç yıldır buradayım," dedi Amrita. "Pek çok zeki insanla tanıştım; ama ancak bu dönem, bu kadar kaliteli bir öğretmen bulabildim."

Amrita açıkça göz boyamaya çalışıyordu; ama Brenda, John Walsh'un varlığıyla o kadar meşguldü ki, bunu fark etmedi bile.

"Teşekkürler," dedi Brenda. "Sıradaki?"

Kızlar sırayla devam ettiler ve Brenda, onları üstünkörü dinleyerek, isimleri teker teker not aldı. Tekerlekli sandalyedeki Jeannie, Arkansas'lı bir demokrattı. Mallory ve Kelly ikiz kardeşlerdi: Mallory kedi gözü biçimli gözlükler takıyordu ve Kelly de, *Love Another Day*(*) adlı bir pembe dizide küçük bir rol de oynuyordu. Rebecca isimli üç kız vardı. Guadeloupe'lu Sadrine, French Toast adlı bir grupta gitar çalıyordu. Siyah tenli

(*) Başka Gün Sev.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Michele Nathans, Marakeş'de geçirdiği tatilinden yeni dönmüştü. Kısa boylu ve tıknaz biri olan Amy Feldman, Japon Edebiyatı Bölümü'nden mezun olmuştu ve sushi ustasıydı. Rebeccalardan birinin babası, Marquee Filmleri'nin sahibiydi. Sonuncu kız, Ivy, Michigan'ın üst yarımadasından geldiğini ve lezbiyen olduğunu söyledi.

Bu açıklamadan sonra herkes bir anda susmuş muydu, yoksa Brenda'ya mı öyle geliyordu? Belki onlar da, Brenda gibi, Walsh'un neler söyleyeceğini duymayı bekliyorlardı.

Brenda, Walsh'a bakmak için yavaşça döndü ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Sınıf listesinin üzerine bir şeyler karaladı: *Vicki'yi ara!*

John Walsh küçük defterine bakıp gülümsüyordu. Başını kaldırdı; küçük kadınlara ve Brenda'ya baktı.

"Ben, John Walsh," dedi. "Genelde herkes bana Walsh diye hitap eder. Batı Avusturalya, Fremantle kasabasından geliyorum." Kalemiyle, defterine vuruyordu. "Ve... ikinci sınıf öğrencilerinizin yaş ortalamasının biraz üzerinde olduğumu fark etmişsinizdir zaten."

"Evet!" Brenda o an, sanki konuşan kendisi değil de tabloymuş gibi, arkasına dönüp Jack Pollock'a baktı. Küçük kadınların kıkırdayıp kendi aralarında fısıldaşmalarını bekliyordu; ama sınıfta çıt çıkmadı. Belki de, onlar Brenda'ya soğukkanlılığın nasıl korunacağını öğretebilirlerdi.

"Birinci sınıfı W.A. Üniversitesi'nde okudum ve sonra, bir seyahat tutkusuna kapıldım. Okuldan ayrıldım ve dünyayı dolaştım."

Brenda çenesini tutması gerektiğini biliyordu; ama bu kesinlikle imkânsızdı. "Tüm dünyayı mı?" dedi.

"Tayland, Nepal, Hindistan, Afganistan, Çin ve Rusya'ya gittim. Sonra Ortadoğu'ya geçtim. Ürdün'ü, Dubai'yi ve Lübnan'ı gezdim. Bir yıl boyunca İngiltere'de kaldım ve bir barda çalıştım. Almanya, Belçika, İtalya, Fransa, İspanya, Malta, Kanarya Adaları ve İzlanda gibi yerlere gittim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve param bitince, tekrar New York'a döndüm," dedi. "Çok konuşuyorum, değil mi?"

Evet, diye düşündü Brenda. Okuduğu bütün o feminist yazılar, bu durumu şöyle anlatırdı: Salondaki tek erkek sensin demek, senin hayatın bizimkilerden (kadınlarınkilerden) daha ilginç, daha özgün ya da daha değerli demek değil. Ama Brenda, onun susmasını istemiyordu. Öncelikle, sesinin tonuna bayılmıştı. Biraz Timsah Dundee, biraz da Timsah Avcısı havası vardı. Diğer kadınlar, onun susmasını mı istiyorlardı? Brenda, çabucak salonu süzdü. Kadınların suratlarında, sınıfa girdikleri andan itibaren bir nebze olsun değişmeyen, o ilgi ifadesi vardı. Yani, göz boyayıcı Amrita dışında. Amrita arzulu bir şekilde Walsh'a doğru eğilmiş, başını sallıyordu. Brenda bunu bir işaret olarak aklına kaydetti.

"Devam et," dedi Brenda.

"Bu noktadan sonra işler karışıyor. Bir işe ihtiyacım vardı. Kasabanın aşağısındaki Eddie'nin Yeri'nde biriyle tanıştım. Amcasının, inşaat şirketi vardı ve onun yanında çalışmaya başladım; ama çok klişe bir işti ve bir yerlere gelebilmek için tek şansım, okula geri dönmekti. Ve şimdi buradayım. Otuz bir yaşında bir ikinci sınıf öğrencisi."

"Güzel," dedi Brenda. *Benden daha büyük. Ama üniversitede ikinci sınıf öğrencisi. Ve benim öğrencim!* "Bize kendini anlattığın için teşekkürler. Ders veya ders planıyla ilgili sorusu olan var mı? Ya da ödevlerle?" Durdu. Saygılı bakışlar dışında hiçbir tepki yoktu. "Tamam o zaman. Şimdilik burada bırakabiliriz. Lütfen perşembeye kadar ilk on bölümü okuyun."

Küçük kadınların toparlanmalarını, kimilerinin arkadaşlarıyla sohbet ederek kimilerinin de tek başına sınıftan çıkışlarını izledi. Jeannie tekerlekli sandalyesini hızla dışarı sürdü. Rebeccalardan birinin cep telefonu çaldı. "Alo? Evet, çıktım," dedi kız. Sanki hapisten çıkmıştı. Ders o kadar mı kötüydü yani? Brenda geçen yıl ders veren öğretmene mi benzi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu? Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Walsh'un hâlâ sınıfta olduğunu fark etmedi. Onu gördüğünde, yerinden sıçradı.

"Tanrım," dedi. "İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın."

"Acaba," dedi Walsh. "Öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"Ne?" dedi Brenda. Salonu kontrol etti. Bunu başka kim duymuştu? Sadece kendisi ve Jackson Pollock. John Walsh, ona çıkma mı teklif ediyordu? Ona? Bir profesöre? Dersin ilk gününde? "Affedersin, *ne?*"

Walsh birazcık bile utanmış görünmüyordu. "On dörde kadar başka dersim yok," dedi. "Ve burada kimseyi tanımıyorum. İlk dönemim. Yaşıtım birilerini bulabileceğimi umuyordum. Yabancı öğrenciler için düzenlenen tanışma seminerine gittim; ama... Bilirsin, bir grup on dört yaşında çocuk, kırklı yaşlarında bir ev hanımı ve Zaire kabilesinin liderinden bile daha yaşlı bir adamdan başka kimse yoktu. Arkadaş edinmek istiyorum."

"Ama ben senin profesörünüm," dedi Brenda.

"Yani bir dilim pizza yemeye çıkamaz mısın?"

"Üzgünüm," dedi Brenda.

Walsh abartılı bir şekilde iç geçirdi ve gülümsedi. O kadar çekiciydi ki, Brenda salonda onunla baş başa kalmaktan bile huzursuzluk duyuyordu. Dışarı çıkmalıydı!

"Tüm o saçma kurallar," dedi Brenda. Tanışma toplantısı dönüşünde, otobüste okuduğu Çalışanlar İçin Kurallar Ve Düzenlemeler El Kitabı'nda okuduğu kurallardan birini hatırladı: *Bir öğrenci ve bir fakülte üyesi arasında romantik ya da cinsel ilişkiler yaşanması yasaktır. Romantik ya da cinsel içerikli yorumlar, imalar ve hareketler yapılamaz; aksi takdirde disiplin cezasıyla sonuçlanır. Kıdemli profesörler için ayrıcalık yapılmaz.*

"On sekizimi doldurdum," dedi Walsh. "Sadece pizza."

"Fark etmez," dedi Brenda. "Üzgünüm."

Walsh defterini aldı ve arka cebine soktu. "Yani, bugün de tek başıma yiyeceğim sanırım. Ah, merak etme. Perşembe görüşürüz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Brenda, onun arkasından yürüdü; çünkü tablonun güvenliğinden emin olmak için kapıyı kilitlemeli ve güvenlik şifresini aktif hale getirmeliydi; ancak Walsh, onu koridorda bekliyordu. Bayan Pencaldron'un masasına doğru beraber yürüdüler. Bayan Pencaldron, bütün koridor boyunca onları süzmüştü. Brenda kendini, suç işliyormuş gibi hissetmişti. Ama neden? Walsh, onu yemeğe davet etmiş ve o da reddetmişti.

John Walsh, İngilizce Bölümü'nü üniversitenin diğer kısımlarından ayıran kapıyı itti.

"Ta!" dedi. Brenda, bunun kendisine mi yoksa Bayan Pencaldron'a mı olduğundan emin değildi; hatta "Ta!"nın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Brenda, anahtarı Bayan Pencaldron'a uzattı. "Avusturalyalı," dedi.

"Fark ettim."

"İyi bir dersti," dedi Brenda. "Kısa sürdü. Bilirsiniz, ilk gün. Henüz hiçbir şey okumamışlardı. Sınıftan beklentilerimi açıkladım ve çocuklar kendilerini tanıttılar. Onun Avusturalyalı olduğunu da öyle öğrendim."

Bayan Pencaldron başını salladı. "Güvenlik şifresini çalıştırdınız mı?"

"Ah... evet."

"Bunu yaparken sizi görmedi, değil mi?"

"Kim?"

Bayan Pencaldron sabırsızca gülümsedi. "Avusturalyalı."

"Hmm... hayır."

"Emin misiniz?"

"Eminim. Koridorun aşağısında biraz bekledi. Tuşlara basarken arkamı döndüm."

"Tamam," dedi Bayan Pencaldron; ama sesinden, pek de tamam olmadığı anlaşılıyordu. Uluslararası bir eser kaçakçısına bakıyormuş gibi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şüpheyle Brenda'yı süzüyordu. "Güvenlik şifresini öğrencilere vermek, kurallara aykırıdır. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi Brenda. "Ve hiç kimse, salona içecek şişleri, bardakları ya da benzeri bir şeyle girmedi."

"Ah, biliyorum," dedi Bayan Pencaldron. "Bu konuyla bizzat ilgilendim."



Yüzlerce aptal kural, diye düşündü Brenda hastanenin kola makinesine doğru yürürlerken.

Üzerinde "*John Walsh'u ara!*" yazan kâğıdı *The Innocent Impostor*'un sayfaları arasına saklamış ve kitabı çantaya koyup kilitlemişti. Bu notu neden sakladığını bile bilmiyordu. John Walsh'la Fleming Trainor'a aynı anda odaklanamıyordu; bu kesindi.

"Kola mı alacağız?" diye sordu Blaine. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Eğer susmanız için yapmam gereken buysa, yapacağım, diye düşündü Brenda. Çocuklara sigara ikram etmiyordu sonuçta. Vicki'nin çantasından beş çeyreklik çıkardı ve makineye atması için Blaine'e verdi; ama başka bozukluk yoktu ve Vicki'nin çantasındaki en düşük miktar nakit para da yirmi dolardı. Porter bir şeyler geveledi. Ba ba ba, da da da. Gerçek saçmalık başladan önceki ufak saçma sesler.

"Biraz daha paraya ihtiyacımız var," dedi Brenda.

Masaya doğru yürürlerken Blaine, dehşet içinde Brenda'ya bakıyordu. "Kolaya ne oldu?"

"Biraz daha paraya ihtiyacımız var," dedi Brenda ve Blaine ağlamaya başladı. Blaine'in ağladığını duymak, Porter'ın daha da şiddetli ağlamasına sebep oldu. "Çocuklar," dedi Brenda. "Lütfen. Durun bir saniye." Nantucket Hastanesi'ndeki bu makinenin, dünyanın en pahalı kola makinesi olması şaşırtıcı mıydı? Lanet olası bir çeyreklik için yirmi doları bozması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekecekti; ama bu hiç garip gelmiyordu. Brenda'nın hemen hemen her günü böyle geçiyordu zaten.

Ve resepsiyondaki Didi kendi yaşlarındaki bir çocukla koyu bir sohbete dalmıştı. Brenda yirmi doları çocuğun omzunun üzerinden uzatmaya çalıştı. Didi, çocukların ağlamasını duyacak ve durumun aciliyetini fark edecekti. Ama hayır. Didi, dikkatini onlara değil, koyu yeşil bir polo tişört, haki renkli bir şort ve çimen lekesi olmuş Adidas ayakkabılar giymiş olan çocukla ilgileniyordu. Saçlarını yeni kestirmişti ve saç kırıntıları tişörtün arkasını kaplamıştı. Beyaz bir zarfın bir ucunu kendisi, diğer ucunu da ağlayacakmış gibi görünen Didi tutuyordu.

"Hepsi burada," dedi Bay Saç Kesimi. "Ve tamamını geri istiyorum!"

"Biliyorum," dedi Didi.

"Temmuzun birinde. İkisinde ya da dördünde değil. Birinde!"

"Tam-mam."

"Faiziyle."

"Cumadan *ne haber?*" diye sordu Didi.

"Cumaya ne var?"

"Zach'in partisi."

"Gidiyor musun?" diye sordu Bay Saç Kesimi.

"Evet."

"O zaman, ben evde kalıyorum."

"Affedersiniz," dedi Brenda elindeki yirmi doları sallayarak. Konuşmayı bölmenin çok kaba bir davranış olduğunu biliyordu; ama Didi ve arkadaşı tartışmaya devam ederken, çığlık atan iki çocukla uğraşmaya daha fazla dayanamamıştı. "Bozukluğa ihtiyacım var. Kola makinesi için."

Didi eliyle gözlerini sildi. Midesi kasıldı. "Bozukluğum yok," diye çıkıştı. "Bozukluğa ihtiyacınız varsa, üst kattaki kafeteryaya çıkmalısınız."

Ah, hayır, diye düşündü Brenda. Olamazdı. "Sadece bir çeyreklik lazım," dedi. "Lütfen? Bana verebileceğiniz tek bir çeyreklik yok mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Didi zarfı arkadaşının elinden çekti. "Hayır," dedi. "Yok."

Bay Saç Kesimi arkasına döndü. Uzattığı elinde bir çeyreklik tutuyordu. "Buyrun," dedi. Brenda'ya baktı. "Hey," dedi. "Sensin."

Brenda bir an çocuğun yüzüne baktı. Onu tanıyordu; ama nereden? Kimdi o? Kesin olan şuydu ki; hayatında yirmi beş sent gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti.



Josh, Didi'nin hâlâ masa başında söylenip durduğunu duymasına rağmen, Brenda ve çocuklarla birlikte kola makinesine doğru yürüdü. Blaine çeyrekliği elinde tutuyordu. Josh, onu kaldırdı ve parayı makineye atıp düğmeye basmasına yardım etti. Kola kutusu, patırtılar çıkararak önlerine düştüğünde, hepsi sessizdi. Bebek bile susmuştu. Josh kutuyu makineden aldı. "Takdim edebilir miyim?"

"Sen havaalanındaki çocuksun," dedi Brenda. "Bana kitabımı sen getirmiştin. Üzgünüm, seni tanıyamadım; saçını kestirmişsin."

Brenda o kadar mahçup görünüyordu ki, Josh da utandı. Kutuyu açtı. "Evet," dedi. "Ben Josh."

"Brenda Lyndon."

"Biliyorum," dedi Josh. "Hatırlıyorum, Dr. Lyndon."

"Ben, bildiğin doktorlardan değilim," dedi Brenda. "Amerikan Edebiyatı'nda doktorluk derecem var. Buradaki en işe yaramaz doktor benim yani. Kız kardeşim Vicki'ye turnike takılıyor. Onu bekliyoruz."

"Kemoterapi mi?"

"Akciğer kanseri," diye fısıldadı Brenda.

"Şaka yapıyorsun," dedi Josh. Ama, diğer kardeş hakkında hatırladığı tek şey neydi ki zaten? Derin derin soluması. "Aman Tanrım."

Brenda kafa salladı ve çocukları işaret etti. "Kola! Kola!" dedi Blaine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh yere diz çöktü ve kolayı Blaine'e verdi. Akciğer kanseri? *Ben, bildiğin doktorlardan değilim?* Hamilelik? Kesinlikle hayatında gördüğü en gizemli insanlardı. Başından beri böyle düşünüyordu ve hiç şüphesi yoktu.

"Bütün yaz burada mısınız?" diye sordu. "Çünkü, arkadaşınız Melanie'yi birkaç gün önce havaalanında gördüm..."

"Kardeşim ve ben, bütün yaz burada olacağız," dedi Brenda. "Ama Melanie konusu hâlâ tartışılıyor."

"Çok iyi biri gibi görünüyordu."

"Evet, öyledir. Çok iyidir," dedi Brenda. "Hey, bebek bakıcılığı yapabilecek birini tanıyor musun?"

"Ne tür bir bebek bakıcılığı?"

"Haftada yirmi saat çocuklara bakmak. Plaja gitmek, çocuk parkına gitmek, top oynamak, kumdan kale yapmak, çocukları dondurma almaya götürmek. Saat başı yirmi dolar, nakit. Sorumluluk sahibi birine ihtiyacımız var. Ve kuşkusuz, çok sağlam birine. Hafta sonu olanları duysan *inanamazsın*..."

Josh, Didi'ye iki yüz dolar verdiği için, havaalanındaki işini bırakması imkânsızdı. Biriktirdiklerinin yarısından çoğunu ona vermişti ve Didi'nin verdiği bütün sözlere rağmen, o parayı bir daha geri alamayacağını biliyordu. Diğer yandan, saat başı yirmi dolar nakit, şu anda aldığı maaştan çok daha fazlaydı. Çok aptalca olmasına rağmen, havaalanındaki işi yalnızca babasının torpiliyle kapmıştı. Bütün yaz boyunca olanlar arasında en akılda kalanı, Melanie'nin merdivenlerden düşmesiydi.

"Ben yaparım," dedi Josh.

Brenda sorgular gibi baktı. "Ama senin zaten bir işin var," dedi. "Ve üstelik... erkeksin."

"Havaalanından ayrılıyorum," dedi Josh. "Ve çocukları severim."

Brenda emziğin ucunu kolaya batırdı ve Porter'ın ağzına soktu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

"Porter sadece dokuz aylık," dedi. "Ve annesine çok düşkün."

"Bebekleri severim," dedi Josh. Bu, sadece o an için geçerliydi; çünkü Josh'ın tanıdığı bir bebek yoktu. Göz ucuyla, Didi'nin masadan kalkıp onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Bez değiştirebilir misin?" diye sordu Brenda.

"Tabii ki."

Didi yaklaştığında, Blaine çölde kalmış bir adam gibi, kolayı kafasına dikti. Josh kolayı onun elinden yavaşça aldı.

"Hey, dikkat et dostum. Yavaş ol, yoksa hasta olacaksın."

"Sabahları müsait misin?" dedi Brenda. "Hafta içi, sekizden on üçe kadar? Porter on üçte öğle uykusuna yatıyor."

"Müsaitim."

"Araban vardı, değil mi? Cip? Bebek koltukları cipe sığar mı?"

"Bebek koltukları mı?" diye sordu Didi. Onların yanında durmuş, neden söz ettiklerini anlamaya çalışıyor ve sırf hastanenin danışmasında çalıştığı için, bu konu onu da ilgilendiriyormuş gibi davranıyordu. Elinde, bir avuç dolusu çeyreklik tutuyordu ve sanki Brenda'ya inat yapıyormuş gibi, kendine bir kutu Diyet Dr. Pepper aldı.

"Öyle olmalı," dedi Josh. Bebek koltuklarının cipe sığıp sığmayacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu; hatta, bebek koltuğunun ne olduğunu bile bilmiyordu; ama bu kadınla burada durdukça, onunla bağlarını koparmamak için duyduğu istek daha da güçleniyordu. "Yapabilirim," dedi. "Yapmayı gerçekten istiyorum."

"Neyi yapmayı?" dedi Didi.

"Sabıka kaydın var mı?" diye sordu Brenda. Ona danışmadan bu çocuğu işe alırsa, Vicki'nin ne kadar sinirleneceğini biliyordu. Bir erkek. Bu o kadar garip miydi? Ted gittiğinde, bu, çocuklar için iyi olabilirdi. Çocuklar için iyi olacak, diye düşündü Brenda. Etrafta bir erkeğin olması, hepsi için iyi olacaktı. Melanie için bile...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sabıka kaydı mı?" dedi Didi. "Bu çocuk, kendi halinde biridir."

"Tamam," dedi Brenda. "İşe alındın."



Mutfağın zemini kumla kaplı. Banyo lavabosunun çevresinde, kirden bir halka var. Karahindiba çiçekleri. Duşta sıcak su bitti. Kanayıncaya kadar kaşınmış bir sinek ısırığı. Desperate Housewives'ın *bölümlerini kaçırmak.* New York Times'ın *çok satanlar listesi. Kirlenmiş plaj havluları. Küf. Ted'in yoldan arayıp, New Haven'a sekiz kilometre kala trafiğe takıldığını haber vermesi. Yine, Ted'in, Yukon'un bozulduğunu ve Madison'daki servise gitmek zorunda olduğunu söylemesi. Ted'in, feribotu kaçıracağını ve ancak ertesi gün gelebileceğini söylemek için yaptığı son arama.*

"Üzgünüm, tatlım," dedi Ted. "Tamamen kontrolüm dışında."

Kontrolün dışında mı, diye düşündü Vicki. *Kocam, Ted Stowe'la konuştuğumu sanıyordum; sorun çözülene kadar çalışıp çabalayan ve para harcamaktan kaçınmayan adamla.* Vicki, Ted'in yenik düşmüş ses tonundan nefret ediyordu. Vicki'nin kanser olması, Ted'i çaresizliğe sürüklüyordu. Trafikle ya da hararet yapan motorla bile başa çıkamıyordu. Olduğu yere yığılıp ölecekti neredeyse.

"Bu gece burada olmana ihtiyacım var," dedi Vicki. "Çocuklar seni bekliyor. Blaine, bütün hafta senden bahsetti. Ve sen gelemiyorsn. Bir taksi tutup en yakın havaalanına git ve uçakla gel."

"Arabayı ne yapayım peki, Vicki? İçi eşya dolu."

Ah, evet. Eşyalar... Rus Nehri Vadisi'ndeki kavlardan getirilmiş en sevdiği bir şişe chardonnay, BJ's'de ucuzluktan aldığı kâğıt havlular, temizlik malzemeleri, meyve suyu kutuları, bebek bezleri, Blaine'in bisikleti, çocukların en sevdiği çocuk kitaplarıyla dolu bir koli, boyalar ve oyun hamurları, Vicki'nin, kendisini kusturduğu için kasten evde bıraktığı vitaminler ve içlerinden birinde sarı bir peruk bulunan fazladan bavullar.

BELONGS TO KAKNUS TEAM

Vicki, o sabah yerleştirilen turnikeye yavaşça dokundu. Turnikeyi bir cerrah yerleştirmişti. Vicki'nin yeni onkoloğu Dr. Alcott, ilk dozun hemen enjekte edilmesine karar vermişti. "Neden olmasın?" demişti. Ne kadar rahat, diye düşündü Vicki. Sanki, tatlı olarak bir dilim limonlu tart sipariş ediyor. İtiraf etmeliydi ki, kendisini, normalden daha iyi ya da daha kötü hissetmiyordu. Bir değişiklik olmasını bekliyordu. Kemoterapi işe yarıyor muydu; ya da Pac-Man'in o aptal noktacıkları yediği gibi, kemoterapi de kanserli hücrelerini yiyor muydu? Doktorların garanti verdiği tek şey, göğsündeki sütün zehirlenmeye başlayacağıydı. Her üç saatte bir, Vicki'nin göğüsleri şişiyor ve sızlamaya başlıyordu; ama Porter'ı emziremiyordu. Porter ilk gece boyunca çığlıklar atarak ağlamıştı. Brenda, banyodaki ufak bardakla su içirmeyi başardıysa da, biberonu reddetmişti. Yine de, Vicki kendi kendine, işler bundan daha kötü de olabilirdi diye düşündü. Korktuğunun aksine, midesi bulanmıyor ve saçları tutam tutam dökülmüyordu. Brenda havaalanındaki çocuğu bebek bakıcısı olarak işe almıştı ve çocuk, gelecek hafta işe başlıyordu. Güneş, pırıl pırıl parlıyordu. Ted geldiğinde, ailece plaja gidebilecek, hiçbir sorun yokmuş gibi yazın tadını çıkarabileceklerdi. Telefon konuşması sırasında Vicki, bütün umutlarını cuma gününe, yani Ted'in geleceği güne, bağlamış olduğunu fark etti. Ted beyaz bir atla gelecekmiş gibi. Şimdi ise, Vicki onun gelmeyeceğini öğrenmişti. İçinde bir sürü eşya varken arabayı bırakamıyordu. Vicki bu işkencenin sona ermesini bekliyordu; ama şu an elinde kalan tek şey, korkunç bir boşluktu. Umursamıyordu. Ted'in, bir gün geç gelecek olması, Artık Önemi Olmayan Şeyler Listesi'ndeki maddelerden biriydi.

Telefonu kapattı. Blaine ve Brenda kapının önündeki basamakta oturmuş, karton bir kutunun içine taş atıyorlardı. Porter'ın üzerinde yalnızca bebek bezi vardı ve çimenlerin üzerine oturmuş, karahindiba çiçeklerini yemekle meşguldü. Melanie bahçede, bugünkü üçüncü duşunu alıyordu. Bir sebepten ötürü, bahçede duş almak, kendini daha iyi hissetme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini sağlıyordu. Melanie, bunun Peter'ı düşünmesine engel olduğunu söylüyordu.

"*Sıcak suyu bitirdiğim için üzgünüm,*" dedi Melanie.

"*Dert etme. Yıkan gitsin,*" dedi Vicki.



Şimdi, çocuklarına göz kulak olan, Vicki'nin kendisiydi. Mutlu ve huzurluydular, olan bitenin farkında bile değillerdi. Vicki mutlu olmak istiyordu. Onu ne mutlu ederdi? Şimdi olduğundan daha mutlu olmasını sağlayacak olan şey ne olabilirdi? Kanser destek grubundaki diğer insanların sesleri, Yunan halk korosu gibi yankılanmaya başladı kafasında: Savaşmak zorundasın. *Şartlar ne olursa olsun, vazgeçmemelisin.*

Brenda ilk taşı kutuya sokmayı başardığında, Vicki, onun omzuna hafifçe dokundu.

"Evet!" dedi Brenda, yumruğunu kaldırarak. "Brenda Teyze'ye iki puan."

"Bren?" dedi Vicki.

Brenda başını kaldırdı. "Ne?"

Vicki önce bahçe kapısının kapalı olduğundan ve çocukların, kendi başlarına Shell Sokağı'na çıkamayacağından emin olduktan sonra, Brenda'ya içeri girmesini işaret etti.

"Kılınızı bile kıpırdatmayın," dedi Vicki, Blaine'e.

"Ve sakın hile yapma," dedi Brenda. "Hemen fark ederim."

Blaine elindeki taşı sinirle fırlattı ve kutuyu devirdi.

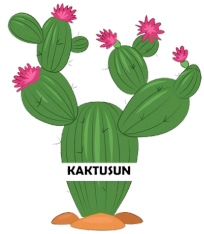
"Ne oldu?" dedi Brenda.

"Ted, yarına kadar gelmeyecek."

"Ah, kahretsin."

"Trafiğe takılmış ve sanırım, Yukon'un motoru hararet yapmış. Sabah gelecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM



"Sen iyi misin peki?"

"Bakıcıyı aramanı istiyorum."

"Bakıcı mı?"

"Şu çocuk. Josh. Buraya gelip gelemeyeceğini öğren."

"Şimdi mi?"

"Bir saat içinde. Ben, dışarı çıkmak istiyorum."

"Dışarı mı çıkmak istiyorsun?" dedi Brenda. "İyi olduğundan..."

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedi Vicki. "Sen, ben ve Mel. Kasabaya inip bir kadeh şarap içmek istiyorum. Akşam yemeği yemek istiyorum. Club Car'a gitmek istiyorum."

"*Club Car*'a mı gitmek istiyorsun?"

"Bakıcıyı ara. Taksi çağır. Restoranı ara." Vicki derin bir nefes aldı. Emirler yağdırmaya başlamıştı; ama istediği şey çok basitti. *Tekrar, kız kıza dışarı çıkmak. Tekrar, kendini sağlıklı bir insan gibi hissetmek.*

Josh, saat on dokuzda evin önüne geldi. Bahçe kapısı sürgülüydü ve evin kapısı kapalıydı. İçi taşlarla dolu karton bir kutu, taşlığın ortasında duruyordu. Josh, cipten indi. Duş alıp, tıraş losyonunu sürmüş; ama sonra, yalnızca bebek bakıcılığı için çok fazla zahmete girdiğini düşünerek, kot pantolonunu ve Red Sox kazağını giymişti.

Babasını, işyerinden aramak zorunda kalmıştı. *Yemeği buzdolabında bırakıyorum,* demişti.

Zach'in partisine mi gidiyorsun, diye sormuştu babası.

Hayır. Bebek bakıcılığı yapıyorum.

Tam da tahmin ettiği gibi, bir sessizlik olmuştu. Tıpkı, salı günü akşam yemeğinde, havaalanındaki işinden ayrılacağını açıkladığı zaman olduğu gibi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O gece, normalden daha fazla Sam Adams birası içen Tom Flynn sormuştu: *Nasıl para kazanacaksın?*

Bebek bakıcılığı, demişti Josh. Babasının şaşırmasını bekliyordu ya da ona inanmamasını; ama karşısındaki adam, on beş yıllık karısını tavan arasında asılı bulmuş biriydi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. *Sconset'teki şu iki küçük çocuk için,* diye devam etmişti Josh. *Havaalanındaki maaşımdan çok fazla ödüyorlar. Dışarıda vakit geçirme fırsatım da olacak. Onlar, şu üç kadın...* Başın salladı. Açıklaması zordu. *Çocukların annesi, akciğer kanseri.*

Tom Flynn bir parça salata almış ve, "*Bu haftayı tamamlayacak mısın?*" diye sormuştu.

Josh haftayı tamamladı. Bugün cuma; yani son günüydü. Carlo, ona havaalanındaki restoranda bir şişe bira ısmarladı; sonra bir tane daha ve üçüncü biradan sonra Josh, Didi'nin orada olmasına rağmen, Zach'in partisine gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başladı. O anda, cep telefonu çaldı. Bir New York numarası. Arayan, Brenda'ydı. Kaybolan kitabı için aradığı zamanki kadar çaresiz geliyordu sesi. Onların evine gelip bir saatliğine çocuklara bakabilir miydi?

Josh bu yeni patronuyla daha ilk günden ters düşmek istemediği için, doğruyu söyledi. "Bugün, havaalanındaki işimin son günüydü. Üç bira içtim."

Bu sözleri, bir sessizlik izledi. Ve sonra Brenda, "Bir fincan kahve iç ve on dokuzda bizde ol. Biz çocukları uykuya hazırlayacağız. Bu, hayatında kazandığın en kolay para olacak," dedi.

Josh çalar çalmaz, kapı savrularak açıldı. Bu küçük Sconset evlerinin içine daha önce hiç girmemişti ve içerisinin bir müze ya da kütüphane gi-

bi, eski ve tozlu olmasını, garip kokmasını bekliyordu. Ancak tam tersine, salon şampuan, parfüm ve oje karışımı bir kokuyla dolmuştu. Koltukta üç... Üç ne? Üç Sevimli Ayı mı? Üç şişe bira mı? Josh kafasını toparlayamıyordu. *Uçaktan inen üç kadın.* Sanki, görmeyi umdukları tek kişi Josh'muş gibi gülümseyerek ona bakıyorlardı. Denizcileri yoldan çıkaran üç denizkızıyla ilgili bir efsane yok muydu? Josh, Chas Gorda'nın, bu durumda ne diyeceğini biliyordu. *Dinleyin, gözlemleyin, özümseyin.* Josh sonunda hikâyesini bulmuştu. Bu yazın hikâyesi.



Vicki -anne- üçü arasında, en mutlu görünen kişiydi. Kolsuz, siyah bir yazlık elbise giymiş, başına da bir bandana bağlamıştı. Ruj sürmüştü ve Josh şarap kadehinin kenarındaki ruj izini görebiliyordu. *Kemoterapiyi ve kanseri* düşünmeye çalıştı; ama bütün bunlar, bu kadınla hiç örtüşmüyordu. Vicki etrafta yalınayak dolaşıyor, yüksek topuklu ayakkabılarını elinde tutuyordu.

"Normalde, bebek bakıcıları için bir liste bırakırım," dedi. "Ama bu yaz değil. Bu yaz, liste falan yok. Brenda, beni sizin güvenilir biri olduğunuza, çocuklar konusunda tecrübeli olduğunuza ve bebek bezi değiştirebildiğinize ikna etti."

Josh iki fincan kahve, bir bardak kola içmiş ve buz gibi bir duş almıştı; ama hem içtiği biralardan hem de durumun garipliğinden dolayı sersem gibiydi. Bir şeyin, bileğini kavradığını hissetti. Bu, emekleyerek arkasından yaklaşan bebekti. Josh yere eğilip bebeği kucağına alırken, kendini tam bir sahtekâr gibi hissediyordu. Eğer, Zach'in partisine katılanlardan biri, onu bu halde görecek olsaydı...

"Evet," dedi Josh.

"Güzel. Hikâye kitapları komodinin üzerinde. Saat yirmide yatacaklar. Porter'ın sütü ocakta ısınıyor. Yatmadan önce içir." Durakladı. "Bir liste gibi mi görünüyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Josh. Evet mi demeliydi?

"İyi," dedi Vicki. "Kardeşimin cep telefonu numarası masanın üzerindeki kâğıtta yazılı. Club Car'da olacağız."

"Tamam," dedi Josh. Bebek, tişörtünü kemiriyordu ve minik, nemli eli Josh'ın kulağına çekiyordu.

"Blaine'in yatmadan önce iki kez çiş yaptığından ve dişlerini fırçaladığından emin ol. Diş macununu yemesine izin verme; bunu yapmayı çok sever. Porter'ın bezini değiştir. Bu gece, pijama giymek için fazla sıcak. Normalde, yerdeki yatak onların; ama önce büyük yatakta uyumalarına izin veriyorum ve sonra, onları kendi yataklarına taşıyorum. Sen de öyle yapabilirsin." Josh'a gülümsedi. Çok hoş bir kadın, diye düşündü Josh. Gerçekten çok güzel bir anne. "İnanamıyorum," dedi Vicki. "Yine bir liste yaptım. En az on maddelik, sözlü bir liste. Üzgünüm. Hemen gidiyorum buradan." Kapıdan çıktı ve arkasını döndü. "Bu arada, kucağında bir bebek varken çok sevimli duruyorsun."

"Ah," dedi Josh. Teşekkürler.

Biri, kulağına "sevimli" diye fısıldadı. Arkasını döndüğünde, straples bir elbise giymiş olan Brenda'yı gördü. Yine yeşil. O, bir denizkızıydı. Brenda, kardeşinin peşinden dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

"Merhaba Josh." Beyaz bir pantolon ve göbeğini açıkta bırakan, mavi çiçek desenli, boyundan askılı bir bluz giymiş olan Melanie yanında duruyordu. Kıvırcık saçları, yüzünü çevreliyordu. Josh'a hem utangaç hem de umut dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Kocamdan hâlâ haber yok," dedi.

"Ne?" dedi Josh. Aralarında, şu anda hatırlayamadığı bir konuşma mı geçmişti bu konuda?

"Tam bir aptal," dedi Melanie. Gözleri parladı. Neler oluyordu burada? "Bu arada, Blaine yatak odasında. *Scooby-Doo*'yu izliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Josh. Melanie kapıdan çıktı ve Josh, onun taksiye binişini izledi. Bebeğe "bay-bay" yaptırmaya çalıştı; ama bebek sızlanmaya başlamıştı ve Josh en iyisinin kapıyı kapatmak olduğuna karar verdi.

İşe koyulma zamanı, diye düşündü.



Josh başını yatak odasının kapısından içeri uzattı. Blaine yatağa uzanmış, DVD ekranında *Scooby-Doo*'yu seyrediyordu.

"Hey," dedi Josh.

Blaine, ona baktı; şaşırmıştı. "Burada ne arıyorsun?"

"Bebek bakıcılığı."

"Hayır!" dedi Blaine ve ağlamaya başladı. Josh'ın en iyi kazağına salyalarını akıtmakta olan bebek de sızlanmaya başladı.

"Hey, dostum. Sakin ol. Annen yemeğe gitti. Dönecek."

"Peki ya babam?" dedi Blaine. DVD oynatıcısını bir tekmede yataktan aşağı attı. Alet tepe taklak yere düştü ve kırılan bir parça, yerde seke seke başka bir tarafa gitti; ama Josh, Velma'nın, tiz sesiyle, bir hayaleti avlamaktan bahsettiğini duyabiliyordu hâlâ. Makineyi yerden alıp kontrol etmeyi düşündü; ama vazgeçti. Blaine'in, kendini uçağın merdivenlerinden aşağı bırakıp Melanie'yi yere serişini hatırladı. Bu çocuk tam bir felaketti.

"İzlemeye devam etmek mi istersin, yoksa... oyun mu oynayalım? Dışarıda taş atıyordun sanırım; kutuyu gördüm. Devam etmek ister misin?"

"Babam nerede?" diye çığlık attı Blaine.

Porter resmen feryat ediyordu artık. Bebek ağlamasının dünyanın en iğrenç sesi olduğuna Josh karar verdi.

"Babanla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi Josh.

"Bu akşam gelmesi gerekiyordu!" dedi Blaine. Suratı kıpkırmızı olmuştu ve beyaz sarı saçlarının arasındaki derisinin kızarıklığı bile açıkça görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, güzel," dedi Josh. Üçlü'nün neden bu kadar çabuk gittiklerini ve neden kedi hırsızları gibi parmakucunda dolaştıklarını merak etti. Vicki'nin yaptığı listede bir eksik vardı; hem de büyük bir eksik. Blaine, babasının gelmesini bekliyordu. "Biraz diş macunu yemek ister misin?"

"Hayır!" diye çığlık attı Blaine ve kapalı olan ön kapıya doğru koştu. Oradan, arka kapıya yöneldi ve hızla tel kafese çarptı.

"Ahhh!" dedi Josh. Off! Blaine, tel kafesin üzerinde Blaine şeklinde ve boyutlarında bir çıkıntı yarattıktan sonra, poposunun üzerine oturdu. İnledi, elini yüzüne kapadı ve sonra, akan kanı Josh'a gösterdi. Üçlü gideli on dakikadan az bir zaman geçmişti; ama daha şimdiden, hasarlı eşyalar ve kan vardı ortada. Çocuklar, koro halinde ağlıyorlardı. Josh arka kapıyı kapattı. Komşular duyacak olurlarsa, polise haber vereceklerdi. Ağlayan bebeği yere bıraktı ve ıslak bir bez bulmak için banyoya gitti. Hayatında kazandığı en kolay para mı? Kesinlikle hayır!



İşte bu kadar, diye düşündü Vicki. Taksi, parke taş döşeli yolda hoplaya zıplaya kasabaya doğru ilerliyordu. Arabalı vapur rıhtıma yanaşmış kamyonlar boşalıyordu. Vicki, Ted'in de bu vapurla gelmesi gerekiyordu, diye aklından geçirdi. Kaldırımlar oldukça hareketliydi; çiftler, akşam yemeğine ya da Eski Güney Rıhtımı'ndaki sanat galerilerine; kolejli gençler, biraz içki içmek için Gazebo'ya gidiyorlardı; teknelerinden inen denizciler, son haberleri duymak için Büyük Dernek'te toplanıyorlardı. Nantucket'ın klasik yaz gecelerinden biriydi ve Vicki bunu seviyordu. Kanser yüzünden, uzun zamandır köşeye sıkışmıştı.

Brenda'nın çantasından, boğuk Beethowen melodileri yükseldi.

"Muhtemelen Ted'dir," dedi Vicki. "Özür dilemek için arıyordur."

Brenda telefonu çıkardı ve ekrana baktı. "Hayır." Telefonu kapattı ve tekrar çantasına koydu. Vicki ve Melanie bir açıklama bekliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"John Walsh mıydı?" diye sordu Melanie.

"Değildi."

"Yine avukatın mı aradı?" diye sordu Vicki.

"Lütfen çenenizi kapatın," dedi Brenda, Melanie'ye yan yan bakarak.

"John Walsh'a onu arayacağına söz verdim," dedi Melanie. "Umarım aramışsındır. O, Tanrım, geçen pazar aramıştı."

"Hayır, aramadım," dedi Brenda. "Ve senin ona böyle bir söz vermeye hakkın yoktu."

"Yapma," dedi Vicki. "Eğlenmeye çalışıyoruz." Taksi onları restoranın önünde bıraktı. Parayı Melanie ödedi. "Teşekkürler, Mel," dedi Vicki.

"Evet, teşekkürler," dedi Brenda, imalı bir tavırla.

"Yemeği ben ısmarlıyorum," dedi Vicki, sanki aksini düşünüyorlarmış gibi.

"Senin fikrindi zaten," dedi, Brenda.



Onun fikriydi, diye düşündü Brenda. Beyaz örtüler, şarap kadehleri, tabaklar dolusu çıtır pane kılıç balıkları, gümüşten bir kule oluşturan folyoya sarılı somonlarla donatılmış masanın başına oturduklarında, burası çok büyük bir yer gibi göründü ona. Bir şişe, son derece pahalı, Château Margaux sipariş etti; çünkü eğer Vicki içecekse, *en iyi* cins şaraptan içmeliydi. Melanie bile bir kadeh içmeyi kabul etti. Vicki arkadaşını baştan çıkarmaya çalışan yoldan çıkmış gençler gibi cesaretlendirmişti onu. *Bir kadehten bir şey olmaz.* Belki alışık olmadığındandır, şarap Melanie'nin başına vurdu ve Melanie durmadan konuşmaya başladı.

"Frances Digitt'in evini aradım. Peter oradaydı."

"Ah, Mel," dedi Vicki. "Bunu yapmamalıydın."

"Mecburdum."

"Mecbur muydun?" dedi Brenda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eve dönmemi isteyip istemediğini sordum."

"Ne cevap verdi?" diye sordu Vicki.

"Cevap vermedi."

Brenda konuşmaya başlayacakmış gibi derin bir nefes aldı; ama sonra, ağzını hemen kapadı.

"Ne?" dedi Melanie.

"Hiç," dedi Brenda. "Sadece, anlamadığım bazı şeyler var."

"Benim anlamadığım bazı şeyler var," dedi Melanie. "Mesela öncelikle, neden bir avukata ihtiyacın var ve ikincisi, neden avukatının telefonlarına cevap vermiyorsun?"

"Mel..." dedi Vicki. Brenda'nın Champion'da yaşadığı kötü durumdan, Walsh'la olan ilişkisinden dolayı kovulduğundan; ama bunun Brenda'yı yalnızca yasal bir soruna sürüklediğinden bahsetmişti; çünkü başlangıçta Vicki sadece annesinin anlattığı kadarını biliyordu. Brenda üniversiteye ait bir sanat eserine zarar vermekten yargılanacaktı. Brenda, Vicki'ye bu konu hakkında hiçbir şey söylememişti; çünkü muhtemelen Vicki'nin hikâyeyi Ellen Lyndon'dan duymuş olduğunu anlamıştı. Yıllardır, iki kardeş arasındaki haberler, aileyle ilgili durumlar söz konusu olmadığı zamanlarda gizlilik anlayışından tamamen yoksun olan anneleri tarafından iletiliyordu.

"Ne?" dedi Melanie; yanakları kızarmaya başlamıştı. "O benim bütün kirli çamaşırlarımı biliyor. Adil olalım."

"Senin kirli çamaşırlarını bilmemin tek sebebi, bu konuda devamlı konuşup durman," dedi Brenda.

"Yeter!" dedi Vicki. "Konuyu değiştirelim."

"Evet," dedi Melanie.

"İyi," dedi Brenda. "Josh hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Çok yakışıklı," dedi Melanie. Yanakları daha da kızardı.

"Güzel!" dedi Brenda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu bu yüzden işe aldın," dedi Melanie. "Öyle değilmiş gibi davranma. Kendinden küçük erkeklere olan ilginden haberim var."

Vicki yavaşça Melanie'nin omzuna dokundu. "Yemeğin nasıldı?" dedi. "Sevdin mi?"

Melanie neredeyse hiç dokunmadığı bifteğine baktı. "Çok güzeldi; ama çok ağırdı. Midemin bulanmasını istemiyorum."

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Berbat," dedi Melanie. Şarap kadehini itti. "Bunu istemiyorum."

"Ben içerim," dedi Vicki.

Brenda, Melanie'ye baktı. "Bildiğin gibi, John Walsh, eski öğrencim, benden küçük değildi. Bir yaş büyüktü."

"Öyle mi?" dedi Melanie. "Ben, Vicki'nin..."

"Biliyor musun, Ted, sana bahsettiğim tarçın çayından bir paket getiriyor," dedi Vicki. "Midene iyi gelecek."

"Yani, genç erkeklerle ilgili başka imalar yapma," dedi Brenda. "Sadece kırıcı değil, aynı zamanda yanlış."

"Tamam," dedi Melanie. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Vicki.

"Tabii ki var," dedi Brenda.

Vicki çatalını bıraktı. Etrafındaki herkes, keyifle yemek yiyor, sohbet ediyordu. Sadece bu gecelik, onlar gibi olmayı istemek suç muydu? "Tatlının yanında şampanya istiyorum," dedi.

"Ah, Vick, emin misin?" dedi Brenda.

Vicki, garsonu çağırırken Brenda'nın telefonu çaldı.

"Onu kapatmalısın," dedi Vicki.

Brenda telefona baktı.

"Ted mi?" dedi Vicki.

"John Walsh mı?" dedi Melanie ve sonra, iç burkan bir umutla sordu. "Peter mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır," dedi Brenda. "Annem."

"Ah, Tanrım," dedi Vicki. "Kapat şunu."



Josh bir şekilde, Blaine'in yüzünü temizlemeyi başardı. Çizik o kadar küçüktü ki, Blaine ilkyardım çantasındaki en büyük yara bandında inat etmeseydi, Vicki fark etmezdi bile. Suratı bantlanmış ve yaptıklarından utanmış olan Blaine sakinleşmişti. Porter hâlâ ağlıyordu ve Josh'ın onu susturmak için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Ona biberon ver," dedi Blaine. "Kabul etmeyecek; ama annem denemeye devam etmemiz gerektiğini söylüyor."

Josh biberonu sıcak suyla dolu tencerenin içinden aldı, bileğinin içine bir iki damla akıtarak sıcaklığını kontrol etti. Üç yetişkin adamın, bebeklerle ilgili hiçbir şey bilmedikleri halde, küçük bir bebeğe bakmak zorunda kaldıkları filmde izlediği gibi. Tek koluna yerleştirdiği Porter'ı beslemeye çalıştı. Hiç şansı yoktu. Bebek bu şekilde taşınamayacak kadar ağırdı ve biberonu istemiyordu. Biberonu yere fırlattı ve avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Josh, onun boğazını olduğu gibi görebiliyordu. Blaine ilgiyle onları seyrediyordu.

"Bunu hep yapar mı?" diye sordu Josh.

"Evet," dedi Blaine. "Ama annem, denemeye devam etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Tamam," dedi Josh. Blaine'in ona ısınmaya başladığını hissetmişti; ama yine de, fazla iyimser olmamaya çalıştı. Bir eliyle Porter'ı taşıyor, diğer eliyle de biberonu onun uzanamayacağı bir uzaklıkta tutarak onu kandırmaya çalışıyordu. Bu sırada Blaine yatak odasına geri döndü, DVD oynatıcısını fişten çekti, kabloyu eline doladı, kapağı kapattı, kırılan parçayı yatağın altından aldı ve aleti annesinin dolabına kaldırdı. Büyümüş de küçülmüş gibi, diye düşündü Josh. Blaine bir yastık, bir battani-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye ve üç hikâye kitabı aldı ve Josh'a imalı imalı bakarak odadan çıktı. Josh, onu takip etmesi gerektiğini anlamıştı.

Banyoya geçtiler. Blaine dişlerini fırçaladı, tuvaletini yaptı ve sifonu çekmeye boyu yetmediği için Josh, ona yardım etti. Blaine, battaniyesini, yastığını ve hikâye kitaplarını alıp sanki bu onun âdetiymiş gibi, küvetin içine kıvrıldı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Josh.

"Otur," dedi Blaine. *Horton Kuluçkaya Yatıyor.* "Oku, lütfen."

Josh oturdu ve Porter'ı da yere oturttu. Bebek de en az Josh kadar şaşırmış olacaktı ki, hiç sesi çıkmıyordu. Josh biberonu klozet kapağının üzerine koydu. Kitabı açtı, genzini temizledi ve okumaya başladı.

Birkaç dakika içinde Josh düşünmeye başladı: *Evet, doğru. Ben, Fil Horton. Palm Beach'e göç eden tembel bir martının yumurtasının üzerinde oturuyorum. Zach'in partisine katılanlardan biri bu halimi görse, diğer hayvanların Horton'a yaptığı gibi, benimle dalga geçer ve bana işkence ederdi. O kadar kötü bir durumdayım. O kadar da sağlam değilim üstelik. Bu, kolay para değil. Bir denizkızına ve Üçlü'yle aramda bir tür bağ olduğu hissine kapılıp buraya geldim. Ben tam bir aptalım. Havaalanındaki işimden ayrıldım. Ne salağım. Horton.*

Ve Josh daha kitabı bitirmeden, banyoya bir sessizlik çöktü. Blaine küvette uyuyakalmıştı. Porter serin fayansların üzerine uzanmış, biberonunu emiyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Biberondaki sütü bitirdikten sonra, Josh'a doğru emekledi. Josh, onu kucağına aldığında, Porter geğirdi.

"Aferin," dedi Josh. "Güzel bebek."

Josh banyoda Porter'ın bezini değiştirdi. Bez kıvrılmıştı; ama Porter yeterince rahat görünüyordu. Porter paketlerin arasındaki emziği gördü ve alıp ağzına soktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uyumak istiyor musun?" diye sordu Josh. Çocuğun başını salladığına yemin edebilirdi. Hava daha yeni kararıyordu; ama Josh yorulmuştu. Ah şu biralar. Ayakkabılarını çıkardı ve yatağa, Porter'ın yanına uzandı. Porter, onun kulağını tuttu. Bu kimin yatağıydı? Vicki'nin yatağı olduğunu bildiği halde, meraklanmadan edemedi. Kanser döşeği. Josh, Brenda'nın ve Melanie'nin yataklarını düşündü. Cep telefonu çaldı.

Porter'a baktı; uyuyordu. Josh sevinçle telefonu açtı. Ekranda "Didi" yazdığını bile göremeyecek kadar mutluydu.

"Alo?" diye fısıldadı.

Arkadan bangır bangır müzik sesi geliyordu. Sonra, Didi'nin tatlı sesi duyuldu.

"Josh? Orada mısın? Zachlere geliyor musun? Josh?"

Josh telefonu kapattı ve gözlerini yumdu.

Hikâye defalarca ve hep aynı şekilde anlatılmasına rağmen doğruymuş gibi gelmiyordu kimseye; ama doğruydu. Victoria Lyndon, Theodore Adler Stowe ile, gecenin bir yarısında oynanan, yüksek bahisli bir poker oyununda tanışmıştı.

Vicki pokeri keşfettiğinde, New York'ta bir yılı azıcık aşkın bir süredir yaşamaktaydı. Kendini bir parti kızı olarak hayal ediyordu. Onun için, saat kaç olursa olsun çok geç ya da hiçbir şey çok vahşi değildi. Enerjisi hiç bitmiyordu; ama sorun şuydu ki, bütün günlerini kadınlarla dolu bir hukuk ofisinde stajyerlik yaparak geçiriyordu ve hafta sonlarında da, ucuz restoranlarda yemek yedikten sonra, Üst Doğu Yakası'nda Duke, Princeton, Stanford, Williams üniversitelerinin yeni mezunlarıyla dolu barlarda içki içerek geçiriyordu. Vicki yeniliklere, uç noktalara, New York'a özgü o hayata hazırdı. Bu yüzden, bir arkadaşının uzun siyah saç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lı, her tarafında gümüş takılar olan arkadaşı Castor, onu pokere çağırdığında, resmen haykırmıştı: *Evet! Evet! Evet!*

Castor'la buluştuğu bina, kahverengi, taş bir eve benziyordu; ama camları kırık döküktü ve kapısında kurşun delikleri vardı. Tam bir varoş mahallesinin ortasındaydı. Tamam, diye düşündü Vicki. Şaka yapıyor olmalı. Veya beni korkutmaya ya da öldürmeye çalışıyor. Sonuçta, Castor'ı ne kadar tanıyordu ki? Belki de yanlış adrese gelmişti; ama Castor adresi çok açık bir şekilde vermişti ve gelmesi gereken yer kesinlikle burasıydı. Yolun aşağısında, müzik sesleri yankılanıyordu. Vicki zile bastı. Deri pantolonunun ceplerinde otuz dolar, bir ruj ve anahtarları vardı.

Kapıyı Castor açtı ve, "İçeri gel," dedi.

Binanın içi, yanık saç gibi kokuyordu. Merdivenler yapış yapıştı. Kan mıydı bu? Yoksa çiş mi? Vicki farelerin çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Yukarı," dedi Castor. "En üst kata."

Merdivenlerden çıktılar, karanlık bir koridoru geçip birkaç merdiven daha çıktıktan sonra, yeşil ışıklarla aydınlatılmış bir kapının önüne geldiler.

"Paranın rengi," dedi Castor.

1920'lerin meyhaneleri gibi dekore edilmiş bir salona girdiler. Burası, Doolie adında, kısa boylu, kel, işgalci bir adamın eviydi. Burayı, şehirdeki en ateşli poker salonuna çevirmişti.

Üç kişilik bir grup, bir kenarda caz müziği çalıyordu. "Julliard öğrencileri," dedi Castor. Salona bir bar kurulmuştu ve Rita Hayworth görünümlü, kırmızı nostaljik elbiseli bir kız, ortalıkta dolaşarak biftekli sandviç dağıtıyordu. İlgi odağı, on iki kişilik yuvarlak bir masaydı. Koltukların yarısı boştu. Bu bir poker oyunuydu; altı adam birbirlerine bakıp yüzlerini buruşturuyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yüz dolarlık bahis," dedi Castor. Vicki'ye bir fiş uzattı. "İlk oyunun benden."

"Yapamam," dedi Vicki. "Bütün paranı kaybederim."

"Oynamayı bilmiyor musun?"

"Biliyorum." Yıllar önce Duke'ta birasına oynadığı birkaç el ve ailesiyle mutfak masasında eğlencesine oynadığı poker oyunları olmuştu. Şu anda oynayacağı pokerden çok daha farklılardı.

"Öyleyse oyna." Castor, Vicki'yi öne itti ve Vicki boş koltuklardan birine doğru sendeledi. Adamlardan yalnızca biri, kafasını kaldırıp ona baktı. Koyu kahverengi saçlı ve koyu yeşil gözlü genç bir adam. Özel okul öğrencisi gibi görünüyordu. Şehirdeki barlarda tanıştığı yüzlerce çocuğa benziyordu.

Bir Darthmout Lacrosse eşofman üstü giymişti. Vicki'nin ilk düşüncesi şu olmuştu: *Eğer senin gibi sıradan biri buraya geliyorsa, düşündüğüm kadar da ateşli bir yer olmasa gerek.* Diğer adamlar, daha yaşlılardı ve ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi bir havaları vardı.

"Sonraki elde sen de mi oynayacaksın?" diye sordu Darthmouth eşofmanlı çocuk. Vicki masaya yüz olar koydu. "Sanırım."

Diğer adamlar dudaklarını yaladılar. Gözleri Vicki'nin parasındaydı.

Vicki eli üç kızla kazandı. Adamlar, bir tomar parayı Vicki'ye doğru ittiler. "Betty kazandı."

"Adım Vicki."

Tekrar oynadı ve tam elle kazandı. Castor, ona bir martini getirdi.

Vicki sevinçle içkisini yudumladı ve düşündü: *Burada bırakıyorum.* Oyuna iki kadın katılınca Vicki masadan kalktı.

"Ah, hayır," dedi masadaki adamlardan biri. En iyi oynayan ve en yüksek sesle gülen oydu; lider. "Masaya geri dönün de paramızı geri alalım." Vicki söyleneni yaptı ve üçüncü eli bir floşla kazandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dağıtma sırası ona gelmişti. Kartları karıştırırken elleri titriyordu. Brenda ile oynadığı Pis Yedili oyunlarını hatırladı ve kartları karıştırdı. Masadaki adamlar gülüştüler. *Betty.* İlk iki eli kaybetti ve üçüncüsünü kazandı. Bir biftekli sandviçin yarısını yedi ve bir kadeh martini daha içti. Saat sabahın üçüydü ve kendini hiç bu kadar uyanık hissetmemişti. Dört saat sonra işe gitmesi gerekiyordu; ama umrunda değildi. Darthmouth'lu çocuk Cohiba sigarası içiyordu. "Sen de ister misin?" diye sordu Vicki'ye. Tabii, neden olmasın? Bir el daha kaybettikten sonra, barda oturan Castor'ın yanına gitti. Grup hâlâ çalıyordu. Bu insanlar kimdi? Müzik ve edebiyat öğrencileri olduklarını söyledi Castor. Madison Bulvarı ve Yedinci Cadde'den gelen genç yapımcılar ve stilistlerdi.

"On yıl sonra New York'u bunlar yönetecek."

Vicki buraya ait değildi. Asla New York'u yönetemeyecekti. Hukuk eğitimi konusunda bile karar veremiyordu. Saat beşte binadan çıktığında, cebinde bin iki yüz dolar vardı. Darthmouth'lu çocuk, ona eve kadar eşlik etmeyi teklif etmişti. Castor, 120. Sokağa gittiği için, Vicki'nin kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Sokaklar bomboştu, korkutucu görünüyordu ve Vicki'nin üzerinde yüklü miktarda nakit vardı.

"Bu gece iyi oynadın," dedi çocuk.

"Acemi şansı."

"Haftaya gelecek misin?"

"Belki. Sen her hafta geliyor musun?"

"Evet her hafta. Hoşuma gidiyor. Farklı bir şey."

Vicki, çocuğa baktı. Sıradan olmasının dışında, diğerlerinden daha uzun ve özgüvenli görünüyordu. Çok yakışıklıydı. Vicki iç geçirdi. Hayatında ihtiyacı olan son şey, başka bir erkekti. Yine de, birlikte eve yürümek hoşuna gidiyordu. Erkeklerin çoğu, Castor gibiydi: *Üzgünüm, şehir merkezinde yaşamıyorum.*

"Adın ne?" diye sordu Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ted Stowe."

Vicki iki hafta boyunca her salı pokere gitti. Bundan kimseye bahsetmedi. Çorap çekmecesinde iki bin dolar nakit vardı ve çarşamba günlerinde, öğle tatilini işyerindeki kadınlar tuvaletinde uyuklayarak geçiriyordu. Yine de pokerden vazgeçemiyordu. Castor, ekim sonunda, oyuna gelmeyi bırakmıştı. Başka şeylerle ilgileniyordu, Vicki'yle değil. Vicki binadan ayrılmadan önce, kazandıklarının bir kısmını Doolie'ye bahşiş olarak bırakması gerektiğini öğrenmişti. Ayrıca, tuvaleti hiçbir zaman kullanmaması gerekiyordu; çünkü tuvaletler genelde, pokerden çok uyuşturucu haplarla ilgilenen insanlarla dolu oluyordu.

Vicki'nin istediği şey yalnızca martini, yarım sandviç, Cohiba sigara, elindeki kartlar ve paranın parlak yeşil rengiydi. Erkek olmak böyle bir şey herhalde, diye düşündü.

Çok kötü bir oyuncu olmasına rağmen Ted her hafta geliyordu. Bazı geceler, tek bir el bile kazanamıyordu.

"İğrençsin Stowe," dedi lider. Vicki bu sert görünüşlü ve aksanlı adamın, Ted'in Smith Barney Ticaret Şirketi'ndeki patronu olduğunu öğrenmişti. Adı, Ken Roxby'di.

Ted her zaman çok kibar ve sakindi; yarım saat içinde beş yüz dolar kaybettiği ve sabahın dördünde, sarhoş olduğu zamanlarda bile.

"Sizi golfte sollarım beyler," dedi.

Bir hafta, tam da korktuğu gibi, Vicki midesinden rahatsızlandı ve salı gecesi poker oyununa gidemedi. Çarşamba sabahı, telefonu çaldı. Ted Stowe. "Dün gece üç el kazandım," dedi.

"Hayır, kazanmadın."

"Para kazandım," dedi Ted. "İlk defa."

"Ve ben bunu kaçırdım," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve ben, seni özledim."

O an, ikisi de hiçbir şey söylemedi. Ted, genzini temizledi. "Düşünüyordum da..."

"Hiç sanmıyorum."

"Daha sözümü bitirmedim bile."

"Pokerden kimseyle çıkmak istemiyorum," dedi Vicki. "Orayı gerçekten seviyorum ve sevdiğim şekilde kalmasını istiyorum."

"Tamam," dedi Ted. "Bırakıyorum o zaman."

Vicki, onun kendisini bırakacağını düşündü; ama hayır. Oyunu bırakmaktan bahsediyordu.

"Benim için mi bırakacaksın?" dedi Vicki.

"Yani, ne derler bilirsin. Kafana sürekli bir çekiçle vuruyorsan, vurmayı kestiğinde kendini iyi hissedersin."

Ve şimdi, on yıldan fazla bir zaman sonra Vicki akşamdan kalma bir şekilde yatağında yatıyordu. Keyifsizliğini kemoterapiye bağlamak istiyordu; ama belirtiler son derece açıktı: ağzındaki ekşi tat, baş ağrısı, sersemlik ve mide bulantısı. Brenda'dan, bir saatliğine çocukları yanına almasını ve kendisine bir bardak çikolatalı süt getirmesini rica etmiş ve Brenda da surat asarak isteklerini yerine getirmişti.

"Ben, senin kölen değilim," dedi Brenda, Vicki'ye sütü uzatırken.

Vicki, tam ona "otlakçı" demek üzereydi -ki bu, saç spreyine kibritle yaklaşmak gibi olurdu- kapıdaki tel kafes çat diye kapandı. Bir koşturmaca oldu, ayak sesleri duyuldu ve ardından Ted'in sesi, "Benim küçük canavarlarım nerede?" dedi.

Vicki sütünden bir yudum aldı ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. Dokuz buçuğu bir iki dakika geçiyordu. Ted ilk vapura yetişmek için sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bahın köründe kalkmış olmalıydı. Vicki, Ted'in çocuklarla birlikte evde koşuşturmasını, Melanie ve Brenda ile konuşmasını dinledi. Ted Stowe, kocası. Başka zaman olsa, ondan bir hafta ayrı kaldıktan sonra, onu göreceği an deli gibi heyecanlanır hatta gerilirdi; ama şu an, hiçbir şey hissedemiyordu.

Ted, gelir gelmez onun yanına koşmamıştı. Önce çocuklarla ve diğer şeylerle ilgilenmişti. Vicki'nin gözleri kapalıydı; ama Ted'in hareketlerini takip edebiliyordu; parke taş döşeli bahçedeki ayak sesleri, sokak kapısının gıcırtısı, araba kapılarının açılıp kapanması. Vicki, onun Melanie ile şakalaştığını duydu ve içini bir kızgınlık dalgası kapladı: Senin karın kanser! Birkaç saniye yanına gelip merhaba diyebilirsin. Vicki o anda kendini yataktan kalkabilecek kadar iyi hissediyordu; ama Ted'in onun yanına gelmesini bekledi. Çocukça?

Sonunda Ted odaya geldiğinde, bir terslik olduğu belliydi. Odanın kapısını vurduğu ve kararsız bir sesle onu çağırdığı andan beri bunun farkındaydı. "Vicki? Vicki?" Ona asla Vicki demezdi; sadece Vick. Ted şimdi ondan korkuyordu; Vicki, onun için bir yabancı gibiydi.

Sonunda, Ted hareket etmeye başlamıştı. Yatağın yanına diz çöktü ve hasta bir çocuğu öpermiş gibi, Vicki'nin alnını öptü. Vicki yüzünü onun tişörtüne bastırdı ve kokusunu içine çekti. Vicki'nin yalnızca otel şampuanı olduğunu umduğu, garip bir koku vardı üzerinde.

"Yolculuğun geri kalanı nasıldı?" diye sordu.

Ted, başucunda duran yarım bardak çikolatalı süte baktı. "Buradayım işte."

Evet, buradaydı; ama Vicki'ye kanser teşhisi konulduğundan bu yana değişmişti. Bay Rogers oluvermişti. Normalde sesi gür çıkar ve her yerde yankılanırdı; ama şimdi, yumuşak ve kısık bir sesle konuşuyordu; eğer Vicki hayal görmüyorsa, kilo almaya başlamıştı. İşten sonra spor sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lonuna gitmeyi bırakmıştı. Vicki o ve çocuklar gittiklerinden beri, Ted'in geç saatlere dek çalıştığını Grand Central'dan hazır yiyecekler ısmarladığını ve kalanları da buzdolabına koyduğunu biliyordu Vicki'nin, yapması için sürekli peşinden koşturduğu tavan arasını temizlemek gibi ağır ev işleriyle uğraşıyordu. Şimdi bunları yapmaya başlamasının sebebi, Vicki'nin öleceğini düşünmesiydi. Vicki, Nantucket'a gelmeden bir gün önce, Ted, bütün Cuba purolarını ortadan ikiye bölmüş ve çöpe atmıştı. *Ted, gerçekten buna gerek var mı*, demişti Vicki.

Seks hayatları durmuştu. Ted, onu yanaklarından ve alnından öpmeye, ona sanki kız kardeşiymiş gibi sarılmaya başlamıştı. O akşamüstü, Porter uyurken, Ted ile Vicki baş başa kalabilsin diye Brenda göz kırpıp başını sallayarak Blaine'i alıp plaja götürmüştü. Ted odanın kapısını kapattı ve Vicki'nin, bir şeyler yapmayı denediğini anlamasını istermiş gibi onu öpmeye başladı. Yatağa yattılar. Vicki, elini Ted'in şortuna attı ve... hiçbir şey. Ted'in vücudu, Vicki'nin dokunuşlarına tepki vermiyordu. On yıldır ilk kez ereksiyon olmamıştı.

Ted, kendini geri çekti ve yüzünü yatağa gömdü. "Çok yorgunum," dedi. "Dün gece, neredeyse hiç uyumadım."

Bu mazeret Vicki'nin kalbini kırmıştı. "Sorun benim," dedi.

"Hayır," dedi Ted. Vicki'nin dudaklarına dokundu. Vicki de deniyordu. Hastalığını kamufle etmek için yataktan kalkmış, ruj sürmüş ve parfüm sıkmıştı; ama yerleştirilen turnike bile, bir erkeği isteksiz kılmaya yetiyordu. Vicki, kendini yalnızca bir televizyon kumandası kadar seksi ve garaj kapısının anahtarı kadar çekici hissediyordu. Bu önemli değilmiş gibi davranmaya gerek yoktu. Evet, kocası gelmişti; ama hayati önem taşıyan bazı şeyler geride kalmış gibi görünüyordu. Sıcacık yatakta uyuyakaldılar. Bir saat sonra Porter'ın ağlaması ve Brenda ile Blaine'in oturma odasında Paraşütler & Merdivenler oynarken çıkardığı sesler yüzünden uyandılar. Birbirlerine şefkatli davranmaları gerekirken kavga etmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlamışlardı. Ted, Vicki'nin bir gece önce dışarı çıkmasını sorun etmişti. "Club Car'a gitmek. İnanamıyorum."

"Club Car'a gitmenin ne sakıncası var?" diye sordu Vicki.

"Bir sürü zengin ve bekâr adamın avlanma yeri."

"Kimse bizi avlamıyordu,Ted. Yemin ederim."

"Ve sen içtin," dedi Ted.

Ted zayıf noktadan vurmuştu. Yemek sırasında, üç ya da dört kadeh şarap; tatlıyla birlikte iki kadeh Veuve Clicquot ve bara geçtiklerinde de bir kadeh porto şarabı içmişti. Tamamen kendinden geçmiş ve sarhoşlukla gelen cüretkârlığın tadını çıkarmıştı. İçi kıpır kıpır olmuştu ve ruhu, bedeninden ayrılmış gibi hissetmişti. Dr. Garcia ve Dr. Alcott, *alkolü* yasaklamışlardı; ama Vicki kendini o kadar iyi hissediyordu ki, neden böyle bir yasak getirildiğine bir anlam veremiyordu. Hatta, Chicken Box'a gidip dans etmek, bira içmek ve kendini daha da kaybetmek istemişti; ama Melanie esneyip inlemeye başlamış, Brenda da ona eşlik etmişti.

Geç oldu, dedi Brenda. *Bence bu kadarı sana yeter.*

"İçtim," diye itiraf etti Vicki. Soğumuş ve üstü kaymak tutmuş olan çikolatalı süt, hâlâ komodinin üzerindeydi.

"Çok sorumsuzcaydı," dedi Ted.

"Sen, Porter ve Blaine'in babasısın," dedi Vicki yataktan kalkarken. Kendini sersem gibi hissediyordu. "Benim babam değilsin."

"Hastasın, Vicki."

Vicki kanser destek grubunu oluşturan diğer insanları düşündü. Onu, böyle bir şeyle karşılaşabileceği konusunda uyarmışlardı: İnsanlar seni, kanserin kendisi olarak görecekler. *Kanser seni ele geçirecek ve seni tanımlayan şey olacak.* Bu, grubun kendi içinde bile geçerli olan bir şeydi. Vicki grubun diğer üyelerinin yalnızca ilk isimlerini, kanser türlerini ve derecelerini biliyordu. Maxine, göğüs kanseri, ikinci derece; Jeremy,

BELONGSTO KAKTUS TEAM

prostat kanseri, birinci derece; Alan, pankreas kanseri (pankreas kanserinin bir derecesi yoktu); Francesca, beyin kanseri, ikinci derece ve lider, Dolores, lenf kanseri, beş yıldır hafifletme sürecinde.

"Ne olmuş?" dedi Vicki, akciğer kanseri, ikinci derece. "Ben bir yetişkinim. Ne istiyorsam yaparım. Kardeşim ve Mel ile birlikte eğlenmek istedim. Eğlenmek serbest, biliyorsun. Kanserli insanlar için bile."

"Kendine dikkat etmelisin," dedi Ted. "Lahana ve brokkoli yiyor musun? Vitaminlerini evde bıraktığını fark ettim. Dr. Garcia dedi ki..."

"Bunun benim için nasıl bir durum olduğunu bilmiyorsun," diye tısladı Vicki. Odadan dışarı çıktı, Blaine ve Brenda'nın yanından geçerek mutfağa girdi ve tezgâhın üzerinden Porter'ın biberonunu aldı. Bazı şeyler yerinden oynarken bazılarının da yerine oturması şaşırtıcıydı. Porter dün gece Josh'dan ve bugün de Vicki'den biberon almış ve sızlanmadan içmişti. Vicki hışımla odaya geri döndü ve kapıyı kapattı. Ted, Porter'ı kucağında zıplatıyor ve ağlamasını durdurmaya çalışıyordu.

"Biberon burada."

"Alacak mı?"

"Dün gece Josh'tan ve bu sabah da benden aldı."

"Josh kim?"

"Bebek bakıcısı."

"Bir erkek mi?"

"Bir erkek."

"Nasıl bir erkek?"

"Bu yıl Middlebury Üniversitesi'nde son sınıfa geçecek. Buraya geldiğimiz gün havaalanında tanışmıştık ve şimdi bizim bebek bakıcımız."

Ted yatağa oturdu ve Porter'ı biberonla beslemeye başladı. "Erkek bir bebek bakıcısı konusunda ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne tür bir erkek, bebek bakıcılığı yapmak ister ki? Gay mi? Sübyancı mı?"

"Bu tarz birini işe alacağıma inanıyor musun gerçekten? Josh, son derece normal. Atletik, yakışıklı ve kesinlikle tam bir erkek. Çok tatlı biri aslında."

"Benim yerime geçirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Kes şunu, Ted."

"Bu, Brenda'nın fikri miydi?"

"Kısmen. Ama lütfen..."

"Ha!" dedi Ted. "Biliyordum. Senin kardeşin, bir sübyancı."

"Ted, kes şunu!"

"Çocukların bakıcısıyla yatacak."

"Ted!" İşin garip tarafı, Vicki kıskanmıştı. Josh, Brenda'ya ait değildi! Dün gece eve geldiklerinde, Josh'ı Porter ile birlikte uyurken bulmuşlar ve utana sıkıla onu uyandırmışlardı. Josh gözlerini açmış ve Pamuk Prenses'in uyandığı anda cücelere baktığı gibi, şaşkın şaşkın onlara bakmıştı. Önce Vicki, sonra Brenda gülmeye başlamışlar ve Melanie, Josh'a, onunla birlikte arabasına yürümek isteyip istemediğini sorduğunda ise neredeyse altlarına kaçıracak kadar çok gülmüşlerdi. Josh kırılmış ya da onu uyurken buldukları için utanmış görünüyordu; ama kalkar kalkmaz, Vicki'ye olanların tam bir raporunu vermişti. Vicki, Porter'ın biberonu kabul ettiğini duymanın sevinciyle ona yüz dolar vermiş ve barış sağlanmıştı. Erkek bir bakıcıyı işe aldığı için suçlanmak istemiyordu ve kimsenin, Josh'ın burada olmasının sebebinin Brenda olduğunu düşünmesini de.

"Sadece sus, lütfen," dedi Vicki. "*Neden geldin ki?*" diye sormamak için kendini zor tutmuştu.

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Hava biraz serinledikten sonra, yürüyüşe çıktılar. *Evden çık,* diye düşündü Vicki. Ev o kadar küçük ve tavanlar o kadar alçaktı ki, sözler ve duygular, uçup gitmek yerine, dört duvar arasına sıkışıp kalıyorlardı.

Vicki ve Ted, çocukları ikili pusete koyup Baxter Yolu'na çıktılar. Uzun zamandır sahip olmayı düşledikleri ve şimdi belki de sahip olabilecekleri, Sankaty Tepesi denizfeneri yakınındaki, adanın en büyük evlerinin önünden geçtiler.

"Pokeri hatırlıyor musun?" diye sordu Vicki.

"Tabii ki."

"Sanki, önceki hayatımızda yaşamışız gibi."

"O deri pantolonlu halini hiç unutmayacağım," dedi Ted. "Herkesin parasını alıyordun."

"Orada, oyun sırasında içtiğim bütün sigaraları düşünüyordum," dedi Vicki. "İki yıl boyunca, haftada bir kez. Sence de..."

"Hayır," dedi Ted. "Öyle değil."

Vicki sustu. Parlak bermuda şort giymiş, beyaz saçlı bir adam, golden-retrieveryla beraber yanlarından geçti. Vicki, adama gülümsedi.

"Güzel bir aile," dedi adam.

Onlar da, başkalarına göre öylelerdi; bunu biliyordu. Blaine pusette uyumuştu. Porter da emziğini emiyordu. Ilık bir yaz akşamında, köpeğiyle yürüyüş yapan bir adam, Vicki'nin hasta olduğunu ve Ted'in bunu kaldıramayacağını asla bilemezdi.

Ama burada, Nantucket'dalardı işte. Önlerinde, koskocaman bir naneli sakız gibi duran, ışığı devamlı yanan Sankaty Tepesi denizfenerine doğru yürüyorlardı. *Güzel bir aile,* demişti yaşlı adam. Yanıldığı noktaların yanında, haklı olduğu kısımlar da vardı. Akşam yemeğinde mangal yapacak, taze mısır haşlayacak ve külah dondurma almak için markete yürüyeceklerdi. Çocuklar uyuduktan sonra da, Ted ile Vicki, yatağa girip bir deneme daha yapacaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu düşünceler Vicki'yi sakinleştirdikten ve yaşlı adam yanlarından geçip gittikten hemen sonra, Ted, Vicki'yi huzursuz eden bir biçimde genzini temizledi.

"Eve gelmeni istiyorum," dedi.

Vicki'nin, ebeveynleri Buzz ve Ellen hakkında sevdiği şeylerden biri de, hâlâ evli olmalarıydı; otuz beş yıldır evliydiler. Vicki bunu Brenda'dan daha fazla takdir ediyordu; çünkü, kendisi de evliydi ve yüzlerce açıdan Ted Stowe'a bağlıydı; çocuklar, ev, arkadaşlar, iş, kilise, on yıllık kahvaltılar, öğle yemekleri, akşam yemekleri, ödenen faturalar, doğum günleri, yıl dönümleri, tatiller, dışarıda yenen akşam yemekleri, sinema, partiler, oyunlar, konserler ve sayısız konuşmalar. İlk çıkmaya başladıklarında, konuştukları konular daha farklı gibi görünüyordu; dünya sorunları, politika, kitaplar ve görüşler. Ancak şimdi, konuştukları tek şey, kendileriydi. Bu durum, bütün çiftlerin başına gelir miydi? Bu konuşmaların genel başlıkları şunlardı: programlar, squash oyunları, Çocuklar Ligi, Blaine'in üstün yetenekleri, bağırsak sorunları, televizyon izleme süresi, Porter'ın uyuyup uyumaması, üçüncü bir çocuk fikri, kız çocuğu istemek, Ted'in kariyeri, harcamaları, vergileri, Yukon'un garantisi, Vicki'nin komşularla olan ilişkileri, hangi gün ve ne tür geri dönüşüm yapılması gerektiği. Herkes bu kadar içe dönük mü yaşıyordu? Yoksa sadece Stowelar mı, özellikle Vicki'nin kanserinden sonra, bu tür bir hayat yaşıyorlardı?

Birkaç yıl önce, Ellen Lyndon, Vicki'ye çok ilginç bir şey söylemişti. *Babanla, on dört yıldır aynı şeyin kavgasını yapıyoruz,* demişti. *Farklı ifadelerle, aynı kavga.*

Vicki ebeveynleri arasındaki bu kavganın sebebini bilmemekten ötürü hem mutlu olmuş hem de huzursuzluk duymuştu. Üniversite ikinci sınıftan beri, ailesiyle aynı evde yaşamıyordu; ama bu kadar yıllık ailesinin tek kavga sebebini bilmemek de, onları yeterince tanımadığını düşünme-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

sine yol açıyordu bazen. Ve şimdi anlıyordu. Bu durum, evliliğin, çocuklar hariç meydana getirdiği bir başka olaydı; gizemli, kutsal ve bilinmeyen.

Vicki'nin Ted'le olan evliliğinin, kendine ait kuytu köşeleri, çatlakları, yanlış başlangıçları, çıkmazları ve devamlı tekrar eden kavgaları vardı. *Eve gelmeni istiyorum.* Ted başka bir şey söylemesine gerek yoktu; Vicki, konuşmanın kalanını ezberlemişti. *Seni seviyorum, özlüyorum. Çocukları özlüyorum. İşten döndüğümde boş bir evle karşılaşmaktan, devamlı paket Çin yemekleri ve donmuş pizza yemekten nefret ediyorum. Ev çok sessiz. Porter henüz çok küçük. Beni görmediği zaman kim olduğumu unutacak; daha şimdiden, beni gördüğünde ağlamaya başlıyor. Eve gelmeni istiyorum; böylece şehirde kemoterapi görebilirsin. İşleri karıştırmayalım, ciddi olalım ve şu kanserli hücreleri öldürelim. En iyi doktorlara gidip aynı etkiyi yapabilecek ilaçlar olup olmadığını öğrenelim. Sloan Kettering'e geri dönmeni istiyorum; böylece paranın getirebileceği en iyi tedaviyi aldığını bilerek rahat uyuyabilirim.*

Ancak Ted'in söylemeye çalıştığı bir diğer şey de şuydu: *Eve gelmeni istiyorum; çünkü seni kaybetmekten korkuyorum. Küçük bir çocuk gibi korkuyorum, Vick. Seni, eylül ayında, ameliyat masasında kaybedeceğim ya da ameliyat işe yaramayacak, tümör alınamayacak, beynine veya karaciğerine sıçrayacak.*

Eve gelmeni istiyorum, demişti Ted; çünkü hiç inancı yoktu. İşte, karıkoca arasına giren, Ted'i çaresizliğe ve iktidarsızlığa sürükleyen, Vicki'nin sinirlenmesine yol açan şey buydu: Ted, Vicki'nin öleceğini düşünüyordu. Ve, Nantucket'ı Vicki'nin gördüğü gözle göremiyordu; çünkü Shell Sokağı'ndaki küçük evde büyümemişti; okyanusla, kumla, Sankaty Tepesi Denizfeneri'nin ışığıyla ilgili aynı duyguları beslememişti. Artık Önemi Olmayan Şeyler. Ancak, bu okyanus, bu hava ve ayağının altındaki bu toprak kesinlikle önemliydi.

"Zaten evimdeyim," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki anlamıştı: Çocuklara bakabilmenin en iyi yolu, bir rutin oluşturmaktı. Özellikle de bu çocukların annesi hastaysa. *Çocuklar, bir farklılık olduğunu hissediyorlar,* dedi Vick, Josh'a. *Bir karışıklık, bir terslik olduğunu biliyorlar. Senin görevin, onları sakinleştirmek ve korumak. Tutarlı davran. Hep aynı şekilde.*

"Sorun değil," dedi Josh. "Üstesinden gelebilirim." Neredeyse, babasıyla olan hayatındaki rutini anlatacaktı: yirmi otuzda akşam yemeği, yeşil salata ve bira Josh tutarlılığın ve rutinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve böylece, yaz başladı: Pazartesiden cumaya kadar, Josh'ın saati sabah yedi buçukta çaldı. Yarım saat içinde dişlerini fırçaladı, tıraş oldu, saçlarını taradı, güneş kremi sürdü, giyindi, cipin koltuklarını sildi ve lise civarındaki trafiğe göre, on bir, on dört dakika içinde Miacomet'deki evinden Sconset'e gitti. Saat sekizden önce evin önüne yanaştı ve Blaine'le Brenda'yı, istisnasız her gün, kapının önünde oturup bir kutunun içine taş atarken buldu. Brenda her zaman, kısacık sabahlığını giydi. Josh'ın öğrendiğine göre, iki tane sabahlığı vardı; biri pembe, biri de çiçekli. Josh, Brenda'nın onu baştan çıkarmak için bunları giydiğine inanıyordu. Josh geldiğinde, Brenda kalktı ve, "Buradaki işim bitti," diyerek eve girdi, bikinisini giydi. Josh bir rutin oluşturmak için buradaydı; ama, aklına gelen maddeler yalnızca, Brenda'nın hangi sabahlığını giydiği, hangi bikinisini seçtiği ve işiyle ilgili konuşmalarının ne kadar süreceğiydi. Josh'ın işe başladığının ilk ve ikinci günlerinde öğrendiğine göre, Brenda bir senaryo yazmaktaydı. Chas Gorda'nın yazın sınıfında, Drake Edgar adında, senaryo yazmaya heveslenmiş bir ikinci sınıf öğrencisi vardı. Drake Edgar sınıftaki en azimli öğrenciydi; birbiri ardına korkutucu senaryolar yazıp teslim ediyor ve herkesin eleştirilerini harfiyen not alıyordu. İlk ve en popüler romanlarından biri, "kült" olmayı başarmış bir sinema filmine dönüştürülen Chas Gorda bile, bu yazın sınıfının, korku ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da gerilim filmi senaryoları değil, ciddi aksiyon senaryoları yazma amacında olduğunu söylemişti Drake'e. Josh da dahil bütün öğrenciler, Drake'in garip manyaklık sınırında biri olduğunu düşünerek onu dışlamışlardı. Yine de, Drake'le ilgili yapılan her konuşmanın sonucunda varılan ortak fikir "bir süre sonra, yaptıklarına Drake'in kendisinin de güleceği" idi.

Senaristler neden ciddiye alınmasındı ki? Herkes filmleri severdi ve filmlerin oluşmasının ilk aşaması senaryo yazılmasıydı.

"Bir senaryo mu?" diye sordu Josh, Brenda'ya. "Bu harika. Ben de bir yazarım. Middlebury'de Chas Gorda'dan ders alıyorum. Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Brenda.

"Harika biri," dedi Josh. "*Talk* adlı romanını, henüz yirmi altı yaşındayken yazmış."

Brenda anladığını belirten bir şekilde gülümsedi. "Ah, o da onlardan biri. Bilirsin, genç yaşta zirveye ulaşan ve bir daha da, okumaya değer bir şeyler yazamayan dâhilerden. Tanrım, sınıfıma bütün yıl boyunca bu insanlar hakkında ders verebilirdim."

Josh, Chas Gorda'yla alay edilmesinden rahatsız olmuş ve öğretmenini savunmayı düşünmüştü; ama Brenda'yla kavga etmek de istemiyordu. Onun yerine, "Sen ne üzerine çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" dedi Brenda. "Şunun uyarlamasını yapıyorum." Bunu söylerken, kapağında altın harflerle *The Innocent Impostor* yazan eski kitabını çıkardı. "Ama bilemiyorum. O kadar da iyi gitmiyor. Sanki, senaryolaştırılmaya uygun değilmiş gibi, anlıyor musun? İçinde araba takibi yok mesela."

Josh bir kahkaha koyverdi. Drake Edgar gibi, rahatsız edici bir hevese kapılmıştı. Sonuçta, başka seçeneği var mıydı ki? Josh kısmen bir yazardı ve Brenda da öyle. Kısmen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İstersen, sana yardım edebilirim," dedi Josh. "Fikir verebilirim." *Bizim sermayemiz bu,* diyordu Chas Gorda, sınıfına. *Fikirler.* "Okuyabilirim."

"Çok kibarsın," dedi Brenda. "Ama, bitirip bitiremeyeceğimi kim bilir? Sen de mi senaryo yazıyorsun?"

"Hayır, hayır," dedi Josh. "Ben, daha çok, kısa hikâyeler ve romanlarla ilgileniyorum." Brenda'nın bakışları, kendini gülünç hissetmesine neden olmuştu; sanki az önce ona, Cadılar Bayramı'nda Norman Mailer kostümü giyeceğini söylemişti. "Ama geri bildirim istersen, senaryonu okuyabilirim."

"Belki," dedi Brenda. Kitabı, plastik kabına sarıp çantaya koydu ve kilitledi. "Belki biraz daha ilerlediğimde."

"Tamam," dedi Josh. Brenda, onunla alay ediyordu. Onu bir çocuk gibi görüyordu. Josh her sabah, Blaine'in attığı taşları toplarlarken, senaryonun nasıl gittiğini sormadan edemiyordu. Bazı günler Brenda, "Ah, iyi," diyor ve bazı günler de, sadece başını sallayıp, hiçbir şey söylemiyordu.

Josh'ın günlük rutinindeki değişimlerden biri de, Vicki'nin sabah kahvaltısında ne hazırladığıydı. Her sabah kahvaltısında özenle hazırlanmış, nefis şeyler oluyordu: karaüzümlü krepler, füme domuz pastırmaları, çedar peynirli omletler, kıymalı çıtır börekler, tarçınlı Fransız tostları, şeftalili küçük kekler, karpuz ve meyve salataları. Bu yapılanlardan, yalnızca Josh ve Vicki yiyorlardı. Melanie özellikle sabahları, kendini kusacakmış gibi hissettiğini söylüyordu. Tek yiyebildiği, kuru tost ve yanında içebildiği tek şey de tarçın çayıydı. Brenda sabahları hiçbir şey yemiyordu; ama tam bir kahvekolikti. Plaja giderken, yanına bir termos dolusu kahve, küçük bir fincan ve altı kaşık şeker dolu bir kutu alıyordu. Çocuklar da hazırlanan kahvaltıdan hiçbir şey yemiyorlardı; çünkü çok küçük ve çok seçicilerdi. Blaine mutfak masasında Cheerios yerken, Vicki de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Porter'ı havuç püresi ya da havuç suyuyla besliyordu. Böylece, kahvaltı masası Josh ve Vicki'ye kalıyordu.

Başlangıçta, Josh itiraz etti. "Benim için bu kadar zahmete girmene gerek yok," dedi. "Evden bir şeyler getirebilirim. Mısır gevreği ya da tatlı ekmek falan."

"Sen, bana büyük bir iyilik yapıyorsun," dedi Vicki. "Gücümü toplamam gerek ve asla, bunların hepsini sadece kendim için yapmam." Vicki için, dolu olan her kaşık, güç demekti. İştahı yoktu ve genelde kendini aç hissetmiyordu. Tabağındaki yiyeceklere baktı ve iç geçirdi. Bir krebin içinden karaüzümleri ayıkladı, yarım dilim domuz pastırması ile küçük bir parça haşlanmış patates aldı. "İşte bu kadar," dedi.

Josh'nin uzun zamandır başkasının ona yemek hazırlamadığını söyleyemezdi. Annesinin ölümünden sonra en çok özlediği şeylerden biri de birisinin onun için bir şeyler pişirmesiydi. Vicki ve Melanie, onun yemek yiyişini zevkle ve biraz da gıptayla izlediler. Tabağını tekrar doldurdular. Melanie, Josh'ın karşısındaki sandalyede oturup tostundan ufak ısırıklar aldı. Vicki yiyebildiği kadar yedikten sonra, bulaşıkları yıkadı, Porter'ı pusetten alıp bebeğin ellerini ve yüzünü yıkadı, güneş losyonunu sürdü ve mayosunu giydirdi. Blaine kendi başına giyinmek istiyordu. Hep aynı yeşil mayoyu giyiyordu ve günler geçtikçe, Josh'ın giydiği tişörtle aynı renk bir tişört giymeye başladı. Josh ne zaman sarı bir tişört giyse, Blaine de aynısını yapıyordu. Ya da yeşil, kırmızı, beyaz. Josh, Red Sox kazağını giydiği zaman, Blaine ağlamaya başlıyordu.

"Ona da aynısından bir tane almam gerekecek," dedi Vicki.

"Üzgünüm," dedi Josh.

"Onun kahramanı olmak zor olsa gerek," dedi Vicki.

Josh ne söyleyeceğini bilemeden Blaine'in sarı saçlarını karıştırdı. İnkâr etmeye gerek yoktu. Blaine, Josh'ın bebek bakıcılığına başladığı geceden bu yana, ona hiçbir zorluk çıkarmamış ve yanlış bir şey yaptığı tak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dirde Josh gidecek ve bir daha geri gelmeyecekmiş gibi, uslu davranmaya başlamıştı. Çoğu gün, Josh çocukları alıp Sconset plajına gidiyor ve Vicki'nin ısrarı üzerine, cankurtarana en yakın yerdeki gölgelikte oturuyordu. Josh ve Blaine kumdan kaleler yapıyor, yengeç avına çıkıyor, bir kovanın içine taşlar ve deniz kabukları dolduruyorlardı. Porter zamanını portatif oyuncak sepetinde plastik bir küreğin ucunu kemirerek bir pet şişeyle oynayarak ya da sabah şekerlemesi yaparak geçiriyordu. Blaine açıkça, Porter'ın uyuduğu zamanları seviyordu; çünkü Josh'ın sadece kendisine kalmasını istiyordu. Diğer çocuklar da, kendilerini cesaretlendirebildikleri kadarıyla, kovalarını doldurarak Josh ve Blaine'in yanlarına geliyorlardı. Onlar da oynayabilirler miydi? Blaine omuz silkti ve her seferinde "Tabii," diyen Josh'a baktı. Josh, çocukları sosyalleşmeye teşvik etmek için, "Bu Blaine. Sizin adınız ne?" dedi. Dikkatli davranmayı ve kimseye, Blaine'e gösterdiğinden fazla ilgi göstermemeyi öğrenmişti; çünkü aksi takdirde, Blaine orayı hemen terkeder, şemsiyenin altına oturur ve kocaman taşları, kardeşinin oyuncak sepetinin içine atmaya başlardı. Josh, Blaine'le olmanın, kıskanç ve aşırı sahiplenen bir kız arkadaşla birlikte olmak gibi bir şey olduğuna karar vermişti.

Bebek bakıcılığı, düşündüğünden de daha zor bir işti. Top oynamak; yarım saat boyunca çocuklarla birlikte, Vicki'nin hazırladığı sandviçleri yiyip Scooby-Doo'dan bahsetmek, Vicki'nin, "emziksiz sokağa çıkma", "sütün ılık olduğundan emin ol", "Blaine, kuruüzümlerini bitirmeden puding yemesin", "güneş kremi!", "zehirli sarmaşıktan korunması için, Porter'a her doksan dakikada bir ilacını ver", "havluları silkele", "eve dönerken markete uğrayıp biraz Fig Newtons ve bir paket Bounce marka ped al, para burada" benzeri elli yedi maddelik 'liste olmayan' listesi...Yine de, Josh'ın enerjisini tüketen şey, iki küçük insana bakmanın verdiği duygusal baskıydı. Haftada beş gün, sekizden on üçe kadar, Blaine ve Porter'ın güvenliğinden Josh Flynn sorumluydu. Josh olmasa, susuz kalacak, boğulacak ya da öleceklerdi. Bu açıdan bakıldığında, iş *son derece önem-*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

liydi. Tesadüfen işe alınmasına, durumun garipliğine, her şeyin şüpheli bir biçimde başlamasına ve Brenda'ya olan tutkusuna rağmen Josh, çocuklara bağlanmaya başladığını hissediyordu. Kahraman olarak görülmek mi? Josh buna bayılıyordu. Çalışmaya başladığının ikinci ya da üçüncü haftasında bir gün, Blaine, onun elini tutmuş ve "Sen benim en iyi arkadaşımsın," demişti. Josh, Dr. Seuss'daki Grinch gibi, kalbinin üç kat büyüdüğünü hissetmişti. Küçük bir çocuk onu nasıl böyle etkileyebiliyordu? Havaalanındakiler buna kesinlikle inanamazlardı.

Tom Flynn akşam yemeğinde sık sık, "Yeni işin nasıl gidiyor?" diye soruyordu.

Josh, "İyi. Çok iyi," diye cevap verdi. İlerleme kaydettiğini babasına anlatmasına gerek yoktu. Artık, Porter'ın ağlamaları arasındaki farkı biliyordu (yorgun, acıkmış, kucağa alınmak istiyor) ve Blaine'e toptan gözünü ayırmamayı öğretiyordu. Eve döndüklerinde, Josh o gün yanlarından ayrılmadan önceki son dakikalarda, Blaine'in okumasını istediği *Horton Kuluçkaya Yatıyor* ve *Dalgıç Adam* kitaplarının her bir sayfasını ezberlediğini asla itiraf etmezdi. Annelerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olan bu çocuklar için hissettiği şefkati dile getiremezdi. Vicki ölürse, onlar da tıpkı kendisi gibi olacaklardı ve Josh her ne kadar annesinin yokluğuna pek çok insandan daha iyi uyum gösterdiğini söylese de, içten içe üzülüyordu. Vicki'yi her gördüğünde, *sakın ölme. Lütfen,* diye düşünüyordu.

Josh, babasıyla konuşurken tarafsız olmaya ve fikirlerini açıklamamaya çalışıyordu. "İşim iyi. Seviyorum. Çocuklar çok eğlenceli."

Bunun üzerine, Tom Flynn gülümsedi ve kafa salladı. Çocukların isimlerini ya da onlarla ilgili herhangi bir şey sormadı ve Josh da hayatında ilk defa, kendini açıklama yapmak zorunda hissetmedi. İşi, günlük rutini, çocuklar ve Üçlü ile olan ilişkileri ona özeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh, kendini yeni hayatına o kadar kaptırmıştı ki, Nobadeer Plajı'nın otoparkında Didi'yi görmek, onun için çok çirkin bir sürpriz olmuştu. Josh hemen hemen her gün, saat on sekizde, bütün kalabalığın toplanıp gittiği, sıcaklığın düştüğü; ama güneşin tatlı bir ılıklık bıraktığı anlarda yüzmeye gidiyordu. Bu günün en sevdiği saatleriydi. Denizden çıkıp kurulandıktan sonra, plajda birkaç dakika fazladan oturuyor, etraftakilerden birinin köpeğiyle oynuyor ve yaz tatilinin kontrolünü kendi ellerine aldığı için kendini çok şanslı ve çok zeki hissediyordu. Plajdan yukarı doğru çıkan çürük merdivenleri tırmanıp, Didi'yi cipin kaportasında otururken bulduğu gün, içini o eski ve tanıdık dehşet hissi kapladı. Bu, çok hoş bir tesadüfmüş gibi davranmaya gerek yoktu; çünkü Didi, onu bekliyordu zaten. Onu gözetliyordu. Josh geçen yazı ve ondan önceki yazı düşündü; Didi, ona iki de bir aynı sürprizi yapıyor ve Josh da, o zamanlar, kendini şanslı hissediyordu. Ancak şimdi, hissettiği şey ürpertiydi sadece. Eğer Didi'nin gözleri ona odaklanmış olmasaydı, oradan hemen sıvışmayı denerdi.

Duyduğu tiksintiyi güçlükle gizleyerek, "Hey," dedi. Islak havlusunu, cipin açık bagajına attı.

Didi garip bir ses çıkardı. Josh, bunun gülme sesi olduğunu ummuştu; ama Didi ağlıyordu. "Beni sevmiyorsun," dedi. "Lanet olsun! Benden nefret ediyorsun!"

"Didi..."

Didi burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Liseden kalma, kalçalarından beyaz iplikler sarkan, kesik kot şortunu ve üzerinde el yazısıyle *Bebek Kız* yazan pembe bir tişört giymişti. Yalınayaktı; tırnaklarını parlak mavi renge boyamış ve ayaklarını otoparkın kirli kumuna gömmüştü. Joshi etrafa göz gezdirdi; ama Didi'nin Jetta'sını göremedi.

"Buraya nasıl geldin?" dedi.

"Biri bıraktı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Biri?"

"Rob."

Didi'nin ağabeyi Rob, bagajında parlak bir takım kutusu ve tamponunda "*Benzin, ot ve popo veren herkese bedava ulaşım*" yazılı bir çıkartma olan kocaman Ford F-350'siyle ortalıkta dolaşırdı. Sonuçta Rob, Didi'yi burada yalınayak bırakmıştı ve Josh köşeye sıkışmıştı. Onu bir yerlere bırakmak zorunda kalacaktı. Didi onun, kendisini zor durumda bırakmayacak kadar iyi biri olduğunu biliyordu.

"Senin araban nerede?" diye sordu Josh.

"Aldılar."

"Kim aldı?"

"Repo görevlileri." Tekrar ağlamaya başlamıştı. Rimeli akıyordu. "Sonsuza dek gitti."

Josh derin bir nefes aldı. "Sana verdiğim paraya ne oldu?"

"Yetmedi. Başım belada, Josh. Büyük belada. Kirayı da veremiyorum. Yakında evden çıkarılacağım ve ailem, eve dönmemi istemediklerini açıkça belirtti."

Doğru. Didi'nin ailesi, yirmi yıllık aşırı hoşgörüden sonra, sert tarafını göstermeye başlamıştı. Biraz geç olmuştu; ama Josh yetişkin kızlarını eve geri istemedikleri için onları suçlayamazdı. Didi dolaplardaki içkilerin kökünü kurutur ve telefon faturalarını yükseltirdi.

"Bir işin var," dedi Josh. "Anlamıyorum."

"Çok iğrenç bir maaşım var," dedi Didi. "Hemşire değilim."

"Belki de okula geri dönmelisin."

Didi başını kaldırdı. Bir iskeletten farkı yoktu. "Şimdi onlar gibi konuşmaya başladın."

Josh ayaklarını yere vurdu. Eve gidip duş almak istiyordu. Acıkmıştı, akşam yemeği için spagetti yapacaktı. "Benden ne istiyorsun, Didi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlgi göstermeni!" Şimdi çığlık atıyordu. "Artık hiç aramıyorsun. Zach'in partisine de gelmedin..."

"Bebeklere bakmam gerekiyordu," dedi Josh.

"Muhtemelen, çocukları olan o kadına âşıksın," dedi Didi. "Belki de onunla yatıyorsundur!" Bu suçlama, o kadar saldırgan bir tavırla yapılmıştı ve o kadar yersizdi ki, Josh tepki verme gereği bile duymadı. Çocukların, Brenda'nın ya da Vicki'nin, konuşma sırasında, özellikle de Didi tarafından gündeme getirilmesinden hoşlanmamıştı. Didi, onlar ve Josh'ın onlarla nasıl zaman geçirdiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer Brenda ya da Vicki hatta Melanie, şu anda onu görselerdi, başlarını sallayarak zavallı kız, derlerdi. Zavallı Josh.

Josh kapının kolunu tuttu. "Bin arabaya," dedi. "Seni eve götürüyorum."

Didi söyleneni yaptı ve Josh durumun kendi kontrolü altında olduğuna inandı. Ama, Josh arabayı sürmeye başlar başlamaz, Didi saçmalık bombardımanına kaldığı yerden devam etmeye başladı: *Onunla yatıyorsun. Haydi, itiraf et; beni sevmiyorsun. Eskiden seviyordun; ama artık tam bir ukala olup çıktın, üniversiteli bir çokbilmiş. Şimdi daha iyi olduğunu düşünüyorsundur. Bana hiçbir bok ödemiyorlar, vergilerimi bile ödeyemiyorum. Arabamı, içindeki Audioslave CD'si ile birlikte alıp götürdüler ve öz annem artık beni istemiyor.* Gözyaları, iç çekişler, hıçkırıklar. Bir an, Josh, onun kusacağından korktu. Arabayı olabildiğince hızlı sürmeye ve hiçbir şey söylememeye çalıştı; çünkü söylediği her şey, dönüp dolaşıp alehinde kullanılacaktı. Brenda'yı, üzerinde geceliği, elinde defteri, bir termos dolusu kahvesi ve ilk basım kitabını sakladığı çantasıyla hayal etti. Brenda farklı özelliklere sahip biriydi: daha yaşlı, daha olgun ve bütün bu hayali dramaları aşmış biri. Hayatı, gerçekleriyle yaşamak yerine, hayal ürünü dramalarla uğraşmaya ne gerek vardı? Vicki kanserdi. Melanie'nin, koca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıyla bir tür sorunu vardı. Didi ise, sorununun ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordu.

Hızla Didi'nin evinin yoluna girdi. "İn aşağı," dedi.

"Paraya ihtiyacım var," dedi Didi.

"Ah, hayır," dedi Josh. "Hayatta olmaz."

"Josh..." Didi elini Josh'ın bacağına koydu.

"Sana para verdim," dedi Josh. "Sen de, beni rahat bırakacağına söz verdin." Didi'nin elini kendi bacağından çekip onun kucağına koydu.

"Sadece..."

"Cevabım, hayır," dedi Josh. "Ve unutma, hâlâ bana borçlusun. Bana tekrar sormuş olman ve benim de reddetmiş olmam, senin bana önceden borcun kalmadığı anlamına gelmez. Bana, iki yüz dolar borcun var, Didi."

"Bunu biliyorum; ama..."

Josh arabadan indi, hışımla yolcu tarafına gitti ve kapıyı açtı.

"Dışarı," dedi.

"Sen, beni sevmiyorsun."

Her zaman olduğu gibi birisine muhtaçtı. Didi lise son sınıftan beri hiç değişmemişti. Josh'ın gözü, yine Didi'nin tişörtüne takıldı. *Bebek Kız. İşte bu doğru,* diye düşündü. Didi'ye doğru uzandı ve emniyet kemerini çözdü. Kızı kolundan tutarak arabadan dışarı çıkardı. Nazik, ama kesin tavırlarla hareket ediyordu; tıpkı Blaine'e yaptığı gibi. *Bebek Kız*'ı nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu; her gün çocuklarla uğraşıyordu ne de olsa.

"Sadece beş yüz dolara ihtiyacım var," dedi Didi.

"Üzgünüm," dedi Josh. "Sana yardım edemem."

"Üzgün DEĞİLSİN!" diye çığlık attı Didi. Yine ağlıyordu; burnu akıyordu ve çizgi filmlerde, sarhoş olan karakterler gibi hıçkırıp duruyordu. "Azıcık bile üzgün değilsin. Bana ne olduğu umrunda bile değil." Sesi tiz ve histerikti. Sanki, komşuların pencerelere çıkıp yerel bir kargaşa çıktığına karar vermelerini ve polisi aramalarını istiyordu!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey," dedi Josh. Didi'nin oturduğu apartmana baktı, çevredeki bahçeleri ve ağaçlıkları kontrol etti. Şimdi, birilerinin dışarı çıkmasını, sorunun ne olduğunu sormasını ve kendisine yardım etmesini bekleyen Josh olmuştu; ama etrafta kimse yoktu. "Böyle bağırıp duramazsın, Didi. Kendine hâkim olmalısın."

"Ah, lanet olsun sana," dedi Didi.

"Ben gidiyorum," dedi Josh.

"O paraya ihtiyacım var," dedi Didi. Yumruklarını başının iki yanına dayadı ve yüzü kıpkırmızı kesilinceye dek titredi. Josh şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sınırları o kadar aşmıştı ki, Josh onun rol yaptığını düşünmeye başlamıştı artık. Josh bu tarz davranışları sadece pembe dizilerde görmüştü. Bu davranışlar, aç kalmış, ezilmiş ve suça meyilli insanlara özgü davranışlardı.

"Didi," dedi Josh. "İçeri gir ve bir bardak su iç. Duş al. Sakinleş."

Didi, ona kurnaz ve çaresiz bir ifadeyle baktı. "Bana yardım etmezsen," dedi. "Kendimi öldüreceğim."

Josh, ona doğru uzandı ve çenesini tuttu. "Kimle konuştuğunu unutuyorsun," dedi. "Bu, hiç komik değil." Gerçekten kızmıştı; çünkü Didi'nin sesinin tonunu bile kasten değiştirdiğini hissetmişti. Annesinin ölümünü ona karşı kullanmaya çalışıyordu. Bu, Didi'nin nasıl bir yılan olduğunu gösteriyordu, bu onun klasik yöntemiydi. Şimdi, yumruklarını sıkan Josh'tı. Ama hayır! Böyle sinirlenerek, Didi'nin kazanmasını sağlıyordu. Didi, çizgiyi aştığının farkına varmış olacaktı ki, sesini yumuşattı.

"Sadece beş yüz dolar. O kadar paran olduğunu biliyorum, Josh."

"Hayır," dedi Josh. *Hep aynı mesaj,* diye düşündü. "Hoşça kal, Didi."

Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine en çok şaşıran Melanie'ydi; günler, haftalar geçmişti.Ve şimdi burada, Nantucket'daydı. Bu adada kal-

masının sebebinin, tembellik yapma fırsatı ve eve dönmeye üşenmesi mi yoksa adayı sevmeye başlaması mı olduğuna karar veremiyordu. İlk günler çok kötüydü; Brenda ile Vicki'nin kavgaları yetmezmiş gibi, Ted ile Vicki'nin kavgaları çıkmıştı bir de ve Melanie'nin alternatif aktiviteleri kusmak, uyumak ya da Peter'ın Frances'le olan ilişkisinin verdiği keskin acıdan kurtulmak için duş almaktı. Bu acı, sanki Melanie kolunu kırmış ya da açık bir yaranın üzerine acı sos döküyormuş gibi bir acıydı. Ama, bir sabah uyandığında, ilk düşüncesinin Peter ve Frances değil, vücudunda sakladığı sır olduğunu fark etti. İçindeki bebeği, büyüklüğü henüz bir bezelye tanesi kadar olan o küçük insanı, kendi bedeninde yeşeren ikinci canı düşündü. Bu bebek, diğerlerinden farklıydı, (yedi deneme, on bir embriyo) Melanie'yi annesi olarak tanıyacaktı. Yedi haftalık hamileydi ve her ne kadar vücudunda bir değişiklik göze çarpmıyor olsa da, elini karnına koyup yatmayı ve minicik bir kalbin atışlarını hissettiğini hayal etmeyi seviyordu. Her sabah bu anlarda, bir çalıkuşu, Melanie'nin penceresinin pervazına tünüyor ve serenat yapıyordu. Ama, hayal ürünü kalp atışları ve çalıkuşunun şarkısı, Melanie'nin asıl dinlediği şeyin prelüdünü oluşturuyordu. Melanie'nin umutla beklediği şey, cipin lastiklerinin deniz kabuklarıyla kaplı yolda çıkaracağı seslerdi. Josh.

Tamam, diye düşündü Melanie. *Bende bir sorun var. Benden neredeyse on yaş küçük. Daha üniversitede. Ona göre çok yaşlı bir kadınım; yaşlı ve hamile bir kadın.* Ama yine de -ne demişti Woody Allen?- kalp istediğini seçer. Hislerine engel olamıyordu; cipin deniz kabukları üzerinde çıkardığı çatırtıları, arabanın kapı sesini, bahçe kapısının açıldığını, Blaine'in sevinç çığlıklarını ve Josh'ın, "Hey dostum, nasıl gidiyor bakalım?" diyen sesini duyduğunda hissettiği mutluluğa engel olamıyordu.

O andan sonra Melanie'nin rutini, yataktan kalkmak, mutfağa gitmek ve Josh kahvaltı ederken çay ve tost hazırlamak oluyordu. Aslında, sekiz kilometrelik hızlı bir yürüyüş sonrasında eve dönmüş, duşunu alıp

BELONGSTO KAKTUS TEAM

giyinmiş olmayı ve Josh'la birlikte kahvaltı etmeyi, Globe'da gördüğü komik bir yazıyı ona da okumayı isterdi. Bunun yerine tek yaptığı, çayını yudumlamak, tostunu kemirmek ve son derece sıradan bir sohbet etmekti.

Josh'ın bir yazın öğrencisi olması Melanie'yi dehşete düşürüyordu; yazın öğrencilerine karşı bir antipatisi olduğu için değil; Josh ve Brenda arasında ortak bir nokta olduğu için. Melanie onların, yazarların tıkanma noktasıyla ilgili şakalaştıklarını duymuştu. *Yalnızca bizim gibi iyi yazarların başına gelir,* demişti Josh. Brenda gülerek parmağını ona doğrultmuş, *bunu bana her zaman söylemelisin,* demişti. Yazının ikisi arasında bir bağ kurması, Melanie'yi huzursuz ediyor ve Brenda'ya karşı duyduğu hoşnutsuzluğu daha da artırıyordu. Melanie'nin de edebiyatı çok sevdiğini söylemeye gerek bile yoktu. İşe yaramaz, ticari romanlar kadar, ciddi önem taşıyan edebi eserleri de okumuştu. Donna Tartt, Margaret Atwood ve Nora Roberts hayranıydı. Her hafta olmasa da, yeteri sıklıkta, *New Yorker*'da aksiyon yazılarını okurdu. Yine de, Melanie yazmanın okumaktan çok daha farklı olduğunu anlayabiliyordu; onun roman ya da kısa hikâye yazmak gibi bir tutkusu yoktu. Denemeye kalksa, nereden başlayacağını bile bilmezdi.

Melanie, kendisi hakkında, Josh'ın ilgisini çekebilecek ayrıntıları düşünmeye başladı. Sara Lawrence'da tarih eğitimi almıştı, bir yıl boyunca Tayland'da İngilizce öğretmişti. Buda anıtının altın ayağına dokunmuş, oturduğu evden okuluna deniz taksisiyle gidip gelmiş, kuş dükkânından bir papağan almış ve ona, Roger adını vermişti. Altı hafta sonra, Roger ötmeyi kesmiş ve hemen ardından da ölmüştü. Melanie hayatıyla ilgili bu ufak, eğlenceli ayrıntıları anlattığında, Josh başını sallamış, kahvaltısına devam etmiş ve ilgili görünmüştü; en azından Brenda kahve almak için mutfağa girene kadar. Brenda her zaman onun dikkatini çekiyordu. Josh, Brenda'ya bakıyordu. Josh'ın Brenda'ya kaç kez baktığını saymak ve kıskançlığa kapılmak Melanie'nin rutininin bir parçası olmuştu. Josh'ı nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suçlayabilirdi ki? Brenda güzel ve ilgisizdi; onlarla aynı evde yaşadığı doğruydu; ama aklı hep başka yerlerdeydi. Belki New York'taki sevgilisinde, belki telefonlarını açmaktan kaçtığı avukatında ya da aptal senaryosunda. Brenda bir seks skandalı yüzünden Champion'dan atılmıştı; Josh bunun farkında mıydı? Onun, kanunlarla başının belada olduğunu biliyor muydu? Brenda bir şekilde yakın geçmişinde yaşananların, içinde yaktığı ateşi söndürmeyi ve hayata tekrar sıkı sıkı sarılmayı başarmıştı. Sadece, Josh'ın harika bulduğu o senaryoyu yazmakla kalmıyor, aynı zamanda Josh'ın ve Ted'in yokluğunda çocuklara ve Vicki'ye bakarak, başının üzerine bir hâle yerleştirmeyi de hak ediyordu. Melanie hem Brenda'dan nefret ettiğini hem de onun gibi olmak istediğini fark etti.

Akşamüstleri, Porter uyurken, Blaine de Melanie'nin, evi çevreleyen bahçeye bakmasına yardım ediyordu. Ön taraftaki çiçeklikleri kaplayan yabani otları yoluyorlar, Blaine de Melanie'nin doldurduğu plastik bir kabı, mutfaktaki çöpe döküyordu. Öndeki çiçeklikleri yabani otlardan tamamen arındırdıktan ve zambakların kurumuş kısımlarını ayıkladıktan sonra, koyu yeşil, mis kokulu çimleri okşuyorlardı. Melanie, ön bahçedeki parmaklığa sarılmış olan Yeni Şafak Gülleri'ni ve arka parmaklıklardaki gülleri budarken, Blaine de onu seyrediyordu. Blaine dikenlerden ve bal arılarından korkuyordu.

Güllerin, komik yanı da budur, dedi Melanie, Blaine'e. Onları *budarsan, bir dahaki sefere daha güzel açıyorlar.*

Blaine ciddiyetle başını salladı ve mutfaktan suyla dolu bir reçel kavanozu almak için içeri koştu. En sevdiği kısım, Melanie kavanoza koymak için bir iki çiçek kestiği zaman, içeri koşup çiçekleri Vicki'ye vermekti.

Bunlar çok güzel çiçekler, demişti Josh bir defasında., masanın üzerinde duran kozmos çiçeklerini görünce.

Onları, Melanie ve ben yetiştirdik, demişti Blaine. *Değil mi, Melanie?*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğru, demişti Melanie. Josh'ın, bahçıvanlığın yaşlı kadınlar için yarı zamanlı bir hobi olduğunu düşündüğüne hiç şüphe yoktu; ama Melanie çiçeklere, yeşilliklere ve özenle biçilmiş bir bahçeye olan düşkünlüğünü inkâr edemezdi. Bahçede yetişen şeylerin görüntüsünü ve kokusunu her zaman sevmişti.

Günler geçtikçe, Melanie, Nantucket'daki hayatla daha çok ilgilenir olmuştu; yani Josh'la, çocuklarla, Vicki ve Brenda'yla. Kendi dertlerine kendini o kadar kaptırmıştı ki, Viki'nin kanser olduğunu önemsememişti. Vicki haftada iki kez kemoterapiye gidiyordu. Melanie'nin kibarca üstelemesine rağmen Vicki onunla plaja yürüyemeyecek kadar yorgun, güçsüz, hasta ve dalgındı.

"Evden çıkmak sana iyi gelecek," dedi Melanie. "*Tabii bana da.*"

"*Sen git,*" dedi Vicki. "*Ben, çocuklar gelene kadar burada bekleyeceğim.*"

"*Ben de seninle bekleyeceğim,*" dedi Melanie. "*Verandada oturup buzlu çay içebiliriz.*"

Bunu birkaç kez yapmışlardı; ama Melanie'ye göre bu, kör biriyle çıkmak kadar zordu. Vicki kanseriyle ilgili konuşmak istemiyordu ve bir keresinde Melanie, Ted'in bu durumla nasıl başa çıktığını sorduğunda, "Ah. Bu konuya girmek istemiyorum," diye cevap vermişti. Melanie, Vicki'nin ses tonunda öfke ve üzüntü sezmişti; ama Melanie biraz daha üstelediğinde Vicki, konuyu Peter'a getirmiş ve Melanie'nin, bir sinek ısırığını devamlı kaşıyıp acıtmış ya da çekilmiş bir dişin yarasını devamlı deşiyormuş gibi hissetmesine yol açmıştı. Acı verici; ama karşı konulamaz...

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Vicki.

"Hayır, o zamandan beri hiç konuşmadım."

"Yani ona bebekten bahsetmedin."

"Hayır."

"Ama bahsedeceksin."

"Aslında, bahsetmem gerekir," dedi Melanie. "Ted biliyor mu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır. Hiçbir fikri yok. O, kendi dünyasında yaşıyor."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Ben, Peter'ın bunu başkalarından değil, benden duymasını istiyorum."

"Tabii ki."

"Josh biliyor."

"Öyle mi?"

"Kazayla söyledim. Buraya geldiğimiz ilk pazar gününde, ben Connecticut'a geri dönmeye çalıştığımda, beni havaalanından eve onun getirdiğini biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Evet. Garip, değil mi? Ona arabada anlattım."

Vicki, Melanie'ye gizemli bir bakış fırlattı. Melanie sanki Josh'la aralarında gizli bir hikâye olduğunu itiraf etmiş gibi hissetti. Vicki bu durumu onaylamamış mıydı? Sadece, havaalanından eve kadar süren bir araba yolculuğuydu, fazlası değil; ama Josh için beslediği garip ve olgunlaşmamış duyguları nasıl açıklayacaktı? Bunu, kendine saklamalıydı. Belki de, sadece hormonları yüzündendi.

"Bebek konusunda ne yapacağımı bilmiyorum, Vick."

"Aldırmayacaksın ama, değil mi?"

"Aldırmayacağım, evet, ama ya sonra ne olacak?"

Vicki, sessizlik içinde buzlu çayını yudumluyordu. "Etrafında, sana yardım edecek insanlar olacak. Ted ve ben, sana yardım edeceğiz."

"Bebeğin bir babaya ihtiyacı var."

"Peter, geri dönecek."

"Bundan çok emin gibisin."

"Seni özlüyor olmalı."

Melanie alay eder gibiydi. "Hiç aramadı. Bir kez bile."

"Ve sen de onu aramadın. Seninle gurur duyuyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," dedi Melanie. Peter'ı aramamış, ona el uzatmamıştı. Sabırlı davranıyor ve işleri oluruna bırakıyordu. Arka bahçedeki güller açmaya başlamıştı; arılar da şişman ve mutluydular. Hafta sonunda Ted çimleri biçmişti ve etrafa muhteşem, taze bir koku yayılıyordu. Josh ve çocuklar, saat on üçte döneceklerdi; yalnızca bu düşünce bile, Melanie'nin Connecticut'da değil de Nantucket'da olduğuna sevinmesine yetiyordu. "Beni de buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Melanie.

"Burada olduğun için mutluyum," dedi Vicki.

"Öyle mi?" dedi Melanie. Baharda, bu tümör ortaya çıkmadan önce, Vicki ve Melanie günde üç ya da dört saat telefonda konuşurlar ve bu konuşmalarda tabu konular olmazdı. Her şeyi irdelerlerdi. Şimdi burada, aynı küçük çatı altında yaşıyorlardı; ama ikisi de, kendi üzüntüleriyle baş başaydı. Melanie, Vicki'nin ilk hafta olanlardan dolayı kızgın olduğundan endişe ediyordu. Vicki, Melanie'nin Blaine'in uzaklaşarak gözden kaybolmasına izin vermesine ve Porter'la birlikte uçağın merdivenlerinden düşmesine kızmış mıydı? Bir veda bile etmeden, Nantucket'dan ayrılmaya çalışmasına çok sinirlenmiş miydi? En yakın arkadaşının çocuklara mükemmel bir şekilde bakması gerekirken bebek bakıcısı tutmak sorunda kalışına içerlemiş miydi? Melanie'nin hamileliğini mi kıskanmıştı? Vicki'ye kıyasla Melanie'nin vücudu, bir parça taze meyve gibiydi. Ve Melanie'nin, Vicki'nin kemoterapi tedavisine yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Brenda kendi rolünü kapmıştı: Şoför, yardımcı ve kız kardeş. Melanie baştan beri fazla bavul gibiydi. "Sahip olduğun en kötü arkadaş olmadığımdan emin misin?"

Vicki yaşlı insanlarınki gibi hafifçe titreyen elini Melanie'nin omzuna koydu ve olumsuz duygular o an yok oldu. Bu Vicki'ye Tanrı tarafından verilen bir armağandı. Bir öpücükle bütün sıkıntıları alıp götürebiliyordu. Herkesin annesi gibiydi.

"Hiç ilgisi yok," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Her salı ve cuma, Vicki'yi kemoterapiye götürdüğünde, Brenda bekleme odasında oturuyor, dergileri okurmuş gibi yaparak kardeşi için dua ediyordu. Bu bir sırdı ve çok garipti; çünkü Brenda hayatı boyunca dindar biri olmamıştı. Buzz ve Ellen, kızlarını tembel Protestanlar olarak yetiştirmişlerdi. Zaman içinde, kiliseye gidişleri düzensizleşmişti; Paskalya zamanında üç ay boyunca her hafta kiliseye giderler ve sonra Noel'e kadar bir daha uğramazlardı. Yemekten önce dua ederlerdi. Ellen Lyndon bir süre boyunca her sabah erkenden İncil derslerine gider ve kızları okula bırakırken onlara bu dersleri aktarmaya çalışırdı. İkisi de, St. David Episkopal Kilisesi'nde vaftiz edilmişler ve sonrasında, orayı kendi kiliseleri olarak benimsemişlerdi. Hıristiyan olduklarını söylerlerdi. Ted ve Vicki'nin nikâhını, kızları vaftiz eden rahip kıymıştı ve herkes birlik içindeydi. Ve aile içinde dinin hiçbir rolü yoktu; en azından Brenda'nın bildiği kadarıyla Katolikler, Baptistler ve Museviler arasındaki türden bir rolü yoktu. Lyndonların evinde hiçbir zaman bir haç, açık bir İncil, sinagog şapkaları ya da ayin atkıları olmamıştı. Belki de bunun nedeni, çok şanslı ve kutsanmış oldukları için dine hiçbir zaman ihtiyaçları olmamasıydı. Buzz Lyndon, Philedelphia'da avukatlık yapıyor ve başlarına bela olacak kadar çok para kazanıyordu; Ellen Lyndon son derece yetenekli bir ev hanımı ve anneydi. Lyndon mutfağı, muhtemelen güneydoğu Pennsylvania'nın en neşeli odasıydı; mutfakta her zaman klasik müzik, taze çiçekler, bir tabak taze meyve ve fırından yeni çıkmış, lezzetli yemekler olurdu. Duvarda, Ellen Lyndon'ın her gün bir şiirden dizeler yazdığı bir karatahta asılıydı. *Aklın gıdası,* diyordu Ellen bu dizelere. Lyndonların evinde her şey o kadar güzel, o kadar yolundaydı ki, Tanrı'nın onları koruması kolaylaşıyordu.

Ama şimdi, Nantucket Yazlık Hastanesi'nin onkoloji ünitesindeki inci grisi bekleme odasında oturan Brenda Lyndon, kardeşinin yaşaması için dua ediyordu. Bu ironi, kafasına takılmıştı. Eğer Brenda yetişme dö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neminde, gizli gizli de olsa, dua etseydi, muhtemelen Vicki'nin ölmesi için dua ederdi.

Vicki ve Brenda yıllar boyunca kavga etmişlerdi. Çığlıklar, tırmıklar, tükürmeler ve çarpan kapılar... Bu kavgalar kıyafetler, eyelinerlar ve Vicki'nin, arkadaşı Amy'ye verdiği, Amy'nin de parçaladığı, Brenda'ya ait olan Rick Springfield kasediyle ilgili olurdu. Arabada kimin nerede oturacağıyla, kimin hangi televizyon programını izlemesi gerektiğiyle, kimin telefonda ne kadar konuştuğuyla ilgili kavgalar ederlerdi. Bazen de, Jerries'de yürürken sahilden kimin daha çok deniz kabuğu topladığı, kimin tabağında daha çok pastırma olduğu, hokey eteğinin kime daha çok yakıştığı gibi şeyler de kavga sebebi olabiliyordu. Bir defasında, Brenda Vicki'nin pembe süveterini izinsiz aldığı ve Vicki de buna karşılık, Brenda'nın, babasının daktilosunda özenle yazdığı *Hacklebury Finn'in Maceraları* ödevini orta yerinden yırttığı için kavga etmişlerdi. Brenda, Vicki'ye tokat atmış, Vicki de Brenda'nın saçından bir tutam yolmuştu. Onları babaları ayırmıştı. Vicki oda kapısının ardından Brenda'ya laf atıp durmuştu. Ellen Lyndon, onları okuldan almakla tehdit etmişti. "Doğrusu," demişti. "Bu çirkin lafları nereden öğreniyorsunuz bilemiyorum kızlar."

Notlar, öğretmenler, sınav sonuçları ve erkekler hakkında kavga ederlerdi. Ya da tek bir erkek demek daha doğru olurdu; çünkü Brenda'nın hayatının ilk otuz yılı boyunca, onun için önemli olan tek erkek -John Walsh'la tanışana dek- Erik VanCott'tu. Erik, Brenda'nın yalnızca en yakın arkadaşı değil, aynı zamanda platonik aşkıydı. Ne var ki Erik, her zaman Vicki'ye karşı bazı duygular beslemişti. Yalnızca bu bile, Brenda'nın Vicki'nin ölümüyle ilgili hayallerini körüklüyordu. Trafik kazası, zehirlenme, kalp krizi, boğuşma, Güney Sokağı'nda seri bir katil tarafından bıçaklanma...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lise yılları boyunca, kızlar birbirlerinden nefret ettiklerini açıkça belirtmişlerdi; ama şimdi Brenda bu sözleri söyleyenin kendisi olduğundan şüphe ediyor ve Vicki'nin kendisinden nefret etme sebebinin ne olabileceğini düşünüyordu. Vicki'ye göre, Brenda çok gülünçtü. Sırf gıcıklık yapmak için, onu *Küçük Solucan* diye çağırıyordu. Bu lakabı, çocukken Richard Scarry'nin en sevdikleri kitabından bulmuştu. *Küçük Solucan, kitap kurdu, burnun devamlı kitaba gömülü, kitapları çürük birer elma gibi içten içe kemiriyorsun.*

Vicki, nereye giderlerse gitsinler ebeveynine, "*Bir arkadaşımı davet edebilir miyim?*" diye sorardı. *Bu Küçük Solucan'la yalnız kalmak istemiyorum.*

Senden nefret ediyorum, diye düşünürdü Brenda. Sonra da, bunları günlüğüne yazar ve o kelimelere bakıp bazen fısıltıyla, bazen de tüm gücüyle, "*Senden nefret ediyorum! Keşke ölsen!*" diye haykırırdı.

Brenda bunları düşünürken, suçlulukla titredi. *Kanser!* İlişkileri her zaman o kadar kötü olmamıştı. Kızların bu savaşından rahatsız olan Ellen Lyndon, onlara küçükken ne kadar samimi olduklarını hatırlatıp dururdu. *İkiniz çok iyi arkadaştınız. El ele uyurdunuz. Brenda, Vicki yuvaya gittiği gün durmadan ağlamış ve Vicki de eve döndüğünde, Brenda için yaptığı bir tabak dolusu folyo yıldız getirmişti.* Lise yıllarında, biri ailelerine ve biri de Erik VanCott'a karşı olmak üzere, iki kez dayanışma içinde olmuşlardı.

Brenda ve Erik'in lise birde, Vicki'nin de lise sonda olduğu sene Erik, Vicki'ye, birinci sınıf balosuna birlikte gitmeyi teklif etmişti. O sıralar Vicki, Delaware Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olan erkek arkadaşı Simon'la bir dargın bir barışık bir ilişki sürdürmekteydi. Vicki, Simon'a, Erik'le, arkadaşça, baloya gidip gidemeyeceğini sorduğunda Simon'ın tepkisi, *ne yaparsan yap,* olmuştu. İyi. Vicki ve Erik baloya birlikte gideceklerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu haberin Brenda'yı yıktığını söylemek az gelirdi. Baloya gitmek için, biri terbiyeli ama moron görünüşlü, diğeri de tam bir moron olan iki çocuktan teklif almıştı. Brenda ikisini de reddetmiş ve Erik'in ona ciddi bir teklifte bulunmasını beklemişti. Ama şimdi, Vicki ve Erik baloya giderken, Brenda evde kalacaktı. Bu noktada Ellen Lyndon her tür acının ve sıkıntının, ayak parmaklarının altında bir parça Nantucket kumu olduğu zaman çözülebileceğini söyleyerek devreye girerdi. Bu kötü durumun farkına varan ve Brenda'nın asık yüzüne bakarak bir şeylerin ters gittiğine karar veren Ellen pencerenin kenarında sakladığı, içi Nantucket kumu dolu şişeyi aldı ve Brenda'nın Bean Blucher ayakkabılarının içine biraz kum döktü.

"Bunları giy," dedi Ellen. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Brenda, kendisine söyleneni yaptı; ama bu sefer, kendi kendine küfretti; kum tedavisi işe yarıyormuş gibi davranmayacaktı. Aylardan ağustosmuş, yedi yaşındaymış ve Great Point'deki kumullara tırmanıyormuş gibi de davranmayacaktı. O zamanlar, hayatındaki en önemli şeyler; deniz kabuğu koleksiyonu ve en sevdiği Frances Hodgson Burnett'in *Küçük Prenses ve Gizli Bahçe* kitaplarıydı.

"Gördün mü?" dedi Ellen. "Artık daha iyi oldun."

"Hayır, değilim."

"O halde, olacaksın. Kumlar parmaklarının arasında mı?"

Balo gecesi yaklaştıkça, Ellen bir terslik olduğunu hissediyordu. Brenda'nın, kendisi ve Buzz'la birlikte, baloyla aynı gece düzenlenen Bahar Ayini Dansı'na katılmasını istiyordu. Annesi ve babasıyla birlikte farklı bir dansa gitmek kendini iyi hissetmesini sağlar mıydı acaba? Öyle gibi görünüyordu. Ellen, Brenda'nın somon kroket mi yoksa dana biftek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi istediğini sordu. Brenda cevap vermeyince de, Mızmız Oscar'la ilgili bir espri yaptı. Kadıncağız, bu saçmalıklar tiyatrosundaki tek oyuncuydu.

Brenda, Vicki'nin hazırlanmasını izlemedi ve kendisi de hiçbir hazırlık yapmadı. Pijamalarını giyip yorganın altında saklandı ve *Vanity Fair* romanını okumaya başladı. Country Club Dansı'nı, somon kroketi, Bahar Bayramı direğini, kısaca her şeyi boykot ediyordu. Evde kalıp kitap okuyacaktı.

Erik'in gelmesine bir saat kala, Vicki, Brenda'nın odasının kapısını vurdu. Brenda doğal olarak, cevap vermedi. Sınır kavramından yoksun olan Vicki tokmağı çevirmeyi denedi. Kapı kilitliydi. Vicki tırnaklarını kapıya sürterek, Brenda'nın tahammül edemeyeceği bir ses çıkardı. Brenda kapıyı savurarak açtı.

"Ne var?"

"Ben gitmiyorum," dedi Vicki. Siyah, straplez elbisesini giymiş, sarı saçlarını topuz yapmıştı. Ellen'ın düğününde taktığı, altın zincirli inci kolyeyi takmıştı. Brenda'ya, bir pembe dizi yıldızı kadar göz alıcı görünmüştü; ama bu durum yalnızca, onu daha da çileden çıkarmıştı. Vicki kapıyı itip Brenda'nın odasına girdi ve kendini yüzükoyun yatağa attı; sanki kalbi kırık olan oymuş gibi. "Main Lion'da, hiçbirini tanımadığım insanlarla buluşmak istiyor. Berbat. Ve sonra, bando takımından bir çocuğun verdiği sabah kahvaltısı partisine gitmek istiyor. Berbat." Başını kaldırdı. "Hiç havamda değilim."

"Hiç havanda değilsin," diye tekrarladı Brenda. Bu, Vicki'nin klasiklerinden biriydi. Muhteşem bir kıyafeti vardı ve Brenda'nın gitmek için ölüp bittiği baloya, yine Brenda'nın birlikte gitmek için ölüp bittiği bir kavalyeyle gidiyordu ve evde kalmak istediğini söylüyordu... Neden? Çünkü, bu onun için yeterince "harika" değildi.

"Onunla sen gitmelisin," dedi Vicki. "O, senin arkadaşın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, Erik, Brenda'nın arkadaşıydı. Ne var ki, balolar ve balo randevuları dünyasında, bunun hiçbir önemi yoktu. "Bana teklif etmedi," dedi Brenda.

"O zaman, hiç şansı yok," dedi Vicki. "Çünkü ben gitmiyorum."

"Annem seni yollar merak etme," dedi Brenda. "Onu ekmenin ne kadar kaba bir davranış olduğunu söyler. *Ve ne kadar büyük bir zevksizlik olduğunu.*"

"Yollayamaz," dedi Vicki pijamalar içindeki Brenda'yı süzerek. "Seni de Bahar Dansı'na götüremediği gibi."

"Henüz zorlamaya başlamadı," dedi Brenda.

Vicki fermuvarını açtı ve deri değiştiren bir yılan gibi elbiseyi üzerinden sıyırdı. "Birlikte evde kalacağız. Film kiralayıp babamın biralarından içeceğiz."

Brenda, kardeşine baktı. Ciddi miydi? Vicki evde kalmayı sevmezdi; özellikle Brenda'yla birlikte. Ama belki de... yani hiç olmazsa, Erik, Vicki'nin gerçek yüzünü görebilirdi. Onun yerine Brenda'ya teklif etmiş olması gerektiğini fark edebilirdi.

"Tamam," dedi Brenda.

Vicki, Erik'in smokinini giyip elindeki plastik kutulu çiçeklerle Lyndonların kapısına gelmek gibi bir şey yapmasına engel olmak için, ona telefon etti.

"Üzgünüüüm," dedi. "Kendimi iyi hissetmiyoruuuum. Mideme kramplar giriyooor. Evde kalsam daha iyi olacak." Bir an durakladı. "Evet, tabii ki burada."

Vicki, telefonu Brenda'ya uzattı.

"Az önce tekmeyi yedim," dedi Erik. "Bu gece ne yapıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dışarı çıkacaktım," dedi Brenda; ama kimle ve nereye gideceğini söylemedi. "Ama... Vicki kendini iyi hissetmediği için evde onun yanında kalabilirim."

"Uğrayabilir miyim?" diye sordu Erik.

"Uğramak mı?" dedi Brenda.

"Evet. Sizinle takılmak için."

Vicki parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

"Üzgünüm," dedi Brenda. "Bu gece olmaz."



Sonuçta, Erik baloya tek başına gitti ve Vicki Lyndon tarafından ekildiği duyulduğunda, popülaritesi arttı. Müzik grubu, onun sahneye çıkıp bir Bryan Adams şarkısı söylemesine izin verdi. Bu, hayatının en güzel gecesi olmuştu. Ertesi gün, teşekkür etmek için Vicki'yi aradı. Brenda ile Vicki, evde kalmış, mısır patlatmış, Michelobs içmiş ve en sevdikleri filmi, *Forever This Time*'yi izleyip birlikte ağlamışlardı. Koltuğun iki ucunda uyuyakalmışlar ve bacakları tam ortada buluşmuştu.



Brenda onkoloji ünitesinin bekleme odasında, *People* dergisini okuyormuş gibi yapıyor; ama bir elini göğsüne koymuş, kardeşi için hızlı hızlı dua ediyordu. *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Sevgili Tanrım; lütfen Vicki'nin yaşamasına izin ver. Yalvarıyorum: Lütfen. Yaşamasına. İzin. Ver.*

Brenda'nın bekleme odası nöbetlerinde, telefonunun en az bir kez çalması alışılmış bir durum almıştı. Brenda her seferinde telefonun ekranına, John Walsh ismini görme umudu ve Brian Delaney ismini görme korkusu karışımı bir duyguyla bakıyordu; arayan her zaman annesi olsa bile. Bir süre sonra, danışma masasının etrafında dolaşan hemşireler bile, Ellen Lyndon'ın en az bir kez aramasını bekler olmuşlardı. Anneden te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lefon gelmesinin çok şirin bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Brenda bu aramalara minnet duymakla sinirlenmek arasında bocalıyordu. Ellen, Paskalya'dan sonra, dizinden ameliyat olmuştu -*Şu kayak işi beni bitirdi*- ve hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Eğer durum böyle olmasaydı, şu anda Melanie'nin kaldığı odada, Melanie yerine o olurdu ya da Shell Sokağı'ndaki on iki numaralı evi kiralar ve her şeyi bizzat kontrol edebilirdi. Ellen Lyndon, Vicki'nin durumuyla ilgili, Vicki'nin kendisinden daha çok panik oluyordu ve annesini sakinleştirme, her şeyin yolunda olduğunun, Vicki'nin kan değerlerinin sabit olduğunun ve çocukların iyi olduğunun güvencesini verme görevi Brenda'ya kalmıştı. Bu durum, Brenda'nın kendisini yetkili ve kontrollü hissetmesini sağlamıştı. Ancak, annesinin gerginliği, Brenda'nın da sinirlerini bozmaya başlamıştı. Haftada iki kez, annesiyle benzer konuşmalar yapmak, Brenda'nın görevi olmuştu. Brenda aynı kalıpları tekrar tekrar kullandığını ve annesinin de, hipnotize edilmiş gibi, kendi kalıplarını durmadan tekrarladığını fark etmişti. Bu konuşmalar sırasında Ellen Lyndon, Brenda ile ilgili hiçbir şey sormuyordu. Brenda, annesinin onu bir aracıdan başka bir şey olarak görmemesini umursamamaya çalışıyordu. Çalan telefonu açtı, "Merhaba, anne," dedi.

"Vicki nasıl?"

Brenda, annesini sinir etmekten kendini alamadı. "*Sen* nasılsın? Hâlâ koltuk değnekleriyle misin? Diz bağının arasında Nantucket kumu var mı?"

"Bu hiç komik değil, tatlım. Vicki nasıl?"

"İyi, anne."

"Kan sayımı?"

"Alyuvarlar sabit; ama akyuvarlar biraz azaldı."

"Hiç kilo..."

"Yarım kilo verdi."

"Salıdan beri?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Kusuyor mu? Saçları nasıl görünüyor?"

"Kusmuyor. Saçları da aynı."

"Babanız ve ben yanınızda olmalıydık."

"Bu arada, bacağın nasıl gerçekten?"

"O kadar çok şey söylenip yapılana kadar, bacağımı kesseler daha kolay olurdu. Ama şimdi ağrı kesici kullanmıyorum."

"İyi," dedi Brenda.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu Ellen. "Ve zavallı Melanie? O ne yapıyor?"

Brenda zavallı Melanie hakkında yorum yapacak havada değildi. "Neden benim nasıl olduğumu sormuyorsun? Senin iki kızın var, biliyorsun değil mi?"

"Ah, hayatım. Biliyorum. Orada bulunmakla bir melek gibi davranıyorsun. Eğer olmasaydın..."

"Ama buradayım. Her şey yolunda. Vicki iyi."

"Çıkar çıkmaz beni aramasını..."

"Seni aramasını söyleyeceğim," dedi Brenda. "Her zaman seni aramasını söyleyeceğim."

"O kadar endişeleniyorum ki. Ne kadar korktuğumu bilemezsin. Her ne kadar bundan bahsetmese de, baban da en az benim kadar endişeli."

"Her şey yolunda anne. Vicki'ye, seni aramasını söyleyeceğim."

"Her şey yolunda," dedi Ellen. "Vicki'ye, beni aramasını söyleyeceksin."

"İşte. Sonunda anladın."

"Ah, Brenda," dedi Ellen. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin; milyonlarca kilometre uzakta, hiçbir şey yapamadan oturmak. Tanrı, sana böyle şeyler yaşatmasın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu ben de yaşıyorum, anne," dedi Brenda. "O benim kardeşim." *Pişmanlık,* diye düşün Brenda. *Af dileme.* "Hoşça kal."

"Vicki'ye, beni aramasını söyle."

"Hoşça kal, anne!"



Needlepoint Noel çorapları, diş temizliği, Red Sox maçının sonucu, mutfak lavabosunu tıkayan mısır püsküllleri, mısır püsküllü öbekleri, banyo küvetinin tıkanması, zehirli sarmaşık, hava durumu, benzin fiyatlarının saçmalığı, Anavatan Güvenliği, para, ereksiyon, seks.

Başlangıçta kemoterapi seansları, dişçi ziyaretlerinden daha acı verici ya da daha zahmetli değildi. Nantucket Yazlık Hastanesi'ndeki onkoloji ünitesi küçük bir yerdi ve birbirine sıkıca bağlı bir ekibi vardı ya da onların kendilerini adlandırdığı gibi "takım" oldukları da söylenebilirdi. Yaz liginde beysbol oynuyorlar ve üç yıldır devamlı şampiyon oluyorlardı. "Her gün, bizim gördüklerimizi görsen," demişti Başhemşire Mamie. "Gerginliğini atmak için mutlaka bir çıkış yolu ararsın."

Takım, Vicki'den on yaş kadar büyük olan ve dört oğlunu tek başına yetiştiren Mamie; kara tenli genç bir adam olan Ben; alt dudağına metal halka takan, hemşirelik okulunu yeni bitirmiş olan Amelia ve Dr. Alcott'dan oluşuyordu. Dr. Alcott ile Dr. Garcia, Fairfield Hastanesi'nde yıllar boyu süren, bitmek bilmez konferanslardan beri tanışıyorlardı ve bu gerçekten güzel bir tesadüftü.

"Joe ve ben, o zamandan beri, arada bir buluşup birkaç kadeh içmeye gideriz," demişti Dr. Alcott, Vicki'yle tanıştığı zaman. "Sana iyi bakacağıma dair ona söz verdim."

Dr. Alcott muhtemelen ellili yaşlarındaydı; ama otuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Sarı saçlı, yanık tenli, bembeyaz dişli bir adamdı ve beyaz önlüğünün, altına her zaman, pahalı ve özel yapım kıyafetler giyerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki'ye, Boston'daki Mass General'dan Nantucket'a taşınma sebebinin, balık tutmayı çok sevmesi ve burada, gece geç saatlerde, sabahın çok erken saatlerinde, sarı cip Wrangler'ıyla Great Point'e giderek balık tutma şansını yakalaması olduğunu söylemişti. Yazın, üç ya da dört kez, Bobby D. ile birlikte bir tekne kiralar ve köpekbalığı ya da mavi tuna avına çıkardı; ama özünde, önce yakalayıp sonra bırakanlardandı. Bir kofana, bir albikor, bir alabalık ya da palamut yakalamak çok daha iyiydi. Dr. Alcott, beysbol takımının gizli silahıydı, ligdeki hiçbir oyuncu, onun attığı falsolu toplara vuramazdı. Vicki, Dr. Alcott'a kısmen âşıktı ve muhtemelen herkesin de öyle olduğunu düşünüyordu.

Vicki hastaneye gittiğinde, Ben ya da Amelia, onu tartıyor, kan basıncını ölçüyor ve alyuvar sayımı yapmak için kan örneği alıyordu. Sonra da, Vicki, Dr. Alcott'ın gelmesini bekliyordu.

"*Sadece kontrol ediyorum,*" diyordu Dr. Alcott. "*Kendini nasıl hissediyorsun? İyi misin? Dayanabiliyor musun? Sen bir askersin. Joe bana, senin en iyi hastam olacağını ve tam bir savaşçı olduğunu söyledi. Kan sayımların çok iyi görünüyor. İyisin. Seninle gurur duyuyorum, Vicki. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun.*"

Bu yüreklendirici sözler, Vicki için gülünç bir şekilde, büyük anlam ifade ediyordu. Bir şeylerin üstesinden gelmeye alışkındı; ama kemoterapinin, bir insanın başarılı ya da başarısız olabileceği bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Hesap edilemeyen ve tamamen şansa, vücudun vereceği tepkiye bağlı bir olaydı. Yine de, Dr. Alcott'ın onu desteklemesinden çok memnundu. Dr. Alcott, onu kurtaracaktı.

Kemoterapi odası üç yataklı, iki paravanlı, küçük bir yerdi Vicki, şanslı olduğunu umduğu bir koltuğu seçti -koltuk, babasının hayatı boyunca oturup dinlendiği koltuğa benziyordu- ve Mamie zehiri enjekte ederken oturup sakince bekledi. Odadaki televizyonda daime ESPN *Spor*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanalı açıktı; çünkü Takım, Red Sox maçlarının sonuçlarını ciddiyetle takip ediyordu.

İlk ve ikinci haftalar boyunca Vicki, *her şey yolunda; bunu yapabilirim,* diye düşünmüştü. Burası, Nantucket hapishanesindeki bir hücreden ya da Lewis'in Cenaze Evi'nden yalnızca bir parça daha iyiydi; ama yine de, kanser destek grubundakilerin, özel hastanelerdeki onkoloji ünitesinde insanları üç, dört saat boyunca bekletmeleriyle ilgili anlattıkları korkunç hikâyelerden daha iyiydi. Vicki, Dr. Alcott'ın gelmesini beklerken, Mamie'nin Ben'e, oğullarının kaçışlarından ve kazalarından söz edişini, (Mamie'nin on dört yaşındaki oğlu, Grand Union'ın otoparkından "ödünç aldığı" bir arabayla gezerken, sabahın üçünde polise yakalanmıştı.) ve Ben'in Amelia'ya, geceleri Chicken Box'ta ikinci iş olarak korumalık yaptığı zamanlarda karşılaştığı sarhoş ve deli kızları anlatışını dinledi. Beysbol maçlarından sonraki sabahlarda, çok neşeli sohbetler ediyorlardı. Bu onkoloji ünitesinin, Vicki'nin yalnızca bir ziyaretçi olduğu, kendine özgü bir dünyası vardı. Kendisi istediği oranda bu dünyaya katılabiliyordu ve kimse ona kanserle ilgili soru sormuyordu. Neden sorsunlardı ki? Her şey ortadaydı; Vicki'nin hücreleri, onların söküp çıkarmaları gereken birer çürük diş gibiydi. Hiçbir sorgulama yapılmıyordu; bu sadece işten ibaretti.

Yan etkiler kendilerini göstermeye başladıklarında, Vicki neredeyse utanmıştı. Sonunda olmuştu. Üçüncü haftadan itibaren, gözle görülür bir düşüş olmaya başlamıştı; altıncı doz. Ve işler her geçen gün biraz daha kötüye gidiyordu. İştahı tamamen kesilmişti; ödev yapar gibi, kendini yemek yemeye zorlamak durumundaydı. Derisi kurumuş ve pul pul olmaya başlamıştı. Sürekli söylediklerini tekrar ediyordu. Bazı zamanlarda, Melanie'yle konuşurken Brenda'yla konuştuğunu sanıyor, cümlenin ortasındayken ne diyeceğini unutabiliyordu. Yemek yemeye gayret etmesine rağmen dört buçuk kilo vermişti; sahile ve hatta markete gidecek kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile hali yoktu; güneşin pırıl pırıl parladığı mükemmel günleri, yatağında geçiriyordu. Brenda sahilden eve kum taşımış ve Vicki'nin bütün ayakkabılarının içine dökmüştü. Melanie, Vicki için çok satanlar listesindeki bütün kitapları almıştı; ama Vicki birkaç sayfadan fazlasına konsantre olamıyordu. Günün en güzel zamanları yalnızca, kahvaltı etmek için kalkacak enerjiyi bulduğu ve saat birde, Porter'ın öğle uykusu için yanına kıvrıldığı anlardı. Porter'ın saçlarının kokusunu içine çekiyor, yumuşacık yanaklarını okşuyor ve emzik emişini seyrediyordu. Porter uyandığında, Blaine elinde bir kavanoz taze çiçek ve Vicki'nin okuması için getirdiği kitaplarla odaya giriyordu. Vicki dikkati dağılana dek, bu kitaplardan bir ya da ikisini okuyabiliyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyordu. "Brenda Teyze, geri kalanını okuyacak. Anne yoruldu."

Vicki, Ted'in geleceği hafta sonları için enerjisini toplamaya çalışıyordu. Cuma akşamüstleri Ted geldiğinde, yatakta oturuyor, kitap okuyormuş ve kendini iyi hissediyormuş gibi davranıyordu; ama Ted'in yüzündeki ifadeden gerçeği bildiğini anlıyordu. Yatağın kenarına oturuyor ve korkudan çıldırmasına ramak kalmış gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. *Sana ne yapıyorlar,* diye fısıldadı.

Bilmiyorum, diye düşündü Vicki. Dr. Garcia kemoterapinin biraz şiddetli olacağını söylemişti; ama Vicki o zamanlar, bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Şimdi anlıyordu. Güçsüzdü; parmakları, tebeşirler gibi kolayca kırılabilecek durumdaydı ve ciğerleri, bal petekleri gibi, kolayca zarar görebilecek hale gelmişti. Göğüsleri, kemoterapi ve emzirmeden sonraki küçülme yüzünden, spor sutyenleri bile doldurmuyordu. Göğüs uçları, iki kuru üzüm gibi olmuştu. Vücudunun kıvrımlarından, pürüzsüz teninden ve yumuşacık sarı saçlarından eser kalmamıştı. Saçları iplik gibi olmuştu. Çok çirkindi; ceset gibiydi. Seks dürtüsü uçup gitmişti ve içten içe, hayatında bunun eksikliğinin olmasını istemiyordu. Ted'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başkalarıyla seks arayışına gireceğinden korkuyordu... milyonlarca kadın vardı; fahişeler, eskortlar ve Wall Street'teki adamların yakından tanıyıp müşterilerinin de yararlanmalarını sağladığı, yüksek fiyatlı kadınlar. Ted'in ofisinde, işyerinde bir sürü kadın vardı ve asansörde, devamlı aynı parfümü sıkan o kadınlardan biriyle karşılaşabilirdi... Aldatma, her zaman olan bir şeydi. Vicki'nin en iyi arkadaşının başına gelmişti! Böylece Vicki seks için, evlilikleri boyunca hiç olmadığı kadar uğraşmaya başlamıştı ve Ted, onun deli olduğunu düşünüyordu.

Bunu istiyorum, dedi Vicki, Ted'i yatağa çekerek. Pazar akşamüstüydü ve Brenda, çocuklarla sahilde fazladan bir saat geçirmeyi kabul etmişti. *Haydi, birlikte duş alalım.*

"Dışarıda mı?"

"Sana yakın olmak istiyorum."

"Vicki, Vicki, Vicki. Benim için bunu yapmana gerek yok."

"Bizim için," dedi Vicki. "Bu bana iyi gelecek."

"Tamam, "dedi Ted ve Vicki'nin saçlarını öptü. "Tamam."

Yakındaki, sıcak yatak odasına girip kapıyı kapattılar. Vicki perdeleri çekti; karanlık olmasını istiyordu. Kocasının yanına gitti ve mayosunu üzerinden çıkardı. Onu yatağa yatırdı ve oral sekse başladı. Hiçbir şey olmadı. Ted sırtüstü yatıyordu; solgun görünüyordu; terlemişti; gevşemişti ve yüzünde kederli bir ifade vardı. Muhtemelen, onu engellemeye çalışıyordu. Vicki'nin eskiden nasıl bir kadın olduğunu düşünmeye çalışıyor ya da başka bir kadının hayalini kuruyordu.

"Üzgünüm," dedi Ted.

"Benden etkilenmiyorsun," dedi Vicki. Yere çöktü. "Çirkin olduğumu düşünüyorsun."

"Çirkin değilsin, Vick. Hiçbir zaman da olamazsın."

"Sorun ne o zaman?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum. Bu bir akıl oyunu. Kanser. Seni incitmekten korkuyorum."

"Sana, beni neyin incittiğini söyleyeyim," dedi Vicki. "Kocamı heyecanlandıramamak. Evdeyken ereksiyon oluyor musun? Sabahları uyandığında? O zaman oluyor mu?"

"Vicki, lütfen yapma."

"Orada olmadığım zaman mastürbasyon yapıyor musun?"

"Hayır."

"Yapmıyor musun? Buna inanmıyorum."

"Öyle mi? O zaman, neden eve gelip kendin görmüyorsun?"

"Ahhhh," dedi Vicki. "Anlıyorum." Kavga çıkacaktı, ki bu Vicki'nin en son istediği şeydi; ama kendini durduramayacak kadar güçsüzdü. "Connecticut'tan ayrıldığım için beni cezalandırıyor musun? Ben eve dönünceye kadar, benimle seks yapmayacak mısın?"

"Öyle değil, Vick. Hiç ilgisi yok."

"O zaman, senin sorunun ne?" dedi Vicki. Ayağa kalkmak istiyordu; ama çok yorgundu; bu yüzden yerde kalıp Ted'in dizlerine bakmaya devam etti. Vicki hastalanmadan önce, seks hayatları çok sağlıklıydı; Ted her gece seks yapmak istiyordu. Bu hep böyleydi; Ted istiyor, Vicki teslim oluyordu. Ted hiçbir zaman böyle başarısız olmamıştı. O kadar sıradışı bir durumdu ki, bu konuda söyleyecek tek bir sözleri bile yoktu.

"Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Ted.

"Başkasıyla yattın," dedi Vicki. "Biliyorum."

Ted doğruldu. Parmağını ona doğru uzattı. "Bunu sakın bir daha söyleme. Söyleme ve düşünme. Bana, evliliğimize ve ailemize zarar verir." Mayosunu giydi ve odanın içinde dolaşmaya başladı. "Gerçekten sana bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu. "On yıldır karımsın ve bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki ağlamaya başladı. "Korkuyorum," dedi. "Vücuduma olanlardan korkuyorum. Çirkinim. Seni evde yalnız bıraktım; bunun için bana kızgın olduğunu biliyorum ve başkasıyla olduğun, başkasını sevdiğin ve birlikte olup oğullarımızı büyütmek için benim ölmemi beklediğiniz gibi iğrenç düşüncelerim var."

Ted diz çöktü. Vicki'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve Vicki, ona sarıldı. Vicki aşırı tepki gösteriyordu, bunun farkındaydı; ama korkularını açıkça dile getirdiği için mutluydu. Cinsel açıdan, tam bir başarısızlık örneği olduğunu hissediyordu. Kanser olmak da bir başarısızlık örneğiydi ve Vicki hiçbir şeyde başarısız olmaya alışkın olmadığını fark etti. Her şeyin üstesinden kolaylıkla gelirdi ve bu, onun karakterinin bir parçasıydı.

Ted'in saat on yedide gitmesi gerekiyordu ve Vicki'ye, yeniden denemek konusunda kaygılanması için bir beş gün daha kalıyordu.

"Bana sarılır mısın?" dedi Vicki.

Ted, ona daha sıkı sarıldı. "Yukon'u takas etmeye ne dersin?"

"Anlamadım?"

"Bir Volvo alabiliriz. Daha güvenli."

Vicki başını salladı. O kadar mantıksız bir soruydu ki, Vicki, onu doğru duyduğundan bile emin değildi. Ted gerçekten araba konusunda endişeleniyor olabilir miydi? Vicki içindeki korkunç siniri dışa vurmamaya çalıştı. Diğer insanların önem verdiği şeyleri hiç anlamıyordu! Daha güvenli bir araba mı? Siniriyle kıskançlığı birbirine karışmıştı. Herkesi ve her şeyi kıskanıyordu: Melanie'nin hamileliğini, Brenda'nın senaryosunu, Josh'ın güçlü kollarını... portatif oyun sepetini, şemsiyeyi, havluları, soğutucuyu ve Porter'ı aynı anda, plaja kadar, hiçbirini düşürmeden taşıyabiliyordu. Mamie'yi ve çocuklarını, hepsinin sağlıklı bir gençlik geçirmesini, Dr. Alcott'ı ve eve götürüp ailesi için kızartmaya karar verdiği doksan üç santimlik balığı, Amelia'nın belindeki -Ben'in damga pulu dediği- dövmeyi, takımdakilerin kaçırdıkları bir vuruşla ilgili konuşmalarını kıskanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Porter'ın emziğini kıskanıyordu... o da bir emzik istiyordu! Ted'in kariyerini, o kariyerin gerektirdiklerini ve getirdiklerini kıskanıyordu. Ted, New York'a geri dönecek ve kendini para kazanmaya verecekti. Bu onun işiydi! Vicki de işini geri istiyordu; anneliği ve ev hanımlığını. Normal hayatını geri istiyordu; kemoterapi, karanlık bir yatak odası, hüzünlü ve iktidarsız bir koca dışındaki şeylerle dolu olan hayatını. Kanser dışındaki şeylerle meşgul olduğu hayatını geri istiyordu.



Brian Delaney, Brenda, Nantucket'a geldiğinden beri tam dokuz kez aramıştı; ama Brenda bu aramaların bir tanesine bile cevap vermemiş ya da geri dönmemişti. Üniversitenin, Jackson Pollock tablosuna zarar vermekle ilgili talep ettiği cezalarla, sesli mesajlar ya da e-posta yoluyla başa çıkabileceğini ummuştu; ama Brian Delaney, saat başına iki yüz elli dolarlık telefon konuşmalarıyla bu işi halletmekte ısrarlı gibi görünüyordu. Brenda'nın adamla konuşmak istememesinin tek ve en belirgin sebebi, bu parayı ödemek istememesiydi. Adam bunu hissetmiş olmalıydı ki, onuncu aramasında *beni ara, yoksa davanı bırakacağım,* demişti.

Böylece, Brenda Sconset plajının kuzey tarafında keşfettiği boş ve kuytu bir yere giderek onu aradı.

Brian Delaney'in sekreteri Trudi, Brenda'yı hemen ona bağladı. Saniyeler sonra Brian Delaney'in sesi, testesteron patlaması yaşamış bir Ohio State defans oyuncusu gibi -ki Brian Delaney'in önceki hayatında olduğu şey tam olarak buydu- hattın öbür ucunda gürledi.

"Brenda Lyndon! Artık ülkeyi terk ettiğinden emin olmak üzereydim!"

Brenda yaptıklarının karşılığında şöyle okkalı bir cevap alacağını biliyordu zaten. Brian Delaney'le tanıştığında, kendisinin de verecek okkalı cevapları vardı ve Brian Delaney, onun davasına bakmayı biraz da bu ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

denle kabul etmişti. Brian Delaney ondan hoşlanmıştı. Tabii ki tek sebep, Brenda'nın aşağılayıcı tavırları olan genç bir profesör olması değil, aynı zamanda genç, çekici ve bir parça küstah bir kadın olmasıydı. *Bir profesör olduğunuza inanamıyorum,* deyip duruyordu. Walsh'la olan ilişkisinin, kariyerine ciddi zararlar vermiş olmasına rağmen Brenda, Brian Delaney'le ilk görüşmesine, kısacık bir kolej eteği ve yüksek topuklu ayakkabılarla gitmiş, Delaney'in ücrette indirim yapmasını ummuştu. Hiç şansı yoktu; Brenda için avantaj olan tek şey, adamın kendisine çok güvenmesiydi. Bu dava onun için sadece eğlenceydi. Brian Delaney suçlularla uğraşmaya alışık olduğunu söylemişti. Hırsızlarla, uyuşturucu krallarıyla ve tecavüzcülerle uğraşmaya alışıktı. Bu insanların yanında Brenda, Kraliçe Elizbeth gibiydi.

"Nantucket zaten başka bir ülke," dedi Brenda. "En azından öyleymiş gibi bir havası var. Daha önce arayamadığım için özür dilerim. Sana kardeşimden bahsetmiştim değil mi? Kemoterapi tedavisi gördüğünden? Ve benim, onun çocuklarına bakmak zorunda olduğumdan? Meşgulüm."

"Anlıyorum," dedi Brian kararsız bir sesle. Brenda ayrıca, Vicki'nin kansere yakalandığından söz ederse Brian'ı etkileyebileceğini ve ücretinde indirim yapmasını sağlayabileceğini düşünmüştü; ama Brian'ın, onun neden bahsettiğini bile hatırlamadığı çok açıktı. "Üniversitenin danışmanıyla görüştüm ve o da, hem sanat restorasyon programının başkanıyla hem de İngilizce Bölüm başkanıyla konuştu -biliyorsun, o tablo, aslın İngilizce Bölümü'nün malı- ve bu konu, iki ayrı merci tarafından görüşülüyor. Sanat restorasyon programındaki Len isimli çocuk, tabloya fazla hasar verilmediğini ve onun tabiriyle, yalnızca "küçük bir iş" yapılması gerektiğini söyledi."

"Tanrı'ya şükür," dedi Brenda.

"Ama, orada biraz dur, kardeşim. Bu "küçük bir iş", sana on bin dolara patlayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?" dedi Brenda. Plajın iki yanında da, görünürde kimsecikler yoktu; bu yüzden istediği kadar bağırabilirdi. "Lanet olsun, neden?"

"Tablonun sol alt köşesinde, kitabın sırtının çarptığı yerde, bir delik oluşmuş. Delik, sekiz santim uzunluğunda."

"Delik mi?"

"Yoksa, oyuk mu dememi tercih edersin? Tamam, bir oyuk. Tablonun dikilmesi, içinin doldurulması, kısacası Jackson Pollock'ın başyapıtının eski ihtişamına kavuşması için ne gerekirse yapılması lazım. Ama bunlar kötü haber değil," dedi Brian Delaney. "Kötü haber, bundan önceki bölümünün başkanıyla ilgili."

"Atela?"

"Yüksek değerde eşya hırsızlığından cezalandırılmanı talep ediyor."

"Yüksek değerde eşya hırsızlığı mı?"

"Sanat," dedi Brian Delaney. "Burada bütünsel bir değerden bahsediyoruz. Eserin, bulunduğu odadan çalınması gerekmez. Atela, senin tabloyu sabote ettiğine inanıyor."

"Bu konuyu, ifade verdiğim sırada konuşmuştuk. Kitabı sinirle fırlattım. Bir kızgınlık anıydı; bu yüzden suçum ikinci derece sayılır. Hatta üçüncü derece olabilir; çünkü o bir kazaydı."

"Yasal terimlerle konuşuyorsun."

"Niyetim tabloya zarar vermek değildi."

"Atela, senin o odaya, tabloyu ortadan kaldırmak amacıyla girdiğini belirtiyor."

"Şaka yapıyor olmalısın, Brian. Sana da biraz abartı gibi gelmiyor mu?"

"Jüri buna inanabilir."

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Brenda. "Yani, bir duruşma mı olacak?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Duruşma yapmakla tehdit edecekler; ama asıl istedikleri, bir anlaşma; ki bu da, biraz daha fazla para demek."

"İngilizce Bölümü'ne tek bir kuruş bile vermeye niyetim yok," dedi Brenda.

"Başka seçeneğin kalmayabilir," dedi Brian Delaney. "Üç yüz bin dolar istiyorlar."

Brenda bir kahkaha attı. *Ha!* Sanki suratının ortasına bir tokat yemiş gibi hissediyor ve bu rakamı çok komik buluyordu. "Hiç şansları yok," dedi.

"Tablonun değeri üç milyon dolar," dedi Brian Delaney. "Ve bu paranın, yüzde onunu istiyorlar."

"Sence ben tablonun değerinin yüzde onluk şerefine gölge mi düşürdüm?" dedi Brenda. "Sanat restorasyon grubundaki çocuğun, sadece küçük bir delik açıldı dediğini söylemiştin."

"Sanatla ilgili bilgim, incir çekirdeğini bile doldurmaz ve hâlâ bir kutu Andy Warhol çorbası içebilirim," dedi Brian Delaney. "Aslında, *onlar* senin, tablonun yüzde onluk değerine gölge düşürdüğünü düşünüyorlar; ama ben bunu yüzde bir nokta on beşe indirebilirim."

"Bu yüzden senin telefonlarına cevap vermiyorum," dedi Brenda. "Bunları duymaya tahammül edemiyorum."

"Bazı insanların gözünde, sen çok kötü bir şey yaptın," dedi Brian Delaney. "Hiç düşünmeden berbat konuşmalar yaptın. Bunu kabul etmen gerek."

Brenda bunu kabul ediyordu. Zirveden düşüşü çok açıktı. Kraliçe Elizabeth'den çok, Monica Lewinsky, Martha Stewart ya da OJ Simpson gibi hissediyordu kendini. İsmi, Champion kampusuna ve ülkedeki diğer bütün kampuslara yayılmıştı. Bundan sonra çalışması gerektiği şekilde çalışamayacaktı. Bu da yetmezmiş gibi, Walsh'dan da ayrılmıştı. Ama bunların hepsi, Brenda'nın çok azına sahip olduğu, parayla ilgili olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için Brenda yüz altmış bin doları ve Brian Delaney'in ona ödettireceği milyon dolarları göze alıp da suçunu kabul edemiyordu.

"O kadar param yok," dedi Brenda. "Bunu daha önce de söyledim."

"Senaryo nasıl gidiyor?" diye sordu Brian Delaney. "O bebeği bir milyon dolara sat ve sonra emin ol, bunların hepsi sana su kadar ucuz görünecek."

"Senaryo gayet iyi gidiyor," dedi Brenda. Bu, kuyruklu bir yalandı. Sadece bir sayfa yazabilmişti. "Gerçekten kapatmam gerekiyor; bu yüzden..."

"Kaçma zamanı, ha?" dedi Brian Delaney. "Yüzüne çok mu güneş geldi?"

Gerçekten bunun için ona iki yüz elli dolar mı ödüyordu?

"Hoşçakal," dedi Brenda.

Yüz altmış bin dolar. Brenda bunu her düşündüğünde, midesine bir şeylerin oturduğunu hissediyordu. Başka şartlar altında, ailesini arar ve bir miktar para isterdi. Otuz yaşına gelmesiyle ilgili yapılacak olan kaçınılmaz yorumlara ve üniversitede öğrenim gördüğü sekiz yıl boyunca ona devamlı para verdikleriyle ilgili yapılacak olan hatırlatmalara rağmen, bir şekilde parayı vermeyi kabul edeceklerdi. Brenda ailesine, sorunlarını çok önemsizmiş gibi göstermek zorundaydı. Temel şeyleri zaten biliyorlardı: Champion'dan kovulmuştu; bir tabloya önemsiz bir hasar vermiş ve bu önemsiz hasar, o tabloyu, ona avukat tutturacak kadar önemli hale getirmişti; ama bundan daha fazlasını anlatmamıştı. Lyndonlar her zaman açık fikirli ve hoşgörülü insanlardı; ama bu, onların kendilerini üstün hissetmelerinden kaynaklanıyordu. Muhteşem bir hayat yaşıyorlardı; büyük beklentileri vardı; ama engin bilgelikleri sayesinde, herkesin onlarla aynı durumda olamayacağını da biliyorlardı. Vicki de böyle düşünüyordu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakın zamana kadar Brenda da, onlarla aynı fikirleri paylaşıyordu. Günah işleyenler ve ahlaki değerlere uymayanlar arasında gösterilmeye dayanamıyordu; ama annesi ve babası, onun neler yaptığını öğrenirlerse, onu da doğrudan bu sınıfın içine koyarlardı. Ona, bir şekilde parayı yollarlardı; ama onu eskisi kadar düşünmezlerdi ve Brenda buna dayanamazdı. Ayrıca, Vicki bu kadar hastayken ailesine kendi aptalca skandalının ağırlığını yüklemeye de dayanamazdı. Durum böyleyken annesine Vicki'nin durumuyla ilgili yalan söylemek zorunda da kalıyordu; çünkü bütün dualara rağmen, Vicki'nin durumu kötüye gidiyordu. Kemoterapi, kötü yüzünü göstermeye başlamıştı. Doktorların, olabilme ihtimaline karşı uyardığı bütün olaylar, tek tek oluyordu. Vicki beş kilodan fazla vermişti, kronik bir yorgunluğu vardı, hiç yemek yemiyordu... ne kızarmış biftek, ne mısır, ne de başka bir şey. Mısır püskülleri gibi gür olan saçları, yer yer, tutamlar halinde dökülmeye başlamıştı ve Brenda, onun kafa derisini görebiliyordu. Vicki'nin kocasının getirdiği bavullardan birinin içinde, Brenda'nın ona, takmasını önermeye hiçbir zaman cesaret edemeyeceği bir peruk vardı.

Bir salı sabahı, kemoterapiye gidecekleri zaman, Vicki'yi odasında, çocuklarını kucağına almış, bir ileri bir geri sallanarak ağlarken buldu.

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Vicki. "Lütfen beni götürme. Beni öldürmeye çalışıyorlar."

"Sana yardım etmeye çalışıyorlar, Vick," dedi Brenda.

"Anne bugün hastaneye gitmiyor," dedi Blaine.

"Haydi," dedi Brenda. "Çocukları korkutuyorsun."

"Gitmiyorum," dedi Vicki.

"Josh her an gelebilir," dedi Brenda. "Ona kahvaltı için hiçbir şey hazırlamadın."

"Artık yemek yapamıyorum," dedi Vicki. "Yemekleri görmek bile midemi bulandırıyor. Eğer Josh açsa, Melanie, ona bir şeyler hazırlayabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lir." Bu, iki ya da üç kez olmuştu: Vicki'nin yemek yapamayacak kadar hasta olduğu zamanlarda, Melanie, Josh'a bir şeyler hazırlamıştı. Bir tabak yağda yumurta -yarısı sulu, yarısı da yanmış- ve biraz da yağlı ve bayat domuz pastırması; ki bunları gördükten sonra Josh yalnızca bir kâse mısır gevreği istemişti.

"Kemoterapiyi aksatamazsın, Vick. Tıpkı bütün ilaçlar gibi. Tıpkı antibiyotik gibi. Bir gün bile aksatırsan, tekrar hastalanmaya başlarsın."

"Gitmiyorum," dedi Vicki.

"Gitmiyor!" diye bağırdı Blaine. "Evde kalacak!"

Vicki, Blaine'i susturmak ya da doğru şeyi yapmaya çalışan teyzesine bağırmasından ötürü onu azarlamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Aile içinde, bir kaşık suda fırtınalar kopuyordu.

"Seni birkaç dakika yalnız bırakacağım," dedi Brenda. "Ama saat sekiz buçukta evden çıkacağız."

Brenda, annesinin kaçınılmaz aramalarından biriyle karşılaşmanın korkusuyla odadan çıktı. O *nasıl,* diye soracaktı Ellen. Ve Brenda ne diyebilirdi ki? *Korkuyor. Sinirli. Acı çekiyor.* Annesine, gerçeği bu kadar çıplak bir şekilde anlatması imkânsızdı. *O iyi,* diyecekti Brenda. *Çocuklar da iyi.*

Brenda henüz söylemediği yalanların pişmanlığını yaşarken sokakta, araba lastiklerinin çıkardığı o tanıdık çatırtıları duydu. Josh. Bir sebeple, Brenda, Josh'ın onlara yardımcı olabileceğini düşündü. Brenda artık Tanrı'yla devamlı iletişim içinde olduğu için, Josh'ın onlara özel bir nedenle gönderildiğini düşünüyordu. Brenda parmaklarının ucuna basarak yürüyüp bahçeye çıktı ve kapıda Josh'la karşılaştı. Sabahlığı hâlâ üzerindeydi ve sisli, soğuk bir sabahtı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Josh kaşlarını çattı. "Bugün taş atmıyor musunuz?" diye sordu. "Bir terslik mi var?"

"Gibi bir şey," dedi Brenda. "Yardımına ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Josh. Brenda, onun gözlerinin parladığını gördü. Bu halde, tıpkı Walsh'a benziyordu. Tipik bir Avusturalyalı olan Walsh insanlara yardım etmeyi severdi. "Ne istersen."

"Vicki'yle konuşman gerekiyor."

Onun yerinde başka biri olsa, *bu hariç her şey,* derdi; ama Josh'ın Vicki'yle hiçbir sorunu yoktu. Vicki'yi seviyor ve onun kanser hastası olmasından korkmuyordu. Ona "patron" diye hitap ediyor ve her gün, onun "Liste olmayan listesi" ile dalga geçiyordu.

"Tamam," dedi Josh. "Tabii ki. Ne hakkında?"

"Sadece konuş," dedi Brenda. "Bir arkadaşa ihtiyacı var. Bana sinir oluyor."

"Sorun değil," dedi Josh. "Ben sizin için buradayım."

Brenda, onu evin içine, Vicki'nin odasına götürecekti; ama bu sıradan, tasasız bir tavırla söylenen, *sizin için buradayım,* cümlesi, onu neredeyse ağlatacak kadar duygulandırmıştı. Josh'ın bir üniversite öğrencisi değil de, bir melek olduğundan şüpheleniyordu. Brenda elini onun omzuna koydu ve parmak ucuna kalkarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Taze bir meyve gibi, gençliğin tadına sahip olan dudakları çok yumuşaktı. Josh'ın ona yaklaştığını ve belini kavradığını hissetti.

Anında, bir hata yaptığını anladı. One neler *oluyordu?* Josh'ı kibarca itti. "Üzgünüm," dedi. "Böyle bir şeye hakkım yoktu."

"Çok güzelsin," dedi Josh. "Böyle düşündüğümü biliyorsun."

Evet, Brenda bunu biliyordu. Sabahlığını veya bikinisini giydiği zamanlarda Josh'ın ona nasıl baktığını görmüştü; ama onu yüreklendirecek hiçbir şey yapmamıştı. Onunla arkadaşça sohbet ediyordu, ama arkadaşlıktan fazlası yoktu. Bunlar olmasa bile, Josh'ı kendinden en az bir kol boyu uzakta tutmaya çalışıyordu. En son istediği şey, insanların onun hakkında... Ama her zaman olduğu gibi, Brenda'nın kusursuz karar mekanizması onu bir anlığına terk etmişti. Josh'ı öpmüştü -ve bu gerçek bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öpücüktü- ve şimdi, her şeyin ötesinde, muzipçe davranmıştı. Kafasında o kadar ağır, o kadar zor şeyler vardı ki, birinin onlara yardım etmek için burada olduğu fikri, onun iyi niyetini başka yönde etkilemişti. Hayatındaki neredeyse her şeyi mahvetmişti; ama Josh'la olan durumunu mahvetmeye niyeti yoktu.

"Böyle bir şeye hakkım yoktu; çünkü başkasına âşığım," dedi Brenda. "New York'taki birine." Kitabın içine sıkıştırdığı kahrolası mendili düşündü; üzerindeki mürekkep akmıştı. *John Walsh'ı ara!*

"Ah," dedi Josh. Çok bozulmuş görünüyordu. Bunun için çok geçerli sebepleri vardı; Shell Sokağı'ndaki On Bir Numaralı evi terk etmek ve geri dönmemek için de çok geçerli sebepleri vardı; ama Brenda bunu yapmamasını umuyordu. Onun, kendisine âşık olmasından çok daha önemli sebeplerden dolayı burada kalmasını umuyordu.

"Vicki'yle konuşacaksın, değil mi?" dedi Brenda. "Lütfen?"

Josh omuz silkti. Gözlerinde kırgınlık ve çocuksu bir hayal kırıklığı vardı."Tabii ki," dedi.

Yatak odası loştu ve kapalı perdelerin kenarlarından, sabahın ilk ışıkları içeri sızıyordu. Vicki, çocukların ikisini de yanına almış, yatakta sallanmaya devam ediyordu; ama Brenda, Porter'ı onun kucağından aldı ve Blaine'e, "Haydi dışarı çıkalım. Atmamız gereken taşlar var," dedi.

"Anneyle kalmak istiyorum," dedi Blaine.

"Dışarı," dedi Brenda. "Hemen."

"Zaten benim de anneyle biraz konuşmam gerekiyor," dedi Josh. "Birkaç dakika içinde ben de yanınıza geleceğim."

Bu çok anormaldi ama, ne Vicki ne de Blaine buna itiraz etmediler. Blaine kapıyı kapatarak sessizce odadan çıktı ve Vicki, kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Vicki gri bir spor şortu ve göbeğini açıkta bırakan, denizci

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tarzı bir tişörtü giymişti. Josh'ın havaalanında onu ilk gördüğü zamankinden çok daha zayıftı. Rap yıldızlarınınkine benzer bir bandana takmıştı ve saçları, neredeyse tamamen dökülmüştü.

"Brenda, sana, ilaçlarımı almak istemediğimi mi söyledi?" diye sordu Vicki.

"Aslında, Brenda, bana hiçbir şey söylemedi," dedi Josh. "Tabii, bana değil de başkasına âşık olduğunu söylemesi dışında."

Bunun üstüne, Vicki kahkahayla hıçkırık karışımı bir ses çıkardı. Josh bu kadar açık konuşmasına kendisi de şaşırmıştı; ama Vicki'de, onu rahatlatan bir şeyler vardı. Onun annesi olmak için çok gençti; ama geçen birkaç hafta içinde, Vicki'yi annesiymiş gibi gördüğü zamanlar da olmuştu ve bundan hoşlanmıştı. Hayatında hiçbir zaman sahip olma şansına erişemediği bir abla ya da kendinden yaşça büyük, çok samimi bir kız arkadaş gibiydi. Onunla "patron" diye şakalaşıyordu; ama bunu neden şaka olarak söylediğini kendisi de bilmiyordu; çünkü Vicki gerçekten de onun patronuydu. Ayrıca, sürekli Josh'a neler yapmasını istediğini sıralamak ve saat on üçte eve geldiklerinde, çocukların neler yaptığıyla ilgili ayrıntılı raporlar istemek dışında, Vicki de onun patronuymuş gibi davranmıyordu pek. Sanki, patron Josh'mış gibi davranıyordu. Tüm sorumluluk ondaydı ve belki de Brenda bu yüzden onun Vicki'yle konuşmasını istemişti. Vicki, onu dinlerdi.

"John Walsh adında başka bir adama âşık," dedi Vicki. Yatakta doğruldu, komodinden bir mendil alıp burnunu sildi. "New York'taki öğrencilerinden biri. Sana bunu anlattığına inanamıyorum."

"Bende, onun bana bunları anlattığını sana söylediğime inanamıyorum," dedi Josh. "Buraya, seninle başka bir konu hakkında konuşmak için gönderildiğimi sanıyordum."

"Öyleydin zaten," dedi Vicki, iç geçirerek. "Kemoterapiye gitmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden peki?"

"Bu kadar yeter," dedi Vicki. "Hiçbir yararı yok. Yararı olmadığını hissediyorum. Acı veriyor. Beni öldürüyor. Kemoterapinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Kontrollü zehirleme. Kanserli hücreleri zehirlemeye çalışıyorlar; ama çoğu zaman, sağlıklı hücreleri de zehirliyorlar. Ve şimdi hissediyorum ki, önceden sağlıklı olan hücrelerimin tamamı artık zehirli. Kendimi, iğrenç yeşil bir zehirle dolu koca bir fıçı gibi hissediyorum.

"Bana değişmemiş gibi görünüyorsun," dedi Josh bunun bir yalan olduğunu bile bile.

"Yemek yiyemiyorum," dedi Vicki. "Dokuz kilo verdim ve saçlarım döküldü. Yemek yapamıyorum; *Scooby-Doo'*nun yarısında uyuyakalıyorum; *Merdivenler & Paraşütler* oyununa uzun süre konsantre olamıyorum; o lanet olası karton kutunun içine bir tane bile taş atamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Eğer yalnızca hastaneye gitmek için dışarı çıkacaksam, Nantucket'da olmamın ne anlamı var ki? Plaja gitmek, yüzmek, arka bahçede Chardonnay içmek, kendimi daha iyi hissetmek istiyorum. Kemoterapiyle işim bitti. Hem zaten, tümörümü küçülteceğinin de bir garantisi yoktu. Bu, doktorların oynadığı bir kumar; benim vücudumla oynadıkları bir kumar. Ama bugün buna son vereceğim. Benden bu kadar."

"Klasik bir şey söyleyeceğim," dedi Josh. "Eğer kemoterapiye gitmezsen, kanserin daha kötü bir duruma gelebilir."

"Olabilir," dedi Vicki. "Ya da olduğu gibi de kalabilir."

"Ama eğer kemoterapinin sana yardımcı olacağını düşünüyorlarsa, devam etmelisin. Düşünmen gereken çocukların var."

"Kocam gibi konuşuyorsun," dedi Vicki. "Bu çok kötü. Seninle ilgili en takdir ettiğim şeylerden biri de kocama hiçbir şekilde benzememen."

Josh kızardığını hissetti. Henüz Vicki'nin kocası, Ted Stowe ile tanışmamıştı; ama çocuklardan, çok ayrıntılı bilgiler edinmişti. Ted her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafta sonu geliyordu ve New York'ta bir finans sihirbazı gibi bir şeydi ve Blaine, Ted'in Josh'dan hoşlanmadığını ağzından kaçırmıştı.

Ama senin babanı tanımıyorum bile, demişti Josh. *Hiç tanışmadık.*

İnan bana, demişti Blaine. *Senden hoşlanmıyor.*

Eğer Ted Stowe, Josh'dan hoşlanmıyorsa, o zaman Josh da Ted Stowe'dan hoşlanmamaya karar verdi. Onun oynadığı rolün yanında, bu kadınların Nantucket dışındaki gerçek hayatlarında daha önemli roller oynayan başka adamlar olduğunu Josh anlamıştı; Vicki'nin kocası Ted, Melanie'nin kocası Peter ve şimdi de Brenda'nın âşık olduğu şu adam.

Josh yatağa, Vicki'nin yanına oturdu. Devamlı kendinden örnekler vermeye başlayacağını hisseden Josh, Chas Gorda'nın tekrarlayıp durduğu bir sözü aklına getirdi: *Kendi hikâyenizi işin içine katmaktan sakının.* Josh, kendisini frenlemeye çalıştı; ama bunun hiçbir yararı olmadı. *Yalnızca bu seferlik,* diye düşündü kendi kendine.

"Annem, ben on bir yaşındayken öldü," dedi. "İntihar etti."

Vicki gerçekçi olma iyiliğini göstermişti. Pek çok kadın -Middlebury'de tanıştığı kadınlar ve Didi- onun söylediklerini yapmacık bir sempatiyle dinliyordu ve bu, Josh'a dantel mendiller kadar gereksiz görünüyordu.

"Öyle mi?" dedi Vicki.

"Ben okuldayken kendini astı."

Vicki hikâyenin geri kalanını duymak istiyormuş gibi başını salladı.

Söyleyecek başka bir şey yoktu. Josh her gün yaptığı gibi, okul otobüsünden inmiş, eve doğru yürümeye başlamıştı. Ama o gün, Tom Flynn koltukta oturmuş, onu bekliyordu. Ne polis, ne sirenler, ne ışıklar, ne de başka insanlar vardı etrafta. Tom Flynn'in ilk belirttiği şey, diğer insanların ortada olmamasıydı.

Onlara, beklemelerini söyledim, demişti Tom Flynn. *Yemek vaktinde hepsi burada olacak.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kim, demişti Josh.

Josh diğer konuşmaları tam olarak hatırlayamıyordu. Babası, hikâyeyi bir şekilde anlatmıştı; yemek için eve dönmüş (sabah altı-on yedi vardiyasında çalıştığı dönemdi) ve tavan arasının merdivenlerinin indirilmiş olduğunu görmüştü. Aralık ayıydı ve Tom Flynn, karısının, yılbaşı süslerini aramak için tavan arasına çıkmış olduğunu düşünmüştü. Ona seslenmiş; ama cevap alamamıştı. Tavan arasına uzanan merdivenleri tırmanmış ve karısını tavandan sallanırken bulmuştu. Tom Flynn, kadın çoktan ölmüş olmasına rağmen, ipi kesip onu hemen hastaneye götürmüştü. Adamcağız oğluna, karısının o anda nasıl göründüğünü, ipi nasıl kestiğini ve o an neler hissettiğini hiç anlatmamıştı. Titriyor muydu? Ağlıyor muydu? Bunlar Josh'ın hiçbir zaman bilmediği, bilmekten de kaçındığı şeylerdi. Annesinin renginin solduğunu, boynu kırıldığı için başının tuhaf bir açıyla yana düştüğünü düşünmek, Josh'ın ayrıntılardan kaçmasına sebep oluyordu.

"Bir not bile bırakmamıştı," dedi Josh. "Bu yüzden, neden bu yolu seçtiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğim."

"Ondan nefret ediyor musun?" diye sordu Vicki.

"Hayır," dedi Josh. "Ama kemoterapiye gitmezsen, kanserin kötüye gider ve ölürsen, Porter ile Blaine'i annesiz bırakırsan, o zaman senden nefret ederim."

Vicki yine o hıçkırık ve kahkaha karışımı sesi çıkardı.

"Hayır, etmezsin," dedi; ama yine de ayağa kalktı.

Melanie mutfak dolabının alt kapağını savurarak açtı ve kullanılabilir durumdaki tek tavayı dolaptan çıkararak elektrikli ocağın üstüne attı. Çok sinirliydi!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaklaşık iki aydır ilk kez erken kalkmış, kendini yalnız iyi değil, çok iyi hissetmişti. Enerji doluydu! Spor kıyafetlerini bulmak için dolabını karıştırdı. Sabahın erken saatlerinde bomboş olan, puslu Sconset sokaklarından plaja ve oradan da eve kadar, kollarını sallayıp burnundan nefes alarak eve kadar yürümüş ve sonunda köşeyi döndüğünü hissetmişti. Bütün hamilelik kitapları, bir kadının, karnında bir çocuk taşıdığı zaman kendini ne kadar sağlıklı, ne kadar yetenekli ve ne kadar güçlü hissetiğini yazıyordu ve bugün, Melanie bunu anlıyordu. Hastalığı ve mide bulantısı gitmişti; sanki yeniden doğmuştu.

Ama sonra gerçek bir köşeyi döndü; Bunker Hill Yolu'ndan Shell Sokağı'na. Eve dönüyordu. Kalbi hızla atıyor; kanı, damarlarında eskisi gibi dolaşıyordu. Gerçekten acıkmıştı; protein istiyordu ve yağlı tost ekmeğinin yanında bir iki yumurta yemenin hayalini kuruyordu. Yumurta kırmayı ve içindeki ceninin sağlığını düşünmekle o kadar meşguldü ki, sokağın aşağısında, beyaz çitlerle çevrilmiş on bir numaralı evin bahçesinde olanları, ilk anda anlayamadı. Melanie'nin tek gördüğü, iki kişinin önce öpüşüp sonra birbirlerine sarılmalarıydı. Melanie bu insanları tanımıştı; daha doğrusu ayrı ayrı dururlarken tanımıştı; çünkü çift olarak bir araya geldiklerinde hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Bunlar, Brenda ve Josh'tı.

Melanie olduğu yerde kaldı. Komşunun Peugeot'sunun arkasına saklandı. Brenda'nın sesini duyabiliyor; ama kelimelerini tam olarak seçemiyordu. Her ne söylerse söylesin, Melanie, Josh ve Brenda'nın öpüştüğünü ve Josh'ın Brenda'nın kalçalarını kavradığını görmüştü. Bu, Peter'ın Frances Digitt'le birlikte, Frances'in köpek tüyleriyle kaplı 90 model Japon futon yastıklarının üzerinde yattığını görmekten bile kötüydü; çok daha kötüydü hatta. Peter ve Frances çok uzaklardaydı; ama Josh ve Brenda'nın ihaneti şu anda, burnunun dibinde gerçekleşiyordu. Bu, Me-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanie'nin hayatına, bu yaz sürdüreceği güvenli hayatına yapılan bir ihanetti.

Kendini iyi hissetmeyi unut. Melanie'nin midesi bulanmaya başlayacaktı. Peugeot'nun ön tekerleğine doğru eğilip kusmaya çalıştı. İçindeki kızgınlık ve kıskançlık giderek büyüyordu. Brenda ve Josh'ın birlikte olmaları iğrençti, mide bulandırıcıydı. Bu hiç adil değil, diye düşündü Melanie. Bağdaş kurup yere oturdu. Başını kaldırdı ve onları iş üstünde yakalamaya çalıştı; ama ön bahçede kimse yoktu. Gitmişlerdi.

Melanie içten içe söylenip arada bir de, deli gibi, kendi kendine konuşarak, bir şişe Gatorade almak için Sconset Marketi'ne yürüdü. Bu durum, son derece mide bulandırıcıydı. Kabul edilemezdi. Josh yirmi iki yaşındaydı. O, bebek bakıcısıydı. Ve işte şimdi, ön bahçede duruyorlardı; iki azgın yeniyetmeden farkları yoktu. Brenda bir striptizci gibi, hâlâ gecelikleydi. Melanie, Gatorade'ini yudumlayıp Brenda'ya olan öfkesini içinde büyüterek eve doğru yürüdü. Brenda bir... kaltaktı, basit bir kadındı, her tanıştığı erkeğin peşinden koşuyordu, onları spor olsun diye avlıyordu; dişleri için filleri ve kürkleri için kaplanları kovalayan arsız avcılar gibiydi. Ahlak değerlerinden yoksundu; kendisine telefon eden şu Avusturalyalı öğrencisiyle yatmıştı. Hepsinin bildiği, sıradaki şey, Vicki bu kadar hastayken Brenda'nın eniştesi Ted Stowe'un peşinden koşmaya başlayacağıydı.

"Kaltak," dedi Melanie. En sevdiği bahçeyi görebilmek için yan yollardan birine girdi. Brenda, Frances Digitt kadar adi biriydi; onurdan ve namustan haberi yoktu. Başkasının kocasıyla yatmışsa ne olmuştu yani? Melanie düzgünce biçilmiş bahçeye ve rengârenk çiçeklere baktı. Gözlerini kapattı ve Josh ile Brenda'nın öpüşme sahnesi gözünde canlandı.

Josh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie eve geldiğinde, Yukon kapının önünde değildi ve bu da, Brenda'nın Vicki'yi kemoterapiye götürdüğü anlamına geliyordu. Melanie tel kafesi açarak hışımla eve girdi. Canı hâlâ yumurta istiyordu ve dolapların kapaklarını çarpıp kendi kendine, "*Orospu. Kaltak. Orospu,*" diye söylenerek mutfakta dolaşıyordu. Derisi kabarıp çatlamaya başlayacakmış gibi, bütün tüylerinin dikildiğini hissediyordu.

"İyi misin?"

Melanie arkasını döndü. Josh kucağında bebekle birlikte Vicki'nin odasından çıkmıştı. Josh'ın her kelimesini ve mimiğini taklit eden, küçük Josh haline gelen ve şu anda da yüzünde Josh'ınkiyle aynı merak ifadesini taşıyan Blaine de onun yanında duruyordu. Melanie, Gatorade'inin son damlasını da içti ve pek de azımsanmayacak bir şiddetle şişeyi çöpe attı.

"*Çok iyiyim,*" dedi, söylediklerinin tam tersini ima ettiğinden emin olacak şekilde. Onlara sırtını döndü. Ocaktaki boş tavadan dumanlar çıkmaya başladı. Tavaya bir parça yağ atıp buzdolabından yumurtaları çıkardı ve buzdolabının kapısını öyle bir hışımla çarptı ki, zavallı eski makine titredi. Gerçekten, Josh'tan nefret etmek imkânsızdı; orada çocuklarla birlikte dururken çıldırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu. O, çocukları seviyordu, çocuklar da onu seviyorlardı ve bu onu karşı konulmaz yapıyordu. Kahretsin! Bu çok kötüydü. Melanie kıskanıyordu; hem de hayatında hiç kıskanmadığı kadar. Josh'ın ondan hoşlanmasını istiyordu, Josh'ın onu ön bahçede öpmesini istiyordu. Onun, Brenda'ya baktığı gibi kendisine bakmasını istiyordu. Yaşının küçük olmasının hiç önemi yoktu. O, olgun bir genç adamdı; iyi yetişmişti ve temiz kalpliydi; bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti ve Melanie, kendini on dört yaşında gibi hissediyordu. *Ona vuruldum,* diye düşündü Melanie. Çok utanç verici; ama gerçekti. Ondan hoşlanıyorum. Onu seviyorum. Bu çok gülünç! Melanie yumurtaları kırdı. Arkasından hiç ses gelmiyordu ve o tarafa dönmeye kor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kuyordu. Bırak, ne olduğunu merak etsin. Tahmin etmeye çalışsın. Melanie yumurtaları tuzladı ve tavada çevirmeye çalıştı; ama başaramadı. Her şeyi berbat ediyordu. Tost makinesine iki dilim ekmek koydu. Ortalık sessizdi ve Melanie, çocukların dışarı çıktıklarını ya da güvenli yatak odalarına geri döndüklerini düşündü; ama arkasını döndüğünde, üçünü de masaya oturmuş, onu izlerken buldu.

"Ne?" dedi Melanie. "Plaja gitmiyor musunuz?"

"Birazdan," dedi Josh.

"Bu yumurtalar benim için," dedi Melanie. "Eğer ben kahvaltımı bitirdikten sonra kahvaltı etmek istiyorsan, sana da bir şeyler hazırlarım o zaman."

"Ben ettim," dedi Josh. "Eğer bir şeyler yiyebiliyorsan, kendini iyi hissediyor olmalısın."

"Evet, daha iyiyim," dedi Melanie. Ekmeklerine yağ sürdü ve karmakarışık olmuş yumurtayı ekmeğinin üstüne koyup sandalyeye oturdu.

"Çok sinirli görünüyorsun," dedi Josh. "Kocanla mı ilgili?"

"Hayır," dedi Melanie. "İlk defa kocamla ilgili değil."

"Konuşmak ister misin?" dedi Josh.

Melanie başını kaldırıp ona baktı. Josh, ona çok istekli bakıyordu. Tam da onun kendisine bakmasını istediği gibi bakıyordu ya da Melanie hayal görüyordu. O yeşil gözler... Porter başını Josh'ın göğsüne dayamış, emziğini emiyordu. Melanie genç olduğu için, Josh'ın farklı olacağını ve kadınlar üzerindeki etkilerinden faydalanmaya çalışmayacağını ummuştu. Ama onun, bunun farkında olduğu çok açıktı. Bütün Peter Patchen numaralarını ve daha fazlasını biliyordu. Bu, yakışıklı, güçlü ve başarılı olmanın getirdiği bir şeydi ve şüphesiz, annesi her şeyi mahvetmişti. Her ne olursa olsun, şu anda Melanie'ye tam bir ilgi gösteriyordu; hem de bir saatten az bir zaman önce Brenda'yı öpüyorken. Bu, Shell Sokağı, On Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Numaralı evdeki bütün kadınları tavlamak için bir oyun muydu? Sıradaki kişi Vicki miydi?

"Çiş yapmam lazım," dedi Blaine. İzin ister gibi Josh'a baktı ve gözleri hâlâ Melanie'de olan Josh da başını salladı.

Melanie yumurtasını kesti; ama sarı kısımlar istediğinden daha katı olmuştu. "Seni, Brenda'yı öperken gördüm," dedi.

Josh hava kaçıran bir balon gibi pufladı ve arkasına yaslandı. "Evet," dedi. "Aslında, o beni öptü."

"O kadar da tek taraflı görünmüyordu," dedi Melanie.

"Belki de bir şeyler ifade etmeye çalışıyordur diye düşündüm," dedi Josh. "Ama öyle değildi. Vicki'nin durumuyla ilgili çok çaresiz görünüyordu ve benden yardım istedi." Porter'ı biraz daha yukarı kaldırdı ve kafasına dudaklarını sürdü. Melanie tostunu yemeye devam etti. Bunları duymaya tahammül edemiyordu; ama öğrenmesi de gerekiyordu.

"Nasıl bir yardım?"

"Vicki ile konuşmak. Onu, kemoterapiye gitmeye ikna etmek. Ve sanırım başardım, yani, ben mi yaptım bilmiyorum ama, sonuçta gitti."

Melanie başını salladı. Mahrumiyet ve dışlanmışlık hissi geri dönmüştü. Onun haberi bile olmayan oyunlar dönüyordu bu evde. "Peki Brenda'dan ne haber?"

"O başkasına âşık," dedi Josh. "New York'taki öğrencilerinden birine."

"John Walsh," dedi Melanie. Yumurtasından, daha büyük bir ısırık aldı. Kızgınlığı ve şaşkınlığı yavaş yavaş silinmeye başlıyordu. Melanie tuvaletten foşurtuyu ve Blaine'in Josh'ı çağırdığını duydu. Josh gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Yani... neyse. O kadar da önemli değil. Başka birinin peşinde. Demek istediğim... yani, nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet," dedi Melanie. "Bilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İKİNCİ BÖLÜM



TEMMUZ

Brenda dolu dolu üç haftadır Nantucket'daydı ve kahrolası senaryoda bir türlü ilerleyememişti. Her gün saat dokuzda plaja gitmek için evden çıkıyor, elinde bir termos dolusu kahvesi ve sarı not defteri ile, plajın kuytu bir köşesine yerleşiyordu. *The Innocent Impostor*'un hikâyesini o kadar iyi biliyordu ki, sanki onu kendisi yazmıştı. Eğer iyi bir iş çıkarabilirse, bu kitaptan, muhteşem bir film olacaktı. Kitap, henüz keşfedilmemiş bir klasikti; içinde pek çok dram ve çok anlamlı ahlaki mesajlar barındırıyordu. Brenda bununla çok harika bir iş çıkarabilir, Calvin Dare rolünü John Malkovich'e verip ona dantel yakalı bir gömlek giydirebilir ve bir peruk taktırabilirdi. Ya da hikâyeyi biraz modernleştirebilirdi. Calvin Dare'i, Jersey'li bir inşaat işçisi yapabilir, Shea Stadyumu'ndaki Bruce Springsteen konserinden döndüğü sırada Datsun 300ZX'ini park etmek için geri geri gelirken kazayla Thomas Beech'i öldürtebilirdi. Sonra dik-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

katlice planlanmış tesadüfler sayesinde Goldman Sachs'de ticaret işiyle uğraşır ve Soho Kate Spade'in dükkânını işleten Beech'in nişanlısıyla çıkmaya başlatabilirdi. Brenda filmin eleştirel ve ticari açılardan büyük bir başarı sağlayacağını görebiliyordu. Hatta, bu "piyasada" bazı ufak bağlantıları da vardı; eski öğrencilerinden Amy Feldman'ın babası, Marquee Filmleri'nin başkanıydı. Ama bir türlü yazamıyordu.

Tüm hayatı boyunca, konsantrasyonu çok kolay bozulmuştu. Çalışmak için, yalnızlığa ve tam bir sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Ebeveynleri de, lise yıllarından itibaren bu konuda özverili davranmaya başlamışlardı; Ellen Lyndon mutfaktaki radyoda dinlediği klasik müziği kapatıyor, telefonun sesini kısıyor ve Brenda'nın akşam yemeğine gelmeyerek Bryn Mawr Üniversitesi kütüphanesinde kalıp ders çalışmasına izin veriyordu. Ve sonra, üniversite ve master öğrenimleri sırasında Brenda kimsenin onu bulamayacağı ve bölünmeden çalışabileceği sakin yerler buldu. Dairesinin kapısını sıkıca kilitliyor ve perdeleri de çekiyordu. Bir Noel'de Vicki, ona, kapısına asması için "Rahatsız etmeyin: Büyük dâhi çalışıyor" yazan bir tabela hediye etmişti. Bu, şaka yollu bir imaydı; çünkü Vicki, yalnızca tek bir şeye odaklanmanın ne demek olduğunu anlayabilecek son kişiydi. Benzeri bir yeteneğe bir isim konmasından bile önce, çok amaçlı bir işçi olarak doğmuştu. Ama Brenda bırakın dört, beş şeyi, iki şeyi bile bir arada düşünemezdi ve onun sorunu da buydu. Aklı, gözden düşüşüyle, hukuki ve maddi sorunlarıyla, Vicki için duyduğu endişeyle, çocuklarla ve hepsinden önemlisi, John Walsh'a karşı içinde devamlı büyüyen tutkuyla bu kadar doluyken senaryosunu nasıl yazabilirdi ki?

Brenda, Walsh'ı düşünmeden edemiyordu. Bu çok saçmaydı! Brenda artık doktora gitmesi gerektiğini düşünüyordu; tedavi görmesi ya da daha iyisi, ameliyat olması gerekiyordu. *John Walsh'a olan tutkumu söküp alın. Kanser gibi yiyip bitiriyor beni; içimde bir bebek gibi büyüyor.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi bir gün içinde, John Walsh yalnızca bir kez aramıştı, ilk geldiklerinde, Blaine'in kaybolup sonra yeniden bulunduğu, Melanie'nin Brenda'nın cep telefonuna cevap verdiği ve Brenda'nın hâlâ *The Innocent Impostor*'un sayfaları arasında sakladığı peçeteye karalanmış notu yazdığı gün. Yirmi bir gündür, ne John Walsh'un sesini duyuyor, ne de yüzünü görüyordu. Walsh, ona olan aşkını o kadar ateşli, o kadar ikna edici bir şekilde göstermişti ki; Brenda, Walsh'dan gelecek aramaların, en az annesininkiler ya da Brian Delaney'inkiler kadar sık olacağını düşünmüştü; sonunda Brenda pes edinceye dek, Walsh'un ısrarlı davranacağını sanmıştı. Ama hayır! Sadece bir kez aramıştı ve hepsi bu kadardı. Ne kadar tipik bir Avusturalyalıydı! *Eğer beni istiyorsan, nerede bulacağını biliyorsun,* diye düşünüyordu hiç şüphesiz. Ya da belki artık Brenda'yı sevmiyordu. Belki de sözlerini geri almış ve ilişkilerinden artık hayır gelmeyeceğine karar vermişti. Belki de, kariyeri bir paçavra haline geldiği ve ismine leke sürüldüğü için Walsh, ona olan ilgisini kaybetmişti. Belki de, başka biriyle tanışmıştı. Tahmin yürütmek anlamsızdı; ama Brenda onun şehirde yaz günlerini nasıl geçirdiğini düşünmeden edemiyordu. İnşaat şirketindeki işine geri mi dönmüştü? Kafasında kaskıyla, yarı çıplak bir şekilde inşaat iskelesinde oturup metal bir kaptan çıkardığı sandviçini mi yiyordu? Brenda'nın umduğu gibi, kütüphanedeki akşam vardiyasında mı çalışıyor ya da barlarda dans edip sokaklarda mı uyuyordu? Brenda'nın ikinci dönem sınıfındaki bütün küçük kadınlar ona âşıktı; mor saçlı sabun köpüğü diri yıldızı Kelly Moore, lezbiyen Ivy ve özellikle de, göz boyayıcı Amrita. Asıl sorun buydu.

Brenda kendini, taşlarla dolu bir kuyudan kurtulmaya çalışıyormuş; ama bir türlü ayaklarını kıpırdatamıyormuş gibi hissediyordu. Konsantre olması imkânsız hale geliyordu. Her beş, altı dakikada bir, sarı not defterine, rengi uçmuş mavi satırlara ve bu satırlar arasındaki boşluklara bakarak, kendi kendine nasihat ediyordu. "Odaklan!" Ama zihninde canlanan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

film, *The Innocent Impostor* değildi. Devamlı dönen iki makaradan birinde Walsh'la Brenda'nın birlikteliklerini ve birinde de ayrılıklarını gösteren filmler dönüyordu.

Brenda defterini yanına koydu, sırtüstü uzanıp yüzünü güneşe verdi. Kendini birinci filme kaptırmayı tercih ediyordu. Brenda ve Walsh'un birlikte olduğu ilk gece, çok masum başlamıştı aslında. Brenda en yakın arkadaşı ve hayatı boyunca gizli kalacak olan tek gerçek aşkı Erik van-Cott ve onun nişanlısı Noel ile Café des Bruxelles'de, deniz mahsulleri yemeye gitmişlerdi. Brenda Noel'den nefret ediyordu -Erik'in kız arkadaşlarından oldum olası nefret etmişti zaten- ama Noel'den özellikle nefret ediyordu; çünkü Erik'e göre, o tam "evlenilecek kız"dı. Erik bu sözleri yüksek sesle söylemiş ve Brenda'nın acı gerçeği görmesini sağlamıştı: Brenda'nın yıllarca kendini ona adamış olmasına ve paylaştıkları onca güzel şeye rağmen, Erik, muhtemelen, hayatını Brenda'dan başka biriyle geçirecekti. Brenda, Erik'ten vazgeçmesi gerektiğini anlamıştı; çünkü onu sevmek, *Titanik* batarken gemide kalıp kamarada boğulmak gibi bir şeydi. Ancak ondan bir anda vazgeçemiyordu ve bugünlerde Erik'i görmek demek, Noel'i de görmek demekti.

Noel'in bal rengi gözleri, bir kürk gibi parlak ve upuzun saçları vardı. Beyaz, kaşmir bir süveter giymiş ve küçük, inci küpeler takmıştı. Üçü, iki kişilik bir masaya oturdular ve Brenda bir tümör gibi arada sıkışıp kaldı. Meşhur kızarmış midyeler masaya gelmeden önce, çok şaşırtıcı bir şey oldu: Erik ve Noel kavga etmeye başladılar. Noel yemek yemiyordu ve Erik de, onu anoreksik olmakla suçlamak için bula bula bu geceyi bulmuştu.

"Hiç ekmek yemeyecek misin?"

"Benim ne yediğim beni ilgilendirir. Bundan sana ne?"

"Bundan bana ne mi? Bana neden umrumda olduğunu mu soruyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada Brenda, Erik'in onaylayan bakışları arasında, çıtır ekmeğine bir parça yağ sürerek yemeye başladı. "İşte benim kızım," dedi Erik. "Brenda nasıl yemek yenmesi gerektiğini biliyor."

"Evet," dedi Brenda. "Beni bilirsin. Yemek ayırt etmem."

Biraz sonra, patates kızartmaları ve midyeler geldi. Noel yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten biraz bunlardan almak istemediğine emin misin?" diye sordu Erik. "Tek bir patates kızartması bile mi?"

"Hayır," dedi Noel.

"Tamam," dedi Erik. "İyi. Brenda alacaktır ama, değil mi Brenda?"

Brenda önce Erik'e, sonra da Noel'e baktı. Noel'in kalesine atılan bir el bombası gibiydi. Bir çiftle birlikte dışarı çıkan tek yalnız insan sizseniz, bu hep böyle olurdu zaten; ya tamamen yok sayılırdınız ya da cephane olarak kullanılırdınız. Bu yüzden, Brenda o anda mantıklı olan tek şeyi yaptı: Bayanlar tuvaletine gitmek için izin istedi ve restorandan çıktı.

Bir cuma gecesiydi ve saat yirmi birdi, insanların, bir kayanın etrafından akan su gibi çevresini sardığı Greenwich Bulvarı'nda, tek başına duruyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Kendine olan güveni, bir akıntıya kapılmış ve ondan uzaklaşıyormuş gibiydi. Restorandan çıkmasının, çok akıllıca bir hareket mi, yoksa affedilemez bir kabalık mı olduğuna karar veremiyordu. Annesi olsa ne düşünürdü? O anda, Brenda'nın cep telefonu çaldı. *John Walsh* yazıyordu ekranda. Telefonunun telesekretere bağlamasını beklemesi gerektiğinden eminḍi; sonuçta John'un ders müfredatı hakkında bir şey sormak için arıyor olma ihtimali ne kadar yüksek olabilirdi ki? Ancak, Erik ve Noel'in yarattığı gerginlikten dolayı, Brenda'nın kafası çok karışıktı. Sağduyusu, yere düşen bir parça karpuz gibi, paramparça olmuştu. Telefonu açtı.

Brenda, John Walsh ile Broome Sokağı'ndaki Cupping Room'da buluştu. Oraya John'dan önce gitti ve sinirlerini yatıştırmak için büyük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadeh Cabernet istedi ve barmen barın sonunda oturan adamın, ona bu içkiyi ısmarlamayı teklif ettiğini söyledi. Ne adamı? Takım elbise giymiş şişman, gri palabıyıklı bir adam. Brenda'nın babasından, olsa olsa birkaç yaş küçük olabilecek bir adam. Brenda önce sevindi, daha sonra çılgına döndü. Barda oturmuş, öğrencilerinden birinin gelmesini beklerken hiç bilmediği sularda yüzüyordu; ona içki ısmarlamak isteyen bir yabancı... Buranın ahlak anlayışı bu muydu?

"Teşekkürler," dedi Brenda, barmene. "Çok ince bir davranış; ama biriyle buluşacağım."

"Yeterince açık," dedi barmen. Bu da ne demekti şimdi?

Bunu düşünecek zamanı yoktu; çünkü kapı açılmış ve Walsh içeri girmişti. O kadar yakışıklı görünüyordu ki, bardaki herkes -palabıyıklı adam bile- dönüp onu süzmüştü. Siyah bir gömlek ve siyah deri ceket giymişti; kısacık kesilmiş saçları, teni, gözleri... yani, öldürücü dozda bir şeydi. Üniversite ikinci sınıf öğrencisi. Ha! Brenda bir yudum şarap aldı ve dişlerinin maviye boyanmadığını umarak ayağa kalktı.

Walsh, onu öptü.

Brenda'nın topuklarından biri, barın altındaki ıslak bir şeyin üzerinde kaydı ve Brenda arkaya doğru yalpaladı. Walsh, onun kolunu yakaladı.

"Merhaba," dedi Brenda.

"Merhaba," dedi Walsh, sırıtarak. "Benimle buluşmayı kabul ettiğine inanamıyorum."

Bu ikisi için de inanılmazdı.

"Çok kötü," dedi Brenda. "Sen, benim öğrencimsin. Biri bizi görecek olursa..."

"Soho'dayız," dedi Walsh. "Burası ayrı bir ülke gibi."

Sonraki üç saat boyunca, Brenda bunun doğru olduğuna inanırmış gibi yapmaya karar verdi. O, şarabını içerken, Walsh da Tanqueray içti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk konuşan Walsh oldu; bu sırada Brenda'nın zihni sürekli meşguldü. *Üniversite ikinci sınıf öğrencisi, benim öğrencim. Ne halt ediyorum ben?* Walsh, ona, Batı Avusturalya'da yaşadığı kasabadan söz etti. Fremantle. South Beach, Cappuccino Strip limandaki balıkçı restoranları, hafta sonu pazarları, Norfolk palmiyelerinin gölgesinde oturup Hint Okyanusu manzarasını seyrederek taze meyveleri yemenin keyfi... Cottesloe kıyısına vuran dalgalar, Swan'da bir günlük tekne gezisi, Margaret River'dan alınmış bir şişe şarap ve biraz peynir. Walsh'un ailesi, Güney Fremantle'da, kireç taşı ve tuğladan yapılmış, yüz yıllık bir bungalovda yaşıyordu. Ev halkı, Walsh'un annesi, babası, kız kardeşi ve yalnızca fotoğraflarından tanıdığı iki yeğeninden oluşuyordu. Kardeşinin eşi, Eddie de orada oturuyordu; ama kız kardeşle Eddie evli değillerdi ve Eddie, hükümetten işsizlik maaşı alması, durumun daha da içine ediyordu- bu deyim Walsh'un klasiklerinden biriydi ve Brenda suratına yerleşen sırıtmaya engel olamadı.

"Sana bütün çirkin ayrıntıları, çok eğlenceliymiş gibi göstermek için söylemiyorum," dedi Walsh. "Annemin bir gül bahçesi var ve babam sonunda yirmi birinci yüzyıla ayak uydurmaya karar verip kendine bir dijital kamera aldı; artık bana, güllerin ve onların içinde dolaşan küçük çocukların resimlerini yollayabiliyor."

"Kulağa çok güzel geliyor," dedi Brenda. Ve gerçekten de öyleydi.

"Cennet gibi," dedi Walsh. "Ama buraya evden ayrılıncaya ve geri dönmenin çok zor olduğunu anlayıncaya dek bunu fark edememiştim."

"Geri dönecek misin?" diye sordu Brenda.

"Ya döneceğim ya da annemin kalbini kıracağım."

Barmen geldi ve Walsh bir hamburger istedi. Dr. Lyndon da bir şeyler ister miydi?

"Lütfen yapma," dedi Brenda.

"Neyi yapmayayım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bir kez daha Dr. Lyndon diye hitap edersen kalkıp gideceğim."

Walsh sırıttı. "Tamam o zaman, Brenda (Brindah). Hamburger ister misin?"

"Seninkinden bir ısırık alırım, sorun olmazsa."

"Merak etme. Benim hamburgerim, senin hamburgerin."

"Daha erken saatte bir şeyler atıştırmıştım," dedi Brenda bir kadeh daha şarap ısmarlayarak.

"Dışarıda mıydın?"

"Dışarıdaydım." Walsh'a, Noel ve Erik'le yediği yarım kalan yemekten ve Erik'le ilgili uzun geçmişinden söz etti. "Ona on altı yaşımdan beri âşıktım," dedi Brenda. "Normalde, insanlar büyüyünce unutur; ama ben öyle yapamadım."

"Bence, on altı yaşında yaşanan aşklar, en güzel aşklardır," dedi Walsh. "Çünkü saftırlar. Copper Shay adında bir kıza âşık olmuştum; hayatımda gördüğüm en zavallı kızlardan biriydi ve onu çok sevmemin sebebi de buydu. Copper'ı ve onunla evlenip dört ya da beş çocuk sahibi olmuş olcağımı düşünüyorum da; bahse girerim çok mutlu olabilirdim. Ama işler düşündüğüm gibi gelişmedi."

"Anladım," dedi Brenda ve öyle olduğu için de mutluluk duydu.

Bir kadeh şarap daha içtikten sonra, öpüşmeye başladılar. Sandalyeleri neredeyse üst üste duruyordu ve Walsh, Brenda'nın bacaklarını dizleri arasına almıştı. Walsh, onu öptüğünde, dizleri Brenda'nın bacaklarını sıkıştırıyordu ve Brenda seksi düşünmeden edemiyordu. Barın ucundan sinsi tezahüratlar, kahkahalar yükseldi ve Brenda *herkes bizi izliyor,* diye düşündü; ama başını kaldırıp baktığında, kimsenin onlara bakmadığını ve kendisine göz kırpıp kadeh kaldıran palabıyıklı adam dışında herkesin kendi havasında olduğunu gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu anda Erik'i düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Walsh.

"Hayır," diye cevap verdi Brenda. "Düşünmüyorum."



Saat bire çeyrek kala, Walsh su içmeye başladı. Ertesi sabah, Van Cortlandt Parkı'nda rugby maçı olduğunu söyledi. Brenda da gelip seyretmek ister miydi?

"Gelemem," dedi Brenda. Yemek yemeyen "tam evlenilecek kız" modeli Noel'i kafasından silmek için erken saatlerde içtiği içkiler ve şu anda barda oynadıkları bu ufak seks oyunları, ona yeni duygular tattırmıştı. Bu adamdan hoşlanıyordu; *gerçekten* hoşlanıyordu. New York'ta, sınırların ötesinde yaşan tek oydu ve işte şimdi burada, birlikteydiler.

"Tamam," dedi Brenda kendini geri çekerek. Dikkatini çantasına, cep telefonuna, anahtarlarına, hesabı ödemek için ayırdığı paraya ve montuna yöneltmeye çalıştı. "Gitmeliyim."

"Evet," dedi Walsh esneyerek. Garsona bir işaret yaptı ve kredi kartı slibi önüne geldi. Walsh hesabı çoktan ödemişti.

"Teşekkürler," dedi Brenda. "Gecemi kurtardın."

"Merak etme," dedi Walsh ve Brenda'yı öptü.

Brenda, onun kulaklarına dokundu ve ellerini, kısacık saçlarının üzerinde gezdirdi. Şehvetten eriyordu. Aksanlı sesinin titreşimlerini hissetmek istiyordu; ama bu kadar yeterdi! Walsh'un rugby maçı vardı ve Brenda'nın da...

"Taksi?" dedi Walsh.

"Ben ayrı bir taksiyle gideceğim," dedi Brenda. "Doğu yakası, biliyorsun."

"Emin misin? Paylaşabiliriz."

"Eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam o zaman." Bir öpücük... Ve bir öpücük daha. Ardından, daha uzun bir başka öpücük. "Salı günü görüşürüz, Brindah."

"Salı mı?"

"Derste."



Brenda havlunun üzerinden kalktı; kendini sersem gibi hissediyordu. Okyanusa doğru yürüdü. Bugün de, senaryoda hiçbir ilerleme kaydedememişti ve yarın cumaydı; yani Vicki'yi kemoterapiye götürecek, Josh'ın yerinde Ted olacak, çocuklara bakmak ve huzuru sağlamak için görevi Brenda devralacaktı. Bütün bu işleri gönülden yapıyordu. *Pişmanlık,* diye düşündü. *Af dileme.* Bu hafta sonu, Vicki'yi evden çıkarmak, yemek yemesini sağlamak, onu yaza ve aile hayatına yeniden bağlamak için, Smith's Point'e bir gezi yapmayı planlamışlardı. Açık havada ateş yakacaklar, hazır ıstakoz yiyeceklerdi ve bu gezi, pazartesiye kadar bütün işlere ara verilmesi demekti.

Brenda dalgaların hafifçe kıyıya vurduğu sığ suları geçti ve dibe daldı. Avusturalya'da denize girmenin nasıl olduğunu merak etti. Üç dakika süren yüzmesi sırasında, John Walsh'un aramış olabilir ve yüz kez kontrol etmesine rağmen yine de onun numarasını atlamış olabilir diye, son on aramayı gözden geçirdi. Hayır, hiçbir şey yoktu. Brenda, *The Innocent Impostor*'u kumdan, tuzdan ve havadan korumak için evdeki çantada bırakmıştı; ama gözünü kapattığı anda, Melanie'nin yazdığı notu görebiliyordu. *John Walsh'ı ara!*

Onu arayacak ve Nantucket'a davet edecekti. Plaj, temiz hava ve yüzme... Burayı çok sevecekti. Walsh ıstakoz sever miydi? Muhtemelen. Tipik bir Avusturalyalı olarak bulduğu her şeyi yiyebilirdi. Hatta Brenda'yla dalga geçtiği gibi, "çalılık menüsü" dediği tırtılları, ağaç kabuklarını ve salyangoz yumurtalarını bile yiyebiliyordu. Ama Brenda, Walsh'un nu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

marasının ilk dört hanesini çevirdiği anda -1-212- (*Onun yerine, New York'taki herhangi birini arıyor olabilirdim,* diye düşündü içinden) Walsh ve kendisiyle ilgili zihninde canlanan filmin makarası yeniden dönmeye başladı. Çarpışma. Brenda aklına kazınan bu görüntüyü engellemek istedi; ama ne yaparsa yapsın, bunu başaramıyordu. Jackson Pollock tablosu.

Bu tablonun çekiciliğini fark etmesi, Brenda'nın birkaç haftasını almıştı; ama sonra, John Walsh'a yavaş yavaş âşık olduğu günlerde, tablo onu büyülemeye başlamıştı. Tablonun en sevdiği kısmı, karmaşık siyah bir şeklin içinden geçen, damarımsı, mavi bir çizgiydi. O mavi çizgi, karmaşıklığın içindeki sebebi temsil ediyordu. Ya da Brenda öyle düşünüyordu.

Bundan sonra asla, bir akademide çalışamayacaksın, demişti Suzanne Atela; sesindeki sertlik, Bahama aksanının kıvraklığını gizliyordu. *Bununla bizzat ilgileneceğim. Vandalizm cezalarına gelince...*

Vandalizm cezaları: Bu söz, kulağa çok kaba ve anlamsız geliyordu. Vandalizm, genç bir kızın, tuvalet duvarına Sharpie yapıştırması; ya da sokak serserilerinin, kaykay pistinin duvarlarına graffiti yapması, pizzacıların camlarını kırması gibi bir şeydi. Brenda ve Bayan Pencaldron'un Barrington Salonu'nda konuştuklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ama Brenda o kadar sinirli, şaşkın ve çileden çıkmıştı ki, bir şeyleri fırlatmak istemişti! Bayan Pencaldron'un çığlık atmasına ve Brenda kaçmasın diye Augie Fisk'e kapıyı tutmasını söylemesine rağmen, kampus güvenliği geldiği zaman bile, Brenda gözlerini tablodan ayıramamıştı. O çirkin, siyah, karmakarışık şey onu büyülemişti; yağmurda ıslanmış saçlara, bir dizi kötü kararın paramparça ettiği gerçek duygulara benziyordu.

Yüz altmış bin dolar, artı hukuki ücretler. Bu, işin sadece maddi bedeliydi ve Brenda'nın itibarına zarar gelmeye başlamıştı bile. Bir daha asla, hiçbir akademide çalışamayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Not, "*John Walsh'ı ara!*" diye bağırıyordu. Ama hayır, bunu yapamazdı. Telefonunu kapattı.



Temmuzun iki haftası gelip geçmişti bile ve hâlâ Didi'den gelecek olan iki yüz on dolardan ses yoktu. Josh hiç şaşırmamıştı; Didi'ye para vermek, parayı tuvalete atıp sifonu çekmekle aynı şeydi. Günlüğüne, Didi'ye yönelik tehditkâr bir mektup yazmıştı. (*Artık büyümelisin! Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi öğren! Her şeyin dibine kadar gidip, sonra da boğuluyorum diye ağlayamazsın!)* Yazılarında, nefretini kusmuştu ve Didi'nin yazılarını okumasına ikinci kez izin vermediği için kendini şanslı hissediyordu. Didi ikinci kez kendisinden para istediğinde, onu reddetmiş ve o zamandan bu yana da kızdan hiç haber almamıştı. Nobadeer Plajı'nın otoparkında görünmüyordu ve Josh'ın cep telefonuna sarhoş bir halde, gece yarısı mesajları bırakmaktan vazgeçmişti. Josh, ona borç verdiği parayı hafızasından silebilse çok mutlu olacaktı; ama Josh'ın kim olduğunu öğrenemediği biri, Tom Flynn'e bu borçtan bahsetmişti ve ona göre, kendi ellerinizle kazandığınız parayı birine borç veriyorsanız, onu geri almak için her yolu denemeliydiniz. Tam da Josh'ın korktuğu gibi, bu konu akşam yemeğinde gündeme geldi.

"Patalka kızına borç para mı verdin?"

Josh ve Didi, lise ikinci sınıfta çıkmaya başlamışlardı -yani, altı yıl önce- ve Tom Flynn o zamandan beri, ona "Patalka kızı" diyordu.

"Çok *zor* bir durumda olduğunu söyledi."

"Her zaman öyle diyor. Şu anda bir işi yok mu?"

"Hastanede çalışıyor," dedi Josh, babası bunu bilmesine rağmen.

"O zaman neden..."

"Çünkü çok zor durumdaydı, baba," dedi Josh. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. "Parayı geri alacağım."

BELONGS TO KAKNUS TEAM

"Umarım," dedi Tom Flynn. "Para senin. Sen, ona destek olmak için çalışmıyorsun. Onun ödemesi gereken üniversite masrafları yok."

"Biliyorum, baba," dedi Josh. "Parayı geri alacağım."

Tom Flynn bu konuda başka hiçbir şey söylemedi ve biraz kötü oldu; çünkü "Parayı geri alacağım," cümlesi, bu konuda söylenen son söz olarak havada kalmış ve Josh'ın, tutamayacağını bildiği bir söz haline gelmişti. Bir milyon yıl bile geçse, Josh parasını geri istemek için Didi'yi aramazdı; çünkü Didi'nin hiç parası olmadığını söylemesinin yanında, onunla bu konuda bir şeyler konuşmak, çok can sıkıcı ve anlamsız olurdu.

Ve böylece, birkaç gün sonra Vicki, ona, Smith's Point'deki pikniğe gelmek isteyip istemediğini sorduğunda, bunun, babasına Didi'den aldığını söyleyebileceği fazladan bir yüz dolar anlamına gelebileceğini düşünerek, o anda kabul etti. Ancak sonra, bunun bir iş olmadığı, sadece bir davet olduğu anlaşıldı. Üçlü, Sayle's'dan ıstakoz alacak, açık havada ateş ve maytap yakacak, takımyıldızlarını seyredecek ve hava güzel olursa, gece denize girecekti.

"Kocam Ted de orada olacak," dedi Vicki. "Bence artık tanışmanızın ve birlikte biraz zaman geçirmenizin vakti geldi."

Bu noktada, Josh geri çekilmeye çalıştı. Onun, Shell Sokağı On Bir Numaralı evdeki görevi, plajda yapılan aile piknıklerine katılmadan, olabildiğince uzak olmaktı. Ve yapmak istediği en son şey, Ted Stowe'la tanışmaktı. Normalde, Josh evden on üçte ayrılıyor ve Ted de on altıda geliyordu; Ted, pazar akşamı dönüyor ve Josh da pazartesi sabahı sekizde tekrar eve geliyordu. Bu plana göre Josh, Ted'le, en azından Ted'in ağustos ayında temelli gelmesine dek, bir arada olmamayı umuyordu. Josh, Ted Stowe'la ilgili iki şeyden korkuyordu; biri (halihazırda) kendisinden nefret ediyor olması ve ikincisi de, onu yargılamaya çalışması. Josh, çok kısa ama güzel bir an Brenda'yı öpmüştü ve şimdi de Melanie'den, çok garip tepkiler almaya başlamıştı. Ted bunu fark edebilir ve evde Josh dı-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

şındaki tek erkek olarak, kadınlardan biriyle Josh arasında bir bağlantı olduğunu hissedebilirdi. Josh kovulmak ya da Ted Stowe tarafından dövülmek istemiyordu. Ve böylece, gitmeyi kabul etmesinden bir gün sonra, reddedilme şansının en az olduğu kişiye, Brenda'ya yaklaştı.

Saat on üçte, cipine doğru yürürken Brenda'yla karşılaştı. Elinde termosu, defteri ve cep telefonuyla, plajdan dönüyordu.

"Senaryo nasıl gidiyor?" dedi Josh.

"Sorma," dedi Brenda.

"Tamam," dedi Josh. "Sormayacağım. Hey, cumartesi geceki pikniğe gelemeyeceğim. Şimdi hatırladım da, başka bir planım var. Vicki'ye söyler misin?"

Brenda alt dudağını sarkıttı. "Ahhhh," dedi. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Vicki gelmeni gerçekten çok istiyor," dedi Brenda. "Yani, orada olmanı ne kadar istediğinden bahsetti. Ted'le tanışmanı çok istiyor. Ted oltalarını da getiriyor; böylece hep birlikte balık tutabilirsiniz."

"Hep birlikte?" dedi Josh. "Balık tutmak?"

"Blaine de var," dedi Brenda. Derin bir nefes aldı ve göğsü kalkıp indi. Josh bakmamaya çalıştı. Brenda başkasına âşıktı. "Eğer gelmezsen, Vicki'nin tuhaf bir şey yapacağından endişeleniyorum. Bütün her şeyi iptal etmek gibi bir şey. Ve şu anda içinde bulunduğu duruma bakılırsa, yapacağı ilk şey de bu olur. Her şeyi, olduğu gibi iptal etmek. Ve onu dışarı çıkarmak bizim için gerçekten önemli. Onu biraz neşelendirmeliyiz."

"Doğru," dedi Josh. "Ama bu bir aile pikniği. Ben sizin ailenizin bir parçası değilim."

"Melanie de değil," dedi Brenda. "Ve o da geliyor."

Josh bakışlarını yere indirdi. Melanie'yi düşünmek, yalnızca, onun kafasının daha çok karışmasına yol açmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Diğer programını başka bir zamana erteleme şansın yok mu?" dedi Brenda. "Hiç yok mu?" Sesini alçalttı. "Para ödemeye hazırım."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Josh çabucak. Onu motive eden tek şey ortaya çıkmış gibi hissetti ve bu durum, onu utandırdı. "Para ödemene gerek yok. Geleceğim."

Brenda o kadar mutlu ve rahatlamış görünüyordu ki, Josh, onun kendisini tekrar öpebileceğini düşündü. Ama hiç şansı yoktu. Brenda çok hoş bir şekilde gülümsedi ve Josh'ın koluna dokundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."





Beşinci Cadde'deki Urban Angler'dan alınmış çok iyi kalite oltalar, Yukon'un lastik basıncı, Stop & Shop'dan "ödünç alınmış" dört adet şilte, yetişkinler için haşlanmış patatesli dört porsiyon ıstakoz, haşlanmış mısır, Sezar salatası, sütlü bisküviler, dokuz yüz gram pişmiş ve soyulmuş ıstakoz, chardonnay ve Stella Artois dolu bir soğutucu, bir kutu Graham krakeri, bir paket lokum, büyük bir paket Hershey's çikolatası, mükemmel yontulmuş üç adet kızartma çubuğu, Çin Mahallesi'nden alınmış bir paket maytap Keller'ın Takımyıldızı Rehberi *kitapçığı.*

Plajdaki piknik, Vicki'nin hiç umrunda değildi. Başka zaman olsa, organizasyonun merkezi o olurdu, böcek ilacı almışlar mıydı? Halatları ya da ipleri var mıydı? Çocuklar için sosisli sandviç, ketçap ve meyve suyu almışlar mıydı? Çocukların ayaklarına yapışan kumları temizlemek için bebek pudrası getirmişler miydi? Peki ya fazladan bebek bezi? Porter'ın sıcak süt biberonu? Çöp torbası? Tirbuşon ve şişe açacağı? Fotoğraf makinesi? Şimdi ise, Vicki yatağında yatıyor, Ted, Brenda ve Melanie'nin her şeyi organize etmeye çalışmalarını dinliyordu. Umrunda değildi. Vücudunun kırık bir oyuncak gibi olduğunu düşünmekten, artık hiçbir işe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaramadığını düşünmeye terfi etmişti. Bir hafta önce Dr. Alcott, Vicki'nin şikâyetlerine, ağlamalarına ve sızlanmalarına karşı, depresyon için olduğunu söylediği yeni bir tedavi önermişti. Altı gün boyunca Vicki'nin dünyaya olan ilgisi, sönmekte olan bir balon gibi, bir gidip bir geliyordu. Bu durum, Vicki'nin hissettiği acıdan daha kötüydü; sersemlemişti; evin, adanın, evdeki insanların ve çocukların bulunduğu gerçek dünyadan kopmuştu. Perşembe günü Vicki ertesi gün gideceği zehirlenme seansının hazırlayıcıları olduğunu fark ettiği bütün ilaçları çöpe attı. Cuma günü ise, kemoterapiye gitmedi.

Tereyağından kıl çeker gibi olmuştu; çünkü Vicki'nin gardiyanı Brenda'ydı ve her ne kadar Brenda örnek gösterilebilecek bir iş çıkarıyor olsa da, Vicki, onu çok iyi tanıyordu ve kız kardeşinin zaafları üzerine oynamak onun için çocuk oyuncağıydı. Cuma sabahı, her zaman olduğu gibi, çocukları uyandırmamak için sessizce arabaya bindiler ve Vicki, Brenda'nın, sarı defteri ile *The Innocent Impostor*'u da çantasına koyduğunu fark etti. Bu sıradışı bir şeydi; çünkü Brenda gittiği her yere o defteri götürüyor olsa da, hiçbir zaman kemoterapiye getirmemişti. Sebep ne olursa olsun, kemoterapi, Brenda'nın tarihi geçmiş *People* dergilerini okumak için ayırdığı zamandı.

"Bugün yazmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Vicki.

"Çok geride kaldım," dedi Brenda.

"Hastanede benimle kalmak zorunda olmadığını biliyorsun," dedi Vicki. "Aslında, düşündükçe fark ediyorum ki, bu senin için tamamen zaman kaybı. Artık bütün işi biliyorum ve takım bana çok iyi bakıyor. Şimdiye kadar da, sana hiçbir şekilde ihtiyaçları olmadı. Neden beni kapıda bırakıp -ah, bilemiyorum- bir fincan kahve ısmarlamıyor ve Even Keel'da oturup yazmaya devam etmiyorsun? Oldukça ilerleyebilirsin."

"Belki de haklısın."

"Bence öyle yapmalısın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapmalıyım."

"Ben ciddiyim, Bren. İki saatlik boş zaman. Sonra da, saat on birde gelip beni alırsın."

Brenda alt dudağını ısırdı ve bu konuda başka hiçbir şey söylemedi; ama Vicki, kardeşini tanıyordu. Bu kadar yıllık çalışmalarından ve araştırmalarından sonra, Brenda bu teklifi asla reddedemezdi. Bu ufak kaçamağı düşündükçe, Vicki'nin kalbi daha hızlı çarpmaya başlıyordu. Bu, sadece bu seferlikti; tıpkı, bir günlüğüne okulu kırmaya benziyordu. Ne iğneler, ne zehir, ne Ben, ne Mamie, ne Amelia, ne ESPN, ne de hastanenin antiseptik kokusu olmayacaktı ve koca yaz boyunca, bir hafta sonunu yan etkileri yaşamadan geçirecekti. Bir sonraki salı, Vicki kendine gelmiş, gücünü ve cesaretini toplamış olacaktı ve onkoloji ünitesinin kapısından mutlu bir şekilde girecekti. Ah, bugünü bir atlatabilseydi.

Brenda arabayı otoparka çekti. Hâlâ alt dudağını ısırıyordu ve belki de, teklifi kabul etmesinin bencilce bir davranış olup olmayacağının muhakemesini yapmaya çalışıyordu.

"Sadece beni bırak ve git," dedi Vicki.

Brenda iç geçirdi. "Ah, Vicki. Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Git ve yazına bak. Ben iyi olacağım."

"Bilemiyorum..."

"Britney Spears ile ilgili son haberleri kaçırmaktan mı korkuyorsun?"

Brenda güldü. "Hayır."

"On birde gel," dedi Vicki.

Brenda arabayı hastane kapısına yanaştırdı ve Vicki aşağı indi. Araba ağır ağır hareket ederken, Vicki, Brenda'nın da kendisi gibi mutlu ve özgür olduğunu hissettiğini belirten bir ifade takındığını gördü.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki bu iki saati Old Mill değirmeninin gölgesinde uzanıp tembellik yaparak geçirdi. Hastaneden yalnızca kısa bir mesafe uzakta da olsa -güçlü birinin hastaneden attığı bir beysbol topu, oraya rahatlıkla ulaşırdı- bu yol Vicki için uzun sayılırdı ve genç kadın tepeye ulaştığında, nefes darlığı çekmeye başlamıştı. Yolda akan trafikten gizlenecek şekilde çimenlerin üzerine uzandı ve değirmenin kollarının, kek dilimleri gibi parçalara ayırdığı gökyüzünü seyretti. İki saat boyunca hiçbir şey yapmadı. En son ne zaman hiçbir şey yapmamıştı? Evde yattığı zamanlarda bile, bir iş yapıyormuş gibi hissediyordu; iyileşmekle, kendini mücadele etmeye zorlamakla meşguldü ve her zaman, evdeki faaliyetleri, Brenda, Melanie, Josh ve çocukları takip ediyordu. Ama burada, Prospect Tepesi'nde, hâlâ işlevine devam eden değirmenin gölgesinde, Vicki kendini iyileşme sürecinin sancılarından soyutlamıştı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu ve bu yüzden de kendini, varlığına son vermiş gibi hissediyordu. Bu, çok belirgin bir kaçamaktı. Bir şeylerden uzaklaşmanın keyfini çıkarıyordu. Mamie evi arayabilirdi; ama telefonu açacak kimse yoktu. Salı günü geldiğinde, Vicki unuttuğunu (kemoterapiyi unutmak?), arabanın bozulduğunu ya da çocukların hastalandığını söyleyecekti. Ya da gelmek istemediğini açıkça söyleyebilirdi belki. Biraz molaya ihtiyacı vardı. Kendisine özel bir güne. *Ne derler bilirsin; kafana bir çekiçle devamlı vuruyorsan,* diyecekti Mamie'ye, *vurmayı kestiğinde kendini iyi hissedersin.*

Saat on birde, Brenda hastaneye gelip Vicki'yi kolundan tutarak yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettiğinde -ki BU, Vicki'nin her zaman rica ettiği şeydi- Vicki'nin içini suçluluk duygusu kapladı.

"Nasıldı?" diye sordu Brenda. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bunlar standart sorulardı; ama Vicki nasıl cevap vermesi gerektiğini unutmuştu. Ne diyecekti? Normalde ne diyordu?

Omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Takımın dün akşam maçı vardı, değil mi?" dedi Brenda. "Kazanmışlar mı, yoksa kaybetmişler mi?"

Vicki tekrar omuz silkti. Omuz silkmek yalan sayılır mıydı?

Sconset'e dönerlerken Vicki camı açtı ve elini dışarı sarkıttı; güneş ışıklarını ve yaz havasını içine çekmeye çalışıyordu. Bisiklet yolu, bisiklete binen, yürüyen, köpeklerini gezdiren insanlarla doluydu. *Kemoterapiden kaçtım,* diye düşündü Vicki. Bir anda, kendini çok adi hissetti. Dr. Garcia'nın, kemoterapinin önemiyle ilgili söylediği sözleri hatırladı: hücreleri başarılı bir şekilde yok etmek, öldürmek, temizlemek, hücrelerin yayılmasını zorlaştırmak. Tümor, akciğer duvarına yapışmıştı ve doktorların onu alabilmesi için, belli bir oranda küçülüp geri çekilmesi gerekiyordu. Kemoterapi çok kapsamlı bir süreçti. En önemli şey ise devamlılıktı. Yani... neler oluyordu? Vicki iyileşmek istemiyor muydu? Çocuklarının hatırı için acı çekmeye, saçlarının dökülmesine ve aklının karışmasına katlanamaz mıydı?

Peki ya Dr. Alcott? Onun yüzüne baka baka nasıl bir tepki verecekti? Dr. Alcott her zamanki konuşmalarından birini yapacaktı... *Kendini nasıl hissediyorsun? Dayanabiliyor musun? Sen bir askersin ve benim en iyi hastamsın...* Vicki'nin nerede olduğunu merak edecek ve belki de evi kendisi arayacaktı; ya Melanie evde olursa ve telefona bakmak için bahçedeki işini bırakıp içeri koşarsa ne olacaktı? *Kemoterapiye gitti,* diyecekti Melanie. *Gittiğini gördüm.* Bu noktadan sonra, Dr. Alcott'ın yapacağı yüreklendirici konuşmaların hiçbirinin önemi olmayacaktı; çünkü Vicki bir savaşçı değildi. Hatta onun en iyi hastası da değildi.

Shell Sokağı'na vardıklarında, Vicki'nin suçluluk duygusu artmaya başladı. Güçlükle nefes alıyordu; ama belki de bu, kemoterapiye gitmemesinin sonuçlarından biriydi, belki de kanserli hücreler güçlenmeye ve çoğalmaya başlamışlardı. Josh'ın annesinden daha iyi bir durumda değildi. Vicki, kendi cinayetine teşebbüs ediyordu.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatak odasının kapısı vuruldu ve Vicki, yatağında doğrulup oturdu. Komodinin üzerinde duran peruğa dokundu. Peruk, Blaine'in *Scooby-Doo'*daki bir karakterden esinlenerek "Daphne" adını taktığı bir manken başının üzerinde duruyordu. Blaine işi, gazlı kalemleriyle Daphne'ye yüz çizecek kadar abartmıştı -gözler için iki mavi yuvarlak, burun delikleri için iki siyah nokta ve yamuk, kırmızı bir ağız. Bu manken başı, Ted'i rahatsız ediyordu- geçen hafta geldiğinde, o baş orada durduğu sürece seks yapamayacağını; çünkü birinin onları izlediği hissine kapıldığını söylemişti... ve Vicki de, ona ne kadar ihtiyaç duyarsa duysun, peruğu gördüğünde titriyordu. Manken başını ve peruğu, yatak odası dolabının üst rafına kaldırmak istemişti; ama Blaine ağlamaya başlamıştı. Ve şimdi Daphne doldurulmuş bir hayvan gibi, komodinin üzerinde oturuyordu. Bu peruk, gerçek saçtan yapılmıştı. Vicki, onu, Dr. Garcia'nin tavsiye ettiği, kanser hastaları için peruk satan bir dükkândan almıştı. Peruğun rengi, hemen hemen Vicki'nin saçıyla aynıydı. Kötü görünmüyordu; ama Vicki'ye, başkasının saçlarını taşıyormuş hissi veriyordu. Altıncı sınıftaki fen öğretmeni Bay Upjohn'u ve onun peruğunu hatırladı. Ve kapı vurulduğunda -Josh gelmişti- Vicki, Brenda'yı çağırdı. Brenda bebek bezinin üstüne mayosunu giymiş olan Porter'ı kucağında taşıyarak odaya girdi.

Vicki neredeyse, "Çocuklar için eşofman üstü almayı unutma!" diyecekti; ama bunun için zaman yoktu; bunu daha sonra da hatırlatabilirdi.

"Eşarp!" diye bağırdı.

"Tamam," dedi Brenda. "Özür dilerim." Porter'ı yatağa oturttu ve Vicki'nin dolabının üst çekmecesinden bir eşarp çıkardı. Çekmecede rengârenk eşarplar ve Ellen Lyndon'ın iki yıl önce Vicki'ye hediye ettiği çok hoş bir Louis Vuitton marka eşarp duruyordu. Brenda onu aldı ve iki kuyruğu sırtına uzanacak şekilde, Vicki'nin kel başına bağladı.

"Teşekkürler," dedi Vicki. Yataktan kalktı ve oturma odasına geçti. Piknik umrunda değildi; ama Josh ve Ted'in karşılaşması konusunda cid-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di endişeleri vardı. Josh'ın Ted'i sevmesini, ona gıpta etmesini ve Vicki'nin iyi bir seçim yaptığını düşünmesini istiyordu.

Brenda ve Vicki yatak odasında eşarpla boğuştukları için, tanıştırma faslı Melanie'ye kalmıştı. Melanie, Vicki'nin bu konuda çok gergin olduğunu biliyordu. *Her şey yolunda gidecek,* diye ona güvence verdi Melanie. *Josh'ı neden sevmesin ki?*

Asıl endişelendiğim Josh değil, dedi Vicki.

Ah, dedi Melanie. *O zaman, neden Ted'i sevmesin ki? Ted harika biri.*

Olabilir, dedi Vicki.

Melanie talk show sunucuları ya da amfetaminler gibi, rahat ve kendinden emin bir tavırla konuşmaya başlamıştı.

"Merhaba, Josh! Nasılsın? İçeri gel, içeri gel! Ted, bu, çocukların bakıcısı, Josh Flynn. Josh, bu, *Vicki'nin kocası,* Ted Stowe."

Blaine her zamankinden daha sahiplenici bir tavırla, kollarını Josh'ın bacaklarına doladı. Ted bunu hemen fark edecektir, diye düşündü Vicki ve hiç hoşlanmayacaktır.

Josh muhteşem gülüşüyle Ted'e elini uzattı. "Merhaba, Bay Stowe. Sizinle tanışmak... Hakkınızda çok şey... Evet."

Ted, Josh'ın uzanan eline baktı ve Stella'sından bir yudum aldı. Vicki, Josh'ın, *kaba herif, Wall Street piçi,* diye düşündüğünü duyabiliyordu neredeyse. Vicki, kocasının yüzünü inceledi. Josh kesinlikle eşcinsel değildi ve bu, Ted'in içini rahatlatacaktı; Josh, Ted'in on beş yıl önce olduğu Dartmouth'lu delikanlıdan çok da farklı değildi. Ama, kendi gençliği ve Josh arasındaki benzerlikleri fark eden Ted bütün hafta boyunca üç güzel kadının yanında çalışıyor olsaydı, ne yapacağını da düşünüyor olabilirdi. Ne yapmayı denerdi? Ya da ne için çaba sarfederdi?

Ah, haydi, diye düşündü Vicki. Eşarbın kuyrukları ensesini gıdıklıyordu. Josh'ın *eli havada kalmıştı* ve Ted, ona işkence çektirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra, Ted yerinden kalktı, birasını masa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın üzerine *sertçe* bıraktı; öne doğru bir adım attı ve Josh'ın elini öyle kuvvetli sıktı ki, Josh olduğu yerde sallandı.

"Bende, dostum," dedi Ted. "Bende. Bu arkadaşın..." parmağını Blaine'e doğrulttu, "senin hakkında söyleyecek bir sürü güzel şeyi var. Ve karım! Ve yokluğumda yerimi doldurmak için burada olduğun için sana minnettarım."

Ted'in sesinde iğneleyici bir ifade vardı. Ciddi miydi? O an, Vicki, kemoterapiye gitmediğine sevindi; kendini, haftalardır olduğundan çok daha güçlü hissediyordu. Oturma odasına yürüdü.

"Doğru," dedi Vicki. "Josh olmasaydı, kendimizi kaybederdik."

"Ben kayboldum," dedi Blaine. "Plajda. Hatırladın mı?"

Vicki kızarıp bozararak bakışlarını yere odaklayan Melanie'ye baktı. "Evet," dedi Vicki. Ted'in hâlâ dikkatle Josh'ı incelediğini görünce paniklemişti. "Çocuklar için eşofman üstü alan var mı?"

Yirmi dakika sonra, çocukların bebek koltukları arasına sıkışmış ve kendini de onlardan biri gibi hissetmeye başlamış olan Josh para istememek için kendini zor tutmaya başlamıştı. Bu, onun normal zamanlarda eğlenmek için seçeceği bir yol değildi; tam tersine, kesinlikle *işinin* bir parçasıydı. Stoweların arabasıyla Madaket'e gitmek ve girişte orman bekçisi kulübesinin önünde durmak bir açıdan garip de geliyordu. Bekçi kulübesindeki çocuk, Josh'dan bir yıl önce üniversiteden mezun olmuştu; adı Aaron Henry'di ve normal şartlarda Josh, ona işinin nasıl gittiğini sorar ve üniformasıyla alay ederdi; ama şu anda, Yukon'un arkasındaki siyah filmli camlara şükrediyordu; Aaron'ın onu görmesini istemiyordu; çünkü bu insanların kim olduğunu ve onların yanında ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ted ve Vicki önde oturuyorlardı. Ted Stowe istediğinde son derece çekici bir adam olabiliyor; ama bu, kimle konuştuğuna ve karşısındakinin onun suyuna ne derece gittiğine bağlıymış gibi görünüyordu. Josh, babası gibi olan adamları tercih ederdi; Tom Flynn hiçbir açıdan kolay bir adam değildi; ama en azından ne zaman ne yapabileceğini tahmin edebilirdiniz.

Melanie, Josh'la sohbet edebilmek için yan koltuğa otururken Brenda da ortadaki koltuğa yerleşmişti. Melanie'nin göğüsleri şişmişti; göğüslerini saran, hâlâ dümdüz olan karnına doğru bol bir şekilde uzanan, boyundan bağlı bluzlar giyiyordu.

"Burada büyüdüğüne göre," diyordu Melanie. "Bu tarz şeyleri her zaman yapıyor olmalısın. Sahilde ıstakoz yemek falan."

"Pek sayılmaz," dedi Josh. Tom Flynn sahil piknıklerinden pek hoşlanmazdı. Yine de, Josh'ın küçüklüğünde, pazar akşamüstleri sahilde geçen güzel anıları vardı. Ailesi ve arkadaşlarından oluşan kalabalık bir grup halinde toplanıp her hafta sonu Eel Point'e giderlerdi. Bu gezilerde yirmi, otuz çocuk olur; top oynanır; mangal, sosisli sandviçler ve hamburgerler yapılırdı. Josh'ın annesi, bu pikniklerde çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu; iskemlesine oturup güneşlenir, sahil boyunca yüzer, çocukların yengeç avlamasına yardım eder ve hatta onlarla birkaç dakikalığına top bile oynardı. Saat on yedide soğutucunun derinliklerinden bir şişe beyaz şarap çıkarır ve kendine bir plastik bardak dolusu şarap koyardı. Her hafta, günbatımına kadar oturmak için ısrar ederdi.

Kış gelmeden bunun tadını çıkarmalıyız, derdi.

"Plajda araba kullanabiliyor musun?" dedi Melanie. "Ben sıkışıp kalırım."

"Evet, kullanabiliyorum," dedi Josh. Lastik basıncını azaltıyor ve cipi dördüncü viteste kullanıyordu. Bu kadar basitti. "Plaj partileri zamanında kullanıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğlenceli gibi görünüyor," dedi Melanie ve Josh'a imalı imalı gülümsedi. Josh yüzünün alev alev yanmaya başladığını hissetti ve bakışlarını çocuklara çevirdi. Porter çoktan uyumuş, salyalarını akıtmaya başlamıştı. Blaine de, uyku öncesi mahmur bakışlarını takınmıştı. Pikniğin bir dakikasını bile uyanık geçirmeyeceklerdi.

Melanie önünde döndüğünde, Josh rahatladı. Ted arabayı gazladı ve büyük, engebeli kumulun üzerinde ilerledi. Herkes, sağa sola sallanıyordu ve bir noktada, Josh koltuğundan zıpladı. Melanie bir eliyle Vicki'nin oturduğu koltuğun arkasına yapıştı ve diğer eliyle de karnını tuttu.

"Sıkı tutunun!" diye bağırdı Ted ve bir kovboy gibi çığlık attı.

Josh kafasını salladı. *Turistler,* diye düşündü. *Tatilciler.* Ted kumlara sıkışıp kalır ve Josh'dan imdadına yetişmesini isterse, aklı başına gelirdi. Ama sonra Josh bu pikniğin Vicki'nin hatırına yapıldığını hatırladı ve Vicki'ye baktığında, onun gülümsediğini gördü. Ted, Yukon'u diğer arabaların durduğu düzlüğe ustalıkla park etti. Melanie arkasını döndü ve Josh'a bakıp sırıttı.

"Denize bak," dedi. "Yüzmek için sabırsızlanıyorum. Benimle denize girer misin?"

"Ah," dedi Josh. "Mayomu getirmedim."

"Mayoya ihtiyacı olan kim?" dedi Melanie ve bir kahkaha patlattı.

"Doğru," dedi Josh ve Brenda'ya baktı; ama o, camdan dışarı bakıp somurtmaya devam ediyordu. Josh garip bir şekilde, kendisine bu akşam Melanie'nin erkek arkadaşı olması teklif edilmiş gibi hissediyordu. Ted'in aklından geçen bu muydu? Bu, bütün o soğuk karşılamayı açıklıyor muydu? Melanie, Josh'ın ayakkabısının altına yapışan bir sakız gibi ona yapışmıştı ve o, çocukların arasında sıkışıp kalmış bir ördek gibi oturuyordu.

Melanie, onun huzursuzluğunu sezmiş olacaktı ki, "Üzgünüm, seni sıkıyorum," dedi. Josh'ın onu uçaktan inerken gördüğü zamanki gibi, yüzünü buruşturmuştu. Josh, onun, hamile olmasına rağmen, kocası tara-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

fından terk edildiğini hatırladı. Ona yardım etmek ve onu neşelendirmek istedi. İyi ve güzel bir kadındı; ama kimsenin, kendisi hakkında...

"Beni sıkmıyorsun," dedi Josh. "Sadece biraz acıktım."

"Ah, bende," dedi Melanie. "Istakozların kokusu beni çıldırtıyor."

"Ben lokum istiyorum," dedi Blaine.

Vicki, ön taraftan müdahale etti. "Sosisli sandviçini yedikten sonra."

Blaine başını Josh'ın omzuna dayadı.

"Uyuyacak," dedi Melanie. "Vicki, Blaine'in uyumasını istiyor musun?"

Vicki arkasına döndü. Gözleri şefkatle bakıyordu ve eğer Josh yanılmıyorsa, gözlerindeki parıltının sebebi gözyaşlarıydı.

"Benim güzel oğullarıma bakın," dedi Vicki.

İçgüdüsel olarak Josh, *sakın ağlama,* diye fısıldadı.

Bu da Vicki'ye yetti zaten ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Josh emziğini hışımla emen Porter'a baktı. Bebeğin yumuşacık saçlarının çenesini gıdıkladığını hissetti ve Blaine'in başının sıcaklığının omzuna yayılmasının tadını çıkardı. *Benim güzel oğullarıma bakın.* Sonra, Josh aslında Vicki'nin, üçünden bahsettiğini fark etti. Vicki, onlara kederle bakıyordu. Josh, annesinin de, ölümünden birkaç hafta önce kendisine böyle bakıp bakmadığını merak etti. Ona bu şekilde bakıp onu yalnız bırakma kararını sorgulayıp sorgulamadığını düşündü. Bunları yalnızca düşünmek bile canını sıkmıştı. Annesini düşünmeye pek alışık değildi; ama Vicki etrafında olduğu sürece, annesini düşünmeden edemiyordu. Vicki başındaki eşarbıyla bir yabancı gibi görünüyordu; çok zayıflamıştı ve gözleri adeta dışarı fırlamıştı. Bir gece önce Josh, günlüğüne Vicki için, "*Yavaş yavaş eriyor,*" diye yazmıştı. *Yaz bittiğinde, yok olacak.*

Melanie, Vicki'nin elini tuttu. Brenda pencereden dışarı, kıyıya vuran dalgalara ve kumları eşeleyen midye avcısı kuşlara bakıyordu. Ya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçekten ilgilenmiyor, diye düşündü Josh ya da bu piknikten kendini kasten soyutlamaya çalışıyor.

"İşte geldik!" diye bağırdı Ted.



Bir saat sonra, erkeklerin bağlılığını simgelemek için mi, yoksa kendisine karşı hain planlar kurduğu için midir bilemiyordu; ama Josh, Ted kendisine üç şişe buz gibi Stella ikram ettiğinde, sevinçle kabul etmiş ve bunları keyifle içmişti. Birlikte içiyorlar ve balık tutuyorlardı. Ted, New York'tan yeni aldığı, gıcır gıcır oltaların çıkardığı çınlama sesinden o kadar etkilenmişti ki, bunu Josh'a da göstermek istemişti. Blaine on dakika içinde beş yüz kez, Ted'in ne zaman balık tutacağını sorup durmuştu. *Balık tut, baba. Balık tuttuğunu görmek istiyorum.*

"Göreceksin, evlat," dedi Ted. Makaranın üzerine misinayı sardı ve oltanın ucuna yirmi dolarlık yem taktı ve oltayı fırlattı. Oltadan, tatmin edici bir vızırtı çıktı ve bu vızırtı, yem suya düştüğünde "plop" diye bir sesle sona erdi. Ted, Josh'a baktı.

"Sen de yap, dostum."

"Balık tut, Josh," dedi Blaine. "Balık tutacak mısın?"

Josh tereddüt etti. Olta çok narin ve pahalı görünüyordu; tüm oltaların Masarati'si gibi bir şeydi. Ted muhtemelen, Josh'ın bu kadar değerli bir malzemeyi avuçlarında tutarken son derece gergin olduğunu düşünüyordu. Josh gergindi; ama bu gerginliğinin sebebi, adada yaşayan herkesin bildiği gibi, burada bir tonbalığını, ceviz ağacından yapılmış bir çubuk ve bir parça iple bile yakalamanın mümkün olduğuydu ve Josh ilk balığı yakalayarak Ted'e şov yapmak istemiyordu. Böylece, Josh oltayı ellerinde tutarak ayağa kalktı.

"Yardım ister misin, dostum?" dedi Ted.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," dedi Josh. "Bu olta, daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor."

Ted'in gözleri parlayarak oltasını geri çekti. Hiçbir şey yoktu.

"İşte," dedi. "Dur sana göstereyim." Josh'ın oltasını aldı. "Hey, bir şişe bira daha ister misin?"



Brenda bütün ayrıntılarla ilgileneceğine dair, Vicki'ye söz vermişti; ama Vicki'nin bütün sorumluluğu üstlenme arzusu birdenbire su yüzüne çıktığı zaman, tarif edilemez bir mutluluk duymuştu. Vicki örtüyü serdi *(Kumlu ayaklarınızla örtüye basmayın lütfen!)* ve iskemleleri açtı. Paketlenmiş yemekleri, plastik yemek takımlarını çıkardı ve kâğıt mendillerin üzerine, uçmasınlar diye, bir kaya parçası koydu. Brenda'ya ve kendisine birer kadeh şarap koydu. Melanie için de bir kutu bira açtı. Rahatlamış bir şekilde iskemlesine oturdu; ama sonra tekrar kalkıp Yukon'un bagajına doğru gitti; iki adet el feneri alıp kuma batırdıktan sonra yaktı. Tekrar iskemlesine oturdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu; bu kadarcık iş yapmak bile onu yormuştu; ama Brenda kemoterapinin işe yaradığını düşünüyordu; çünkü bu yaptıkları, geçen haftalarda yaptığı bütün işlerden daha fazlaydı.

Brenda, Vicki ve Melanie bardaklarını tokuşturdular ve o anda, Brenda her şeyin yoluna girmeye başladığını hissetti. Kemoterapi, Vicki'nin tümörünü küçültüyor ve Vicki daha iyiye gidiyordu. Melanie huysuz ruh halinden sıyrılmıştı; artık kusmuyor, evliliğindeki sorunlardan yakınmıyor, birlikte geçirdikleri zamanın en azından yarısında normal, iyi bir insan gibi davranıyordu. Brenda da, önceki sabah, Even Keel Cafe'de Milky Way kahvesi içerken, senaryosunun ilk sahnesini bitirmeyi başarmıştı. Bu sahnede, arabalarını Chili Restoranı'nın önüne park etmiş olmaktan başka hiçbir ortak noktası olmayan Calvin Dare ve Thomas Beech, meyhanenin önünde karşılaşıyorlardı ve Calvin Dare'ın atı kişneye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rek Thomas Beech'in iki gözünün arasına çifte atıyordu Bir grup adam meyhaneden dışarı fırlıyor ve içlerinden doktor olan biri, Beech'in öldüğünü söylüyordu. Bu sahne beş sayfalıktı ve *Senarist'in İncil*'i kitabında, bu uzunlukta bir sahnenin, aşağı yukarı beş dakika süreceği anlatılıyordu; ki Brenda bunun gayet iyi olduğunu düşünüyordu.

Bugünden nasıl faydalanacağını bulmaya çalışıyordu. Belki de plajı terk edip Even Keel Cafe'ye gitmeli ve Milky Way kahvesini alıp çalışmaya devam etmeliydi. Yazmasına yardımcı olan şey, kafedeki kalabalık olabilirdi. Oradaki insanlar arka bahçede oturuyor, kitap ya da gazete okuyor veya dizüstü bilgisayarlarında bir şeyler yazıyorlardı. Büyük bir olasılıkla Brenda da, Hemingway ya da Dylan Thomas gibi, çalışmalarını halka açık mekânlarda yapabilirdi. Ancak Brenda içten içe, o iki saat içinde yanlış yerde olduğundan şüphelenmişti. Başka bir yerde olması gerekiyordu. Onkoloji ünitesinin bekleme salonunda kardeşi için dua ediyor olmalıydı. Bu iki saatlik -araba yolculuğu da sayılınca üç saat oluyordu- süreyi kardeşine hizmet etmek için ayırmıştı; ama Vicki beklenmedik bir şekilde, bu zamanı ona bağışlamış ve gitmesini istemişti. Brenda da, bu zamanı harcamasam iyi olur, diye düşünmüştü. Ve işte! Sözcükler dökülmeye başlamış, sayfalar dolmuştu.

Brenda senaryosunun ilk sayfalarını yazabildiği için ne kadar büyük bir mutluluk duyuyorsa, Vicki'yi yalnız bıraktığı için de o kadar büyük bir suçluluk duyuyordu. Aslında, Vicki tedavi olurken Brenda'nın orada oturmasını gerektiren hiçbir şey yoktu; ama yine de, orada olmamak, Brenda'nın vazifelerinden kaytarıyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu. Dün olanlar, ilk ve sondu. Bir daha Vicki'yi asla bırakmayacaktı.

Bir yandan da, bu plaj pikniğini organize edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Güneş, denizin üzerinde parlıyor; sıcak bir meltem esiyor; dalgalar, kumlara ahenkli ve huzur verici bir şekilde vuruyordu. Plajın aşağısında Ted, Blaine ve Josh güneşin son ışıklarının tadını çıkara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak, suya olta atıyorlardı. Bir hikâye kitabından fırlamış karakterlere benziyorlardı. Eğer bu durum, bir, iki saat sürerse, Brenda her şeyin yolunda olduğunu düşünecekti. Walsh Amerikalıların bir işten diğerine koşturup durmalarını çok sevdiğini anlatırdı. Brenda gibi insanlar için mutluluğun hemen yanı başlarında olduğunu söyler; Brenda'yı, durduğu yerde duramamakla ve yaşadığı anın tadını çıkarmamakla suçlardı. Haklıydı da. Brenda, *Tanrım, lütfen Vicki iyi vakit geçirsin,* dışındaki bütün düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Plajın aşağısından çığlıklar yükseldi. Brenda oturduğu sandalyede öne doğru eğildi. Biri, bir balık yakalamıştı.



Josh oltasında bir kıpırtı hissettiğinde, ilk tepkisi heyecan olmuştu. Ve sonra, *ah, kahretsin,* diye düşündü. Ted ve Blaine, onun bir şeyler yakaladığını henüz fark etmemiş olsalar da, oltayı geri çekmekten başka seçeneği yoktu. *Peki, tamam,* diye düşündü. Ne de olsa, sadece bir balıktı. Yani bu, Tanrı'nın Josh'ın omzuna dokunup onu "seçilmiş adam" ilan etmesi gibi bir şey değildi ki. Josh'ın oltası gerildiğinde Ted, "*Vaaay!* Josh bir şeyler yakaladı! Bak evlat!" diye bağırdı. Kızgın ya da kıskanmış görünmüyor; tam tersine, heyecanlı küçük çocuklar gibi davranıyordu.

Blaine zıplayıp duruyordu. "Çek onu, Josh! Çek onu!"

Josh makarayı çevirdi; pahalı olta gökkuşağı gibi kıvrıldı ve Josh, *Tanrım, lütfen oltanın kırılmasına izin verme,* diye düşündü. Bunu düşündüğü anda, balık çırpınıp kıvrılarak sudan çıktı. Tonbalığı. Hem de büyük bir tane.

Balık kumun üzerine düşer düşmez, Ted, onun başına koştu. Balığın yere vuran kuyruğunun üzerine bastı ve cebinden bir mezura çıkardı. "Seksen altı santim," dedi. Josh bunun bir rekabet başlangıcı olup olmadığını merak etti. Ted şimdi onunkinden daha büyük bir balık yakalamaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mı çalışacaktı? Ama sonra, Ted mezuranın bantlı kısmını tutup makaralı kısmını yo-yo gibi yere bıraktı.

"Olta satan dükkânlarda bunları bedava veriyorlar," dedi. Bir pensle, balığın ağzındaki yemi hızla çekip çıkardı. Bunları yaparken hem çok becerikli hem de kendinden çok emindi ve bu iyi bir şeydi; çünkü tonbalıklarının ağzında bir sürü sivri diş vardı ve Josh, babası da dahil birçok kişinin ısırıldığına şahit olmuştu.

"Şuna bak, evlat," dedi Ted, Blaine'e. Onu kendisi yakalamış gibi gururla konuşuyordu.

Blaine, balığın kumun üzerinde çırpınmasını seyretti. Ted, Josh'ın sırtına bir şaplak indirdi ve Josh bir kutlama birası teklifinin yolda olduğunu hissetti.

"Onu saklayacak mıyız?" diye sordu Blaine. "*Yiyecek miyiz?*"

"Hayır," dedi Ted balığı kuyruğundan tutup kaldırarak. "Onu geri atacağız. Yaşamasına izin vereceğiz."

Vicki üç yudumluk şarabını bitirdi ve kendine üç yudumluk daha şarap koydu. Ted, Josh ve Blaine oltalarını omuzlarına atmış, onlara doğru yürüyorlardı. Blaine haberleri anons etti: *Josh çok büyük bir balık yakaladı! Babam çengeli çıkardı ve onu geri attı!* Bunların anlatılış tarzına bakılırsa, Ted ve Josh kahraman ilan edilmişlerdi ve Vicki rahatlamıştı.

"Haydi, yemek yiyelim," dedi Vicki.

Herkes, örtünün üzerindeki ya da iskemlelerdeki yerlerini aldı ve kutulardaki yemeklere daldı. Ted, Josh'a, üniversiteyi bitirdiği yaz Newport'dan Bermuda'ya kadar kullandığı tekneyle ilgili bir hikâye anlattı. Brenda, Blaine'i ıstakoz yemesi için kandırmaya çalıştı.

"Bak, Josh yiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Blaine bir, iki saniye bunun üstünde düşündükten sonra burnunu kaldırdı. Vicki'nin kucağına atladı ve ağırlığıyla kadıncağızı neredeyse yıkıyordu. Vicki'nin nefesi kesildi; Ted konuşmayı bıraktı ve ona baktı.

"İyiyim," dedi Vicki.

Blaine, Vicki'nin ekmeğini ve mısırını yedi. Porter hâlâ arabanın arka koltuğunda uyuyordu ve Vicki, Melanie'den gidip ona bakmasını isteyecekti; ama Melanie'ye baktığında, onun gözlerinin bir şeye odaklandığını... Vicki, onun bakışlarını takip etti ve kendi kendine inledi. Melanie'nin gözleri, sadece tek bir anlama gelebilecek bir şekilde Josh'a odaklanmıştı. *Onu yargılama,* diye düşündü Vicki. Her şeyden önce kendisi, kemoterapiden kaçmış bir kadındı. Yine de, Vicki bunu kendi kafasında kurduğunu düşündü; öyle olmasa bile, Melanie, Josh'a karşı özel bir beğeni besliyor olsa bile, bunun kısa süreli bir şey olduğunu umdu. Vicki fikrini değiştirdiğinde, bütün bunlar sona ermiş olacaktı.

"Brenda?" dedi Vicki. "Bebeği kontrol eder misin?"

Brenda ayağa kalktı. Melanie yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Josh'a bakmayı sürdürüyordu. Muhtemelen, Ted'in Outer Banks'teki tekne gezisiyle ilgili hikâyeyi dinliyordu; ama Vicki bundan şüpheliydi.

"Josh?" dedi Vicki. "Ateş yakmak için bir çukur kazabilir misin?"

"Ben de yardım edeceğim!" dedi Blaine.

"Ben de," dedi Melanie.

"Sen yapma, Mel," dedi Vicki. "Sen dinlen."

"Odunumuz var mı?" diye sordu Josh.

"Evet," dedi Melanie. "Brenda, Stop & Shop'dan dört tane çalmıştı."

"Onları çalmadım," dedi Brenda. "Ben bir şey çalmam. Çöpe atılmışlardı."

"Bebek nasıl?" dedi Vicki. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet, o iyi," dedi Brenda. "Hepinizin benim bir hırsız olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ben hırsız değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tezgâhı soydun," dedi Ted.

"Ted!" dedi Vicki.

Brenda, Blaine'in başının üstünden, parmağını Ted'e doğrulttu.

"Çok sevimli," dedi Ted.

"Teşekküler," dedi Brenda, Melanie'ye. "Konuyu açtığın için."

Vicki derin bir nefes aldı. Bir şeylerin patlak vermesinden şüpheleniyordu.

Melanie gözlerini devirdi ve kumu kazmakta olan Josh'ın yanında durdu. Arabanın içinden ağlama sesleri gelmeye başladı.

"Ted?" dedi Vicki. "Lütfen?..."

Ted çoktan kalkmıştı. Huysuzlanan Porter'la birlikte geri döndü. "Biberonunu bulamıyorum."

"Ama çantaya koydun, değil mi?"

"Evet," dedi Ted, kendinden emin değilmiş gibi bir tavırla.

"Ah, Ted," dedi Vicki. "Sakın bana..."

"Vicki..." dedi Brenda.

"Ne?"

"Napolyon'luk yapma."

"Ne Napolyon'luğu?"

"Patronluk taslamaya başladın. Diktatör gibi konuşuyorsun."

"Josh?" dedi Vicki. "Sana diktatörlük taslıyormuşum gibi geliyor mu?"

"Ona kuyu kazdırıyorsun," dedi Brenda.

"Bir delik," dedi Vicki. "Ateş için. Böylece lokum kızartabiliriz."

"Ben lokum istiyorum," dedi Blaine. "Annem bana, eğer sosisli sandviçimi yersem..."

"Böylece iyi vakit geçirebiliriz!" dedi Vicki. Porter'ın feryatlarının arasında kendi sesini duyabiliyordu; sesi çok yüksek ve sinirli çıkıyordu. "Maytap yakabilir ve akşamın tadını çıkarabiliriz."

"Vicki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneş, denizin üzerinde batıyordu; kocaman, altın bir damla gibiydi. Vicki kuyu kazmakta olan Josh'ın ve onun yanında duran Melanie'nın arkalarına ışık vuran görüntülerine baktı. Brenda elini kalçalarına koymuş, hırsız olmadığını söylüyor, Ted de, kimbilir nereden bulduğu biberonla Porter'a süt içirip onu kucağında sallıyordu. Hepsi, Vicki için çok tanıdıktı. Bu sahne de o kadar tanıdıktı ki, Vicki bunu sanki daha önce de yaşamıştı ve hayalinde, bu pikniğin nasıl olacağını görmüş gibiydi. Bu pikniği onun için yapıyorlardı; *onu dışarı çıkarmak için;* ama bu piknik, herkesin son arzusunu içinde barındıyordu; hepsi bunun, Vicki'nin mezara götürebileceği güzel bir anı olmasını istiyordu. Sevimsiz bir çaba olduğu halde Vicki hepsinin doğal davranarak bu güzel fantezinin devam etmesine seviniyordu.

Ama sonra, çok garip bir şey oldu. Brenda, Josh ve Ted bir anda donup kaldılar. Neden? Vicki aralarında yabancı birinin varlığını hissetti ve bu yabancı ses, onun ismini söylüyordu. *Vicki?* Bu ses meraklı ve kibardı; ama derin, otoriter bir havası vardı. Bu sesi bir yerden tanıyordu; ama nereden?

"Vicki Stowe?" diye tekrarladı ses. "Sen misin?"

Genelde, Vicki topluluk arasında tanınmaktan nefret ederdi. (Plajda Caroline Knox'la karşılaştığı o iğrenç günü düşündü.) Habersiz yakalanmaktan nefret ediyordu ve arkasında duran kişi her kimse -ki bu, bot giymiş ve elinde olta tutan bir adama benziyordu- aile pikniğini bölüyordu ve hepsinden önce, bir aile kavgasını bölüyordu. Bu adamın neler duyduğunu ve onlar hakkında neler düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

Vicki gözlerini kısarak baktı. Güneş adamın arkasından vuruyor ve başının etrafında bir huzme oluşturuyordu. "Evet," dedi Vicki.

"Ben, Mark."

"Mark?"

"Dr. Alcott," dedi adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah!" dedi Vicki. İskemlesinden fırladı. "Merhaba!" Ayağa kalktığında, onu daha net gördü. Bu, Dr. Alcott'tu; ama botları, Atlantic Cafe tişörtü ve Red Sox şapkasıyla, tanınmayacak haldeydi ve Vicki, onun ilk adının Mark olduğunu bilmesine rağmen, ona hiçbir zaman bu şekilde hitap etmemişti. Vicki, onun elini sıkıp sıkmaması gerektiğini düşünürken adam ona doğru eğildi, yanağından öptü ve Vicki, yeni erkek arkadaşı onu ailesinin önünde öpmüş gibi bir hisse kapıldı. Ted, Melanie, Brenda ve hatta Josh bir televizyon programı izler gibi onları izliyorlardı. Hiçbiri, Dr. Alcott'ın kim olduğunu bilmiyordu -Brenda bile onunla tanışmamıştı- ve Dr. Alcott, onu gammazlamak için bir anda ortaya çıkıvermişti. Ailesine, Vicki'nin kendi sağlığını sabote ettiğini, iyileşip iyileşmemenin umrunda bile olmadığını söyleyecekti. En azından, ona kemoterapiye neden gitmediğini soracak ve Vicki'nin de verecek iyi bir cevabı olmayacaktı; herkesin önünde gerçeği itiraf etmek zorunda kalacaktı. *Kaçtım.* Bunun yol açacağı muhtemel rezilliği düşünmek bile, Vicki'nin dilinin tutulmasına yeterdi.

Dr. Alcott, Ted'e doğru ilerledi ve, "Merhaba. Ben, Mark Alcott, Vicki'nin doktoruyum," dedi.

"A-ha!" dedi Ted. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben, Ted Stowe."

İki adam el sıkıştı.

Konuşmanın kontrolünü ele geçirmesi gerektiğini fark eden Vicki, hemen atıldı. "Ve bu da kardeşim, Brenda. Arkadaşım, Melanie Patchen ve ... arkadaşımız, Josh Flynn. Ve oğullarım, Blaine ile Porter."

"Güzel bir grup," dedi Dr. Alcott.

"Evet," dedi Vicki. Eşarbının kuyruklarından biriyle oynamaya başladı. Az konuş, diye düşündü. Az konuşmak onu kurtarabilirdi. "Balık mı tutuyorsunuz?"

"Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Josh bir balık yakaladı," dedi Blaine. "Büyük bir balık. Ve babam onu geri attı."

"Güzel," dedi Dr. Alcott. "Harika. Çok güzel bir gece."

"Çok güzel," dedi Vicki. "Istakoz yedik."

"Hımm," dedi Dr. Alcott. Ted'in, kuma saplanmış oltalarına göz attı. "Bunlar gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler," dedi Ted. Sırıttı. "Az sonra yeniden balık tutmayı deneyebiliriz."

Bir sessizlik oldu. Vicki panikledi. O bir savaçşı değildi; onun en iyi hastası değildi; o bir sahtekârdı! Dr. Alcot, onun blöfünü yakalamak için, adanın en ucuna kadar onu izlemişti. "Tamam, güzel," dedi Vicki. "Sizi balık tutmaktan alıkoymayalım." Güven veren birilerine bakmak için etrafını taradı ve Melanie'yle göz göze geldi. "Dr. Alcott balık tutmayı çok seviyor."

Melanie gözlerini kocaman açtı ve ilgiyle başını salladı.

"Tamam," dedi Dr. Alcott. Derin bir nefes aldı; başka bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu. *Hayır,* diye düşündü Vicki. Dr. Alcott, ona nazikçe gülümsedi ve Vicki onun, kemoterapiden kaçtığını *bilmediğini* anladı. Bilmiyordu ya da hatırlamıyordu... ya da umursamamış mıydı? "Seni gördüğüme sevindim. Sizinle tanışmak bir zevkti."

"Sizinle de öyle," dedi Ted, Dr. Alcott'ın elini tekrar sıkarak.

"Hoşça kalın," dedi Vicki. Tekrar iskemlesine oturdu. Dr. Alcott plajın aşağısına doğru yürürken uzun zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Rahatlamış olması gerektiğini biliyordu; ama bunun yerine, kendini görünmezmiş gibi hissediyordu. Yaşıyordu, bu insanların arasındaydı; ama çoktan unutulmuştu.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh, Shell Sokağı'na döndüklerinde, hemen evine dönebileceğini düşünmüştü; ama her şeyin arabadan indirilmesi gerekiyordu -soğutucu, iskemleler, çöp torbası, uyuyan çocuklar -ve Josh yardım etmeyi teklif etti. Eşyaları taşımak çok kolay oldu; özellikle de Ted Stowe birer şişe biranın yardımını almakta ısrar ettikten sonra. (Josh'ın bu gece içtiği altıncı ya da yedinci biraydı.) Piknik, çok başarılı geçmişti; ya da neredeyse öyleydi: Balık tutmuşlar, günbatımını seyretmişler ve sonra ateş yakıp Blaine'e maytaplar vermişlerdi. Melanie hava kararduğında denize girerek büyük bir iş yapmıştı. Arabada mayosunu giymiş ve onun boğulacağına kesin gözüyle bakan Vicki, Ted ve Brenda'nın bütün itirazlarına rağmen suya atlamıştı. Yalnızca otuz saniye suda kaldıktan sonra, üstünden sular damlayarak ve titreyerek geri dönmüştü. Josh, ona bir havlu uzatmış ve kendini onun vücuduna, göğüslerine, bikinisinin açıkta bıraktığı yerlere, hâlâ dümdüz olan karnına ve yüzünü çevreleyen koyu bukleli saçlarına bakarken bulmuştu. Melanie'ye bu şekilde bakması, içtiği biraların sonucuydu. Josh'ın daha sonradan anladığı gibi, sorun, Melanie'nin bu bakışları fark etmesi ve işleri daha da ilerletmesi gerektiğini düşünmesiydi.

Bu işleri ilerletme, piknikten artanlar taşındıktan, Stowelar ve Brenda iyi geceler diledikten ve Josh. "*Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Ted. Pazartesi görüşürüz, patron,*" dedikten sonra oldu. Josh bahçedeki taşlıkta yürürken tökezledi. Altı, yedi şişe birayla araba kullanmaması gerektiğini düşündü; çünkü polisler Milestone Yolu'nda oturup kendisi gibi alkollü gençleri yakalamaya bayılıyorlardı. Böylece Josh birkaç dakika cipin içinde oturdu; doktorun gelişinden sonra gecenin havasının değişip değişmediğini düşünerek, torpido gözünde Altoid kutusunu aramaya başladı. Çünkü Dr. Yüzsüz gittikten sonra, Vicki sesini bile çıkarmadan iskemlesine gömülmüş ve herkesi de sessizliğe boğmuştu. Doktorun geldiği ana kadar her şey çok iyi gidiyor-

BELONGS TO KAKNUS TEAM

du; ama onun gelişi sanki her şeye gölge düşürmüş ve herkese Vicki'nin hasta olduğunu hatırlatmıştı. Her nedense, Josh yine, ailesiyle plajda geçirdiği pazar günlerini düşündü. Eğer yarın Eel Point'e giderse, orada çocuklarıyla birlikte eğlenen başka aileler görecekti. Josh'ın ailesinin arkadaş grubu, annesinin ölümünden hemen sonra dağılmıştı. Muhtemelen bu durumun sebebi, Janey Flynn'in intiharı değildi; çocuklar o zamana dek daha da büyümüşler ve sörf yapılan büyük plajlara gitmek istemeye başlamışlardı. Ama hiç şüphe yok ki, bu durum, büyük bir eksiklik yaratmış, bir devrin kapanışı gibi olmuştu.

Kış gelmeden, bu günlerin tadını çıkarmalıyız, derdi annesi.

Bu pazar günleri artık bitmiş ve geride kalmıştı; bu yüzden, artık Josh için, kaybettiği annesine olan sevgisi gibi, tarif edilemez bir değere sahiptiler. Josh bunu o kadar derinden hissetmiş ve o kadar çok içki içmişti ki, dokunsalar ağlayacakmış gibi hissediyordu. Ama birden, biri cipin camını tıklatarak Josh'ı korkuttu. Josh bir kadın gibi ciyaklayıp elini kalbinin üzerine koydu.

Gelen, Melanie'ydi.

Josh pencereyi indirdi ve, "Tanrım, beni korkudan öldürüyordun," dedi.

Melanie özür dilemedi ya da onun burada hâlâ ne yaptığını sormadı. "Biraz yürümek ister misin?" diye sordu.

"Yürümek mi?" dedi Josh sanki Melanie az önce uzaya yolculuk yapmayı teklif etmiş gibi. Saat o kadar da geç değildi; belki yirmi ikiydi; ama Josh o kadar sarhoştu ki, bırakın eve gitmeyi, sokağın sonuna kadar bile araba kullanamazdı. Yürüyüş yapmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

Josh eve baktı. Işıklar yanmıyordu ve kapı da sıkı sıkı kapalıydı.

"Hepsi yattı," dedi Melanie.

Josh, onun sesinde bir komplo hissetti. Eğer onun teklifini kabul edecek olursa hazır olmadığını hissettiği büyük bir maceraya adım atacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Melanie, ondan on yaş büyüktü; *evliydi;* hamileydi; ama bu tehlikeli anları yaşamak, Josh'ın tüylerini diken diken ediyordu. *Dinle. Gözlemle. Özümse.* Josh, bu anın, yaz hikâyesinin bir parçası olduğunu hissetti. Melanie ile yürüyüşe çıkmalıydı. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve bunun nasılsa öyle de böyle olacağını bildiği için, Melanie'nin elini tuttu ve birlikte Shell Sokağı'ndan aşağı yürümeye başladılar.



Melanie, Josh'ın ikinci seçeneğiydi. Melanie ve Josh, Sconset'in boş sokaklarında, gül bahçeleriyle çevrelenmiş eski evlerin etrafında avare avare dolaşırken -evlerin çoğu karanlıktı; ama bazılarının tek tük ışıkları yanmaya devam ediyordu- Melanie bir gerçeğin farkındaydı: Brenda, Josh'ın ilk tercihiydi. Ve şimdi, Josh'la el ele olmasının tek sebebi, Brenda'nın eski öğrencisi John Walsh'a olan anlaşılması güç tutkusuydu. Josh'la el ele olmak! Çocukların bakıcısı! Bu durum çok komik, çok tuhaf ve gerçek olduğuna inanılması imkânsız bir durumdu; ama tam da Melanie'nin istediği şeydi. Bu, gerçekleşeceğine kendini inandırmadığı; ama gizlice hayalini kurduğu şeydi. Ama işte orada, el elelerdi. Josh nereye gittiklerini biliyor gibiydi. Tenis kulübünü geride bırakarak Melanie'yi budanmış çalılıklara açılan kemerli bir girişten geçirdi. Birden, bir... kilisenin önüne geldiler. Sconset Kilisesi; tahta kiremitli, Victorian tarzı, beyaz süslü ve tek bir çan kulesi bulunan bir kilise.

"Arkada bir bahçe var," dedi Josh. "Orada bir bank var. Biraz oturabiliriz."

"Tamam," dedi Melanie. Bu dünyadaki en sevimli kiliseydi; masal kitaplarından fırlamış gibiydi; ama Melanie yine de bir an tereddüt etti. Kiliseler nikâh demekti; nikâhlar evlilik demekti ve evlilik de, Melanie'nin Peter'ı düşünmesine neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie, Josh'a evliliği hakkında ufak tefek şeyler anlatırken kilisenin bahçesinde oturuyorlardı ve Josh kolunu Melanie'nin beline dolamıştı.

Melanie'nin anlatmayı seçtiği konu, Peter'ın ofisindekilerin, geçen aralık ayında düzenlediği Noel partisiydi. Şehrin içinde, Elizabeth Sokağı'nın sonundaki Public adlı restoranda düzenlenmişti bu parti. Public, hem çok gözde hem de çok "hoş" bir yerdi; hatta o kadar "hoş"tu ki, tatil için restoranı süslememişlerdi bile.

Noel partisi için fazla garip bir yer, diye mırıldanmıştı Melanie, Peter'a, kürk etolünü 1.80'lik bir hostes kıza uzatırken.

Yine başlama, demişti Peter. *İyi vakit geçirmeye çalışmayı tercih ederim.*

"Peter, kendimi cadolozun teki gibi hissetmemi sağlamakta gerçekten başarılıydı," dedi Melanie, Josh'a. Eğer birazcık dikkatli olsaydı, sonraki beş ayı çabalayıp durarak geçirip, ardından kazayla hamile kalmak yerine, evliliğinin yavaş yavaş ölmekte olduğunu o partide çoktan fark etmiş olacağını biliyordu. Partiden bir gün önce âdet görmüştü; bu da beşinci tüpbebek denemesinin başarısızlıkla sonuçlanacağının habercisiydi ve vücudunun karnesine eklenmiş bir başka sıfır demekti. Peter'ın ofisinde çalışan herkes, ikisinin çocuk sahibi olmak için çabalayıp durduklarını biliyordu; bu yüzden Melanie partinin sorgulayıcı bakışlar ve dolaylı sorularla geçmesini bekliyordu. Orada olmak istemiyordu ve Peter da bunu çok iyi biliyordu. Melanie doğruca uzun bara gitti; kendisi için iki kadeh şampanya ve Peter için de bir Stoli tonik ısmarladı. Kadehlerden birini bir dikişte bitirip kalabalık arasında Peter'ı görmeye çalıştı. Peter'ın patronunun karısıyla bir süre ayaküstü sohbet ettikten sonra, salonun diğer ucundan el sallamakta olan Vicki'yi gördü. Vicki vücudunu sıkıca saran kırmızı bir elbise giymiş; sallantılı, altın küpeler takmış ve saçını topuz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmıştı. Kanser olmadan önce çok güzel bir kadındı; çok güzel, çok iyi kalpli bir kadın ve dünyanın en iyi annesi. Melanie'nin bu partide birlikte olmaya katlanabileceği tek insan oydu. Melanie, Cynthia Brenner'dan izin isteyip Vicki'nin yanında güvenli, boş iskemleye geçişini hatırladı.

Melanie, Vicki'ye başarısızlıkla sonuçlanan beşinci denemeden bahsetti. "Kendi vücudum bana ihanet etti," dedi ve sonra ağlamaya başladı.

Vicki, onu, kadife bir divanın üzerine oturtup içkilerini bitirdikleri bayanlar tuvaletine götürdü. Geri döndüklerinde Peter ile karşılaştılar. Acil çıkışın yanında durmuş -Melanie acil çıkış kapısının kırmızı ışığının onun yüzüne vuruşunu hatırladı- Frances Digitt ile konuşuyordu. Frances Digitt işe giderken giydiği kıyafetlerden birini giymişti; koyu renk bir ceket, kısa bir etek ve üstüne de koyun postundan bir yelek. *Field & Stream* Şirketi'nin yöneticilerinden birine benziyordu.

Melanie, Peter ve Frances'i birlikte gördüğünde hiçbir şey düşünmemişti. Frances Digitt'in en son tüpbebek denemesiyle ilgili sorularına nasıl cevap vereceğiyle daha çok ilgileniyordu. Frances, Patchenların çocuk sahibi olmalarıyla yakından ilgileniyordu; California'daki kız kardeşi Jojo da aynen böyle bir şey yaşıyordu ya da bu sadece Frances'in uydurmasıydı. Ayrıca, Vicki'yle birlikte bayanlar tuvaletinden çıkarken yakalanmak Melanie'yi utandırmıştı. Bu, Peter'ın onu ofis partilerinden sonra eleştirdiği antisosyal davranışlardan biriydi: *Vicki ve sen, sanki lisedeymişsiniz gibi, kızlar tuvaletine tıkılıp kalıyorsunuz.*

"Eğer daha dikkatli olsaydım..." dedi Melanie, Josh'a. "Burnumun dibinde olan biteni görseydim..."

"Onunla bir ilişkisi mi vardı?" diye sordu Josh.

"Ah, evet," dedi Melanie. "Vardı ve hâlâ da var."

"Hâlâ mı? Hamile oluşuna..."

"Hamile olduğumu bilmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Bilmiyor mu?*"

"*Hayır.*"

"Ona bunu nasıl söylemezsin?"

"Uff. Çünkü bilmeyi hak etmiyor."

Josh, Melanie'ye sıkı sıkı sarıldı. Bu, tam da Melanie'nin istediği şeydi; genç ve yakışıklı bir erkek tarafından avutulmak. Onun yüzüne bakmak için döndü. Josh çok ciddi görünüyordu.

"Ne?" dedi Melanie.

"Bu çok garip," dedi Josh. "Neden bunun ne kadar garip olduğunu kabul etmiyoruz?"

"Neden garip olsun ki?" dedi Melanie. Neden garip olduğunu biliyordu; ama bunu Josh'dan duymak istiyordu.

"Sen evlisin," dedi Josh. "Hamilesin. Ben senin hamile olduğunu biliyorum; ama kocanın bundan haberi bile yok."

"Peter için endişelenmene gerek yok," dedi Melanie.

"Ben, Peter için endişelenmiyorum," dedi Josh. "Herkesin ne düşüneceği konusunda endişeleniyorum. Vicki. Ted."

"Hiçbir şey düşünmeyecekler," dedi Melanie. "Çünkü bilmeyecekler."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ah," dedi Josh. "Tamam." Bir oh çekti ve bir parça olsun rahatlamıştı. Kısmen sarhoştu. Bu gece olanlar, bu gecede kalacak ve her şeyin sonu olacak. *Tamam mı,* diye Melanie kendine sordu. Tamam. Josh'u öptü; onu hazırlıksız yakalamıştı. Hem planları arasında öpüşmek yoksa, kilisenin bahçesindeki bankta oturup da ne yapacaklardı? Melanie'nin kullanmak istediği bir araba gibi bir şey olduğunu fark etmesi, Josh'ın bir, iki saniyesini aldı. Melanie'nin küçük, masum bir öpücük olarak devam et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mesini istediği öpüşme, daha hızlı ve ciddi bir şekil aldı. Josh ellerini Melanie'nin sırtından aşağı ve oradan da tişörtünün içine kaydırdı. On yıldır Peter'dan başka hiçbir erkeği öpmemiş olan Melanie bu sarhoşluğun, kocasının da Frances Digitt'le birlikte olduğu zaman yaşadığı bir şey olup olmadığını düşünmeden edemedi.

Josh'ın gençliği her yönden belli oluyordu. Güçlü, heyecanlı ve ateşliydi. Peter'la olan fiziksel temaslar, artık bir iş, bir görev halini almıştı; Peter bundan şikâyet ediyor ve Melanie de onun gibi hissediyordu. Josh, onun yumuşak göğüslerini avuçladı; kulak memesini emdi ve kulağına şöyle fısıldadı: "Tanrım, inanılmazsın." *İnanılmaz mı,* diye düşündü Melanie. *Ben mi?*

Ama Josh ellerini onun karnına kaydırdığında, elini yakmaktan korkuyormuş gibi aniden geri çekildi. Melanie, onun ellerini alıp karnına koymaya çalıştı; ama Josh direndi.

"Sorun yok," dedi Melanie.

"Yok mu?" dedi Josh. Melanie'nin, ellerini karnına bastırmasına izin verdi; ama Melanie, onda hâlâ bir isteksizlik seziyordu. Ne yapıyordu? Sarhoş bir üniversite öğrencisini, içinde tomurcuklanan hayatı onaylamaya mı zorluyordu?

"Rahat ol," dedi Melanie. "Sorun yok." Her şeyi akışına bırakması gerektiğini fark etti. Onun, istediği yerlere ulaşmasına izin ver ve rahat olmadığı bölgeleri yok say. Ama daha ileri gitmek istiyorlarsa, Melanie, Josh'ın onu olduğu gibi kabul etmesini istiyordu. Otuz bir yaşında. Hamile.

Bir an için Melanie, Josh'ın bunu kaldırabilecek kadar olgun olmadığını, belki de onun gibi duygusal ve fiziksel yüklerin altında kalmış bir kadınla baş edemeyeceğini düşündü. Bir sebepten dolayı, Josh'ın ikinci tercihiydi. Sadece güzel değil; aynı zamanda hiçbir engeli olmayan Bren-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'yı seçtiği için Josh'ı nasıl suçlayabilirdi ki? Bir kutlamada ya da barda tanıştığı, kendisiyle yaşıt, basit kızları tercih ettiği için onu nasıl suçlayabilirdi?

Uzun bir süre bu halde kalmış gibilerdi -Melanie ve Josh el ele, Melanie'nin içinde yeşeren hayatı hissederken- en azından, Melanie'nin güvensizlik ve şüphe duymasına, hata yaptığını düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Josh'ın elini bıraktı; daha doğrusu itti. Kendini çok aptal hissediyordu. Onu zorlamakla hata yapmıştı. Kendi budalaca duygularını açığa vurarak yanlış yapmıştı.

Josh ondan ayrıldı. Melanie, onun, özgür bırakıldığı için rahatlamış gibi derin bir nefes aldığını duydu. Ama Josh'ın bir sonraki hareketi, son derece beklenmedikti ve Melanie'nin nefesini kesti. Melanie'nin tişörtünü sıyırdı ve başını eğdi. Yüzünü Melanie'nin karnına bastırdı ve sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi karnını öptü.



Uyku.

Vicki bir not yazdı. *Sankaty Feneri'ne yürüyüşe gittim.* Uyuyamamıştı; daha doğrusu, plaj pikniğinden döndükten sonra, nehrin dibine batan bir taş gibi uykuya dalmış ve bir sarsıntıyla uyanmıştı. Ted'in kolunu kaldırdı ve saatine baktı. Gece yarısı bir. Vicki'nin başı ağrıyordu; ama cin gibiydi. Oda karanlıktı ve ev, Ted'in horlaması dışında, sessizdi. Diğer yana döndü; gözü, mankenin başına, peruğa, *Daphne*'nin iğrenç suratına takıldı ve bu onu bir an için korkuttu. Yataktan kalktı ve mankenin başını alıp dolabın en gerisine koydu. Sabah olduğunda, onu çöpe atacaktı.

Çocuklar, yerdeki yatakta uyuyorlardı. Sırtüstü yatmışlar ve kafa kafaya vermişlerdi. Blaine bir elini koruyucu bir şekilde Porter'ın göğsünün üzerine atmıştı. Üzerlerinde, Blaine'in ayak bileklerine dek inmiş olan, ince bir çarşaf vardı. Vicki yatağın ayakucunda durdu ve onları seyretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hava çok sıcak olduğu için, Blaine kısa bir pijama altı giymişti. Porter ise sadece bebek beziyle uyuyordu. Vücutları çok biçimliydi; Blaine yağsız ve kaslıydı; Porter ise, bebek yağlarının verdiği bir tombulluğa sahipti ve tenleri süt beyazıydı. Vicki, Porter'ın bacağındaki zehirli sarmaşık izini ve Blaine'in kolundaki sinek ısırığını rahatlıkla görebiliyordu. Koyu kirpikleri, yanaklarını gölgeliyordu ve Blaine'in gözkapakları oynuyordu. Rüyasında ne gördüğünü merak etti.

Vicki dünyada, çocuklarının uyurkenki görüntüsünden daha güzel bir görüntü olamayacağına karar verdi. Çocuklarını o kadar çok seviyordu ki, bu sevginin içinden taşacağını düşündü. *Benim çocuklarım,* diye düşündü. Onların vücutları, Vicki'nin kendi vücudundan çıkmıştı; onun birer parçasıydılar ve şimdi, o ölürken onlar yaşayacaklardı.

Vicki anneliğe çok hazırlıksız adım atmıştı. Hemşire, Blaine'i emzirmesi için onu ilk kez yanına getirdiğinde, Vicki çok şaşkındı. Geçen dört buçuk yıl içinde, gerçeği anlamıştı. *Bu çocuk benim sorumluluğum altında. O benim. Hayatım boyunca.*

Anne olmak, bir insanın yaşayabileceği en güzel ve aynı zamanda en ıstırap verici deneyimdi. Bebeği emzirmek katı yiyecekler yedirmek, uyutmak, ısırıklar, ağlamalar, emeklemeler, gözünü bir saniye bile ondan ayıramamak, klozetin içine atılmış bütün bir tuvalet kâğıdı, ilk adımlar, düşüşler, acil servise koşturmalar, "Dikiş atılacak mı"lar, bebeğin boğazına kaçan ve neredeyse boğulmasına yol açan Cheerios'lar, sütten kesmeler, biberonlar, emzikler, ilk oyunlar, ilk sözcük "Dada" (*Dada?*), ikinci sözcük (benim), kulak ağrıları, bez değiştirme... Bu, her gün sürüp giden bir tempoydu; Vicki'nin ellerini, gözlerini ve zihnini meşgul ediyordu. Mezar Hısızlarının İstilası. Eskiden nasıl biriydi? Vicki bunu hatırlayamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki, Blaine'in zihnini, Porter'ın da kalbini doldurmak için doğduklarını düşünürdü. Blaine çok yetenekli, çok zeki ve çok bağımsızdı. Vicki'nin teşhisi konmadan önce, kendi kendine okumayı öğrenmişti; bütün eyaletleri ve eyaletlerin başkentlerini biliyordu (Frankfurt, Kentucky); geceleri ortaya çıkan bütün hayvanların listesini yapmıştı (yarasa, rakun). Blaine'le geçen günler, uzun diyaloglarla doluydu: *Bana bak, bana bak, bana bak, anne, anne, anne. Kızma birader, oynar mısın? Yap boz yapar mısın? Resim yapabilir miyiz? Hamur yapalım mı? Sayıları ve harfleri çalışalım mı? Saat kaç? Yarın günlerden ne? Leo ne zaman gelebilir? Nantucket'a gitmemize kaç gün kaldı? Babam ne zaman eve geliyor? Porter'ın doğum gününe kaç gün kaldı? Doğum günüme kaç gün kaldı?* Blaine için günün en güzel zamanları, hikâye okunduğu zamanlardı; ama o, Vicki'nin okuduğu hikâyelerden çok, aklında olan hikâyeleri sevdiğini söylüyordu. Doğduğu geceyle ilgili hikâyeye bayılıyordu (Vicki'nin suyu aniden geliyor, çocuklar doğmadan önce oturdukları dairedeki Ralph Lauren koltuğu mahvediyordu), Porter'ın doğduğu geceyle ilgili hikâyeyi seviyordu (New Canaan'daki akşam yemeğinden dönerken Yukon'da Vicki'nin suyu geliyor, Ted arabayı uçar gibi Fairfield Hastanesi'ne sürüyor ve Ted, bebek bakıcısını gece yarısından önce almak için eve gittiği zaman Vicki doğum yapıyordu). Ama Blaine'in en sevdiği hikâye, Brenda Teyze'si yeni doğduğunda, Vicki'nin Brenda Teyze'nin burnuna yumruk attığı ve burnunu kanattığı, Vicki'nin, annesinin tepkisinden korkarak kendini banyoya kitlediği ve onu banyodan çıkarmak için itfaiyecilerin geldiği hikâyeydi. Vicki, Blaine'in uyuyuşunu seyrederken uzun zamandır ona gerçek hikâyeler anlatmadığını fark etti ve daha da kötüsü, Blaine de gerçek hikâyeler anlatmasını istemiyordu artık. Belki bir gün ona, nasıl akciğer kanseri olduğunu ve Nantucket'a geldikten sonra nasıl iyileştiğini anlatırdı.

Blaine ne rüya görüyordu? Yan tekerlekleri olmayan bir bisiklet, bir trotonet, bir kay kay, balonlu çiklet, bir su tabancası ya da bir evcil hay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

van mı? Bunlar, onun en çok istediği şeylerdi ve Vicki'nin bunlar için birer zaman belirlemesini istiyordu. Altı yaşıma geldiğimde hamster alabilir miyim? On yaşıma geldiğimde kay kay alabilir miyim? Blaine büyümek, yaşlanmak istiyordu; Josh geldiğinden beri bu daha da belirginlemişti ve şimdi, açıkça Josh gibi olmak istiyordu. Yirmi iki yaşına gelmek, bir cip ve cep telefonu sahibi olmak istiyordu. Vicki devamlı ona, gençliğe adım attığı gün, annesinin kırılacağını söylüyordu; ama şimdi, Blaine'in on üç yaşına geldiğini görene dek yaşayabilirse, kendini dünyanın en şanslı kadını sayacağını düşünüyordu.

Ertesi sabah uyandığında, Vicki, Blaine'i, yatağının başında sessizce dururken buldu. Blaine'e gülümsedi ve, "Merhaba," diye fısıldadı. Blaine önce gözünün kenarını, sonra kalbini ve sonrada Vicki'yi işaret etti. Vicki, ağlamamak için kendini zor tutarak, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Ve bir de Porter vardı; bebek Porter. Vicki, onu çok özlemişti. Porter sütten kesilmişti ve sanki, bir anda büyümüş de üniversiteye gitmeye başlamış gibi geliyordu. Josh'dan, Brenda'dan ve Ted'den biberon alıyordu ve Vicki'ye kalan, yalnızca, akşamüstlerinde iki ya da üç saat boyunca kollarında Porter'la uyuyabilmekti. Porter uyurken tatlı tatlı mırıldanıyor, uyandığında ise bir şeyler geveleyerek sanki bu onun işiymiş gibi, bir yandan da emziğini emiyordu. Vücudu tombuldu; gülümsediğinde yanağında minik bir gamze oluşuyordu... Şu anda neredeyse tamamen keldi ve yalnızca iki dişi vardı; doğrusunu söylemek gerekirse, yaşlı bir adama benziyordu, ama o kadar tatlıydı ki, o sevimli gülümsemesiyle, herkese kendini sevdirebilirdi. *Sakın büyüme,* diye düşündü Vicki. *Ben senin büyümenin tadını çıkarabilecek kadar sağlıklı olana kadar, bebek olarak kal.* Ama Porter, ağabeyinin yolundan gidiyordu. Asla ondan geri kalamazdı! Blaine'in büyürken atladığı bütün kilometre taşlarını erkenden ve kolay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıkla atlıyordu. Liv Teyze'nin korkunç mobilyalarına tutunarak etrafta dolanmaya başlamıştı bile. Çok yakında, yürümeye başlayacaktı. Vicki'nin bebeği, gitmiş olacaktı.



Blaine uykusunda döndü, ürkmüş bir at gibi homurtular çıkardı ve gözlerini açtı. Vicki'ye baktı. Vicki nefesini tuttu; istediği en son şey Blaine'in uyanması ve kardeşini de uyandırmasıydı. Blaine gözlerini yeniden kapadı. Vicki tuttuğu nefesini bıraktı. Bu bile ona acı vermişti. *Sizi seviyorum,* diye düşündü Vicki. *İkiniz de, kalbimin sahiplerisiniz.*

Parmaklarının ucunda yürüyerek odadan çıktı. Sessizlik ve karanlık. Banço saati tıklıyordu. Brenda'nın kapısı kapalıydı ve Melanie'ninki de bir, iki santim aralıktı. Vicki arka bahçeye çıktı. Gece yarısı gökyüzü harika görünüyordu. Vicki böyle geceleri uyuyarak harcayan insanlara inanamadı. Mutfağa dönüp notunu yazdı ve evden çıktı.

Sankaty Feneri'ne yürüyüşe gittim. Bir spor şort ve Duke tişörtünden bozma pijaması, terlikler, kafasındaki bandanasıyla dışarı çıkt. Bunun, önceki sabah Old Mill'e yaptığına benzer, bir başka delice kaçamak olduğunu fark etti. Shell Sokağı'ndan aşağı doğru yürürken kendini bir hırsız gibi hissetti. Diğer bütün evler karanlıktı. Havada, çiçeklerle okyanus karışımı tatlı bir koku vardı ve cırcırböceklerinin sesleri duyuluyordu. Vicki yalnızca bir not bırakarak evden çıkmıştı. Josh'ın annesinin, hiçbir açıklama yapmadan kendini astığını düşünerek ürperdi.

Sankaty Feneri'ne zar zor vardı. Öksürmeye ve hırıltılar çıkarmaya başlamıştı; bacakları acıyordu ve başı zonkluyordu. Alnına dokundu; kuru ve sıcaktı. Ama yine de, kendisiyle gurur duydu. Neredeyse iki kilometre yürümüştü; bir tepeye tırmanmıştı ve şimdi de burada, gecenin bir yarısında, devasa nane dalının dibinde duruyordu. Bir yanında, golf kulübünün yemyeşil sahaları uzanıyor, diğer yanında ise kocaman bir uçurum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Vicki uçurumun kenarına cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Okyanus ve muhteşem gökyüzü, önünde birleşiyordu. Yıldızlar, gezegenler, galaksiler, insanların hiçbir zaman ulaşamayacakları kadar uzakta olan yerler. Evren sonsuzdu. Gerçekten korkutucu ve anlaşılmazdı; Vicki, çocukluğundan beri evrenin, Tanrı'nın elinde tuttuğu bir kutu olduğunu düşünürdü. Zaman, sonsuza kadar akıp gidecek, diye düşündü. Ama o ölecekti.

Eğer her zaman, şu anda olduğu kadar yalnız olsaydı, hayatında hiç kimse olmasaydı -kocası, çocukları, kız kardeşi, ailesi, en iyi arkadaşı olmasaydı- hayatının nasıl olabileceğini düşündü. Ya kimsesiz, yersiz yurtsuz biri olsaydı? Ya bir adada olsaydı? Bu, ölümü kolaylaştırır mıydı? Açıkçası Vicki ölmekten ve insanları geride bırakmaktan daha büyük bir yalnızlık düşünemiyordu. Ölmek, bir insanın kendi başına yapacağı bir şeydi. İnsanlar, birbirlerine ne şekilde ve ne derece bağlı olurlarsa olsunlar, ölümü tek başlarına yaşarlardı.

Karanlığı bir ses yırttı. "Vicki!"

Vicki arkasını döndü. Ted oflaya puflaya, tepenin yukarısına, ona doğru yürüyordu. Evden gizlice kaçtığı için onu azarlamaya gelen babası olabilirdi. Ama Ted yaklaştıkça, Vicki, onun yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. Onun için endişelenmişti ve öyle olmalıydı da. Burada ne arıyordu?

"Vick," dedi Ted. "İyi misin?"

"Öleceğim," diye fısıldadı Vicki.

Ted, "Şşşş," dedi; Blaine bebekken onu susturmak için çıkardığı ses. Kollarını Vicki'ye doladı. Vicki'nin sadece ciğerleri değil, bütün vücudu ateş gibi yanıyordu. Bu, hastalığının ve kanserli hücrelerinin getirdiği bir ateşti. Onun içinden çıkarılamayacak bir şeydi Vicki hastalığın ta kendisiydi. Hayatında ilk kez Ted'in kollarındayken titriyordu. Uçurumun aşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğısındaki okyanus üzerinden esen rüzgâr onu donduruyordu. Dişleri birbirine vuruyordu. Ted'in kolları, onun gördüğü en güçlü kollardı. Ted'in kokusunu ve sıcaklığını içine çekerek yanağını onun tişörtüne dayadı. Bu, onun kocasıydı; onu tanıyordu; ama yine de o, Vicki'ye çok uzaktı.

"Bunu hissedebiliyorum," dedi Vicki. "Gidiyorum."

"Vicki," dedi Ted. Kollarını daha da sıkı sardı ve bu Vicki'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı; ama sonra, Ted de yavaş yavaş titremeye başladı.

"Çocuklara bakmak için uyandım," dedi Vicki. "Onları uyurken seyretmek istedim sadece."

"Uyumalısın," dedi Ted. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kendini umursamaz ve sorumsuz hissediyordu. "Sen ne yapıyorsun? Ya çocuklar?..."

"Gittiğini fark ettiğimde Brenda'yı uyandırdım," dedi Ted. "Ben, seni geri getirene kadar bizim odada kalacağını söyledi."

Bir kaçak gibiyim, diye düşündü Vicki. Ama kaçamıyor, saklanamıyordu. Bunu ne zaman anlayacaktı?

Ted, onu omuzlarından tutup kendisine bakmaya zorladı. Ted'in yüzünden süzülen gözyaşları parlıyordu. Vicki'nin kocası güçlü, erkeksi ve mücadeleciydi; ama gözyaşları durmadan akıyor ve sesi titriyordu. "İyileşmelisin, Vick. Sensiz yaşayamam. Beni duyuyor musun? Seni o kadar çok seviyorum ki, sevgin bana yaşama gücü veriyor, beni daha da ileri götürüyor. *İyileşmek zorundasın, Vick.*"

Vick, Ted'i bu halde en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Belki ona evlenme teklif ettiği gündü; belki de Blaine'in doğduğu gün. Vicki ona, *evet, tamam, senin için ve çocuklar için savaşacağım,* demek istedi. Bu, filmlerde her şeyin dönüm noktasına geldiği sahneleri andırıyordu. İkisi, uçurumun kenarında, gece yarısı, yıldızların altında, denizfene-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinin yanında duruyorlardı. Bir şeyler değişecekti; Vicki iyileşecekti. Ancak Vicki sözlere inanmazdı; sözlerin yanlış olduğunu düşünürdü; bu yüzden de hiçbir şey söylemedi. Başını, yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru kaldırdı. Asıl sorunun her şeye sahip olmak olduğunu düşündü; çünkü sonunda her şeyi kaybedecekti.

"Geri dönemeyeceğim," diye itirafta bulundu Ted'e. "Ev çok uzak. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Biliyorum," dedi Ted. "Bu yüzden seni almaya geldim."

Neredeyse bir aydır sevişmemişlerdi ve Ted bu süre içinde, ona şu ankinden daha şefkatli dokunmamıştı. Vicki'yi kucağına aldı ve eve taşıdı.



Brenda'nın telefonu çaldı. Senaryosunun otuzuncu sayfasına gelmişti ve sözcükler beyninden hızla akarken onları kâğıda dökmeye devam ediyordu. Telefonunun ekranında ne yazdığını kontrol bile edemeyecek kadar meşguldü. Zaten, arayan ya Brian Delaney olurdu ya da annesi. Telefon sustu. Brenda hastanenin bir yerinde, asansörün indiğini belirten "ding" sesini ve ardından da ESPN spor kanalındaki spikerin sesini duydu.

Vicki kapalı kapılar ardında Dr. Alcott'la görüşüyordu. Vicki'nin akyuvar sayısı hızla düşmüştü ve ateşi neredeyse kırk dereceye çıkmıştı. Dr. Alcott akyuvar sayısı yükselene ve ateş düşene dek kemoterapiyi ertelemek istiyordu. Brenda eğer gerçekten dua etmesi gereken bir gün varsa, o günün bu gün olduğunu biliyordu; ama diğer yandan, senaryosunu en rahat yazdığı yer de, onkoloji ünitesinin bekleme salonuydu. Bu, tam bir akıl oyunuydu! Her sabah, çalışmak için iki saatliğine plaja gidiyor; ama tıkanıp kalıyor, yalnızca Walsh'ı düşünüyordu. Bir kez daha Even Keel Cafe'ye gitmeyi denemişti; ama bu daha da kötü olmuştu; birlikte kahvaltı eden, gazete okuyan, el ele tutuşan çiftlere dalıp gitmişti. Milky Way

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kahvesi çok şeker gelmişti. Brenda senaryosunu yalnızca, başka bir şey yapıyor olması gerektiği zamanlarda yazabildiğini fark etti. Dua etmek, endişelenmek gibi şeyler.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Brenda senaryosunda, Calvin Dare'in, Thomas Beech'in cenazesine katıldığı, Beech'i öldüren atın sahibi olarak tanınmamak için arkalarda gizlendiği ve orada ilk kez, Beech'in güzel nişanlısı Emily'i gördüğü sahneye gelmişti. Brenda, Dare'in siyah şapkasının kıvrımını, tıklım tıklım dolu on iki kilise sırası arasında buluşan bakışları ve Dare'in Emily ile konuşmaya karar verişini gözünde canlandırabiliyordu. Dare taziyelerini iletmek için, kilisenin merdivenlerinden Emily'e doğru yaklaşıyordu.

Thomas'ını tanıyor muydunuz, diye soruyordu Emily. *Arkadaş mısınız?*

Ve bir şans yakalamış olan Dare şöyle cevap veriyordu: *Evet, çocukluk arkadaşıydık. Onu uzun zamandır görmemiştim. Uzaktaydım.*

Uzakta mı, diye soruyordu Emily.

Yurtdışında.

Emily kaşlarını çatıyordu. Çok gençti; Beech'le çok kısa bir süredir nişanlıydı ve (Brenda'nın tezine göre) bütün şansları değerlendirmeye çalışan bir kadındı. Nişanlısının ölümüne üzülmüş; ancak uzaktan gelen bu çocukluk arkadaşından da etkilenmişti.

Öyle mi, diye soruyordu Emily neredeyse her yöne çekilebilecek bir tavırla.

Susmuş olan telefon yeniden çalmaya başladı. Bu elektronik Für Elise melodisi gerçekten korkunçtu; metal bir kutunun içine kapatılmış bir maymun gibi ses çıkarıyordu. Brenda elini çantasına daldırdı ve telefonunu çıkardı.

Annesi arıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda iç geçirdi. Kalemini bıraktı. Ellen Lyndon, Vicki'nin ateşlendiğini duyduğunda isteri nöbetlerine girmişti ve şimdi de, doktorun ne dediğini öğrenmek isteyecekti. Brenda ne olur ne olmaz diye tuvalete doğru gitti. Telefonu açtı.

"Merhaba, anne."

"O nasıl?"

"Hâlâ doktorun yanında."

"Hâlâ mı?"

"Evet."

"Peki, doktor ateşle ilgili ne söyledi?"

Brenda koridorda ilerleyerek bayanlar tuvaletine geldi. "Hiçbir fikrim yok. Hâlâ doktorla birlikte."

"Sana bir şey söylemediler mi?"

"Bana hiçbir zaman hiçbir şey söylemiyorlar. Onlar Vicki'ye söylüyor ve o da bana anlatıyor. Bu yüzden, beklememiz gerek." Brenda, sesinin duvardaki fayanslara çarpıp yankılandığı bayanlar tuvaletine girdi.

"Ne kadar süreceğini söylediler..."

"Söylemediler, anne." Brenda kendine kızdı. Telefonu açmamalıydı. Bu tarz konuşmalar ikisini de sinirlendiriyordu. "Dinle, Vicki çıktığında seni...."

"Söz mü?"

"Söz. Daha doğrusu, Vicki çıktığında, onun seni aramasını sağlayacağım; böylece her şeyi kendisinden..."

"Tamam, tatlım. Teşekkür ederim. Ben bekliyorum. Fizik tedavi randevumu iptal ettim."

"Neden?" dedi Brenda. "Dizinin iyileşmesini istiyorsun, değil mi?"

"Konsantre olamayacaktım," dedi Ellen Lyndon. "Kenneth egzersizlere her zaman tam konsantre olmamı istiyor ve bugün, onun bu isteğini yerine getiremeyecektim. Ne zaman huzursuz olduğumu çok iyi biliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Huzursuz olması gereken benim, diye düşündü Brenda. *Ama doğru olan, bunun tam tersi; çünkü ben yanlış yolu seçtim.*

"Tamam, anne," dedi Brenda. "Hoşça kal."

"Vicki çıktığında..."

"Hiç şüphen olmasın," dedi Brenda ve telefonu kapattı. Sifon sesi duyuldu ve kapılardan biri açıldı. Dışarı bir kız çıktı. Brenda mahcup mahcup gülümsedi ve, "Anneler," dedi.

Kız, onu umursamadı, ki bu daha iyiydi. Ama Brenda biraz sonra tuvaletten kendisi çıktığında, kız hâlâ orada duruyor ve aynadan onu süzüyordu.

"Hey," dedi kız. "Seni tanıyorum. Josh senin yanında çalışıyor."

Brenda, kıza daha dikkatli baktı. Tabii ya. Kızın beyaz tişörtünün içinden, göğüsleri dikleştiren sutyeni fırlamıştı ve o yüzüne de yağlı bir allık sürmüştü. Bu, danışmadaki dişi tilkiydi. Brenda, kızın yaka kartına baktı: Didi. Hah, evet.

"Evet, doğru," dedi Brenda." Adım Brenda. Senin Josh'ı tanıdığını unutmuştum."

"Kahretsin, tabii ki onu tanıyorum."

Brenda ellerini yıkadı ve bir kâğıt havlu aldı. Didi çantasını karıştırdı ve bir sigara alıp yaktı.

"Josh'ı çok seviyoruz," dedi Brenda. "Çocuklara çok iyi bakıyor."

"Ona çok okkalı bir para ödüyorsunuz," dedi Didi. Bu bir suçlama gibiydi.

"Bunu bilmiyorum," dedi Brenda. "Ödemeyi ben yapmıyorum."

"Onunla yattın mı?"

Didi ağzından bir duman bulutu savururken Brenda, ona döndü. Suratındaki ifadenin, duyduğu tiksintiyi ve böyle saçma bir soruya cevap bile vermeyecek kadar ağırbaşlı olduğunu anlatabildiğini umuyordu. Yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, kapının önünde öpüşmelerini hatırlamadan edemedi. Josh *bundan* kimseye bahsetmemişti, değil mi?

"Burada sigara içmemen gerekiyor," dedi Brenda. "Burası bir hastane. *Akciğer kanseri* olan insanlar var."

Didi homurdanarak dudak büktü ve Brenda, kendini lise yıllarına dönmüş gibi hissetti, tehdit edercesine konuşan kaçak bir sigara tiryakisi onu tuvalette kıstırmıştı.

"Onunla düzüşüyorsun," dedi Didi. "İtiraf et. Ya da kardeşin onunla düzüşüyor."

"Bu kadar yeter," dedi Brenda. Ellerini sildiği kâğıt havluyu çöpe attı. "Ben gidiyorum. Hoşça kal."

"Eğer sizlerden biriyle yatıyor olmasaydı beni geri çevirmezdi," diye bağırdı Didi, Brenda dışarı çıkarken. "Sizden biri olduğunu biliyorum!"



Tamam, diye düşündü Brenda. *Çok garip.* Daha da garibi, Brenda titriyordu. Belki de bu o kadar da garip değildi; ne de olsa hayatının en iğrenç anlarından biri o tuvalette geçmişti. Brenda'nın öğrencisi olacak yaştaki bir kız, onu uygunsuz ilişkilerle suçluyordu.

Dedikodulara göre, eser kaçakçılığı hariç, affı olmayan tek günahı işlemişsin.

Fakülte üyeleri ve öğrenciler arasında romantik ya da cinsel ilişkiler yaşanması kesinlikle yasaktır. Romantik ya da cinsel içerikli yorumlar, ifadeler ya da imalar yasaktır ve disiplin cezasıyla sonuçlanır. Kıdemli profesörler için ayrıcalık yapılmaz.

Öğrencilerinizden biriyle uygunsuz bir ilişki içinde olduğunuzu anladık, Dr. Lyndon.

"Uygunsuz ilişkiler" Brenda'nın suçuydu. Walsh'ı kendisini zorlamakla itham etmek daha iyi olabilirdi; ama sonuçta, profesör olan Bren-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da ve öğrenci olan da John'du ve bunun olmasına izin veren de yine Brenda'ydı. Cupping Room'da içki içmiş ve öpüşmüşlerdi. Ertesi sabah Brenda uyandığında, çok utanmış; ama enerji depolamış gibi hissetmişti. John Walsh'un onu arayabileceğini düşünmüştü; ama Walsh aramamıştı ve salı sabahı olduğunda, belki de her şeyi kendisinin uydurduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama sınıfta, Walsh her zamanki yerine oturmuştu ve diğer küçük kadınlar, onu etkilemek için birbirleriyle zekâ yarışına girmiş gibi görünüyorlardı. Göz boyayıcı Amrita ne zaman bir tartışmaya katılsa, hemen Walsh'a bakıyor, onun da kendisiyle aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Pembe dizi yıldızı Kelly Moore ondan daha beterdi; Walsh'a bakarak yapmacık hareketler yapıyordu. Üç Rebecca da, kendi çaplarında, John Walsh hayran kulübü oluşturmuşlardı. Brenda, Rebecca'lardan birinin, *çok ateşli,* dediğini duymuştu. *Herkes onu istiyor*. Walsh da, bunlardan tamamen habersizdi. Kendisine hayran olan kızlarla dolu bir sınıfta oturduğundan haberi bile yoktu.

Dersin sonunda Brenda yarı dönem ödevinin konusunu açıkladı: *Calvin Dare'in kimlik krizini, okuma listesinde bulunan ya da bulunmayan herhangi bir edebiyat eserindeki kimlik sorunuyla karşılaştırın. On beş sayfa. Kızlar konuşa konuşa sınıftan çıktılar. Walsh olduğu yerde kaldı.*

Brenda, ona baktı. "Hayır," dedi. "Git. Gitmek zorundasın."

Walsh, Brenda'nın arzularını harekete geçirecek bir şekilde baktı. Tek bir kelime bile söylemedi; Brenda'nın hatırladığı kadarıyla hiçbir şey söylemedi. Yalnızca orada durdu ve Brenda'ya baktı. Ona olan tutkusu Brenda'yı aptallaştırmıştı ve bir yandan da çok egoistçe davranıyordu. Kendisinden daha genç ve güzel olan diğer kızların hepsi onu istiyorlardı; ama onu kapacak olan kişi kendisiydi. Adresini bir kâğıt parçasına karalayıp Walsh'ın eline tutuşturduktan sonra onu kapıya doğru sürükledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Git," dedi. "Kapıyı kilitlemem gerekiyor." Başıyla işaret ederek, "Tablo yüzünden," dedi.



Walsh o gece ve ondan sonraki gece gelmedi; Brenda kendini salak gibi hissediyordu. Belki de Walsh, Brenda'nın yükseköğretim ortalamalarını, süper star konumunu kıskanan ve onu damgalamak isteyen diğer İngilizce profesörleri tarafından tutulmuş bir gizli ajandı. Ya da belki de, sınıftaki diğer küçük kadınların hayalini kurdukları basit bir şaka gibi bir şeydi. Cuma günü, ona bakmayacağına yemin etmesine rağmen, defalarca bakmaktan kendini alamamıştı. Guadalup'lu şarkıcı Sandrine bir kutu Fresca'yı Bayan Pencaldron'un içecek radarından kaçırmayı başarmıştı ve onu pantolonunun içinde saklamasına rağmen, Brenda kutuyu çöpe atmasını rica etmişti. Sandrine isteksizce yerinden kalkmış ve bütün küçük kadınların gülmesine yol açan Fransızca bir şeyler mırıldanmıştı. Brenda çok sinirlenmişti; ama bu sinirinin Sandrine'e ya da Walsh'a değil, kendisine olduğunun farkındaydı. Adresini yazdığı kâğıt, içine dert olmuştu. Yalnızca bir kâğıt ve yalnızca onun adresiydi; aslında bir anlamı olmaması gerekirdi; ama vardı işte. Brenda, Walsh'a izin vermiş ve kalbini açmıştı. Bu, komik görünebilirdi; ama böyle hissediyordu. Kalbini onun ellerine bırakmıştı; ama o ne yapmıştı? Hiçbir şey. Walsh dersten sonra sınıfta kalmamış, Sandrine ve diğer kızların ardından çıkıp gitmişti; Brenda yıkılmıştı.

O gece, Brenda, Erik vanCott'la Craft'ta buluşacaktı. Baş başa olacaklardı ve Noel'in olmaması Brenda'yı sevindiriyordu. Craft, *New York* dergisi tipi gerçek bir restorandı. Deri kaplı duvarları vardı ve kapıda, müşterilerin oluşturduğu uzun bir kuyruk olurdu. Herkes şık giyinir, güzel kokar, ciddi ses tonları kullanır, cep telefonlarıyla konuşur (*Ben buradayım. Sen neredesin?*), içeri girmek için sıra beklerdi. Brenda parmakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rının ucunda yükseldi ve insanların omuzlarının üzerinden bakındı; ama Erik'i göremedi. Kapının önündeki güzel kadınla konuşmak için bekleyen insanların arasında durdu (kadının adı Felicity'di; Brenda başkaları konuşurken duymuştu). Brenda yanlış yerde, yanlış zamanda olduğundan, bu gecenin yanlış gece olduğundan ve telefon konuşmasının tamamen kendi hayal ürünü olduğundan şüphelendi. Brenda en sonunda Felicity'le konuşabildiğinde, "Erik vanCott adında biriyle buluşacağım?" dedi.

Felicity gözlerini, o çok önemli rezervasyon listesinde gezdirdi. Sanki kaldırımda yüz dolar buldum, *buna ne dersin,* ses tonuyla, "İşte burada: VanCott," dedi. "Bay vanCott henüz gelmedi ve masa da tam olarak hazır değil. Barda bir şeyler içmek ister misiniz?"

Barda, Brenda iki tane cosmos devirdi. Sonra, Felicity masanın hazır olduğunu bildirdi ve Brenda yalnız olmasına rağmen, oturmaya karar verdi. Profesyonel bir halterci gibi görünen garsondan bir tane daha cosmos istedi.

"Biriyle buluşacağım," dedi garsona, bunun doğru olduğunu umarak. Telefonunu çıkarıp mesaj gelmiş mi, diye baktı. Hiçbir şey yoktu. Saat yirmi otuz olmuştu. Bu hafta içinde, iki erkek tarafından ekilmişti. Ama sonra, salonun diğer ucundan yağmurluğunun eteklerini uçuşturarak kendisine doğru yürüyen Erik'i gördü. Brenda'yı oyun parkında kovalayan, Ellen Lyndon'ın mutfağında, bir oturuşta bir kavanoz dolusu şam fıstığını yiyen, mezuniyet gecesinde Vicki tarafından ekildikten sonra sahneye çıkıp Bryan Adams'dan bir parça söyleyen çocuk, artık para kazanan, takım elbiseler giyen ve Brenda'yle New York'un şık restoranlarında buluşan bir adam olmuştu.

"Geciktim mi?" dedi.

"Hayır," diye yalan söyledi Brenda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi," dedi Erik. Brenda'nın karşısındaki sandalyeye oturdu, yağmurluğunu çıkartıp kravatını gevşettikten sonra bir şişe Fransız şarabı ısmarladı.

Brenda, ona Walsh'ı anlatmak için ölüyordu. Anlatabileceği başka kimse yoktu; hayatı boyunca yakın kız arkadaşı olmamıştı. Annesine ya da Vicki'ye bunu anlatamazdı. Artı, Erik, ona erkek gözüyle değerlendirmeler yapabilirdi; artı Brenda, Erik'in bunu bilmesini istiyordu; hayatında ondan başka erkekler vardı. Yirmi milyon yıllık arkadaşlıkları boyunca bir sürü kural koymuşlardı ve kurallardan biri de soruları önce Brenda'nın sormasıydı.

"Eeee," dedi Brenda üçüncü cosmosunu yudumlarken. "Nasıl gidiyor?"

"Noel'den mi bahsediyorsun?"

"İstersen ondan bahsedebiliriz," dedi Brenda; ama içten içe, bunun Noel'siz bir gece olmasını istiyordu.

"Sana anlatacaklarım var," dedi Erik.

Ayrıldık, diye düşündü Brenda. Eğer durum buysa, o zaman bütün gece Noel'den bahsedeceklerdi. Güle güle Noel; Noel defteri kapandı.

Erik ceketinin cebinden mavi, kadife bir kutu çıkardı ve Brenda, *bir yüzük. Benim için mi*, diye düşündü. Ama üç cosmos bile gerçeği unutturmaya yetmiyordu.

"Noel'e evlenme teklif edeceğim," dedi Erik.

Brenda gözlerini kırpıştırdı. Evlenmek mi? Kutuya baktı. Yüzüğün çok güzel olduğundan emindi; ama onu görmek istemiyordu. Şaşırmaya hakkı yoktu; Erik, onu uyarmıştı. Noel için "evlenilecek kız" demişti.

Ama Noel'in bir kusuru vardı: Yemek yemiyordu. Yemek yemeyen bir insanın ciddi bir saygınlık ve imaj sorunu olurdu. Brenda, Cafe des

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bruxelles'e gittiklerinde Noel'in üstünü çizmişti ve Erik'in de bunu yaptığını sanıyordu. Brenda suskundu.

"Bren?"

"Ne?" dedi Brenda ve ağlamaya başladı.

Erik masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. Bir eliyle, onun elini sıkıca tutuyor, diğer eliyle de okşuyordu. Açılmamış olan mavi kutu, masada, ikisinin arasında duruyordu. Brenda fısıldaşmalar duydu. İkisinin, bir şekilde, etrafta yemek yemekte olanların dikkatini çektiklerini ve bu insanların, hiç şüphesiz, Erik'in Brenda'ya evlenme teklif ettiğini düşündüklerini fark etti.

"Yüzüğü kaldır," diye fısıldadı Brenda. "Lütfen."

Erik yüzüğü cebine koydu; ama Brenda'nın elini bırakmadı. Daha önce hiç bu şekilde birbirlerine dokunmamışlardı ve Brenda bunu hem nefes kesici hem de aşırı derecede acı verici buluyordu.

"Benim için seviniyor musun?" dedi Erik.

"Senin adına mutluyum," dedi Brenda. "Kendi adıma üzülüyorum."

"Brenda Lyndon."

Halterci garsonun masaya yaklaştığını gördü; ama bu randevunun bir dakikasına daha tahammül edecek hali yoktu. Geri çekildi. "Ben gidiyorum."

"Yine mi beni bırakıp gidiyorsun?" dedi Erik. "Yine, yemeğin ortasında?" David Soul'un şarkısını mırıldanmaya başladı. *Sakın vazgeçme, bebeğim. Bir şansı daha hak ediyoruz.*

"Bu, işe yaramayacak," dedi Brenda.

"Brenda," dedi Erik ve Brenda, ona baktı.

"Ne?"

"Onu seviyorum."

Brenda ayağa kalktı ve Erik'i masada bıraktı.Yalnızca tek gerçek aşkı hep Vicki ve Noel gibi başka kadınlarla olduğu için değil, birçok farklı

nedenden dolayı ağlıyordu. Noel'in, çıplak bir halde, Erik'in "yuvam" dediği yatağında yattığını hayal ediyordu. Noel orada çırılçıplak yatıyor, yuvarlanıyor ve hiçbir şey yemiyordu. Mermerimsi teni, vizon kürkü gibi saçlarıyla, inci küpeleri hariç tamamen çıplaktı. Kaburgaları, Erik'in şarkı söylerken çalabileceği piyano tuşları gibiydi. Brenda restorandan çıktı.

Craft'ın kapısının önünde bekleyen ve her yönden tipik bir Amerikalı olduğu anlaşılan taksi şoförüne, "Seksen ikinci cadde," dedi. Ehliyetin üzerinde "Benny Taylor" yazıyordu. "Bu arada, mendiliniz var mı?"

Şoför, aradaki Plexiglas'ın ardından bir paket Kleenex uzattı. "İşte, tatlım."

Saat yirmi bir ellide Benny Taylor, Brenda'yı evinin önüne bıraktı. "İyi olacağından emin misin hayatım?"

Bunu yalnızca, Brenda ağladığı için değil, aynı zamanda Brenda'nın evinin önünde bekleyen bir adam olduğu için soruyordu. Adam uzun boyluydu ve baştan aşağı siyah giyinmişti. Brenda gözlerini kıstı ve kalbi hızla atmaya başladı. Bu, John Walsh'tu.

"Evet," dedi Brenda. Saçlarını ve kıyafetini düzeltmeye çalıştı. Makyajı berbat olmuş olmalıydı. Benny Taylor'a vermek için çantasından para çıkardı ve taksiden indiğinde ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı. *Merhaba. Ne yapıyorsun burada?* Brenda'nın ayakları tutmuyordu ve içtiği üç bardak içki yüzünden bütün dengesini kaybetmişti. Benny Taylor uzaklaştı ve Brenda, kendisine gülümsemekte olan Walsh'a doğru olabildiğince düzgün yürümeye çalıştı. Eski vahşi batı filmlerindeki kahramanlardan biri kadar çarpıcı görünüyordu. Güçlü, erkeksi, Avusturalyalı. Brenda, olabildiğince sakin olmaya çalıştı; ama suratındaki o aptal gülümsemeyi silmesi imkânsızdı.

"Merhaba," dedi. "Ne yapıyorsun burada?"



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

John Walsh, onun sevgilisi oldu. Günler, haftalar ve aylar boyunca. Bu, çok sevindirici, zevk veren ve kutsal bir sırdı. Ders dışında, üniversiteyle ilgili konularda konuşmuyorlardı ve Walsh artık, dersten sonra sınıfta kalmıyordu. Brenda'nın telefonunu arıyor -işaretleri, iki kez çaldırıp kapatmaktı- ve sonra Brenda'nın evinde buluşuyorlardı. Eğer şehrin aşağı kısmına giderken geçen beş dakikayı bekleyemiyorlarsa, ağaçlıklı bir yerde öpüştükleri Riverside Parkı'nda buluşuyorlardı. Kar fırtınasının ortasında oturuyor, yağda pişmiş yumurta yiyip kırmızı şarap içiyor, sevişiyor ve *Küçük Morant* gibi eski Avusturalya filmleri izliyorlardı. John Walsh, Brenda'ya bazı şeyler anlatmıştı: Londa'da hamile bıraktığı ve sonradan çocuğunu aldırmak zorunda kalan kızı, Batı Avusturalya'nın iç kesimlerinde koyun kırpan babasını, dünya üzerinde gezdiği yerleri... Brenda da, Pennsylvania'da büyüdüğünü, ailesini, Vicki'yi, Nantucket'da Liv Teyze'yle geçirdikleri yazları, üniversite ve master hayatını, Fleming Trainor'ı anlatmıştı. Walsh'ınkiyle karşılaştırıldığında, Brenda'nın hayatı çok boş görünüyordu; ama Walsh, Brenda'nın, hayatının harika olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Doğru soruları soruyor, cevapları dikkatle dinliyordu; duygusal ve olgundu. Brenda'nın Walsh hakkında en çok sevdiği şeylerden biri, ayaklarının yere basıyor olmasıydı. Ciddi konulara girmekten kaçınmıyor, kendi içindeki sesi dinlemeyi biliyordu. Belki de bu, Avusturalyalıların yetiştirilme tarzıydı ya da belki de, yaptığı geziler, Walsh'a bunları öğretmişti; ama Brenda'nın bildiği tek bir şey vardı ki, o, hayatı boyunca Walsh gibi bir erkek hiç tanımamıştı. Ne Erik, ne Ted, ne de babası. Onlardan, duygularından söz etmelerini istese, marketten tampon almalarını istemiş gibi bakarlardı.

Aynı kışın ikinci kar fırtınası sırasında, Brenda ve Walsh o kadar çok sarınıp sarmalanmışlardı ki, kimse onları tanıyamazdı; bu yüzden Central Park'ın içinden rahatlıkla geçebilmişlerdi. Günler geçtikçe, daha da cesa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

retlenmeye başladılar. Birlikte sinemaya gidiyorlardı (Brenda bir beysbol şapkası ve güneş gözlükleri takıyordu. Salon kararana kadar Walsh'ın elini tutmasına izin vermiyordu.). Yemeklere çıkıyorlardı. İçki içmeye, dans etmeye gidiyorlardı. Tanıdık birilerine de hiç rastlamamışlardı.

Bir noktadan sonra Brenda, Walsh'a öğrencisi gözüyle bakmamaya başladı. O, Brenda'nın sevgilisiydi, arkadaşıydı. Ama sonra, her şeyin değiştiği o pazartesi gecesi geldi çattı. Brenda evinde oturmuş, yarı dönem ödevlerine not veriyordu. Bunu olabildiğince ertelemişti ve sınıftaki küçük kadınlar şikâyet etmeye başlamışlardı; Brenda da, ertesi sabah kâğıtları getireceğine söz vermişti ve şimdi, geriye sadece bir kâğıt kalmıştı. Walsh, ona bu konuda hiçbir şey sormamıştı. Muhtemelen, notları vermenin Brenda'nın işi olduğunu unutmuştu. Üzerinde *John Walsh/Dr. Brenda Lyndon* yazılı kâğıdı aldı ve büyük bir heyecanla okumaya başladı.

Neden korkuyordu ki? Bu ödevin kötü olmasından, kurgusunun, fikirlerin sunumunun düzgün olmamasından, yazım ve noktalama yanlışları olmasından korkuyordu. Diğerlerinden daha "ayrıcalıklı" bir ödev olmak yerine, daha "farklı" bir ödev olmasından korkuyordu. Kendi fikirlerinden çok, Brenda'nın söylediklerini aynen yazmasından (tıpkı, Rebecca'lardan birinin yaptığı ve sonunda kırık not aldığı gibi); birinden alıntı yapıp kaynak belirtmemesinden endişeleniyordu. Bu ödev, yalnızca Walsh kötü bir not alırsa sinirleneceği için değil, aynı zamanda, Brenda onun zekâsından şüphe etmeye başlarsa bu işe devam edemeyeceği için, potansiyel bir ilişki katili durumundaydı.

Sınıftaki hemen hemen herkes, Calvin Dare'i, okuma listesindeki karakterlerden biriyle karşılaştırmayı seçmişti. Walsh hariç. Walsh okuma listesinde olmayan, Brenda'nın daha önce okumadığı, Batı Avusturalyalı, Tim Winton adında bir yazarın *Atlılar* adlı kitabını seçmişti. Walsh

BELONGS TO KAKNUS TEAM

"kaybetmenin kimliği" diye tanımladığı şeyi hedef seçmişti; ya da diğer bir deyişle, birini ya da bir şeyi kaybetmenin, insanın kimliğinde ne gibi değişikliklere yol açabileceğini. *The Innocent Impostor*'da, Calvin Dare'in atı Thomas Beech'i öldürdüğünde, Dare hayat yolunda kendine olan güvenini yitiriyordu. Bu olay onu o kadar derinden sarsıyordu ki, kendi hayallerinden ve amaçlarından vazgeçip Beech'inkileri benimsiyordu. *Atlılar*'ın ana karakteri Scully, karısını kaybediyordu; kelimenin sözlük anlamıyla *kaybediyordu.* Kızlarıyla birlikte İrlanda'ya uçuyor; ama dönüşte uçaktan sadece kızları iniyordu. *Atlılar,* Scully'nin karısını araması üzerine kurulu bir kitaptı ve aynı zamanda, böyle bir kaybın, bir erkekte ne gibi kimlik değişiklikleri meydana getirebileceğini inceleyen bir çalışmaydı. Bu, Brenda'nın dikkatini çekmişti. Walsh ilk üç sayfa boyunca tezini çok açık bir şekilde anlatmış, fikrini desteklemek için her iki kitaptan da yararlanarak on sayfalık bir yazı yazmış ve ödevi, edebiyattaki genel kimlik kavramından örnekler vererek, etkileyici bir biçimde sonlandırmıştı. "*Huckleberry Finn*'den tutun, *Sevgili*'ye kadar pek çok eserde bunu görebiliriz," diye yazmıştı Walsh.

Brenda kâğıdı bıraktı; etkilenmişti. Karşılaştırma yapmak için, A+ verdiği Amrita'nın kâğıdını tekrar okudu ve sonra da Walsh'ınkini yeniden gözden geçirdi. Walsh'ın ödevi, diğerlerininkinden farklıydı ve yaşadığı ülke gibi pırıl pırıldı; ama bu ödevde ayrıca, onun yaşının ve tecrübelerinin verdiği bir derinlik vardı. Walsh'a A+ verdi. Sonra huzursuz oldu. Ona, sınıftaki en yüksek notu veriyordu. Bu adil miydi? Onun kâğıdı en iyisiydi. Bunu kanıtlayabilir miydi? Kişisel bir yargılama yapmıştı. Kimse bundan şüphelenir miydi? Walsh'ın, Brenda'nın şu anda oturduğu koltukta profesörüyle, onu zevkten bağırtıncaya kadar sevişmesinin bu notla bir ilgisi var mıydı?

Brenda belki fikrini değiştirir diye, notu kâğıdın üzerine çok açık renkli bir kalemle yazdı. Ama sonuçta, notu değiştirmeye içi el vermedi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu açık seçik hak ederek almıştı. Yine de, Brenda endişeleniyordu. Âşık olmaya başladığından endişeleniyordu.



Brenda onkoloji ünitesinin bekleme salonuna döndüğünde, konsantrasyonu tamamen bozulmuştu. Amrita'nın (haklı) suçlamaları, Didi'nin (haksız) suçlamalarına karışmıştı. *Onunla yatıyorsun*. Brenda, senaryosunu kaldırdı ve bayanlar tuvaletinde olanlardan kimseye bahsetmemeye karar verdi.

Birkaç saniye sonra, Vicki, yanında Dr. Alcott'la birlikte koridorda göründü. Brenda göz kırptı. Bu gerçekten onun kardeşi miydi? Vicki küçülmüştü, kilosundan kaybettiği kadar boyundan da kaybetmiş gibi görünüyordu. Liv Teyze'nin ölmeden bir ay önceki hali kadar zayıflamış görünüyordu (ve Liv Teyze, ne olursa olsun yemek yiyordu; ama yün paltosunun içinde bile otuz sekiz kiloydu). Vicki, Louis Vuitton eşarbını takmış, kalçalarına oturan beyaz bir şort; göğüslerini yok gibi gösteren, boyundan bağlı, pembe bir bluz ve fermuvarlı, mavi kaşmir bir eşofman üstü giymişti; çünkü kırk derece ateşi olduğu için donuyordu. Brenda'nın aklı çok uzaklardaydı; ama bir anda, acilen dua etmeye başladı. Sevgili Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...

Dr. Alcott, Vicki'yi onun yanına getirdi. Bekleme salonu boştu; ama yine de sesini alçalttı. "Ona Neupogen iğnesi yaptık; yarın ve ertesi gün de, iğneler için buraya gelmesi gerekecek. Bunun, onun kan değerlerini artırmasını bekliyoruz. Ayrıca antibiyotik ve Tylenol yazıyorum ki, ateşi düşsün. Birkaç gün içinde kendisini daha iyi hissetmesi gerekiyor. Kan değerleri yükseldiğinde, kemoterapinin dozunu da azaltacağız. Vicki'ye baktı. "Tamam mı?"

Vicki titredi. "Tamam."

Brenda, Vicki'nin kolunu tuttu. "Başka bir şey var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dinlenmesi gerekiyor," dedi Dr. Alcott. "Plaj piknikleri yapılması ne kadar doğru olur bilemiyorum..."

"Tamam," dedi Brenda çabucak. Duyduğu suçluluk (Walsh hakkında, Josh'la öpüşmesi hakkında ve dua etmek yerine oturup yazı yazması hakkında) ve pişmalık (lanet olası A+ , Jackson Pollock tablosu ve Didi'ye def olup gitmesini söylemediği için) yüzünden adeta enkaza dönüşmüştü. Dr. Alcott'ın plaj piknikleri konusunda onu suçlamasının ne önemi olabilirdi ki? *Onun kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmaya çalışıyordum,* diyebilirdi Brenda. İyimser bir yaklaşımda bulunmaya çalışıyordum. Ama bunları söylemek yerine sadece mırıldandı. "Üzgünüm."



Arabaya bindiklerinde, Vicki bacaklarının üstüne koyun postundan bir battaniye örttü ve koltuğa gömüldü.

"Hak ettiğimi buldum," dedi Vicki.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Brenda.

"Kemoterapiyle işimin bitmesini istiyordum," dedi Vicki. "Ve şimdi, kemoterapi benle olan işini bitirdi. Haftada bir, düşük doz. Bu, tek kanatlı bir sineği bile öldürmez."

"Öyle mi diyorsun?"

"Kanser azacak," dedi Vicki. "Daha da yayılacak."

"Kes şunu, Vick. Olumlu düşünmeye devam etmelisin."

"Ve bunun gelişmesine ben yardımcı olacağım."

"Bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum," dedi Brenda. "Hasta olman senin suçun değil."

"İyileşememek benim suçum," dedi Vicki. "İyileşmek konusunda tam bir felaketim." Başını cama yasladı. "Tanrım, ah şu suçluluk duygusu," dedi.

Brenda arabayı çalıştırdı. "Amin," dedi.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalp, istediğini seçer, diye düşündü Melanie. Böylece, doğum öncesi ilk doktor randevusundan sonra Peter'ı ofis telefonundan aradı.

Melanie yatakta yatıyor ve penceresinin önünde şarkı söylemeyi âdet haline getirmiş olan çalıkuşunu gözleri kapalı dinliyordu. Yorgundu; çünkü o ve Josh, önceki gece de birlikte dışarı çıkmışlardı -Quidnet Gölü- ve gece yarısından önce eve dönmemişti. Sabahın erken saatlerinde, Vicki ile birlikte hastaneye gitmişti. Vicki kan değerlerini yükseltecek olan iğneyi olurken, onun da huysuz bir doğum uzmanıyla randevusu vardı, emekli olmasına bir ya da iki ay kalmış olan beyaz saçlı bir doktor. Hastaya karşı nasıl davranılacağını hiç mi hiç bilmiyordu; ama Melanie'nin umrunda değildi. Bebeğinin kalp atışlarını duymuştu. *Bum bum, bum bum, bum bum.* Bu kalp atışlarını hayal etmekle gerçekten duymak arasındaki farkın bu kadar büyük olacağını beklemiyordu. Gerçekten hamileydi. Hamileliği sağlıklı ve tutarlı bir şekilde devam ediyordu. On haftalık hamileydi ve bebeğin boyu erik kadardı.

Bir elini karnına koydu. "Merhaba," diye fısıldadı. "Günaydın."

Bir işaret bekliyordu. Haberleri Peter'dan saklamak kolay olmuştu; çünkü Melanie o kadar halsiz ve hastaydı ki, hamileliğiyle ilgili gözle görülür bir belirti olup olmadığını fark edememişti. Hamile gibi görünmüyordu bile. Ama bu kalp atışları gerçekti; inkâr edilemezdi ve ona gereken işaret de buydu. Peter'a anlatması gerekiyormuş gibi hissetmiyordu; ona anlatmayı gerçekten *istiyordu.*

Böylece, Josh çocuklarla birlikte gittiğinde, Brenda yazmak için evden çıktığında ve Vicki'nin kapısının iyice kapalı olduğundan emin olduktan sonra, Melanie, Sconset Marketi'ne gitti ve dışarıdaki paralı telefondan Peter'ı aradı.

Sconset'in sabah havasını içine çekti; tomurcuklanmakta olan mavi ortancalar, rotary kulübünün yeni biçilmiş çimlerinin kokusu, casinodaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tenis kortundan gelen kil kokusu ve marketten gelen yeni basılmış gazete kâğıtlarının kokusu. Ve, Josh'ın, kendi teninin üzerine sinmiş olan kokusu. Peter, ona kötü davransa ve inanmasa bile, bütün gününü mahvetmeye niyeti yoktu.

"Günaydın," dedi resepsiyon görevlisi. "Rutter & Higgens."

Umrunda olmadığını bile söylese, gününü mahvetmeyecekti.

"Peter Patchen, lütfen," dedi Melanie resmi bir ses tonu takınmaya çalışarak.

"Bir saniye lütfen."

Bir duraklama oldu, bir klik, sonra telefonun çalışı... Melanie'nin içine gömdüğünü sandığı korkusu, gerginliği ve Peter'la ilgili eski duyguları onu yeniden ele geçirmişti. *Kahretsin,* diye düşündü. *Kapat telefonu.* Ama kendini telefonu kapatmaya hazırlayamadan, Peter'ın sesini duydu. "Alo? Peter Patchen."

Onun sesi. Şaşırtıcıydı; ama Melanie, onun sesini unutmuştu ya da kısmen unutmuştu; bu yüzden bu üç kelime onu şok etmişti.

"Peter?" dedi. "Benim." Sonra, kendisini Frances Digitt'le karıştırmasından korkarak ekledi. "Melanie."

"Melanie?" Peter şaşırmış gibiydi ve eğer Melanie kendini kandırmıyorsa, bu *mutlu* bir şaşırmaydı. Ama hayır, bu imkânsızdı. Uzak mesafenin ve eski, paslı, ödemeli telefonun bir oyunuydu.

"Evet," dedi Melanie, sesini sakin tutmaya çalışarak.

"Nasılsın?" diye sordu Peter. "Neredesin?"

"Nantucket."

"Ah," dedi Peter. Sesinde bir hayal kırıklığı mı vardı? İmkânsızdı. "Orası nasıl?"

"Harika," dedi Melanie. "Çok güzel. Sıcak, güneşli, hafif rüzgârlı, plajı da çok güzel. New York nasıl?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok sıcak," dedi Peter. "Yapış yapış. Kazan gibi."

"İşler nasıl?"

"Ah, bilirsin. Aynı."

Melanie dudaklarını birbirine bastırdı. Aynı; yani bu, hâlâ koridorun sonundaki kızla yatıyor demek mi oluyordu? Melanie bunu sormayacaktı; umrunda değildi. Bahçesinin ne halde olduğunu merak ediyordu, ama onu da sormayacaktı.

"Tamam, peki, Ben, sana şeyi söylemek için aradım..." Tanrım, bunu gerçekten söyleyecek miydi? "Hamileyim."

"Ne?"

"Hamileyim." Sözcükler, onun aklında yer ettiğinden daha küçük görünüyordu. "Bebeğim olacak. Ocak sonunda."

Peter'dan hiç ses çıkmıyordu. Melanie, babasıyla beraber markete doğru yürüyen dokuz, on yaşlarında bir kız çocuğuna odaklandı. *Balonlu Sakız Prensesi,* yazıyordu kızın tişörtünün üzerinde. Leylek gibi uzun ve ince bacakları vardı.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Peter. "Bu bir şaka."

"Değil," dedi Melanie. Peter'ın böyle düşünmesi normal değil miydi zaten? "Bunun gibi bir konuda asla şaka yapmam."

"Yapmazsın," dedi Peter. "Haklısın, yapmazsın. Ama nasıl? Ne zaman?"

"O zaman," dedi Melanie. "Hatırlıyor musun?"

"Yıldırım fırtınasının olduğu zaman mı?"

"Evet," dedi Melanie. Hatırlayacağını biliyordu; tabii ki hatırlayacaktı. O hafta boyunca Francess Digitt'le yüz kez seks yapmış olsa bile hatırlardı. Melanie bahçede laleleri buduyordu. Yağmur başladığı için koşarak eve girmişti. Depoya girip üstünü başını silkelemiş ve Peter'a, artık tüpbebek denemelerine gitmeyeceğini açıklamıştı. Bu hayal kırıklıkları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın onu öldürdüğünü söylemişti. Hayatına devam etmek istiyordu. Melanie'nin yüzü, hem yağmur damlalarından hem de gözyaşlarından ıslanmıştı. Peter da biraz ağlamıştı -Melanie bunun daha çok mutluluktan olduğundan şüphelenmişti- ve sonra, depoda, lavabonun mermer tezgâhının üzerinde sevişmişlerdi. Dışarıda, yağmur gittikçe şiddetleniyordu; yıldırımlar, kocaman bir kemiğin kırılmasına benzer sesler çıkararak düşüyorlardı. Peter ve Melanie yıllardır hiç sevişmedikleri gibi sevişmişlerdi... Melanie açlıkla, Peter zevkle.

Sonrasında Peter, *çocuklarımız olsaydı böyle bir şeyi asla yapamazdık, demişti.*

Lalelerin bıraktığı lekeler, birleşmelerinin anısı olarak lavaboda kalmış, Melanie'yi, Frances Digitt'i öğrenmeden önce daha da isteklendirmiş ve öğrendikten sonra da delicesine sinirlendirmişti. Artık daha kalıcı şeyler olduğu için o lekeleri tamamen unutmuştu. Kalp atışları. Bir bebek.

"Emin misin, Mel?"

"Doktora gittim," dedi Melanie. "On haftalık hamileyim. Bebeğin kalp atışlarını duydum."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Tanrım," diye fısıldadı Peter. Sonra tekrar sustu. Ne düşünüyordu? Melanie bunun aslında o kadar da umrunda olmadığını fark ettiği için mutluydu.

"Neyse," dedi Melanie. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bilmek mi? Tabii ki bilmem gerekir. Ben onun, babasıyım." Sesi, suçlayıcı bir tona bürünmeye başlamıştı; ama Melanie kendini ezdirmeyecekti. Frances Digitt'le yatarak Melanie'nin, vücudunda sakladığı sırları açıklamamasına hak tanımıştı. Melanie gözlerini kapattı; Frances Digitt'in, yumruğunu kaldırarak beysbol sahasını turladığını görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana anlatmadan önce doktora görünmeyi bekledim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Peter.

"Bir süredir çok hastayım," dedi Melanie. "Çok yoruldum; ama bir yandan da, çok iyiyim."

"Sesin çok iyi geliyor," dedi Peter. "Gerçekten çok iyi geliyor." Durakladı ve genzini temizledi. Melanie, onun parmaklarının bilgisayar klavyesi üzerinde çıkarttığı sesleri dinledi. Onunla telefonda konuşurken piyasayı kontrol etmek ya da Snood oynamak, tipik bir Peter davranışıydı. Ama tek duyduğu şey sessizlikti; Peter neredeyse nefes bile almıyordu. "Tanrım, buna inanamıyorum. Sen inanabiliyor musun? O kadar yaşadığımız şeyden sonra?"

"Biliyorum," dedi Melanie. "Son derece ironik."

"Sesin gerçekten çok iyi geliyor, Mel."

"Teşekkürler," dedi Melanie. "Tamam, paralı telefondan arıyorum ve sanırım artık kapatmam gerekiyor. Görüşürüz..."

"Ne zaman?" dedi Peter. "Yani, ne zaman eve dönüyorsun?"

Melanie bir kahkaha patlattı. "Ah, Tanrım," dedi. "Hiçbir fikrim yok." Bunu söylerken kendini harika hissetmişti. Kontrol tamamen onun ellerindeydi. Eve döndüğünde, Vicki'yi öpecek ve Nantucket'a gelmesine izin verdiği için tekrar teşekkür edecekti. Bu gece, Josh'ı öpecek ve daha başka şeyler yapacaktı.

"Sana haber veririm, Peter," dedi Melanie.

"Hımm, tamam, Ben..."

Melanie telefonu kapattı.

Josh her sabah Shell Sokağı'ndaki On Bir Numaralı eve yürürken kendi kendine, ne yaptığını soruyordu. *Ne yapıyorum ben? Lanet olsun, ne*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapıyorum. Cevap şuydu: Melanie Patchen'la, evli ve hamile bir kadınla yatıyor, onunla bir ilişki yaşıyor ve bunu Brenda'dan, Vicki'den, babasından ve çocuklardan saklıyordu. Çocuklara baktığında, kendini hiç olmadığı kadar suçlu hissediyordu; çünkü onlar için iyi bir örnek oluşturmak istiyordu. Onu her yönden taklit ediyorlardı ve bu örneği oluşturmanın en kolay yolu, annelerinin en iyi arkadaşıyla yattığını bilmemeleriydi. Her sabah kahvaltısında, onların yuvarlak yüzlerine ve iri gözlerine baktığında, Josh'ın ilk düşündüğü şey, duyduğu vicdan azabının ne kadar büyük olduğuydu. Saat yirmi ikiye kadar -Melanie'yle plajda buluştuğu saat- bu düşünceleri dağılmış oluyordu.

Bu gizli ilişki meydana çıkana dek, bu böyle mi sürecekti? Josh bunu kendisine günde yüz kere soruyor, ama Melanie'ye asla söyleyemiyordu; çünkü endişelenmesi gereken yeterince şey vardı zaten. Ve çok, ama çok dikkatli davranıyorlardı. Melanie odasının penceresinden bahçeye iniyor ve ön kapıdan çıkıyordu; hatta kapıyı kullanmak yerine çitlerin üzerinden atlayacak kadar ileri gitmişti. (Kilo almaya başladığında, normal yolu kullanmak zorunda kalacaktı.) Yatağın içine, yastıkları kabartarak sahte bir vücut yapmıştı ve sokaktaki deniz kabuklarının üzerinden yürümek yerine, çimlerin üzerinden gitmeyi tercih ediyordu. On-on buçuk civarında plaja gelip Josh'ın cipine bindikten sonra, Josh, onu, birlikte belirledikleri on iki güvenli yerden birine götürüyordu ve arabanın içinde (ki Melanie kilo almaya başladıktan sonra yol kenarında, arabanın içinde sevişmek de fazla cesurca bir hareket olacaktı) ya da o gün cesurca davranıp plajda sevişiyorlardı. Josh iki kez, takip edildikleri hissine kapılmıştı. Bir defasında, tozlu bir patikaya sapmış, çalılıklara doğru gitmişti ve ikincisinde de, arabayı boş bir yola çekmişlerdi. Bu olaylar, Melanie'nin heyecanla bağırmasına yol açmıştı ve Josh itiraf etmeliydi ki, adrenalininin artması ona zevk vermiyor da değildi. Bir filmin içinde yaşıyormuş gibiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diler; dramatik kaçamaklarla perçinlenmiş gizli, yasak bir ilişki ve bunu takip eden ateşli sevişmeler.

Aslında, seks şaşırtıcıydı. Josh bir kızla seks yapmanın ayrı, bir kadınla yapmanın ayrı olduğunu açıkça anlamıştı. Melanie'nin hamileliğinin işleri garipleştireceğini ve kendisini huzursuz edeceğini düşünmüştü; ama tam tersi olmuştu. Melanie'nin vücudu tam kıvamındaydı, hormonları çok hareketliydi, Josh için her zaman hazırdı ve onu çok arzuluyordu. Ona iltifatlar ediyor, onu yaratıcı olmaya teşvik ediyordu. Evet, seks bir fanteziydi, Josh bunu inkâr edemezdi; ama Melanie ile olan ilişkisi yalnızca bundan ibaret olsaydı, bu kesinlikle onu sıkardı. Asıl sorun, bu ilişkinin çok kısa zamanda yalnızca seksten de öteye geçmiş olmasıydı. Melanie onunla konuşuyor, ona yetişkinleri ilgilendiren şeyleri anlatıyor ve ayrıntılara girmekten kaçınmıyordu. Bu, Josh'ın, etrafındaki kızlarla paylaştığı şeylerden çok farklıydı. Josh yaşıtı kızlardan duymaya alıştığı saçmalıkları düşününce (*bu nem saçlarımı yapış yapış yapıyor... aman Tanrım, bunda ne kadar çok yağ var baksana!... gittiğimiz yerde kimler olacak? O sürtük mü?... Bunu internetten bedava indirdim...*) beyninin sulanmamış olmasına gerçekten şaşırıyordu. Başlangıçta, Melanie'nin dağılan evliliğinin ve çocuk sahibi olma macerasının hikâyesini dinlemeyi istediğinden emin değildi; ama yanılmıştı. Bu, onu anında içine çeken bir hikâyeydi.

Evlilik, şüphesiz senin de bir gün anlayacağın gibi, başka biriyle imzalanan bir anlaşmadır. Ettiğin bir yemindir; kutsaldır ya da sen, onun öyle olduğuna inanırsın. Asla yalnız olmayacağına, bir takımın, bir bütünün, bir çiftin parçası olacağına dair verdiğin sözdür. Bu bir rüyadır aslında ve bende buna inanmıştım. Bebekle ilgili olansa, apayrı bir rüyaydı. Pek çok çifte bu bahşedilir. Bunu düşünmezler bile; ama sonra bir bakarlar ki, BAM! kadın hamiledir. Peter ve benim de aynısını yaşayacağımızı sanıyordum. Her zaman çocuklarım olsun istemiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tim. Denemeye başladık; ama olmadı. İnsanlar, zaman tanımamız gerektiğini söylüyorlardı; bu yüzden, denemeye devam ettik; ama bunu "deneme" olarak gördükçe, durum daha da stresli bir hal aldı ve ben üzüldüm, Peter da sinirlendi; çünkü ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Böylece, bir doktora gittik ve ben, tabii ki, Peter'da bir sorun olduğunu düşünüyordum; o da bende bir sorun olduğunu düşünüyordu. Ama bizi asıl çileden çıkaran şey, ikimizde de bir sorun olmayışıydı. İkimiz de son derece sağlıklıydık; ama bir türlü bağlantıyı kuramıyorduk. Böylece, ağır yan etkileri olan bir doğurganlık hapı kullanmaya başladım ve onlar da işe yaramayınca vazgeçtim. Daha bütünsel bir yaklaşım denemeye karar verdik -gergedan boynuzu tozu ve dolunayda yapılan birleşmeler- ve sonra, ne yaparsak yapalım olmayacağına karar vererek havlu attık. Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Tüpbebek. Tüpbebek işlemi çok incelikliydi; belli bir zaman çizelgesi vardı; yumurtayı bekletiyorlar, Peter'dan sperm alıyorlar ve yumurtayı laboratuvar ortamında dölledikten sonra bu işlemin tutmasını bekliyorlardı. Hastanede çok zaman harcadık. Etrafımızda başka başka insanlar, profesörler oluyordu ve bunun hiç de romantik olmadığını düşünüyordum. Neden diğer insanlar gibi, üç kadeh martiniden sonra ya da Palm Springs'de geçirilen bir hafta sonunda sevişerek bunu yapamıyorduk? Böyle durumlarda, kendinden nefret etmeye başlıyorsun. Tüpbebek yöntemini yedi kez denedim. Hayatımın bir yıldan fazlası, nefesimi tutup dua ederek ve yine başarısız olduğumuzu öğrendikten sonra ağlayıp hem kendimi hem de Peter'ı suçlayarak geçti. Benimle yaşamanın çok kolay olduğunu söyleyemem; hiç kolay değil. Peter, benim denemelerimi, yumurtlamamı, döllenmemi, yaşayabilen embriyolarımı dinlemekten çok sıkılmıştı; ama bütün düşünebildiğim bunlardı. Peter ve benim aramızdaki tek fark, benim, evliliğimize olan sadakatimi her zaman korumamdı. Çocuk sahibi olmamıza engel olan her şeye karşı savaşırken aynı safta ol-

BELONGSTO KAKTUS TEAM

duğumuzu sanıyordum. Ama sonra arkama baktığımda, Peter gitmişti ve ben tek başıma savaşıyordum. Ya durum bundan daha kötüydü. Peter saf değiştirmişti. O ve Frances Digitt. O, benim en büyük aşkım, en iyi arkadaşım, tek güvencemdi, Josh... ve sonra, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi anladım. Hiçbir şeyden bile az hatta. Bu, hayatımda bana yapılan en büyük ihanetti ve hâlâ da öyle. Bu tarz ilişkilerin yalnızca pembe dizilerde olduğunu sanıyordum. Ya da Cheever'da. Bunların gerçek hayatta da yaşandığını hiç tahmin etmezdim. Çıldırmıştım. Peter'ın Frances Digitt'le bir ilişkisi vardı. Hayal bile edemiyorsun. Asla edemiyorsun.

Bu noktada yanılıyordu. Josh'ın tek yapabildiği şey hayal etmekti ve bunu yaptığında, Peter Patchen'dan nefret etmeye başlamıştı bile. Çünkü Josh'ın anladığı kadarıyla Melanie çok tatlı, çok saf, diğerlerini düşünen, kibar, kolay incinen ve güvenilir birisiydi. Ve sonsuz aşka inanıyor, çocuklarının olmasını tabii ki istiyordu ve bunu hak ediyordu da. Josh Melanie ile vakit geçirdikçe, ona yardım etme ve onu kurtarma isteği daha da artıyordu. Onun kahramanı olmak istiyordu. Sonra aslında başından beri istediğinin bu olduğunu fark etti. Melanie uçağın merdivenlerinden düştüğünde, ona ilkyardım çantası getirmek istemiş ve havaalanında zor durumda kaldığı zaman da, onu eve bırakmıştı. Josh gecenin geç saatlerinde yatağında yatıp *Melanie ile ne halt yediğini düşünürken* ihtiyaç duyulan biri olmak zorunda olup olmadığını merak etti; ama durum bu olsaydı bile, şu anda Didi'nin yanında da olabilirdi pekâlâ. Didi, onun tanıdığı en muhtaç insandı. Sonuçta, Josh, Melanie ile ne yaptığını bilmiyordu, ama bunu durduracak gücü de yoktu.

Geceler, göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmelerine rağmen, ara vermeyi hiç düşünmüyorlar, iki, üç haftadır hiç durmadan, tek bir gece bile ara vermeden buluşuyorlardı.

BELONGS TO KAKNUS TEAM

(Belki de arada bir nefes almak için ara vermeliyiz, dedi Josh. Melanie de esneyerek şöyle cevap vermişti: *Gece yarılarına dek uykusuz kalmaya daha ne kadar dayanabilirim bilemiyorum.)* Josh bir noktadan sonra bu yeniliklerin de etkilerini kaybedeceğini, Melanie'nin cipe bindiği an duyduğu heyecanın yok olmaya başlayacağını hissediyordu. Bir gece, üzerlerine bir donukluk gelecekti; Josh, bunu artık o kadar da istemediğini fark edecekti; Melanie, ona daha cansız, daha sıradan görünecekti. Bu, Josh ve diğer kızlar arasında hep böyle olmuştu. Sonunda -Didi'yle olduğu gibi- isteksizleşmeye başladığını hissediyordu hep.

Ama Melanie ile durum farklıydı. Melanie ile olmak, nefes kesici bir manzaraya ulaşmak için dağa tırmanmak gibiydi ve her seferinde, ilk günkü kadar heyecanlı ve büyüleyiciydi.

Her geçen an, Melanie ile gerçek bir yatakta sevişme isteği artıyordu, ama bu mümkün değildi. Onun yatağı olur muydu? Çocukluğundan beri yattığı; model uçaklarının, futbol kupalarının ve başucundaki komodinin çekmecesine sıkıştırılmış günlüklerinin durduğu odasındaki yatak? Hayır. Josh'ın, Brenda, Vicki, çocuklar ve hafta sonlarında da Ted'in orada olduğunu bile bile, Shell Sokağı On Bir Numara'ya gizlice girecek cesareti de yoktu. Josh kendini, alternatifler üretmek için beyin fırtınası yaparken buldu; Bed & Breakfast'ta bir gece nasıl olurdu? Bu, çok pahalı olduğu kadar, çok da riskli bir seçenekti; çünkü Tom Flynn adadaki herkesi tanıyordu. Josh, kendisinden yaşlı bir kadınla, bir gece için, üç yüz elli dolarlık oda tuttuğunu, babasının bir şekilde duyacağından emindi.

Josh lise arkadaşlarının çoğunu yaz boyunca görmemişti. Josh kendi işiyle meşguldü; onlar da kendi işlerine bakıyorlar ve Didi'yle karşılaşma riskini göze alarak partilerde ya da barlarda buluşuyorlardı; ki Josh, bu riski almadığı için mutluluk duyuyordu. Bütün yaz boyunca, Zach'i ilk kez arayacağı için kendini kötü hissediyordu; ama Zach, ona yardım ede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirdi. Zach bütün yazı, ailesinin sahibi olduğu Madaket Marine'de çalışarak geçiriyordu; ama bununla birlikte, limanın hemen üzerindeki Shimmo'da bir evin bakıcılığını yapıyordu. Nantucket'ın deniz manzaralı kesimi için oldukça mütevazı bir evdi; beş yatak odası, üç banyosu ve ikinci katı daha da genişleten bir terası vardı. Ev, yazın yalnızca iki hafta kullanılıyordu -temmuzun ilk iki haftası- ve bunun dışında, bomboş duruyordu. Zach'in görevi, bu süre boyunca iki haftada bir temizlikçileri getirmek ve bahçe düzenlemelerini ayarlamaktı; kışları da, kar küreyip patlamış boruları ya da sızıntıları kontrol ediyordu. Evin sahipleri Hong Kong'da yaşıyorlardı ve asla haber vermeden gelmezlerdi. Zach, onlar gelmeden önceki haftaları, bütün ayrıntıların yerli yerinde ve kusursuz olmasına çalışarak geçiriyordu: Yemek masasındaki vazoya Asya Laleleri koyuyor, buzdolabına da Veuve Clicquot bulunduruyordu. Arkadaşları yıllardır, Zach'in bu evde parti düzenlemesi için ona baskı yapıyorlardı; ama Zach, babasından, Josh'ın Tom Flynn'den korktuğundan daha fazla korkuyordu; çünkü evin sahipleri, yıllardır Madaket Marine'in müşterileriydiler. Bu yüzden Zach her zaman aynı cevabı veriyordu: *Asla olmaz, dostum. Benimle dalga mı geçiyorsunuz.* Zach partilerini plajda düzenlerdi.

Ancak, Zach'in o eve turist kızları attığı çok iyi biliniyordu (Evin kendisine ait olduğunu söylüyordu.). Zach'in ahlak ilkeleri değişebilirdi (bu her zaman böyle olurdu); bu yüzden Josh bunun denemeye değer olduğuna karar vermişti. Bir gece, Nobadeer Plajı'ndan dönerken, Zach'i aradı.

"Shimmon'daki evi kullanmam gerekiyor," dedi Josh. "Bir geceliğine. Gelecek hafta herhangi bir gece olabilir."

"Ne?" dedi Zach. "Kimsin sen?"

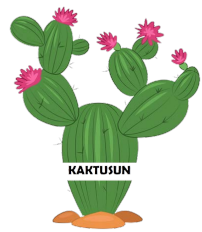
"Kapa çeneni."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senden haber almayalı uzun zaman oldu, dostum. Partime de gelmedin. Asla evden çıkmıyorsun ve şimdi de evi kullanmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Bu kadar duygusal olma," dedi Josh. "Bir kadın gibi konuşuyorsun. Evi kullanabilir miyim?"

"Kız arkadaşın mı var?" dedi Zach.



"Evet."

"Kim?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Josh.

"Ah, yapma."

"Ne?"

"Bana kim olduğunu söyle."

"Sconset'te tanıştığım bir kız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sconset'te şehre hiç inmeyen kızlar var."

"Adı ne?"

"Seni ilgilendirmez."

"Neden bu kadar gizli? Sadece adını söyle."

"Hayır."

"Eğer bana adını söylersen, evi kullanmana izin veririm. Gelecek çarşamba."

"Adı Merrill," dedi Josh. Kolayca hatırlayabileceği bir isim kullanmak istemişti... Merrill, Melanie'nin kızlık soyadıydı.

"Merrill mi?"

"Evet."

"Okuldan mı?"

"Yeni mezun oldu," dedi Josh. "Sarah Lawrence'dan."

"Sarah Lawrance'dan mı?"

"Evet."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mezun mu oldu? O zaman senden büyük?"

"Evet. Biraz büyük. Onu etkilemek istiyorum. Bu yüzden evi kullanmak istiyorum."

"Ve sanırım benim seni bütün yaz görmememin sebebi, şu Merrill ha?"

"Büyük ölçüde."

"Peki, tamam," dedi Zach. "Gelecek çarşamba. Sana anahtarları veririm; ama bana bütün kurallara sıkı sıkıya uyacağına söz vermelisin."

"Uyacağım," dedi Josh.



Sonraki çarşamba, Josh plaj yolundan gitmek yerine, Shimmo Yolu'na girdi ve en sondaki dönemeçten döndü. Heyecanı, cinsel beklentileri ve Melanie'ye sürpriz yapma arzusu bütün bedenini sarmıştı. Torpido gözünden anahtarları çıkardı ve Melanie'nin gözlerinin önünde salladı.

"Burada ne yapıyoruz?" dedi Melanie.

"Her zaman yaptığımız şeyi," dedi Josh sırıtarak.

Arabadan indi ve Melanie'nin kapısını açmak için arabanın diğer yanına koştu.

"Burası kimin evi?" dedi Melanie.

"Bir arkadaşıma ait," dedi Josh. "Evi bu hafta kullanmayacak."

Josh, Melanie'nin tepkisini bekledi. Etkilenmiş görünmüyordu. Zach'ten anahtarları aldığından beri, başkasının evini kullanmanın Melanie'ye kalitesiz ve çocukça görüneceğini hissetmişti. Peter Patchen ciddi paralar kazanıyordu. Cabo'da, beş yıldızlı otellerin suitlerini tutan tipler gibiydi. Bu tarz bir evi kolaylıkla kiralayabilirdi.

Evin kapısını açarken Josh'ın elleri titriyordu. Omzunun üzerinden, küçük bir lambanın yandığı komşu evi kontrol etti. Zach'e göre, bu evde yaşayanlar gerçek birer dikizciydi ve Josh'ın uyması gereken kurallardan biri, evin kuzey tarafındaki ışıklardan hiçbirini yakmamaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve girince, Josh ayakkabılarını çıkardı.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi Josh.

Melanie güldü. "Taaammaaam," dedi.

"Biliyorum," dedi Josh. "Üzgünüm." Zach yerlerdeki parkelerin çok nadir bulunan cinsten olduğunu ve İngiltere kraliçesi bile olsalar, ayakkabılarını çıkarmaları gerektiğini söylemişti.

Josh limana bakan büyük bir odaya çıkan sarmal merdivenlere doğru yürüdü. Işıkları açar açmaz, kısarak loş bir hale getirdi. Baş aşağı asılmış yüzlerce şarap kadehinin bulunduğu, mavi granitten ve aynalardan yapılmış güzel bir bar vardı. Zach onlar için buza yatırılmış bir şişe şampanya ve bir tabak dolusu peynir, kraker, çilek ve üzüm bırakmıştı.

"Bizim için," dedi Josh şampanya şişesini açarken.

"Ah," dedi Melanie. Sürgülü cam kapılara doğru yürüdü ve terasa çıktı. "Buranın manzarası harika!" diye seslendi.

Josh neredeyse sesini alçaltmasını isteyecekti. En son istediği şey, komşunun onları duyması ve neler olduğuna bakmak için gelmesi ya da daha kötüsü, polisi aramasıydı. Anahtarları aldığından beri, Josh'ın kafasından, gecenin berbat oluşuyla ilgili birçok senaryo geçiyor ve bütün bunlara değip değmeyeceğini düşünmesine yol açıyordu.

Ama yatağı kullandıktan (ana yatağı değil tabii ki; konuk odasındaki, yumuşak ve konforlu yatağı... Josh'a göre beş yıldızlı olan yatağı) ve mermer banyoda birlikte duş aldıktan, bütün şampanyayı bitirip (Melanie hamile olduğu için, çoğunu Josh içmişti), peynir ve meyve dolu tabaktakileri yedikten sonra (seksten sonra çok acıktığı için, bunun çoğunu da Melanie yemişti) evet, diye düşündü; bütün bunlara değerdi. Şampanya Josh'ın başına vurmuştu; ama bu sadece, onun bu kaçak dakikaların keyfini daha çok çıkarmasını sağlamıştı. Yatağın ayakucundaki plazma televizyonu açtı. Melanie ile normal bir şey yapmamıştı hiç; televizyon izlemek gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne seyredersin?" diye sordu Josh.

"Hiçbir şey," dedi Melanie. "Aslında, Sopranoları ve izlemeyi unutmazsam *Umutsuz Ev Kadınları.* Bir de futbol."

"Futbol mu?" dedi Josh. "Üniversite ligi mi, yoksa ulusal lig mi?"

"Ulusal lig."

Josh, ona kraker yedirdi ve kraker kırıntıları çarşaflara döküldü. Josh, onu gıdıkladı ve Melanie kıvranmaya başladı; Josh dört yüz dolarlık çarşafların üzerinde kıvranmanın, ıslak kumlarda kıvranmaktan çok daha iyi olduğunu düşündü. Josh, onu o kadar acımasızca gıdıklıyordu ki, Melanie ciyaklamaya başladı. Josh hemen durdu ve başını bir köpek gibi eğip ortalığı dinledi. Onları duymuşlar mıydı?

"Senin neyin var?" dedi Melanie.

"Hiç."

"Burada olmamamız gerekiyor, değil mi?"

"Tabii ki olmamız gerekiyor," dedi Josh. "Burada olmamız gerekiyor."

O ve Melanie dolapta asılı duran beyaz bornozlara sarındılar ve terasa çıktılar. Josh bu evi satın almak için gereken altı milyon doları nereden bulabileceğini düşündü. Böylece burada kalabilirlerdi. Böylece asla gitmeleri gerekmezdi.

Melanie'yi tekrar yatağa çekti. "Mutlu musun?" diye sordu. "Burayı sevdin mi?"

"Mmmhmmghmm," dedi Melanie. Ağzı çilekle doluydu. "Evet. Bunu ayarlamakla büyük incelik yaptın. Ama yapman gerekmezdi, Josh. Plaj iyiydi."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi Josh.

"Ah," dedi Melanie. Gözleri buğulandı. Josh'ın yanağına dokundu. "Sen her şeyden iyisin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sen her şeyden iyisin. Melanie böyle şeyler söyleyerek Josh'ın dilinin tutulmasına sebep oluyordu. *Sen her şeyden iyisin.* Josh, Melanie'ye Shell Sokağı On Bir Numara'ya bırakırken Shimmo'ya dönüp çarşafları yıkayıp banyoyu temizlerken ve sabahın üçünde yatağında yatarken bile zihninde bunları tekrarlayıp duruyordu. *Sen her şeyden iyisin.*



Sonraki gece, yine plaja dönmüşlerdi.

"Dün neredeyse yakalanıyordum," dedi Melanie.

Eski bir battaniyenin üzerine yan yana uzanmışlardı. (Bu battaniye aslında, Vicki'nin çocuklarla plaja giderken Josh'a verdiği battaniyeydi. Önceden, bunun üzerindeki kuru üzüm ve kraker tanelerini silkelemek zorunda kalıyordu.) Monomoy'deki küçücük bir plajda, iki ahşap teknenin bulunduğu uzak bir köşedelerdi. Sol yanlarında, içinden kurbağa sesleri yükselen büyük bir bataklık vardı. Monomoy'nin en güzel yanı, uzaktan büyük bir şehir gibi parlayan kasabanın olduğu gibi görünmesiydi. Monomoy, Josh'ın adada en sevdiği yerlerden biriydi; ama bir gece önceye kıyasla, sanki kamp yapıyormuş gibiydiler. Zenginlikten paçavralara düştük, diye düşündü Josh.

Ellerine dayanarak doğruldu. Melanie, onu korkutmaya çalışmıyordu. Neredeyse yakalandıkları durumları anlatmak, onların rutininin bir parçası olmuştu. Yüzlerce tuzak vardı. O sabah Josh, cebinde Melanie'nin saatiyle on bir numaralı eve gelerek neredeyse yakalanıyordu. Melanie saatini, Shimmo'daki evin komodininin üzerinde unutmuştu ve Josh saati doğrudan Melanie'ye vermekle çaktırmadan masanın üzerine bırakmak arasında gidip gelirken, Blaine, onu cebinden tutup çekmiş ve saat evin önündeki taşlığın üzerine düşmüştü. Brenda taşlığın sonundaki merdivenlerde oturuyordu; ama karton kutuya taş atmakla o kadar meşguldü ki, saati fark etmedi bile. Blaine fark etmişti... zaten bu çocuğun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözünden hiçbir şey kaçmıyordu; çünkü daha sonra, Josh plajdaki ailelerden birine saati sorduğunda, Blaine tek kaşını kaldırmıştı.

"Melanie'nin saatinin sende olduğunu sanıyordum," dedi Blaine.

"Evet," dedi Josh, köşeye sıkışmamaya kararlı bir şekilde. "Onu bahçede buldum; ama ona geri verdim."

"Ah," dedi Blaine. Josh'a bir başka şüpheli bakış daha atmış olabilirdi; ya da bu Josh'ın paranoyak hayal gücünün ürünü de olabilirdi.

"Bugün ne oldu?" diye sordu Josh, Melanie'ye. Öne eğildi ve onun boynunu öptü. Melanie çikolata gibi kokuyordu. Seksten hemen sonra Melanie çantasından bir paket M&M's çıkarmıştı ve şimdi, hepsini teker teker dilinde eritiyordu.

"Akşam yemeğinden sonra Vicki ile oturdum," dedi Melanie. "Ona bir şeyler okudum. Ve çıkarken, geri döndüğümde ona bakacağımı söyledim."

"Ve o da, 'Dönmek mi? Nereden? Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Josh.

"Kesinlikle," dedi Melanie. "Ben de ona, markete kadar yürüyüp paralı telefondan Peter'ı arayacağımı söyledim."

Josh kaskatı kesildi. Peter mı? Peter'ı aramak mı?

"Bu çok aptalca bir bahaneydi," dedi. "Çünkü, neden Peter'ı ev telefonundan aramıyorsun ki?"

"Ev telefonundan şehirlerarası arama yapılmıyor," dedi Melanie. "Bu yüzden, Peter'ı aramak için markete gitmem gerekiyor."

"Yine de çok saçma bir bahaneydi," dedi Josh. "Peter'ı neden aramak isteyesin ki? O tam bir baş belası."

"Doğru," dedi Melanie. "Ben de Vicki'ye aynen bunu söyledim."

"Yani onu aramadın?"

"Tanrım, hayır. Bu gece değil."

"Başka bir gece mi? Onu başka bir gece mi aradın? Dün gece mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hafta başında," dedi Melanie. "Sabahtan aradım. Ev işleriyle ilgili."

İkisi de susmuştu. Josh sahilden az uzaktaki şamandıranın çıkarttığı şakırtıları duydu. Normalde, Melanie'nin onu kendisine yakın görerek anlattığı bu hikâyelerden zevk alırdı. İkisinin sırrı ve bu sırrın yasaklı olması, aralarındaki ilişkiyi daha da heyecanlı bir hale sokuyordu. Josh'ın duyguları harekete geçmiş, arzuları ikiye, hatta üçe katlanmıştı; çünkü herkesin açık radarlarının yakınlarında uçuyorlardı. Ve şimdi, Peter'dan bahsetmek, Melanie'nin onu hafta başında aradığını dürüstçe söyleyebildiğini duymak, Josh'ı kıskandırmış ve şaşırtmıştı. Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. Melanie, *onunla hafta başında konuştuysa*, mutlaka hamileliğinden de bahsetmiş olmalıydı. Eğer Melanie'nin, Peter denen o gıcık, aşağılık, kadın düşkünü adamla tekrar temasa geçtiğini bilseydi, dün geceki zahmetlerin hiçbirine katlanmazdı. Bütün bunları es geçebilir ve şampanya için Zach'e borçlu olduğu doksan doları biriktirmeye çalışabilirdi.

Melanie neden Peter'ı aramıştı? Ne ev işi? Elektrik faturası falan mı? Josh anlamıyordu. Melanie'den açıklama yapmasını istemeyi düşünüyordu; bunu açıklığa kavuşturmalıydı. Ama sonra, bu ilişkinin onun için çok daha ciddi boyutlara girmeye başladığını hissederek durdu. Evet, aralarındaki ilişki eğlenceliydi ve heyecanlıydı; ama başlangıçta, Josh'ın kendisiyle yaptığı anlaşmalardan biri, bunun kısa süreli bir şey olacağı üzerineydi. Sadece yaz aşkı olacaktı. İkisinin de yaşamaları gereken gerçek hayatları vardı, Josh, Middlebury'e dönecek, Melanie'de Connecticut'a dönüp bebeğini doğuracaktı. Kıskançlığa ve incinmiş duygulara kesinlikle yer olmayacaktı; ama Josh ikisinden de muzdarip olmak üzereydi. Melanie, M&M's paketini ona uzattı; ama Josh, Melanie'nin elini itti.

"Uuups," dedi Melanie. "Birileri kızmış."

"Kızmadım."

"Önemli bir şey değildi, Josh. Sadece bir telefon konuşmasıydı. Bu yaz onu bir daha arayacağımı sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Git ve onu ara," dedi Josh. "O senin kocan." Keskin havayı içine çekti. O an Monomoy, cennetten daha çok koskoca bir bataklık gibi görünmeye başlamıştı. "Gidelim buradan."

Melanie birkaç saniye onu süzdü; Josh, onun itiraz etmeye çalışacağını düşünmüştü; ama Melanie, onun çevresindeki kızlar kadar aptal ve umutsuz değildi. M&M's paketinin ağzını dikkatlice kıvırdı, ayağa kalkıp üstünü silkeledi.

"İyi," dedi. "Haydi gidelim."

Birlikte cipe doğru sessizce yürürlerken Josh durumun ne kadar aptalca bir hal aldığını ve artık bu işin burada bitmesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak içinden bir ses, bunu bitiremeyeceğini söylüyordu. Neden böyle bir şey yapmak istesindi ki? Melanie yaz boyunca Peter'a dönmeyecekti ve Josh'ın umrunda olan tek şey de yazdı; bu yüzden mızmızlanmayı kesmeli ve bunun tadını çıkarmaya bakmalıydı.

Güzel. Sonuca ulaşılmıştı ve Josh, kendini daha iyi hissediyordu. Cipe binerlerken Josh, Melanie'ye kapıyı açtı ve binmesine yardım ederken onu öptü. Bir arabanın farları gözünü aldığında, neler olduğunu ilk anda kavrayamadı. Çizgi filmlerde, tarama ışıklarıyla aranan kaçaklar gibi hissetmişti kendini. Josh, Melanie'ye, "*Eğil!*" diye bağırdı; ama Melanie ya onu duymamıştı ya da büyük, siyah kamyonetin onları ezeceğini düşünerek duyduğu şaşkınlıktan dolayı donup kalmıştı. Kamyonet, homurtular çıkararak cipin yanına, Josh'ın sürücüyü açıkça görebileceği bir uzaklığa yanaştı. Sonra, kamyonetin şoförü motoru tekrar gazladı ve devasa araç, arkasında yoğun, kahverengi bir bulut oluşturarak uzaklaştı. Josh'ın bacakları titremeye başlamıştı.

Kahretsin, diye söylendi cipe binip Melanie'nin yanındaki yerini alırken. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Josh bunun yalnızca bir tesadüf olabileceğini düşündü. Monomoy'e park etmek çok da orijinal bir fikir değildi. Ama kimi kandırıyordu ki? Arabanın sürücüsü Rob Patalka'ydı; Didi'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağabeyi. Didi'nin isteği üzerine adada turluyor, Josh'ı takip ediyor ve enselemeye çalışıyordu. Didi'nin ona para ödemediği kesindi; peki bu işte Rob'un çıkarı neydi? Sadakatinden ötürü mü yapıyordu bunları? Yoksa ağabeylik duyguları mı kabarmıştı? Josh bunları düşünmek istemiyordu. Tek bildiği, içindeki yakalanma korkusunun, gerçekten yakalanmakla gelen iğrenç bir hisse dönüştüğüydü.

Bunlardan haberi olmayan Melanie şaşkın görünüyordu. "Arkadaşın mıydı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Josh.





Posta kutusuna bir kart gelmişti. Vicki'nin kanser grubunun lideri Dolores tarafından gönderilmişti. Grup üyelerinden, pankreas kanserine yakalanan Alan, geçen pazartesi vefat etmişti. Vicki, Dolores'in kargacık burgacık el yazısındaki "vefat etti" sözcüklerine baktı. Alan elli yedi yaşındaydı; otuz bir yaşında evlenmişti; iki kızı ve bir oğlu vardı; oğlunun da Brendan adında bir erkek bebeği vardı ve Brendan, Porter'la yaşıttı. Alan tesadüfen ya da bilerek, her zaman Vicki'nin yanına otururdu ve açılış, kapanış dualarında el ele tutuşuyorlardı. Adam hakkında bildiği tek şey buydu; ama yine de, Dolores'in notunu okuduğunda buz gibi olmuş ve sersemlemişti. Vicki, Nantucket'a gelmeden önce, Alan, onu yanağından öpmüştü. "Döndüğümde görüşürüz," demişti Vicki ve o da, "Tabii," diye cevap vermişti.

Destek grubu oluşturmak, Dr. Garcia'nın fikriydi. Vicki şehirden ayrılmadan önce, üç hafta boyunca haftada iki kez olmak üzere toplam altı kere toplantılara katılmıştı. Vicki'nin öğrendiği tek şey, kanserin inişler, çıkışlar, iyi ve kötü günler, ilerleme ve gerilemelerle dolu bir yolculuk olduğuydu. Vicki toplantılara geri dönüp insanlara kendi yolculuğunu anlatmak ve onların anlayışlı tepkilerini duymayı sabırsızlıkla bekliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ateşi beş gün boyunca düşmemişti ve Vicki hayatı boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. Bir donuyor, bir yanıyordu ve banyo küvetinin içinde öyle titriyordu ki, sular her yana saçılıyordu. Yatarken süveter giyiyordu; rahat uyuyamıyor ve korkunç kâbuslar görüyordu; silahlı ve maskeli adamlar yatak odasına girmiş, çocuklardan birini kendilerine vermesini istiyorlardı. *Birini seç!* Nasıl seçebilirdi ki? *Beni alın,* diyordu. *Beni alın.* Ve adamlar, onu alıyorlardı. Kollarından ve bacaklarından tutup onu dışarı çıkartıyorlardı.

Gün boyunca, görüşü bulanıklaşmıştı; başı çok ağrıyordu, güneş ışığına ve yeşil yapraklara bakmak bile acı veriyordu. Beyni, tavada kızaran bir biftek gibiydi. Brenda her saat başı bir bardak buz gibi, limon dilimli su getirmesine rağmen, Vicki susuz kalmıştı. Brenda, Ted ve Melanie'nin yaptığı gibi, bardağı Vicki'nin dudaklarına dayıyordu. Ted dondurucuda sakladıkları bir havluyu onun alnına koyuyordu ve Vicki bir yandan acı çektiği, bir yandan da rahatladığı için bağırıyordu. Bir keresinde, Vicki gözlerini açmıştı ve odanın kapısında annesinin durduğunu gördüğünden emindi. Ellen Lyndon bacağı karmaşık bir sargıyla sarılmış olmasına rağmen, Philadelphia'dan kalkıp gelmişti. Ellen'in soğuk elleri, Vicki'nin alnındaydı ve Vicki, annesinin parfümünü içine çekiyordu. Vicki gözlerini kapattı ve bir anda yeniden ailesinin evine, çocukken yattığı yatağa döndü; başucunda bir bardak et suyuna çorba ve tarçınlı tost duruyor, mutfaktan Mozart melodileri geliyordu. Vicki yataktan kalktı. Ayakkabılarının içinde bir şey vardı. Kum.

Hastanedekiler, enfeksiyonun nerede olduğunu tam olarak söyleyemeseler de, Vicki çok güçlü antibiyotikler kullanıyordu. Ateşi otuz yediye düşmüş ve sonra tekrar kırka fırlamıştı. Vicki hastanede, kan değerlerini yükseltmesi gereken Neupogen iğnesini olurken bu konuda onu uyarmaya çalışmışlardı. Altı saatte bir, günde dört tane ağrı kesici alıyordu ve iki saatte bir de ya dilinin altına ya da koltukaltına koyulan dereceye katlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak zorunda kalıyordu. Vicki kaçırdığı kemoterapi için yakınmaya başlamıştı. Şimdi tedavi göremiyordu; ama bunu deli gibi istiyordu. Dr. Alcott endişelenmemesini söylemişti. Önce kan değerlerini yükseltecekler ve sonra da tedaviye devam edeceklerdi. Vücudu, bulanık bir çorba gibiydi; kanı zehirlenmiş ve sulanmıştı. Blaine'in ona bir keresinde çıktığını haber verdiği gökkuşağının bütün renkleri birbirine karışmıştı ve geride kalan yalnızca kahverengiydi. İşte bu Vicki'ydi.

Dünyanın her yanında anneler ölüyordu. Ateşten alev alev yanan Vicki bir hesap yapmaya çalıştı; çocukluğunda tanıdıkları (yan komşuları Bayan Antonini, Lou Gehrig hastalığından ölmüş, yedi yaşındaki ikiz çocuklarını geride bırakmıştı); hiç tanımadıkları (Josh'un, kendini asan annesi); gazetede okudukları (Filistinli, sekiz aylık hamile bir kadın, İsrail sınırında kendini havaya uçurmuştu. Hayal kırıklığına uğramış bir müşteri, bir AK-47 ile sigorta şirketinin genel müdürlük binasına dalmıştı. İlk kurbanı, doğum izninden döndükten sonraki ilk iş günü olan resepsiyon görevlisi, Mary Gallagher'dı. Los Angeles'da, bir yolcu otobüsü takla atıp alev aldığında, tam yedi anne can vermişti.). Bu kadınlar, Vicki'nin yatağının çevresinde dolanıyorlardı; Vicki onların yüzlerini görebiliyor ve ağladıklarını duyabiliyordu. Yoksa bu, Vicki'nin kendi ağlaması mıydı? Anneleri bu dünyadan alan Tanrı'ya lanet olsun! Ama ona lanet ettiktan hemen sonra, dua etmeye başladı. Dua etmek! *Benim de onlardan biri olmama izin verme. Lütfen!*

Ona zevk veren tek şey; ki ona zevk denebilirse, yudum yudum içtiği suydu. Su çok soğuktu ve Vicki çok ama çok susamıştı. Ne zaman içmeye kalksa, çoğunlukla yutamıyordu bile. Kurumuş dudakları ve dili, suyu hemen emiyordu. Belli bir düzende içmeye çalışmalıydı. Eğer çok hızlı içerse, yatağın kenarında oturup işkence dolu dakikalar geçirir, midesi kasılır, sırtı ağrır, boynu ve omuzları kaskatı olurdu ve çay kaşığını dolduracak kadar az bir safra çıkarmak için bile, kıvranıp dururdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı gün uyandığında, çarşafları sırılsıklam olmuştu. Altını ıslattığından korkmuştu; ama kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, umursamıyordu. Her şeyden önce, azıcık altına kaçırmışsa ne olurdu ki? Ama hayır. Bu terdi. Ateşi düşmüştü. Önce Vicki kendi ateşini ölçtü ve sonra Brenda bir kez daha kontrol etti: 36.6.

Blaine, onu görmek için odanın içine koştu ve Vicki, onu güçlükle tanıdı. Yüzü, güneşten kararmıştı. Saçları, neredeyse beyaz denecek kadar sarıydı ve kulaklarının arkası ile boynunun çevresinde tutamlar kalacak şekilde kesilmişt. Porter'ın da saçları kesilmişti.

"Onları berbere kim götürdü?" diye sordu Vicki. "Ted mi?"

"Josh," dedi Brenda. "Ama bu, geçen haftaydı."

Temmuzun sonu gelmişti bile. Bunca zaman nasıl geçmişti? Vicki'nin ateşi, sonunda düşmüştü ve herkes buna çok sevinmişti; ama Vicki, kendini görünmez bir tahta parçası gibi hissediyordu; kanserli hücrelerin, küçük karıncalar gibi, onu alıp götüreceğini düşünüyordu. Hastaneye geri döndüğünde, kan örneği alındı; kan değerleri yükselmişti. Salı gününden itibaren, tedaviye yavaş yavaş başlayacaklardı. Dört buçuk kilo daha vermişti.

Melanie her akşam yemeğinden sonra, ona bir şeyler okumak için Vicki'nin yanına gidiyordu. *Bridget Jones'un Günlüğü*'nden bölümler okuyordu; çünkü bu kitap hem ağır değildi, hem de eğlenceliydi ve ikisi de, dert sayılabilecek şeylerin, yalnızca erkek arkadaşlar, kaloriler ve tasarımcı ayakkabıları olduğu bir yerde vakit geçirmek istiyorlardı. Vicki kendisi bir çocukmuş gibi ona hikâyeler okunmasından utanıyordu; ama Melanie ile vakit geçirmekten de hoşlanıyordu. Aynı çatı altında yaşıyorlardı; ama birbirlerini kaybetmişlerdi. Melanie şimdi, yeniden sahneye çıkmıştı ve çok farklı görünüyordu. Oldukça farklıydı; vücudu şişmişti ve sıkı görünüyordu; bronzlaşmıştı ve saçları, güneşin etkisiyle açılmaya başlamıştı. Gerçekten çok güzeldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok güzelsin," dedi Vicki, Melanie'nin yatağın yanındaki yerini aldığı gecelerden birinde. "Harika görünüyorsun. Yıldız gibisin. Fotoğrafların dergilerde filan çıkmalı."

Melanie, ona gülümsedi, yüzü kızardı ve bu sırada kitapta son kaldığı yeri bulmaya çalıştı. "Kes şunu."

"Ciddiyim," dedi Vicki. "Çok mutlu görünüyorsun. *Mutlu musun?*" Ses tonunun, kendisi burada acıdan ölürken, başkalarından gelecek iyi haberlerin onu hâlâ mutlu edebildiğini ifade edebiliyor olmasını umuyordu.

Melanie konuşmaktan korkuyor gibi görünüyordu; ama cevabı çok açıktı. Ve Vicki, Melanie'deki bu değişimin, kaçırdığı en büyük şey olduğunu düşünüyordu. Melanie mutluydu! Nantucket'da!

Vicki kemoterapiye devam ediyordu. Şanslı koltuğuna, inci grisi duvarların arasına, spor haberlerine, Mamie'ye, Ben'e, Amelia'ya ve Dr. Alcott'a geri dönmüştü. Beysbolda hâlâ yenilmediklerini duyduğuna çok sevinmişti. Mamie iğneyi kanala yerleştirirken, Vicki nefesini tuttu; oradaki deri, başlangıçta olduğundan çok daha hassastı artık; ama kemoterapinin onun tek ilacı olduğunu düşünmekte kararlıydı. Pozitif düşünce!

"Kardeşin çok meşgul görünüyor," dedi Mamie. "Bir şeyler mi yazıyor?"

"Bir senaryo," dedi Vicki. Bunları söylemek, ilk defa, komik gelmemişti. "Neredeyse yarısını tamamladı."

Vicki'nin günleri güzel geçmeye başlamıştı. Kemoterapinin dozunun azaltılması, vücuduna daha az zarar veriyordu. Yemek pişirebiliyor -somon ızgara, kızarmış tavuk, mısır ve tarladan yeni toplanmış domatesler- ve yiyebiliyordu. Akşam yemeğinden sonra, markete gidip bir külah dondurma alıp yiyordu. Önce bir buçuk kilo aldı, sonra iki buçuk ve aldığı bütün kiloların poposuna toplandığını söyleyip şakalar yapmaya başladı. Hafta sonu gelmişti; bu da Ted geldi demekti ve Vicki hem kendini çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iyi hissediyor hem de çok daha iyi görünüyordu ve bu da seksin kolaylıkla olmasını sağlamıştı. Seks! Yatağında yatıp iki aydır ilk kez yaşadığı seks sonrası zevkin tadını çıkarabilirdi; ama yataktan kalkabilecekken ve dışarıda olabilecekken, yatakta kalmak istemiyordu.

"Haydi gidelim!" dedi. Kendini, Bridget Jones gibi, vahşi ve kaygısız hissediyordu.

Böylece, Ted ve çocuklarla birlikte plaja gitti; ama yürüme mesafesi onun için hâlâ oldukça uzak olduğu için, Yukon'la gittiler. Vicki plajdaki en solgun ve en zayıf kişiydi; kolundaki kanal yüzünden de, mayosunun üzerine naylon sörf gömleği giymişti; ama bunlar da, onun Artık Önemi Olmayan Şeyler Listesi'ne doğrudan giriş yapmıştı. Plajın biraz aşağısında, Vicki'nin gözüne, siyah, tek parça mayo giymiş, tanıdık bir figür çarptı. Caroline Knox, ailesiyle birlikte oturuyordu. Eğer Vicki yanılmıyorsa, Caroline Knox, onun tarafına bakıyor ve bakarken yakalanmamaya çalışıyordu. Yanındaki sandalyede oturan kel adama bir şeyler söylemek için eğildi: *Şurada oturan kadın, Vicki Stowe, akciğer kanseri. Zavallı. Ona bir bak, tam bir iskelet. Eskiden o kadar güzeldi ki...*

Vicki bunu umursamadı. Blaine'le birlikte suya girdi ve sonra, tek başına biraz yüzdü. Su harikaydı. Vicki'yi canlandırmıştı. Kendini suyun üzerine sırtüstü bıraktı ve yüzünü güneşe verdi; sonra, yüzüstü dönüp altındaki yeşil dünyaya gözlerini açtı. Dalgalar üzerine vuruyordu; kuş kadar hafifti ve öylece duruyordu. Ne kadar süre boyunca öyle durmuştu? Bir dakika, beş dakika, yirmi dakika? Yatakta yattığı zamanlarda olduğu gibi, zaman kavramını kaybetmişti; şu anın tek farkı, özgür olmasıydı. Hayattaydı, yaşıyordu, dış dünyadaydı, okyanusun üzerinde yüzüyordu. Kafasını sudan kaldırıp baktığında, Ted'in, kucağında Porter ve yanında Blaine ile suyun kenarında durduğunu gördü. Onu arıyorlardı. Onu göremiyorlar mıydı? Onlara el salladı. *Hey, ben buradayım*. Bir an için panikledi. Öldüğü zaman da aynen böyle olacaktı. O, onları görebilecekti; ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onlar, onu göremeyeceklerdi. Vicki kollarını daha da yukarı kaldırarak bağırdı; *Hey! Merhaba! Ted*, onu gördü ve onun olduğu yeri işaret etti. *İşte orada! Merhaba anne.* Onlar da ona el salladılar.



Vicki kendini önce iyi, sonra harika hissetti. Annesini aradı ve koca yaz boyunca ilk kez, kadının içini rahatlattı. *Sesin çok iyi geliyor, tatlım! Eskisi kadar iyi geliyor.* Vicki de kendisini eskisi gibi hissediyordu; nefes almak bile kolaylaşmıştı. Ciğerlerindeki tümörün küçülüp bilye boyutlarına geldiğini ve kanserli hücrelerinin pes edip ölmeye başladıklarını hayal etti. Kendini bu kadar iyi hissederken pozitif düşünmek daha da kolaylaşıyordu.

Pazartesi günü, Josh, çocuklarla birlikte plaja gittiğinde Vicki, Melanie ve Brenda'yı kendisiyle kasabada alışveriş yapmaya ikna etti. Büyüleyici bir gündü ana cadde, arı kovanı gibi hareketliydi. Vicki yaklaşık yirmi dakika boyunca Bartlett Çiftliği'nin önünde durdu, sandviç yapmak için altı domates ve salata, on tane tatlı mısır, bir baş kırmızı lahana, taze dereotunun içine doğramak için salatalık ve sirke aldı. Vicki, Brenda'nın onu arabaya bırakmak konusundaki bütün ısrarlarına rağmen, torbayı kendisi taşıdı; sebze dolu torbaları taşıyabilecek kadar sağlıklı olmak onu mutlu ediyordu.

Brenda kitapçıya girmek istedi; böylece, bir süre için Mitchell's'a uğradılar ve Vicki yemek kitaplarını karıştırdı. Melanie, *Bridget Jones* serisinin ikinci kitabını aldı. Vick nakit para çekmek için bankaya gitti ve sonra, çocuklar için lolipop aldı. Kitapçıya döndüğünde, Melanie kapının önünde onu bekliyordu. Brenda, kahve içmek için Even Keel Cafe'ye gitmişti. Ana cadde boyunca yürüyerek Erica Wilson'a gittiler. Melanie yeni kıyafetler almak istiyordu. Uzun, işlemeli, esnek belli bir etek ve mayosunun üzerine giyebileceği bir tunik denedi. Kıyafetleri Vicki ve Brenda'ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göstermek için perdeli kabinden her çıkışında, kendi etrafında dönüyordu. Mutluluğu, yüzünden açıkça belli oluyordu.

Vicki, Melanie'nin kaynağı belirsiz mutluluğundan Brenda'ya bahsetmek üzereydi ki, Brenda ondan önce davrandı. "Onun nesi var?" dedi Brenda. "Son zamanlarda Suzy Sunshine gibi davranıyor."

"Biliyorum," dedi Vicki. "Mutlu."

"Ama neden?" dedi Brenda.

"Bir nedeni olması mı gerekiyor?" dedi Vicki.

"Sence de garip değil mi?" diye sordu Brenda.

"Belki de hamilelik hormonlarındandır," dedi Vicki. "Ya da belki de, burada bizimle olmaktan mutlu olduğu içindir sadece."

Brenda şüpheli görünüyordu. "Ah, evet. Tabii." Cep telefonu çalmaya başladı. "Buna kesinlikle cevap vermeyeceğim."

"Ya Josh arıyorsa?" dedi Vicki.

Brenda ekrana baktı. "Josh değil."

"Annem mi?"

"Hayır."

"Avukatın mı?"

"Kendi işine bakar mısın, lütfen."

Melanie alışveriş torbasını elinde sallayarak hoplaya zıplaya yanlarına geldi. "Tamam!" dedi. "Hazırım!"

Brenda tek kaşını kaldırdı. "Eğer mutluluk hapı alıyorsan, bence bizimle de paylaşmanın zamanı geldi."

"Ne?" dedi Melanie.

"Gidelim!" dedi Vicki.

Vis-A-Vis, Eye of the Needle, Gypsy ve Hepburn mağazalarına baktılar. Brenda, Hepburn'deki çift taraflı bir Hadley Polett kemere takıldı; ama sonra, yeni bir şey alacak parası olmadığını yüksek sesle bildirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki, onun kendisine olta attığını düşündü; ama oralı bile olmadı. Dolaşmaya devam ettiler.

Vicki, Peter Beaton'dan hasır bir şapka aldı. Vicki eşarbını çıkardığında, satıcı kız, onun kafasına bakmamaya çalıştı; Vicki bunu fark etmişti; ama umurunda değildi. Ana caddenin yukarısında Melanie ve Brenda ile buluştu. Melanie, Ladybird iç çamaşırı mağazasının kapısının önünde duruyor ve kapının kendi kendine açılmasını bekliyormuş gibi bakıyordu.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu Vicki.

"Hayır, hayır," dedi Melanie. "İç çamaşırına neden ihtiyacım olsun ki?"

Congdon Eczanesi'nin yemek bölümüne oturdular; tavuklu salata, sandviç ve çikolatalı frape ısmarladılar. Brenda'nın telefonu yeniden çalmaya başladı. Brenda ekrana baktı.

"Josh değil," dedi.

"Kendimi suçlu hissediyorum," dedi Vick. "Ben burada eğlenirken, bir başkası benim çocuklarıma bakıyor."

"Bunu aşmalısın," dedi Brenda. "Böyle bir şey yapmayı hak ediyorsun. Hepimiz hak ediyoruz."

Melanie kadeh kaldırır gibi, frape bardağını kaldırdı. "Sizi seviyorum arkadaşlar," dedi.

Brenda gözlerini devirdi ve Vicki neredeyse kahkaha atıyordu. Ama bu, Melanie'nin eski haliydi. Melanie bir bebek saplantısı edinmeden ve Peter'ın ihanetiyle yıkılmadan önce, Vicki'nin çevresindeki en iyi kızlardan biriydi. Prova odasından her çıkışında, kıyafetini göstermek için kendi etrafında dönerdi ve samimi yemeklerde, her zaman, bir şeyler için kadeh kaldırırdı.

"Şerefe!" dedi Vicki. Bardaklarını tokuşturdular. Brenda da isteksizce onlara katıldı.

"Ah, bu kadar suratsız olmaktan vazgeç," dedi Melanie. "Sana bir şey aldım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana mı?" dedi Brenda.

Melanie ayaklarının dibinde duran küçük torbalardan birinden, Hadley Pollet kemeri çıkardı ve Brenda'ya uzattı. "Senin için," dedi.

"İnanmıyorum!" dedi Brenda. Yüz ifadesi, Vicki'nin, çocukluklarından hatırladığı ifadelerden biriydi: Önce heyecanlanmış, sonra şüphelenmişti. "Ne için? Neden?"

"Bunu istiyordun," dedi Melanie. "Ve senin Vicki'yle geçireceğin yaz tatiline birden karıştığımı biliyorum. Evde sizin eviniz ve benim de kalmama izin verdiğiniz için gerçekten minnettarım. Çocuklara da Vicki'ye de çok iyi bakıyorsun..."Melanie'nin gözleri parlıyordu. "Senin için hoş bir şeyler yapmak istedim."

Brenda gözlerini yere dikti. Kemeri belinin etrafında sardı. "Şey, teşekkür ederim."

"Çok düşüncelisin, Mel," dedi Vicki.

Brenda gözlerini kıstı. "Başka bir şeyler dönmediğinden emin misin?" diye sordu.

"Başka bir şeyler mi?" dedi Melanie.



Başka bir şeyler.

Ertesi akşamüstü, evin telefonu çaldı. Vicki, Porter'la birlikte şekerleme yapıyordu ve telefon sesi onu uyandırdı. Evdeki tek kişi kendisiydi; Melanie, Yukon'u alıp doktor randevusuna gitmişti. Brenda da, Blaine'i Low Beach Yolu'ndaki oyun parkına götürmüştü. Telefon, beş ya da altı kez çaldıktan sonra sustu ve sonra yeniden çalmaya başladı. Ted, diye düşündü Vicki. Porter'ı uyandırmamak için yataktan yavaşça kalktı ve hızla oturma odasına gitti. Telefonu açtı.

"Alo?"

Ses gelmiyordu. Karşıdaki kişi, hızlı hızlı soluyordu. Sonra, genç bir kız sesi, "Onunla yattığını biliyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Pardon?*" dedi Vicki.

"Onunla yatıyorsun!"

Vicki sessiz ve dikkatli bir şekilde ahizeyi yerine koydu. Yataktan bunun için mi kalkmıştı yani? Kendine bir bardak buzlu çay koyup arka bahçeye çıktı ve şezlonglardan birine uzandı. Güneş, ortalığı kavuruyordu; Vicki'nin içeri girip güneş kremi sürmesi gerekiyordu; ama o kadar uyku sersemiydi ki, birkaç dakika orada yatıp kendini şımarttı. Az önce gelen telefonu düşündü ve gülmeye başladı.

Kısa bir süre sonra, telefon tekrar çalmaya başladı. Vicki gözlerini açtı. Derin bir nefes aldı. Akciğerlerinin, iki yumuşak ve pembe yastık gibi olduğunu hayal etmek için kendini zorladı. Yerinden kalktı ve telefonu açmaya gitti; bu sesin Porter'ı uyandırmasını istemiyordu. Tanrı biliyordu ya, eğer arayan bir başka yanlış numara ya da aynı kişiyse, Vicki telefonu fişten çekecekti.

"Alo?" dedi Vicki, sabırsızlığını belli etmeye çalışarak.

Sessizlik. Bu çok saçmaydı! Ama sonra, karşıdaki, genzini temizledi. Bu, bir adamdı.

"Ah, Vicki?"

"Evet?"

"Ben, Peter. Peter Patchen."

"Peter Patchen." Vicki şaşkınlığını gizleyemedi. "Mucizelerin sonu gelmeyecek galiba." *Aşağılık herif,* diye düşündü. *Korkak herif.*

"Ah, evet. Dinle. Muhtemelen benden nefret ediyor olduğunu biliyorum..."

"Dürüst olmak gerekirse, Peter bu konu üzerinde yeterince kafa yormadım."

"Anladım. Kendi sorunlarınla ilgileniyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Aslına bakarsan, gayet iyi hissediyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Ted de böyle söylemişti. Bu harika."

Vicki, Peter Patchen'la, ne kendi sağlığını ne de başka herhangi bir şeyi konuşmak istemiyordu. Ancak, onunla telefonda konuşmak, zihninin çarklarını döndürmeye başlamıştı. Melanie, hamile olduğunu ona söylemişti ve Vicki bu durumun artık açıkça bilinmesinden dolayı mutluydu; Melanie'nin, Peter'a hemen geri dönmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Peter?" diye sordu Vicki.

"Melanie oralarda mı?"

"Hayır," dedi Vicki. "Dışarıda."

"Dışarıda mı?"

"Evet."

"Ah, peki."

"Aradığını ona iletmemi ister misin?" diye sordu Vicki.

"Evet," dedi Peter. "Ona aradığımı söyle. Onu özlediğimi söyle."

Vicki gözlerini devirdi. *Evet, şimdi özlersin tabii. Şerefsiz! Korkak!* Vicki'nin görmek istediği şey de buydu; Peter'ın sürüne sürüne geri dönmesi.

"Söylerim," dedi Vicki.

Sonra, Yukon evin önüne yanaştığında, Vicki bahçedeki taşlığa çıktı.

"Neler olduğunu biliyorum," dedi Vicki, Melanie arabadan inerken.

Melanie, Vicki'ye baktı; elleri karnındaydı. Rengi sararmıştı. "Biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Vicki. "Peter aradı."

Melanie, ona garip garip baktı. Bahçe kapısının mandalını kaldırdı ve Vicki, onun kafasına bir silah dayamışçasına, yavaş ve dikkatli adımlarla bahçeye girdi. "Öyle mi?"

"Seni özlediğini söyledi."

"Öyle mi?" dedi Melanie. Şaşkın görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle. Dışarıda olduğunu söyledim. 'Dışarıda mı?' dedi. 'Evet,' dedim. Aradığını sana söylememi istedi. 'Onu özlediğimi söyle,' dedi."

Melanie başını salladı. "Vay canına."

"Vay canına mı?" dedi Vicki. "Evet, vay canına. Doğru. Böyle olacağını söylemiştim. Geri gelecek dememiş miydim?"

"Yalnızca bebeği merak ediyor," dedi Melanie.

"Belki," dedi Vicki. "Belki de öyle değildir. Onu arayacak mısın?"

"Hayır," dedi Melanie. "Bugün değil." Karnını okşadı. "Hormonlarım çıldırmış durumda, Vick. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Evet," dedi Vicki. "Anlayabiliyorum. Demek istediğim, araması çok garipti."

"Evet."

"Aslında, bugün iki tane garip telefon aldım."

"Başka kim aradı?"

"Bir kız," dedi Vicki. "Deli bir kız. Yanlış numara."



Vicki kendini iyi hissetmeye ne kadar çok devam ederse, bir sonraki felaketin ne zaman geleceğini de o kadar çok merak ediyordu. Daha da kötü bir felaket yolda olabilir miydi? Kemoterapinin bitmesine üç hafta kalmıştı ve tedavi sonunda, sonuçları Connecticut'daki Dr. Garcia'ya gönderilecek olan bir başka CT taraması yapılacaktı. Tarama sonucunda akciğerleri iyi gözüküyorsa, tümörü küçülmüş ve akciğer duvarından çekilmeye başlamışsa, Dr. Garcia bir ameliyat tarihi belirleyecekti. Şimdi kendini iyi hissetiğine göre Vicki ameliyat sonrasındaki muhtemel halini hayal edebilirdi: Kendini, yoğun bakımda, serum şişesine ve beş ayrı makineye bağlı bir halde görebiliyordu. Göğsündeki ağrıyı, ameliyat yerindeki yanmayı hayal edebiliyor; güldüğünde, konuştuğunda ya da öksürdüğünde vücudunun kasılışını görebiliyordu. Bunların hepsini kabul ede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirdi; çünkü sonuçta, ameliyattan sağ çıkmış olacaktı. Tamamen temizlenmiş olacaktı. Kanserden arınacaktı.



Vicki birkaç gündür kendini o kadar iyi hissediyordu ki, bir akşam yemeğinde, Josh'ı göndermeyi düşündüğünden bahsetti.

"Çocuklara artık kendim bakabilirim," dedi. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

Brenda yüzünü buruşturdu. "Josh'a, bütün yaz çalışacağına dair söz verdim. Bizim için havaalanındaki işini bıraktı."

"Ve üniversiteye dönmesi gerekiyor," dedi Melanie. "Eminim paraya ihtiyacı vardır."

"Sırf sen kendini iyi hissediyorsun diye, onu ağustos başında işten çıkarmamız hiç adil değil," dedi Brenda.

"Yazın geri kalanını Josh'sız geçirmeyi hayal bile edemiyorum," dedi Melanie. Mısırını alıp oturdu; yanağına bulaşan yağlar parlıyordu. "Peki ya çocuklar? Ona çok bağlandılar."

"Evet, çok bağlandılar," dedi Brenda.

"Çok bağlandılar," diye onayladı Vicki. "Onun gelmemesi onları yıkar mı? Onları plaja her gün benim götürmeme sevinmezler mi?"

"Bütün yaz bizimle çalışacağına söz verdim, Vick," dedi Brenda.

"Bence bu, çocukları yıkar," dedi Melanie. "Onu çok seviyorlar."

"Onlar mı seviyor, yoksa siz mi seviyorsunuz kızlar?" dedi Vicki.

Brenda, ona öfkeli bir bakış attı. Melanie masadan kalktı.

"Ah, kimi kandırıyoruz?" dedi Vicki. "Hepimiz onu seviyoruz."



Ertesi gün Vicki, Josh ve çocuklarla birlikte plaja gitti. Josh, onun gelişine sevinmiş gibi görünüyor ya da hatırı için rol yapıyordu.

"Yardımcı olabilirim," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle iyi," dedi Josh.

"Siz çocukların kendinize ait bir düzeniniz olduğunu biliyorum," dedi Vicki. "Bunu bozmayacağıma söz veriyorum."

"Patron," dedi Josh. "Sorun yok. Bizimle birlikte gelmene çok sevindik. Tamam mı, Patroncuk?"

Blaine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kızlar gelemez."

Vicki, onun saçlarını karıştırdı. "Ben bir kız değilim," dedi. "Senin annenim."



"Burası her zaman oturduğumuz yer," dedi Josh, şemsiyeyi, soğutucuyu ve oyuncak çantasını yere bırakırken. "Gördüğün gibi, cankurtarana uzak değiliz ve ıslak kumların yakınına oturuyoruz ki kumdan kaleler yapabilelim."

"Ve kuyular kazabiliyoruz," dedi Blaine.

Josh şemsiyeyi açtı, yere bir örtü serdi ve Porter'ı gölgeye oturttu. Aynı anda, Porter şemsiyenin kenarına tutunarak ayağa kalktı.

"Genelde, beş ya da on dakika kadar böyle ayakta duruyor," dedi Josh.

"Sonra da, turuncu küreğin sapını kemiriyor," dedi Blaine.

"Anladım," dedi Vicki. Kendi için getirdiği iskemleyi güneş alan bir yere kurdu. "Her şeyi ayarlamışsınız, çocuklar."

"Her şeyi bir düzene oturttuk," dedi Josh, Vicki'ye göz kırparak. "*Tutarlılığın ve monotonluğun* büyük birer taraftarıyız." İki küçük kızıyla birlikte plajın aşağısında oturan bir kadına el salladı. "Bu, Bayan Brooks ve onlar da, kızları Abby ile Mariel. Blaine, Mariel'i seviyor."

"Sevmiyorum," dedi Blaine.

"Ah, seviyorsun," dedi Josh. "Haydi, git, ona bizimle kuyu kazmak ister mi diye sor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, Josh!" dedi bir erkek sesi. Vicki, sesin geldiği yöne döndü. Yanında Blaine'in yaşıtı bir erkek çocuğu ve kucağında bir bebekle, el sallayarak onlara doğru gelen siyah tenli bir adam gördü.

"Omar, adamım!" dedi Josh ve Vicki'ye dönüp, "Bu, Omar Sherman. Her sabah, karısı telefonda hastalarıyla konuşurken çocukları alıp buraya gelir. Sanırım karısı, Chicago'da çok ünlü bir psikiyatrist ve anladığım kadarıyla, bir grup umutsuz vakayla uğraşıyor."

"Tanrım," dedi Vicki. "Herkesi tanıyorsun."

Abby Brooks ile Mateo Sherman, Josh ve Blaine'in kumda kuyular kazmalarına ve tüneller açmalarına yardım ederlerken Vicki de arkasına yaslanıp oturdu. Porter şemsiyenin kenarına tutunarak ayakta durmaya devam ediyordu; bir süre sonra yoruldu ve kendini pat diye örtünün üzerine bıraktı. Turuncu saplı küreğe uzandı ve ucunu kemirmeye başladı; Vicki bütün bunları, sanki bir ziyaretçiymiş gibi izledi. Kontrol tamamen Josh'taydı. Saat on buçukta Josh soğutucudan, bir paket kraker, bir şişe meyve suyu, Blaine için kuru üzüm ve Porter için de bebek bisküvisi çıkardı. Blaine ve Porter, hiç ses çıkarmadan oturuyor ve ellerindekileri yiyorlardı. Josh soğutucudan iki tane erik çıkarıp birini Vicki'ye uzattı.

"Ah," dedi Vicki. "Teşekkür ederim." Soğuk ve tatlı erikten bir ısırık aldı, eriğin suyu çenesinden aşağı aktı. Josh, ona bir mendil uzattı. "Çocuklardan biriymişim gibi hissediyorum," dedi Vicki çenesini silerken. Bundan hoşlanıyor; ama bir yandan da kendini suçlu hissediyordu. *Kızlar gelemez.* Josh herkesi ve her şeyi gayet iyi idare ediyordu.

Josh örtünün üzerine oturdu. Porter, Vicki'ye metroda gördüğü yaşlı adamları anımsatan bir şekilde şemsiyenin ucuna tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Blaine itaatkâr bir şekilde yediklerinden arta kalan çöpleri topladı ve cankurtaranın arkasındaki çöp kutusuna attı. "Örnek bir vatandaşsın," dedi Josh. Blaine, onu selamladı. Plajın aşağısında, kovalarını önce kumla, sonra da suyla dolduran Abby'nin yanına gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki, Josh'ı göndermeyi düşündüğüne inanamıyordu. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi. "Bizimle olduğun için yani."

"Ben de burada olduğum için çok mutluyum," dedi Josh. "Seninle birlikte."

"Seni utandırmak istemiyorum," dedi Vicki. "Ya da aşırı ciddi olmak istemiyorum."

"İstediğin kadar ciddi olabilirsin, Patron."

"Tamam o zaman," dedi Vicki. "Bu yaz sen olmasaydın ne yapardık bilemiyorum."

"Başka birini bulurdunuz," dedi Josh.

"Ama hiçbir şey aynı olmazdı."

"Her şeyin bir nedeni vardır," dedi Josh. "Uçaktan indiğiniz zamandan beri biliyordum ki..."

"Melanie düştüğünde mi?"

"Evet. O zamandan beri, böyle bir şeyler olacağını biliyordum."

"Böyle bir şeyler derken? Bizim bebek bakıcımız olacağını biliyor muydun?"

"Yollarımızın bir yerde kesişeceğini biliyordum."

"Bilmiyordun."

"Biliyordum. Önce, Brenda kitabını kaybetti ve sonra Melanie'yi havaalanında gördüm..."

"Gitmeye çalışıyordu," dedi Vicki.

"Ama ben, onu geri getirdim," dedi Josh. "Bunların hepsi, kutsal bir planın parçaları gibiydi sanki."

"Kutsal bir plan; evet tabii," dedi Vicki.

"Kutsal planlara inanmıyor musun?" diye sordu Josh.

"Ah, bilmiyorum," dedi Vicki. Okyanusa, mükemmeliyetin daha küçük örneklerine -mesela Porter'ın kulağına- baktığında, bütün bunların üzerinde kutsal bir gücün etkisinin olduğunu inkâr edemiyordu. Herkesin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir rolü, her şeyin bir nedeni olduğu bir plan var mıydı? Bu bir kaçış yoluydu. Vicki'nin kanser grubundaki insanlardan kaç tanesi kanser olmalarının bir nedeni olduğuna inanıyordu? Neredeyse hepsi. Ama Alan'a bakın... öldü. Bunun nedeni ne olabilirdi? Royerstord, Pennsylvania'da, suratının ortasından vurularak üç aylık bebeğini annesiz bırakan kadın. Bu, bir neden yüzünden olmamıştı. Bu bir hata, bir trajediydi. Eğer kutsal plan, diye bir şey varsa, bu planda, insanların içine düşüp durdukları bir sürü kara delik vardı. Vicki, kendi hayatını düşünmeye devam etti. Ciğerlerindeki kanser ortaya çıkıp tehdit oluşturmaya başlayıncaya dek... hayatı, gerçekten önemli bir gelişim göstermişti. "Bu tarz, hayatın anlamı konuşmalarında hiçbir zaman başarılı olamadım."

Vicki bunları söyler söylemez, inanılmaz bir şey oldu. Porter şemsiyenin kenarını bıraktı ve öne doğru üç, dört adım attı.

Vicki oturduğu sandalyeden fırladı. "Aman Tanrım! Bunu gördün mü?"

Porter durdu, annesine doğru döndü; yüzündeki zafer kazanmış ifade, yerini şaşkın bakışlara bıraktı. Poposunun üstüne düştü ve ağlamaya başladı.

"İlk adımlarını attı!" dedi Vicki. "Onu gördün mü? Gördün mü, Josh?"

"Gördüm. Yürüyordu."

"Yürüyordu!" Vicki, Porter'ı kucağına aldı ve bebeğin yüzünü öptü. "Ah, tatlım. Yürüyebiliyorsun!" Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, Porter'ın ağlaması daha da abartılı bir hal aldı. Hayatın anlamını oluşturan o kutsal planı uzaklarda aramamalıydılar; çünkü o, tam orada, gözlerinin önündeydi! Porter ilk adımlarını atmıştı! Hayatı boyunca yürüyecekti zaten; ama Vicki oradaydı ve bunun başlangıcına tanık olmuştu. Ve Josh da öyle. Vicki bugün onlarla plaja gelmeseydi, Porter'ın ilk adımlarını kaçıracaktı ya da belki Porter, Vicki orada olduğu için yürümüştü. Belki de,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki'nin düşünmekten kendini alıkoyamadığı gibi Porter'ın ilk adımları, Vicki'nin ölümünden önce ona verilen son armağandı. *Negatif düşünce yok*, dedi kendi kendine. Ama kendini tutamıyordu; şüpheleri, gittiği her yerde onu takip ediyorlardı.

"İnanılmaz," dedi Vicki ilk anki heyecanını korumaya çalışarak. Blaine'e seslendi. "Tatlım, kardeşin yürüyebiliyor! Az önce ilk adımlarını attı!" Ama Porter o kadar bağıra bağıra ağlıyordu ki, Blaine, onu duymamıştı bile. "Tanrım, sanırım onu korkuttum."

Josh saatine baktı. "Aslında, onun uyku zamanı geldi."

"Saat on birde mi?" diye sordu Vicki.

"Tam zamanı. Onu ben alırım."

Vicki, Porter'ı Josh'a verdi ve Josh, onu, örtünün temiz kısımlarından birine yüzüstü yatırdı. Porter'ın sırtını sıvazladı ve emziğini verdi. Porter sustu ve gözleri yavaş yavaş kapanırken Vicki de olduğu yerden onu seyretti.

Josh yavaşça ayağa kalktı. "Şimdi, Blaine'le top oynama vakti," dedi. "Topla nasıl buluşacağını öğrenmeye başladı."

"Sen mükemmel bir baba olacaksın," dedi Vicki.

"Teşekkürler, patron," dedi Josh gülümseyerek ve bu gülümseme, Vicki'nin içinde minik bir umut ışığı doğurdu. Josh yaşlanacak, âşık olacak, evlenecek ve çocuk sahibi olacaktı. Bu dünya üzerinde en azından tek bir şey doğru gidecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



AĞUSTOS

Çocuk oyunlarından öğrenecek ne kadar çok şey var, diye düşündü Brenda. O ve Blaine'in sonsuz kez oynadıkları ve hâlâ da kahve masasının üzerinde oynadıkları *Paraşütler & Merdivenler* oyunu mesela... Yüz haneli oyun tahtası, bir insanın hayatıydı ve gelişigüzel dönen bir çark, o insanın nereye gideceğine karar veriyordu. *Bu küçük kız, ev işlerini yaptı ve böylece sinemaya gidebilecek parayı kazandı: kısa merdiven. Bu çocuk, kurabiye kavanozuna ulaşmak için, sallanan bir iskemlenin tepesine çıktı; ama düştü ve kolunu kırdı: uçurum paraşütü.* Blaine atladığı haneleri dikkatlice sayarken, Brenda'ya bakıp başını sallayarak onaylamasını bekledi; ama o, geçen yıldan bu yana başına gelen tüm olaylarla ilgili derin düşüncelere dalmıştı. Brenda doktora öğrenimi, Champion'daki işi ve bölümdeki en yüksek öğretim ortalamasına sahip olması, onun için uzun bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

merdivendi; ama bütün bunlar, onu daha da riskli paraşütlerin olduğu bir noktaya çıkarmış gibi görünüyordu. Öğrencisiyle ilişkisi olan bir profesör... Sinirine hâkim olamayıp elindeki kitabı fırlatan bir kadın...

Blaine oyunu kazandı. Bu, onu her zaman mutlu ederdi.

"Tekrar oynayalım mı?" diye sordu.



Ağustos gelmişti ve bu, herkes için yazın sonu anlamını taşırken Brenda için sonun başlangıcı demekti. Üç buçuk hafta sonra adadan ayrılacaklardı. Nantucket'dan ayrılıp şehre, kirasını ödeyemediği dairesine ve onun için artık anlamsız olan, o çok yaygın okula dönüş psikolojisine geri dönmek, Brenda'yı fiziksel olarak hasta ediyordu. Hatırladığı kadarıyla, hayatında ilk defa okula gitmeyecekti. Okula girmesi yasaklanmıştı. *Bir daha asla, akademide çalışamayacaksın.* Bu, onun kaldıramayacağı kadar ağırdı. Böylece Brenda aylardan ağustos olduğunu bilmezlikten gelmeye çalıştı.

Ancak Brian Delaney, onun bunu unutmasına izin vermiyordu. O kadar sık arıyordu ki, Brenda kendini, Brian Delaney'in ikide bir yoluna çıkıp onu engellemeye çalıştığı bir bilgisayar oyunundaymış gibi hissediyordu.

Sonunda, Sconset marketinin yanındaki küçük banklardan birine oturup Brian Delaney'i aradı. Sconset gibi sakin bir kasabanın bile, ağustosun gelmesiyle birlikte, insanlarla dolması ilginçti. Marketin önünde, kahve ve gazete almak için bekleyen insanlardan oluşan uzun bir sıra vardı. Parkta cep telefonuyla konuşan en az beş kişi oturuyordu; ama hiçbiri, Brenda'nınki kadar tatsız bir işle uğraşmıyordu muhtemelen.

Brian Delaney'in sekreteri Trudi, Brenda'nın aradığını duyunca rahatlamış gibiydi. "Durumu kesinleştirmek istiyor," diye açıkladı Brenda'ya. "Hamptons'a gitmeden önce."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek senin tatiline göre plan yapıyoruz, öyle mi?" dedi Brenda, Brian Delaney hattın öbür ucuna bağlandığında. Enerji dolu, komik ve bir o kadar da iğneleyici bir tonda konuşmaya çalışıyordu; ama Brian Delaney, ilk defa, onu sıkıştırmıyordu.

"Dinle," dedi. "Üniversite, yüz yirmi beşe anlaşmaya razı. Mutluluktan sıçrıyor musun? Yüz yirmi beş. Ayrıca, tabloya verdiğin hasardan ötürü talep ettikleri yüzde onluk miktardan da vazgeçiyorlar. Sanırım, Len ya da her kimse, restorasyon çalışmalarıyla ilgili bir rapor yazacak. Yani, yüz yirmi beşe patlayacak, tertemiz. Bu, onlardan alabileceğimizin en iyisi, Dr. Lyndon. Bu teklifi kabul etmenizi tavsiye ederim."

"Yüz yirmi beş bin dolarım yok," dedi Brenda. "Ve bir işim de yok. Talep ettikleri paraya sahip olmadığım halde, bu teklifi nasıl kabul edebilirim?"

"Kabul etmek zorundayız," dedi Brian Delaney. "Senaryo nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," dedi Brenda. Bu doğruydu; ilk zamanlarda Tanrı'ya emanet olarak başlayan senaryo, şimdi neredeyse bitmek üzereydi. Ancak, senaryoyu bitirmekle ilgili tek sorun, bu lanet olası şeyi satmanın bir yolunu bulmakla ilgili, yeni yeni ortaya çıkan bir korkuydu.

"İyi, iyi," dedi Brian Delaney. "Orada senin milyon dolarların yatıyor."

"Evet," dedi Brenda. "Rüyamda görürüm."

"Bir de, şu anda sahip olduğun gayrimenkulün var. Bunu kardeşine satmayı deneyebilirsin."

"Hayır," dedi Brenda. Bu ev, onun sahibi olduğu tek şeydi. Eğer şehirdeki işler yoluna girmezse, büyün yıl Nantucket'da yaşayabilirdi. Bahçe mimarı ya da kasabadaki mağazalardan birinde satış elemanı olarak çalışabilirdi. Bütün yıl, kendisi gibi, orada kalan ve gerçek dünyada yaşa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mayı başaramayan insanlarla arkadaşlık kurması gerekecekti. "Sana kaç kez söyledim bilmiyorum; kardeşim hasta. Kanser. Ve şimdi, sadece paraya ihtiyacım olduğu için, ne onu ne de kocasını bu gayrimenkul işiyle uğraştıramam."

"Ama paraya ihtiyacın var," dedi Brian Delaney. "Bunu böyle havada bırakamayız. Sen Nantucket'da yaz tatilindesin diye, hiçbir şey olduğu yerde durmuyor. Üniversite bizi dava edecek ve seni temin ederim ki, o davayı kaybedeceğiz; sonuçta sen, üç yüz bin dolar, artı benim hazırlık aşamasından bu yana almam gereken ücretlerin tamamını ödemek zorunda kalacaksın. Şu Atela denen kadına ne yaptın bilmiyorum; ama kadın fena halde çileden çıkmış. Üniversite konseyi, bana onun *adalet* istediğini söyledi. *Adalet!*" Brian Delaney sabırsızlıkla oflayıp pufluyordu. "Bunu kabul etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Adalet diye bir şey yok, diye düşündü Brenda. Sadece paraşütler ve merdivenler var.

"Kabul et," dedi Brenda.

Sonun başlangıcı, Brenda sınıfına dönem ortası ödevlerini geri dağıttığında gelip çatmıştı. Öğrencilerin, kâğıtlarını karşılaştırmalarını ve notları hakkında konuşmalarını bekliyordu zaten; ama Walsh'ın da bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Ona, aslında söylemesi gereken bir şeyi söylememişti: *Sana verdiğim nottan kimseye bahsetme.* Aslına bakılırsa, Walsh ve Brenda ödevle ya da notla ilgili hiçbir şey konuşmamışlardı. Bunun, onların ilişkisiyle bir ilgisi yoktu; Walsh'a o notu veren, başkası da olabilirdi.

Nisanın ilk gününde, sınıfa kimse gelmedi. Saat on biri beş geçmişti; ama tek bir öğrenci bile gelmemişti. Bu, Brenda'yı şaşırtmıştı; ama bir yandan da sessizliğin tadını çıkarıyordu. Yorgundu. Önceki geceyi, ailesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin Philedelphia'daki evinde geçirmişti; o ve Vicki, babalarının hukuk bürosuna giderek onları Shell Sokağı On Bir Numara'nın resmi sahipleri yapan belgeleri imzalamışlardı. Ellen Lyndon, Brenda'yı, kızarmış tavuk ve birkaç şişe mükemmel şaraptan oluşan akşam yemeğine kalmaya ikna etmişti. Brenda, New York'a giden son treni kaçırmış ve geceyi, çocukken yattığı yatakta geçirmişti. Otuzuncu Sokak'taki istasyona gitmek için, sabah altıda kalkmıştı. Bütün günü metroda ve şehir içi otobüslerde geçmişti.

Sınıftakilerin gelmesini beklerken, kafasını Kraliçe Anne döneminden kalma masaya dayayıp dinlendi. Masa, limon suyu gibi kokuyordu. Brenda gözlerini kapattı.

Ve yerinden sıçrayarak uyandı! Bir dakika mı geçmişti, yoksa iki mi? Hayır, saat on biri çeyrek geçiyordu ve hâlâ kimse gelmemişti. Ders planını kontrol etti; tatiline iki hafta vardı. Ama sonra, nisanın ilk gününün, Şaka Günü olduğunu hatırladı. Sınıftakiler ona bir şaka yapıyorlardı. Ha ha. Ama neredelerdi?

Brenda, Bayan Pencaldron'un masasına doğru yürüdü ve koridorda, üniversite yemekhanesinden birkaç adamın, Barrington Salonu'na doğru, tekerlekli bir servis arabasıyla yemek taşıdığını gördü.

Bayan Pencaldron telefonla konuşuyordu. Brenda'yı gördü ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Makarnalı salataya karides konmamasıyla ilgili bir şeyler söyledi; Dr. Barett'in alerjisi vardı ve eğer yiyecek olursa, ölürdü. Oflayıp puflayarak telefonu kapattı.

"İmkânsız!" dedi Bayan Pencaldron.

"Bir şeyler mi kaçırıyorum?" diye sordu Brenda.

Byan Pencaldron sahte bir parıltıyla gülümsedi. Dönem boyunca Brenda, Bayan Pencaldron'un bütün profesörlere, eğitmeye çalıştığı evcil hayvanlar gibi davrandığını anlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dersiniz," dedi Bayan Pencaldron. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sınıfta kimse yok," dedi Brenda. "Gerçi, sanırım şu an orada bir şeyler hazırlıyorlar."

"Bölümün bahar yemeği," dedi Bayan Pencaldron. "Size gönderdiğimiz not, on gündür kutunuzda duruyor."

"Öyle mi?" Brenda kendini suçlu hissetmişti. Kutuya uzun zamandır hiç bakmamıştı.

"Evet. Bahar yemeği nedeniyle dersinizin Parsons 204'e alındığını hatırlatan notla birlikte."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Bayan Pencaldron. Çiçek baskılı bir elbise giymiş ve bolca süslenmişti. Brenda da süslenmeli miydi?

"Yemeğe katılmalı mıyım?" diye sordu Brenda.

"Bu bölümün bir üyesisiniz, değil mi?" dedi Bayan Pencaldron.

Bu, cevap beklemeyen bir soru gibi görünüyordu; ama acaba öyle miydi gerçekten?

Bayan Pencaldron, Brenda'nın, durumun umutsuz olduğunu düşünmesine yol açan bir şekilde iç çekti. "Saat on üçte görüşürüz."

Brenda, Parsons 204'e doğru yola koyuldu. Sonunda, güzel bir bahar günüydü! Ve bahçe, üniversitenin web sitesindeki fotoğraflarından biri gibi görünüyordu. Her şeye rağmen, Champion'da yeşillik vardı! Menekşeler vardı! Plaj havluları üzerinde Big Mac yiyen öğrenciler vardı! Brenda acele etti; ama çabasının bir işe yaramayacağının farkındaydı. Profesörsüz geçen yirmi dakika sonucunda, bütün sınıf gitmiş olacaktı ve böyle güzel bir havada onları kim suçlayabilirdi ki? Yani, o değerli seminerlerden biri harcanmıştı. Brenda en azından Walsh'ın orada olması için dua ediyordu. Hava, onun flört duygularını harekete geçirmişti. Belki bu ak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şam dışarı çıkarlardı; Peru tavuk restoranına gidebilirlerdi. Ya da Carl Schurz Parkı'na gidip Doğu Nehri'ndeki mavnalara bakabilirlerdi. Ona, yarısı kendisine ait olan Shell Sokağı On Bir Numara'dan bahsedecekti.

Parsons 204'ün hemen dışında, Brenda sesler duydu. Kapıyı açtı; sınıfı oradaydı; bu haftanın okuma parçası olan Lorie Moore'un kısa hikâyesi "*Gayrimenkul,*" hakkında ateşli bir tartışmaya dalmışlardı. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, Brenda'nın orada durmakta olduğunu bile fark etmemişlerdi. Brenda da onlarla o kadar gurur duymuştu ki, neredeyse sevinçten bağıracaktı.



Brenda, kendini çok daha iyi hissetmeye başladı: Brenda, ona, tavuk yemeye, parkta dolaşmaya, mavnaları izlemeye gitmek istediğini söylediğinde, Walsh sırıttı ve sonra, Biyoloji Bölümü'ndeki garip sınıflardan birinde olmanın verdiği rahatlıkla öpüştüler.

"Acele gitmeliyim," dedi Brenda. "Beni bekliyorlar."



Brenda oraya vardığında, herkes yerini almıştı. Barrington Salonu, masa örtüleri, parlatılmış gümüş tabaklar içindeki balık ve yumurtalı sandviçler, turplar, karidessiz makarna salataları ve kocaman punç kâsesiyle son derece nefis görünüyordu. Kapıda, Brenda'yı, gençlerin Hilary Duff'ı karşıladıkları gibi karşılayan bir grup asistan ve yeni mezun olmuş kız öğrenciler vardı. Brenda bölümün yükselen yıldızıydı; ama asistanların yanında son derece sıradan ve ayakları yere basan bir görüntü vermeye çalışıyordu. Audrey'nin eteğine övgüler yağdırdı ve Mary Kate'e, tezinin ilk bölümünü düzeltmekten mutluluk duyacağını söyledi. Liv Teyze'nin arkadaşı olan, Rus Edebiyatı Uzmanı Dr. Barett'la sohbet etti ve sonra kendini, Elizabeth Graves'in sekreteri Nan'le havanın ne kadar gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zel olduğundan ve hafta sonuna ilişkin hava tahminlerinden bahsederken buldu. Brenda salonun diğer ucunda, Bayan Pencaldron, Suzanne Atela ve eski mezunlardan, bir Chaucer uzmanı olup aynı zamanda Brenda'ya defalarca çıkma teklif etmiş olan Augie Fisk'i gördü. Augie Fisk'i bulmak ve onunla konuşmak çok faydalı ve Suzanne Atela ile geyik muhabbeti etmek de çok akıllıca olurdu; ama Brenda hem yorgundu hem de aç. Kendine bir tabak hazırladı ve masanın en ucuna, gri takım elbise giymiş iri yapılı bir adamın yanına oturdu.

"Ben, Bill Franklin," dedi adam.

A-ha! Bill Franklin, öğrenciler arasında "Pervy Amca" lakabıyla ünlenmiş bir tiyatro profesörüydü. Brenda onunla hiç tanışmamıştı. Bill Franklin geceleri üniversitede tiyatro dersleri veriyordu. Bölümde bir ofisi vardı; ama kapısı her zaman kapalıydı.

"Ah, merhaba. Sonunda isminizin yanında yüzünüzü de görebilmek çok güzel. Ben, Brenda Lyndon."

"Evet, biliyorum."

Brenda, ona gülümsedi; adama takılan komik lakabın, onunla ilgili ilk izlenimlerini etkilemesine izin vermemeye çalışıyordu. Bill Franklin, ellili yaşların ortalarındaydı, gezgin satıcılara özgü belirsiz, çaresiz bir havası vardı. Ondaki bir şeyler, Brenda'ya tanıdık geliyordu. Onu daha önce görmüştü. Belki de kampusun içinde. Brenda turpunu ısırırken adama göz ucuyla tekrar baktı.

"Bu çok güzel bir etkinlik," dedi Brenda.

Ve Bill Franklin de aynı anda, "Çocuklar arasında oldukça popüler gibisiniz," dedi.

"Ah," dedi Brenda. "Kim bilir? Öğretmenliği seviyorum. Çok seviyorum. Bugün derse geç kaldım ve sınıf, bensiz ders yapmaya başlamıştı bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oldukça gençsiniz."

"Otuz," dedi Brenda.

"Onların yaşlarına daha yakınsınız. Sizi ilginç buluyor olmalılar."

"İlginç mi?" dedi Brenda. "İşte bundan şüpheliyim."

Bill Franklin, Michelob içiyordu. Şişeyi dudaklarına götürdü. Gri bir palabıyığı vardı. Palabıyık. Bu bıyık, Brenda'ya bir şeyler çağrıştırıyordu; ama neden? Brenda midesinde garip bir bulantı hissetti. Bu çok paranoyak bir şüpheydi. Çok kötüydü. Üç lokma makarna salatası yerken Suzanne Atela'nın baş aşçıya nutuk çekişini izledi. Dr. Atela parmağıyla bir şeyi işaret ediyordu; Brenda "kahve" sözcüğünü duydu. Ayağa kalkmak zorunda kaldı. Salonun diğer ucundan Bill Franklin'e bakmak istiyordu. Punç, Pepto-Bismol renginde olmasına ve kimse ona dokunmamasına rağmen, Brenda punç kâsesine doğru gidiyormuş gibi yaptı. Yakalanmadan, uzun uzun bakmaya çalıştı. Tamam. Bill Franklin, şişesinden bir yudum daha alırken Brenda'nın kendisine baktığını gördü ve ona göz kırptı. Göz kırptı!

Brenda dehşetle gözlerini kaçırdı. *Dehşetle! Soho'dayız. Burası, başka bir ülke gibidir. Barın sonunda oturan adam size bir içki ısmarlamak istiyor.*

Brenda'nın Walsh'la buluştuğu, öpüştüğü ve Walsh'ın bunu herkesin görebileceği şekilde yaptığı gece Cupping Room'da barın sonunda oturan adam... Ona içki ısmarlamak isteyen adam, Bill Franklin'di!

Brenda, Walsh'la olan randevusunu hiçbir açıklama yapmadan iptal etmişti ve saat yirmi birde Walsh, ta ki Brenda, onu içeri alıncaya kadar kapı ziline dayanmıştı.

Brenda bilerek pijamalarıyla dolaşıyordu. Artık sevgili olamayacaklarına göre, Walsh'ın onu pasaklı bir halde görmesinin hiç mahsuru yoktu. Eski Philedelphia maraton tişörtü, atkuyruğu ve sıfır makyaj. Tamam,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azıcık makyaj. Kapının kilitlerini açmak için hayli oyalandı. Onu görmek istemiyordu.

"Neler oluyor?" dedi Walsh. "Telefonda sesin berbat geliyordu. Ne oldu?"

Brenda kapıyı tekrar kilitledi; en azından onun dairesi güvenliydi. Walsh iyice inceleme fırsatı bulamadan, kıyafetlerini çıkardı.



Yatakta, ter içinde ve bitkin bir halde yatarlarken Walsh, Brenda'nın şakağını öptü. Walsh bazı günlerde, normalde olduğundan daha yaşlı gibi görünüyordu. Belki de Avusturalyalı olduğu içindi.

"Sinirlisin," dedi Walsh. "Bana neler olduğunu anlat."

Brenda derin bir nefes aldı. "Bölümdeki profesörlerden biri... şu tiyatrocu adam, Bill Franklin..."

"Pervy Amca mı?" diye sordu Josh.

"Evet. Cupping Room'da olduğumuz gece o da oradaydı."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun? Kendisi mi söyledi?"

"Onu tanıdım," dedi Brenda. "Bana içki ısmarlamaya çalışmıştı. Onu hatırlıyorum. Barın diğer ucundaydı. Bölüm yemeğinde giydiği takım elbiseyi giymişti. Ve uçlarını jöleleyip yukarı kıvırdığı bıyıkları... Böyle bir şeyi unutmak imkânsız. Bana göz kırptı. Ah, Tanrım! Korkunçtu!"

"Aynı kıyafeti giyen başka bir adam olmadığından emin misin?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Brenda. "Ama eminim. Demek istediğim, gerçekten eminim. Aynı adam. Ve biliyor. Bildiğinden eminim. Genç olmamla, öğrencilerin beni ilginç bulmalarıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"İlginç mi?"

"Biliyor. Aynen böyle söyledi. Biliyor, Walsh. Tamam, buraya kadar. Kovulacağım. Ve sen de... yani, umarım sana bir şey olmaz."

"Yapma," dedi Walsh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna son vermeliyiz," dedi Brenda. "Kovulursam, kariyerim biter. Bütün profesyonel hayatım biter. Olması için çabaladığım her şey, kurduğum bütün düzen. Ben Champion'da kalmak istiyorum ve eğer bana kalıcı bir teklifte bulunmazlarsa, öğretmenliğe başka bir yerde devam edebilmek istiyorum. Sicilimde tuhaf bir cinsellik kaydı olmasını istemiyorum. O zaman kimse beni işe almaz."

"Bunu bitiremem," dedi Walsh. "Bitirmek istemiyorum."

"Bende," dedi Brenda. "Kesinlikle. Ama bu ilişkiyi bu şekilde nasıl yürütebiliriz? Herkesten kaçarak ve kimsenin bizi görmemesini umarak?"

"Eskiden bundan rahatsız olmuyordum."

"Ama şimdi işler değişti."

"Böyle mi yani?"

"Evet böyle."

"Pervy Amca'nın ne düşündüğünü umursadığına inanamıyorum. Sürekli, o adamla ilgili hikâyeler duyuyorum."

"Evet; ama mezun olmayanlarla ilgili hikâyeler değil. Kendi öğrencileriyle ilgili değil."

"Hayır; ama benzer. Bu adamın bizi gammazlayamayacak kadar çok vukuatı var..."

Brenda yataktan kalktı; kıyafetlerinin bir yığın halinde durduğu antreye doğru sendeleyerek yürüdü. Kıyafetlerini giydi. Sınıfını ne kadar çok sevdiğini düşündü. Sınıfı bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de, Walsh'ın da o sınıfın bir parçası olması, içinde olmasıydı. Bill Franklin'in göz kırpışını düşündü. Iyy! *Sizi ilginç buluyor olmalılar. Çünkü, öğrencilerinizden biriyle bir barda öpüştüğünüzü gördüm.* Ancak Cupping Room'daki o gece, neredeyse iki ay önceydi ve eğer Bill Franklin, Suzanne Atela'ya bu konuda henüz bir şey söylemediyse, bundan sonra da bunu gizli tutmaya niyetli olmalıydı. Ne de olsa, Brenda'nın canını yakmak için hiçbir sebebi yoktu; onu tanımıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du bile. Dönemin bitmesine de beş hafta kalmıştı zaten. Geçen gün Walsh, Brenda'ya, onu Framentle'a götürüp annesiyle tanıştırmak istediğini söylemişti ve Brenda da işleri, New York'tan Perth'e yapılacak seferleri internetten araştırmaya kadar götürmüştü. Brenda, Walsh'ın ödev kâğıdında yan yana yazan isimlerini düşündü. *John Walsh / Dr. Brenda Lyndon.* O, üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi. Brenda'nın öğrencisiydi. *Bir fakülte üyesi ile bir öğrenci arasında romantik veya cinsel ilişkiler yaşanması kesinlikle yasaktır!*

"Brindah," diye seslendi Walsh.

Brenda'nın aklı karmakarışıktı.

...ve sonunda disiplin cezasına çarptılacağım.

"Brindah?"

Verecek cevap bulamıyordu.



Bitiremem. Bitirmek istemiyorum.

Bitiremem.

Brenda ilişkiyi bitirmedi. Walsh'la olan ilişkisi dolu dizgin gidiyordu. Böylelikle, görüşmeye devam ettiler; ama yalnızca Brenda'nın dairesinde. Brenda bu konuda çok katı davranıyordu. Güzel havalar geri dönmüştü; Walsh dışarıda olmak istiyordu. Brenda ile yürüyüşe çıkmak, çimlerde uzanmak istiyordu. Pencerelerin bile açılmadığı bir daireye tıkılıp kalmak, onun doğasına aykırıydı. Ama, hayır. Brenda üzgündü; ama bunu reddetmek zorundaydı. Olduğu yerden kımıldamayacaktı.

Brenda sınıfta, giderek resmileşiyor, ciddileşiyor ve profesyonelce davranıyordu. Genç olabilirdi; ama bu onun hafife alınacak biri olduğunu göstermezdi! Üniversitenin en katı kurallarından birini yerle bir edip öğrencilerinden biriyle yatacağı anlamına da gelmiyordu!

Brenda'nın gerginliği onu tüketiyordu; ama etrafında, bunları anlatabileceği kimse yoktu. Ailesine ya da Vicki'ye anlatamazdı ve Erik van-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cott'la da Craft'taki yemekten bu yana görüşmüyordu. Erik'in Noel'le evlenmesiyle ilgili kötü haberler, Brenda'nın işini kaybetmesi ve adının lekelenmesinin yanında o kadar basit görünüyordu ki. Ayrıca, ne diyebilirdi ki? *Öğrencilerimden biriyle yatıyorum.* Bu şekilde, ayrıntılara girilmeden söylendiğinde, durum çok bayağı ve şehvet düşkünlüğüne bağlı gibi görünüyordu. Eğer bir terapiste gidiyor olsaydı, bu durum Brenda'nın terapistine bile anlatmaktan utanç duyacağı sırlardan biri olurdu. Bu konuda güvenebileceği tek kişi, yine Walsh'ın kendisiydi; ama o da giderek bu durumdan sıkılmaya başlamıştı. Brenda yakalanmaktan, kovulmaktan dem vurup duruyordu ve Tanrı korusun ya... Kelimeler anlamsızlaşmaya başlayana kadar, bu kuruntular sürüp gidiyordu. *Rahatla,* dedi Walsh. *Tipik bir Amerikalı gibi davranıyorsun. Her şeyi takıntı haline getiriyorsun.*

Brenda'nın sınıfı, göz boyayıcı Amrita'nın dönem ortası ödevi için seçtiği, Anne Lamott'ın *Küçük Kırık Kalp*'ini okuyordu; ama Amrita'nın her zaman oturduğu yer, hem salı hem de cuma günü boştu.

"Amrita'nın nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordu Brenda.

Biri genzini temizledi; bu ses daha çok burun çekmeyi andırıyordu; ama Rebecca'lardan birine ait olduğu kolaylıkla anlaşılabiliyordu. Brenda garip bir hava sezdi; ama tam olarak ne olduğunu bilemiyordu ve sınıftakilerden hiçbiri de konuşmaya niyetli gibi görünmüyordu. Brenda, notlarının tepesine, *Amrita'yı ara*, yazdı.

Bahar tatili geldi çattı. Walsh'ın, Van Cortlandt Parkı'nda rugby maçları vardı ve Brenda'nın gelip onu izlemesini, ardından da birlikte pikniğe gitmeyi istiyordu; ama Brenda reddetmişti. *Yapamam. Biri beni görür. Neler olduğunu anlarlar.* Erik vanCott, Brenda'yı aramış ve bıraktığı mesajda, düğünde onun sağdıcı olmasını istemişti. Brenda, onun şaka yapıyor olduğunu düşünmüştü; ama sonra, Erik bir mesaj daha bıraktı. *Sağdıç mı?* Ne yani?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evlenilecek kız" Noel, ipek gelinliği ve beyaz duvağı içinde muhteşem görünürken, Brenda da, Victor Victoria gibi, mihrabın önünde dikilip onu mu seyredecekti? Tatil için Darien'a gidip Vicki, Ted ve çocukları görmeyi tercih etmişti. Vicki kendini iyi hissetmiyor ve birtakım testler yapılması için hastaneye gidip geliyordu. İlerlemekte olan bir zatürree geçirdiğini düşünmüşlerdi. *Ayy, bulaşıcı mı,* diye sordu Brenda. Ellerini yıkadı ve olabildiğinde uzak durmaya çalıştı. Vicki'ye, Erik'in sağdıcı olmak konusunda ne düşündüğünü sordu. *Smokin mi giyeceğim,* dedi. Siyah elbise, diye yanıtladı Vicki. *Ama çok seksi bir şey olmamalı. Gelini gölgede bırakmamalısın.* Bir gece, Ted müşterileriyle yemekteyken, Brenda, Vicki'ye az kalsın Walsh'la ilgili itiraflarda bulunacaktı; ama dilini tutmayı başardı. Onun yerine Nantucket'dan bahsettiler. Beraber mi, ayrı mı gideceklerdi? Ne zaman gideceklerdi? Ne kadar kalacaklardı? *Benim bir ailem var, Bren. Plan yapmam gerekiyor,* dedi Vicki. *Yalnızca bu dönemi bitirmeme izin ver,* dedi Brenda.

Bahar tatili dönüşünde Brenda dersleri bahçede, eski bir ağacın gölgesinde yapmaya başladı. Nantucket'ı ve yaz tatilini hayal ederken bir yandan da şöyle düşünüyordu: *Walsh benimle dışarıda zaman geçirmek istiyordu; işte oldu.* Bölüm içinde de, fazla ortalıkta görünmemeye çalışıyordu. Eğer çok göz önünde olmazsa, kötü şeyler de olmazdı.

Amrita'ya üç tane mesaj bırakmıştı; ikisi cep telefonuna ve biri de ev telefonuna. Amrita'nın ev arkadaşı, mesajı ona ileteceğini söylemişti. Amrita dersi mi bırakmıştı? Bu akla yakın gelmiyordu ve Brenda, onun tek başına yaşamaya başlamış olabileceğini ya da ölen büyükannesini toprağa vermek için Hindistan'a dönmüş olabileceğini düşünmüştü. Amrita gibi öğrenciler, başarılı oldukları bir dersi asla bırakmazlardı.

Sonra bir gün, final ödevlerinin teslimine ve Walsh ile Brenda'nın rahata kavuşmalarına iki hafta kala, Brenda, ofisinin kapısına yapıştırılmış bir not buldu: *BENİ GÖR! S.A.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda notu kapının üzerinden çıkarıp elinde tuttu. Eli titremiyordu. Gergin de değildi. Suzanne Atela yüzlerce şey isterdi. Dönem bitmek üzereydi ve gelecek yılı kararlaştırmak gerekiyordu. Brenda'nın bir başka bölüm daha almasıyla ilgili konuşmalar geçiyordu. Konu ya bununla ilgiliydi ya da yönetimle ilgili başka bir şey. Brenda gergin ya da endişeli değildi.

Suzanne Atela ofisinde yoktu. Brenda tek bir söz bile söylemeden Mont Blanc kalemini açıp turuncu renkli bir kâğıda, zarif rakamlarla bir telefon numarası yazan Bayan Pencaldron'un yanına gitti.

"Onu aramamı mı istiyor?" diye sordu.

Kısa bir baş sallama. Bayan Pencaldron kendi telefonunu aldı ve ahizeyi Brenda'ya uzattı.

Suzanne Atela, Aklını Besle adlı öğrenci birliğinde onunla buluşmak istiyordu. Brenda kabul etti; ahizeyi Bayan Pencaldron'a uzattı ve kendi kendine söylenmesine engel olmaya çalıştı. Gergin veya endişeli değildi; ama biraz rahatsızlık duymaya başlamıştı. Walsh, Hint restoranından bir şeyler alıp saat on üçte Brenda'nın evine gelecekti. Brenda merdiven boşluğuna girdi ve Walsh'ı arayıp randevuyu iptal etti.

Saat on ikiye çeyrek kala, Aklını Besle grubu toplanmıştı. Hepsi toplanmıştı! Brenda, Champion Üniversitesi'nin öğrenci kurulundan ne kadar dışlanmış olduğunu fark etti. Altı bin öğrenci arasından yalnız on ikisini tanıyordu. Neredeyse bütün öğretim yılı boyunca ders vermişti ve bir kez bile kampusta yemek yememişti. Şaşırılacak bir şey yoktu. Bir tonbalıklı sandviç, meyve salatası ve bir şişe su için on iki dolar elli sent ödemişti. Suzan Atela'yı ararken pembe dizi programı izleyen bir grup küçük kadının önünden geçti. Onu bulmak birkaç dakikasını aldı; çünkü Brenda'nın gözleri tek başına oturan bir kadın arıyordu. Ancak, Dr. Atela yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nız değildi. Bir masanın başında, Bill Franklin ve Amrita ile birlikte oturuyordu.

Brenda, arkasını dönüp koşmak üzereydi -kalabalıkta ortalıktan kaybolmak kolay olurdu- ki Amrita, onu gördü ve kaşlarını çattı. Dr. Atela'yı dürttü ve Dr. Atela, Brenda'ya doğru döndü, gözlüklerinin üzerinden fırlattığı uzun ve onaylamaz bakışlarla onu masaya çekti. Bill Franklin mavi gofre kumaştan bir takım giymiş ve kravat takmıştı. Jöleli bıyığı onu, modası geçmiş bir karnaval çığırtkanı gibi gülünç gösteriyordu. Dikkati, Atela'nın arkasındaki ekranda gösterilen pembe diziye odaklanmıştı.

Brenda masaya yaklaştıkça, bağırsaklarında bir sancı başladı ve Brenda tuvalete gitmesi gerekebileceğini düşündü. Atela'nın yanındaki çürük, plastik sandalyeye yavaşça oturdu.

"Merhaba," dedi. "Amrita. Dr. Franklin. Bunun bir toplantı olacağını fark..."

Suzanne Atela kolunu havaya kaldırarak zarif, altın saatine baktı. "Bir saat içinde Picholine'de yemeğe gitmem gerekiyor," dedi. Sesinde o kadar gergin bir hava vardı ki, aksanından eser kalmamıştı. "Hemen konuya gireceğim. Hakkınızda bazı nahoş dedikodular söyleniyor, Dr. Lyndon."

"Dedikodular mı?" dedi Brenda. "Benimle ilgili mi?"

Amrita gıdaklamaya benzer bir ses çıkardı ve gözlerini devirdi. Uzun, siyah saçlarını ortadan ayırmıştı ve sıkıca tarayıp emekli öğretmenler gibi, ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Cildi grimsi bir renkteydi ve ojeleriyle aynı renkte, kırmızı bir ruj sürmüştü. Kot pantolon ve Juicy Couture yazılı, sarı bir eşofman üstü giymişti. Champion'daki diğer öğrencilerden o kadar da farklı görünmüyordu; ama yalnızca kültürüyle değil, aynı zamanda eğitimine gösterdiği özenle de göze batıyordu. Beş ders kaçırmıştı ve bu da Brenda'nın, onu bu dönem sınıfta bırakması için yeterliydi. *Ben sana ne yaptım,*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye düşündü Brenda. *Öğrenmek istedin, ben de sana öğrettim. Seninle ilgilendim, fikirlerini değerlendirdim ve seni övdüm. Daha başka ne istedin benden?*

Bill Franklin genzini temizledi ve sonra, bu ona zor geliyormuş gibi, gözlerini televizyondan ayırdı. "Dedikodudan fazlasından bahsediyoruz, Suzanne," dedi. "Aksi takdirde zamanımızı harcamazdık. Ya da Dr. Lyndon'ın zamanını."

"Çok doğru, Dr. Franklin," dedi Suzanne Atela.

Bir sebeple, Dr. Atela'nın arkasındaki televizyon, Brenda'nın dikkatini çekti. Ekranda, Brenda'nın öğrencisi Kelly Moore vardı; mor saçları, bir kuklanınkiler gibi kabarıktı. O zaman bu eser, *Başka Gün Sev*'di. Kelly Moore'un oynadığı karakter, kendisinden iki kat daha yaşlı bir adamı öpüyordu; sonra bir kavga çıkıyor ve kız tokat yiyordu. Kız, adamın elinden kurtulup odadan dışarı çıkıyor ve kapıyı çarparak kapatıyordu.

Amrita gösterişli işlemelerle süslü çantasına uzanıp Brenda'nın, üzerine mavi kalemle övgüler yazdığı ve "A" verdiği dönem ortası ödevini çıkardı.

"Walsh ve senin aranda neler olduğunu biliyoruz," dedi Amrita. "Herkes biliyor. Bu, çok iğrenç."

Dr. Atela soytarı gözlüklerini çıkardı ve iç çekerek yapış yapış olmuş formika masanın üzerine koydu. Brenda yoga nefeslerinden birini aldı. Buna hazırlıklıydı, değil mi? Son üç hafta boyunca, zihninde bu sahneyi binlerce kez yaşamıştı. Ve şimdi, "iğrenç" sözcüğü onu yıkmıştı. "İğrenç" olan, ilköğretim yedinci sınıf öğrencisinden hamile kalan öğretmene denirdi. Walsh, Brenda'dan bir yaş büyüktü; aralarında bir ilişki olması normaldi. Onun Brenda'nın öğrencisi olması dışında. Yani, bu yanlıştı. Atela'nın dediği gibi, nahoş bir durumdu, akıllıca değil, tamamen yanlış bir karardı. Üniversite kurallarına aykırıydı. Ama iğrenç değildi. Brenda bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu düşünmeye o kadar dalmıştı ki, tek kelime bile etmedi ve birkaç saniye geçtikten sonra, bu çok iyi bir strateji gibi göründü. Suçlamalara asla sert tepkiler verme.

"Dr. Lyndon?" dedi Suzanne Atela.

"Üzgünüm. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Brenda.

"Bir fakülte üyesi ile bir öğrenci arasındaki uygunsuz ilişkiden bahsediyoruz."

"Sizi şehir merkezinde birlikte gördüm," dedi Bill Franklin. "Dönem başında. Fark ettiğim şeylerden biri -birbirinize olan belirgin ilginiz dışında- hesabı onun ödemesiydi. Fakülte üyelerinin öğrencilerle flört etmesinin yasak olmasındaki neden, diferansiyel kuvvettir. O size içki ısmarlıyor, siz de ona not veriyorsunuz..."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" dedi Brenda. "Üzgünüm, anlaya..."

"Size gerçekten saygı duyuyordum," dedi Amrita. Eşofman üstünün fermuvarıyla oynadı; fermuvarı biraz açtı ve sonra tekrar kapadı. Aşağı, yukarı, aşağı, yukarı. Amrita gergindi. Brenda durumu kendi menfaatine çevirmek zorundaydı; ama nasıl yapacağını bilemiyordu. "Dersinizi sevmiştim. Sonunda gerçek bir öğretmen ve iletişim kurabileceğim genç birini bulduğumu düşünmüştüm." Bu noktada, Amrita'nın sesi titredi. "Ama sonra fark ettim ki hilekâr sizdiniz; ama o kadar da masum değildiniz. Walsh'la aranızda...bir şey var. Onun ödevine A+ verdiniz."

Brenda yenemeyecek haldeki yemeğine baktı. Su şişesini Amrita'nın kafasına fırlatmak istiyordu. *Seni küçük sümüklü*, diye düşündü. *Bütün bunları yapmanın sebebi bu mu? Ona, hak ettiği notu vermem mi? Ya da ona senin âşık olman mı?* Tonbalıklı sandviçi Bill Franklin'in suratına yapıştırmak istiyordu. O gece, Cupping Room'da, gerçek karakterini göstermişti. Barın diğer ucunda, sarhoş bir halde oturarak kapıdan giren ilk genç kadına -ya da adama- saldırmayı bekliyordu. Asıl iğrenç olan, Pervy Amca'ydı. Ve bir de Dr. Atela vardı. Her ne kadar bu durumu onaylamı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor ve canı sıkılıyor gibi görünse de, diğer yandan, Brenda'nın acı çekmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Eğer Eski Roma'da yaşıyor olsalardı, Atela, Brenda'yı aslanların önüne atar ve zevkle alkış tutardı. Ama neden? Brenda genç olduğu için mi? İyi bir öğretmen olduğu için mi? Suzanne Atela, onu kıskanıyor muydu? Brenda'nın, onun için tehdit oluşturduğunu mu düşünüyordu? Bir başka bölüm başkanı olabileceği fikri, hayal kırıklığı yaratıyor olabilirdi; ama Atela'nın yüzünde, sanki bunların olacağını tahmin ediyor ve durumu kabulleniyormuş gibi bir boyun eğme ifadesi vardı. Brenda dehşete düşmüştü; ayağa kalktı.

"Benim de on üçte bir randevum var," dedi. "Bu yüzden müsadenizle..."

Brenda suyunu aldı ve tepsideki her şeyi Suzanne Atela'nın önünde bıraktı. Saniyeler sonra Brenda aç öğrenci kalabalığının arasında kaybolmuştu.

Çantasının içinden cep telefonunu çıkardı. Walsh'ı ara ve her şeyi inkâr etmesini söyle. Ellerinde hiçbir kanıt yoktu! Bill Franklin onları Cupping Room'da birlikte görmüştü. Ve belki başkaları, Parsons 204'te öpüştüklerini görmüş olabilirdi. Neden bu kadar aptalca ve düşüncesizce davranmıştı? Ellerinde kanıt olup olmaması fark etmezdi; söyledikleri doğruydu, Brenda bunu inkâr edemezdi; ama yalan söyleyecekti. Öğrencilerinden biriyle arasında hem romantik hem de cinsel bir ilişki vardı. Disiplin cezası uygulanacaktı. İşiyle birlikte statüsünü ve itibarını da kaybedecekti. Brenda, Champion kampusundan çıkıp karşı yoldan geçen otobüslerden birine binerek eve dönebilirdi; ama ofisinde, geride bırakmayı göze alamayacağı şeyler vardı; bazı kâğıtlar, Fleming Trainor'ın ilk baskısı. Aceleyle İngilizce Bölümü'ne döndü.

Bayan Pencaldron'un iskemlesi boştu ve yarısı yenmiş bir Sezar salatası, masanın üzerinde duruyordu. Brenda elini çantasına attığında, par-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

makları ince bir tele bağlı olan ve üzerinde Bayan Pencaldron'un el yazısıyla Barrington Salonu yazan anahtarla buluştu. Brenda koridorun sonuna, ağır, lambri kapıya doğru baktı. Zamanı yoktu! Buradan derhal çıkmalıydı! Ofisine gidip eşyalarını almalıydı! Kapı, dönem başında olduğundan daha korkunç görünüyordu şimdi; ama buna rağmen ya da bunun yüzünden, Brenda koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Augie Fisk, fotokopi odasındaki Xerox makinenin başında duruyordu ve onun varlığı, Brenda'nın gözünü korkutmuştu; ama Brenda odanın önünden geçerken Augie başını kaldırıp bakmamıştı bile.

Brenda verdiği ifadede, o akşamüstü sergilediği davranışlar sırasında bilincinin tam olarak yerinde olmadığını itiraf etmişti. İfadesinde şöyle demişti: *Sinirliydim. Afallamıştım, incinmiştim ve aklım çok karışıktı. Sağlıklı düşünemiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tabloya zarar vermek istememiştim. Tek istediğim...*

Tek istediğiniz neydi, Dr. Lyndon?

Tabloyu son bir kez görmek, demişti Brenda. *Onunla vedalaşmak.*

Brenda, Bayan Pencaldron'u Kraliçe Anne'in masasında oturmuş onu beklerken bulmaya hazır bir şekilde güvenlik kodunu tuşladı ve Barrington Salonu'na girdi; ama salon, Brenda'nın dönem boyunca verdiği derslerden önceki zamanlar gibi boş ve sessizdi. Brenda'nın içini yoğun bir kaybolmuşluk hissi kapladı; bu, mateminin başlangıcıydı. Kariyeri ölmüştü; ama vücudu henüz soğumamıştı. Ve bütün bunlar, onun aptalca hatası yüzündendi. Şeytana uyma dürtüsü Brenda'nın yoluna çıkmıştı; ama o, bu dürtünün kenarından geçip yoluna devam etmek yerine, onunla bir barda buluşmuştu.

Brenda cüzdanını ve su şişesini Kraliçe Anne'in masasının üzerine koydu ve tablonun önünde durdu. Onu özümsemeye, kendi ruhunun bir parçası haline getirmek istiyordu; çünkü onu kesinlikle bir daha göreme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yecekti. Yüzünü, tablonun yüzeyine sürmek yanaklarının altında o dokuyu hissetmek ve resmin içine girip orada saklanmak istiyordu.

Brenda bir ses duydu. Arkasını döndüğünde, Bayan Pencaldron'un, sanki Brenda inatçı bir köpekmiş gibi, onu kovalamak istediğini fark etti. Bayan Pencaldron masanın üzerindeki su şişesini aldı (şişe, masanın üzerinde ince bir su halkası bırakmıştı bile).

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Bayan Pencaldron. "Buraya ait değilsin! Ve bu..." Şişeyi salladı ve masanın üzerindeki suyu, bluzunun kenarıyla sildi. "Aklından neler geçiyordu? Kuralları biliyorsun."

"Üzgünüm," dedi Brenda. "Çok üzgünüm."

"Kuralları biliyorsun; ama uymuyorsun," dedi Bayan Pencaldron. "Özür dilemek, senin suçların için yeterli değil."

Brenda ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, neyse. Buraya, eşyalarımı almaya geldim; gidiyorum."

"Ben senin eşyalarını düzenli bir şekilde toplayıp ev adresine postalarım," dedi Bayan Pencaldron. "Derhal bu odayı ve bölümü terk etmeni öneririm; yoksa kampus güvenliğini çağıracağım."

"Kampus güvenliği mi?" dedi Brenda. "Buna hiç gerek..." Brenda, Bayan Pencaldron'a ilk adıyla hitap etmek için ölüyordu; ama isminin ne olduğunu bilmiyordu. "Gidiyorum."

Augie Fisk kapıda belirdi. Brenda'ya, acıma ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bakıyordu. "Duyduk," dedi. "Hepimiz biliyoruz. Atela, seni kovdu mu?"

"Kovmasına gerek kalmadı," dedi Brenda. "Kendim ayrılıyorum."

"Bu, senin elini kolunu sallayarak kurtulabileceğin bir şey olmayacak," dedi Augie. "Bu, senin üzerine yapışacak. Demek istediğim, yeni bir iş bulmaya çalışabilirsin; ama en sonunda birileri öğrenecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu tam bir rezillik," dedi Bayan Pencaldron. "İkinizin arasında, doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Karışmadım; ama kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum; ama evet, başından beri, bir şeyler olduğunu hissediyordum."

"Hepimiz, senin saman alevi gibi olduğunu düşündük," dedi Augie. "Senin kadar çekici, çok az sayıda insanın varlığından haberdar olduğu bir konuda uzmanlaşmış ve diğer kriterlerle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir kadın. Asla ciddi biri olmadığını biliyordum. Sende, yapay olan bir şeyler vardı. Bunu hepimiz biliyorduk."

"Kes şunu," dedi Brenda. Zaten yeterince sinirli ve üzgün olduğunu göremiyorlar mıydı?

"Sen kes şunu," dedi Bayan Pencaldron. Kapıyı işaret etti. "Hemen git; yoksa güvenliği çağıracağım."

Sağlıklı düşünemiyordu. Kafası çok karışmıştı. Ve kızgındı. Brenda, Bayan Pencaldron'dan *nefret* ediyordu. Onu hiçbir zaman sevmemişti; ama şimdi tamamen nefret ediyordu. Ve Augie Fisk... ıyyyy! O kabarık, kızıl saçları ve buruşuk, beyaz dudakları! *Saman alevi mi?* Brenda'ya defalarca çıkma teklif edip durmuş ve Brenda her seferinde reddetmişti; şimdi kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Sağlıklı düşünemiyordu. *Şüphe uyandırıcı ve yapay mı?* Sekiz yıllık üniversite eğitimi ve binlerce saat süren araştırmalar, okumalardan sonra mı? Bütün o çalışmalardan sonra? Kendini köle gibi adamasından sonra? Bir anda, Brenda'nın sinirleri tepesine çıktı. Bu salondan dışarı çıkmak konusunda kimseden emir almayacaktı. İyi bir iş yapmıştı; başarılı bir öğretmendi.

Bunu hepimiz biliyorduk. Tabii, dile kolaydı. Şimdilik.

Brenda çantasına uzandı ve bir kitap çıkardı -sınıfına almalarını söylediği, *The Innocent Impostor*'ın, bulunması neredeyse imkânsız olan cep kitabı baskılarından biri- ve fırlattı. Üniversite konseyine, o kitabı, yalnız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca bir şeyler atmış olmak için attığını söylemişti. *Sinirlendiğinizde bir şeyler fırlattığınız olmadı mı hiç? O dürtüyü hiç hissetmediniz mi?* Brenda o kitabı Augie'ye, Bayan Pencaldron'a ya da tabloya atmak istememişti; ama kitap tabloya isabet etmişti. (Sol alt köşe, sekiz milimetrelik bir "delik" ya da "oyuk.") Brenda dehşet içinde nefesini tuttu; Bayan Pencaldron ciyakladı ve Augie Fisk, "Ah, kahretsin. Şimdi gerçekten bittin," dedi.

"Ben güvenliği arıyorum. Kapıyı tut, Augie. Kaçmasına izin vermeyeceğiz. Bunun hesabını vermesi gerek," dedi Bayan Pencaldron.

Brenda gözyaşları arasında tabloya baktı. Artık onu mükemmel bir şekilde anlıyordu. Çamur, karmaşa, düğüm, kaos. Bu tablo onun hayatının ta kendisiydi



Kabul et, diye düşündü Brenda. Bu, pek çok anlama gelebilecek bir sözcüktü. Bir yandan, huzur vericiydi. Sonunda sorun ortadan kalkıyordu. Leke temizleniyordu. *Champion Üniversitesi & Brenda Lyndon* vakası, Brian Delaney'in hukuk bürosundaki çekmecelerden birine kapatılan bir başka dosya olacaktı. Diğer yandan bu, bir şeyler olmadan hayata devam etmek anlamını da taşıyordu. Walsh'suz ve akademisiz bir hayat kurmak zorundaydı.

Kalbi Walsh'u özlüyordu ve vücudu, onun kollarının arasında olmak istiyordu. Walsh'un sesini duymak istiyordu; ne söylediği önemli değildi; ama onu bir türlü arayamıyordu; Walsh'la olan ilişkisi, kariyerini ve hayatının işini kaybetmesine yol açmıştı. Brenda'nın canı acıyordu şimdi; ama Walsh'la konuşarak Suzanne Atela, Bill Franklin, Amrita, Augie Fisk, Bayan Pencaldron ve en sonunda da kampus güvenliği ile geçirdiği o utanç verici akşamüstünü, her gün yeniden anımsamasına yol açacak ve canını daha çok acıtacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parayı nereden bulacaktı? İflasta olduğunu açıkça söyleyebilir miydi? Ailesinden para istemek zorunda mı kalacaktı? Brenda için yüz yirmi beş bin dolar, yüz altmış bin dolardan farksızdı; ikisini de hiçbir şekilde bulamazdı. Ev üzerindeki hakkını satması gerekecekti; ama bunu Vicki'nin üzerine şu anda yükleyemezdi. Ayrıca, Ted ile Vicki'nin, Brenda'nın payını alacak kadar paraları yoksa ne olacaktı? Brenda onları, evi komple satmaya ikna etmek zorunda mı kalacaktı? Vicki'nin ve ailesinin söyleyeceklerini şimdiden duyabiliyordu: *Brenda tam bir kitap kurdu, evet; ama sağduyusundan eser yok. Dünyada kendine bir yol çizemiyor. Biz her zaman, bir kefalet ödeyip onu kurtarmak zorunda kalıyoruz.*

Kendini nasıl savunmalıydı? Başka ne yapabilirdi? Tek bir şey. Brenda'nın her zaman saklandığı tek bir yer vardı. *Küçük Solucan, kitap kurdu, burnu devamlı bir kitaba gömülü.* Sarı defterini çantasından çıkardı; termosundan, kendisine bir fincan kahve koydu ve yazmaya başladı.



Asla eskisi gibi olamayacaktı; ama Josh yine de, top atma kabiliyetinden ötürü kendisiyle gurur duyuyordu. Topa mükemmel hız veriyordu ve ayrıca, Blaine'e sopa tutmayı ve sallamayı öğretmişti; Blaine artık, gelen hiçbir topu kaçırmıyordu neredeyse. Evet, top oynamak çok zevkliydi; Josh'ın, bebek bakıcılığıyla ilgili özleyeceği şeylerden biriydi ve top atma kabiliyetini Vicki'ye gösterebildiğine seviniyordu.

Vicki kendini daha iyi hissediyordu, daha sağlıklı ve güçlü görünüyordu; Josh, onunla daha çok zaman geçirmek istediğini fark etti. Vicki, onun patronuydu, evet; ama aynı zamanda arkadaşıydı ve Josh, onunla konuşup zaman geçirmeyi çok eğlenceli buluyordu. Josh'ın Brenda'yla olan ilişkisi, eski tadını vermiyor ve senaryoyla ilgili kısa konuşmalarla sınırlı kalıyordu; Melanie ile olan ilişkisi ise kocaman, karmaşık ve çok gizli bir sır haline gelmişti. Josh'ın ona karşı olan duyguları, giderek daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çılgın bir hal alıyordu; kalbini saran deli bir sarmaşık gibi, devamlı büyüyordu. Birileriyle, Melanie hakkında konuşmak istiyordu ve işin garip tarafı, aklına ilk gelen kişi Vicki'ydi; ama bu, söz konusu bile olamazdı.

Melanie on iki haftalık hamileydi. Karnı hâlâ eski formunu koruyordu; dümdüz ve sımsıkıydı. Parlayan bir yıldız gibiydi; her zaman gülüyor, çevresine, kendine özgü o pozitif enerjiyi, tatlılığı ve seksiliği yayıyordu. Josh, onun için deli oluyor, günün bitmesini, gecenin gelmesini, babasının televizyonu kapatıp yatmaya gitmesini beklerken sabırsızlanıyordu; çünkü ancak bütün bunlar olduktan sonra Sconset'e gidebilir ve aklını meşgul eden tek şeyi görebiliyordu. *Melanie.*

Ağustos başından beri, ona daha fazla özlem duyar olmuştu. Bir gece, Melanie, onunla buluşmaya gelmemişti. Josh, saat yirmi üçe kadar otoparkta sabırla bekledi ve sonra, olabildiğince gizli bir şekilde, arabayı Shell Sokağı'ndaki eve doğru sürdü. Ev karanlıktı ve her yer kilitlenmişti. Sabah olduğunda, Melanie, telaşla, yalnızca uyuyakaldığını fısıldamıştı.

Yalnızca mı, diye düşündü Josh. Aralarında olan şey, "yalnızca"dan çok daha ciddi bir şeydi.

Melanie, Peter'ın onu aramakta olduğunu itiraf etti. Sadece bir kez değil ve sadece "evle ilgili işleri" konuşmak için değildi bu aramalar. Bebekten haberi vardı; Melanie, ona söylemişti.

"Zorundaydım," dedi Melanie. "O, bebeğin babası. Bilmeye hakkı var."

Josh buna katılmadı. "Hâlâ ilişkisine devam ediyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Sordun mu?"

"Hayır."

"Peki, aradığı zaman neler söylüyor?"

"Beni özlediğini söylüyor. Eve ne zaman döneceğimi soruyor."

"Bunun tek sebebi bebek," dedi Josh. "Artık seni önemsiyor; çünkü hamilesin."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Josh bunları söylerken bu kelimelerin ne kadar kırıcı olduğunu fark etmemişti. Melanie'nin gözleri geçirdiği şokun etkisiyle faltaşı gibi açıldı. Josh özür dilemesi gerektiğini anında fark etti; öyle de yaptı ve Melanie, "Hayır, hayır, haklısın. Ona güvenemem. Güvenmiyorum da zaten. Yalnızca hamile olduğum için beni arıyor," dedi.

"O bir aptal," dedi Josh. Melanie tepki vermediğinde de, "Sanırım bana bu telefon konuşmalarından artık bahsetmesen daha iyi olacak," dedi.

"Tamam," dedi Melanie. "Nasıl istersen. Yalnızca, senden hiçbir şey saklamak istemiyorum."

Ama bu, tam olarak doğru sayılmazdı. Bu telefon konuşmalarının ona neler hissettirdiğini ve yaz bitiminde Connecticut'a döndüğünde, Peter konusunda neler yapmayı planladığını Josh'tan saklıyordu. Peter onun kocasıydı, evet; ama onu tekrar kabul edecek miydi? Melanie bundan hiç söz etmemiş ve Josh da sormaya korkmuştu. Josh'ın birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı; ama etrafında kimse yoktu. Bütün gününü, dört yaşında bir çocukla, mükemmel atışlar yapıp mükemmel vuruşlar görerek geçiriyordu.



"Josh? Josh?"

Blaine sopasını hazırlamıştı ve atış yapmaya hazırlanırken olduğu yerde donup kalan Josh'a bakıyordu. İki atış arasında geçen sürede, şemsiyenin gölgesi altındaki örtünün üzerinde uyumakta olan Porter'a bakmak, Josh'ın alışkanlıklarından biriydi. Hâlâ uyuyor muydu? Porter artık yürüyebildiğine göre, uyuyup uyumaması daha büyük bir önem taşımaya başlamıştı ve Josh'ın en son istediği şey, Porter'ın uyanması ve tıpış tıpış yürüyerek gözden kaybolmasıydı. Ancak Josh, Porter'a bakmak için döndüğünde, onu bir sürpriz bekliyordu. Şemsiyenin altındaki gölgede yatan Porter'ın yanında, bir anda bir hayalet, kötü bir rüya gibi ortaya çıkıvermiş olan biri oturuyordu. Bu, Didi'ydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne..." dedi Josh; ama kendine hâkim olmayı başardı. Blaine'in önünde, sinirlendiğini ve şaşırdığını belli etmek istemiyordu.

"Merhaba," dedi Didi.

"Josh," dedi Blaine. "Topu at!"

Josh önce, beklemekte olan Blaine'e, sonra Didi'ye baktı. Porter'ın yanında bir kobra ya da Sibirya kaplanı varmış gibi hissediyordu. Didi, Porter'ı alıp kaçırırsa ne olacaktı?

Josh topu fırlattı ve Blaine, onu, Josh'ın başının üzerinden arkalara gönderdi. Didi tezahüratlar yapıp alkışlamaya başladı ve o anda Blaine, kardeşinin yanında bir başkasının oturmakta olduğunu fark etti. Bir yabancı. Ama hayır, o yabancı değildi.

"Hey, seni tanıyorum," dedi Blaine. "Hastaneden." Josh topu geri getirmeye gittiğinde, Blaine onlara doğru yaklaştı. *Çok yaklaşma,* diye düşündü Josh. Adımlarını hızlandırdı.

"Blaine, Mateo ile oynamak ister misin?"

"Topa ne oldu?"

"Didi ile konuşmam gerekiyor."

"O senin kız arkadaşın mı?"

Bunun üzerine Didi yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir kahkaha attı. "Ha!"

"Hayır," dedi Josh. "Ama onunla konuşmam gerek. Mateo ile oynar mısın?"

"Öğle yemeğine kaç dakika kaldı?"

Josh saatine baktı. "On sekiz."

"Tamam," dedi Blaine. Babasının ayaklarını kuma gömmekle meşgul olan Mateo Sherman'ın yanına doğru yürümeye başladı. Omar Sherman, Josh'a baktı ve, "Ona ben bakıyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler!" dedi Josh. Omar da, iki şemsiye aşağıda oturan Bayan Brooks gibi, Didi'nin kim olduğunu merak edecekti. Josh, Didi'ye gülümsedi; ama bu sadece göstermelik bir gülüştü. "Burada ne yapıyorsun, Didi?"

"O kadından haberim var."

"Hangi kadından haberin var?" diye sordu Josh bıkkınlıkla.

"Bu çocukların annesinin arkadaşıyla düzüşüyorsun," dedi Didi. "Ve o hamile. Her şeyi biliyorum. Bu çok garip Josh, tamam mı? Çok şaşırtıcı."

"Hiçbir halt bilmiyorsun," dedi Josh. "Olaylara o kadar uzaksın ki, yalnızca kendi kafandan uyduruyorsun. Akıl hastası gibi konuşuyorsun."

"Rob, seni kıvırcık saçlı bir kadınla görmüş. Senden daha yaşlı. Ve ben de daha ayrıntılı bir araştırma yaptım. Kadın, annenin arkadaşı. Doğum öncesi kontrol için hastaneye geldi. Onunla yattığını biliyorum. Onu Shimmo'daki eve götürdüğünü de biliyorm. Zach söyledi."

Dur, diye düşündü Josh. *Dur ve düşün.* Ama bir saniye bile duraklar ve Didi'nin bir açık yakaladığını belli ederse, Didi, onu darma duman edebilirdi.

"Bana borcun var," dedi Josh. "İki yüz dolar artı faiz. Ödeme yapmaya mı geldin?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma," dedi Didi.

"Konuyu değiştirmeye çalışan sensin," dedi Josh. "Çünkü seninle aramızda söz konusu olan tek şey para."

"Arabamı geri alabilmek için beş yüz dolara ihtiyacım var," dedi Didi. "Bana beş yüz dolar ver, ben de kimseye bundan bahsetmeyeyim."

"Neyden bahsetmeyeceksin?"

"Hamile bir kadınla yattığından. Diğeriyle, annenin kardeşiyle yattığını da tahmin edebiliyorum. O en azından çekici bir kadın; ama senin için çooooook yaşlı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kes şunu, Didi. Gözümü korkutamazsın."

"Elbette korkutabilirim."

"Hayır, korkutamazsın," dedi Josh. "Bu söylediklerin, çok çirkin. Kimse sana inanmaz."

"Rob seni gördü, Josh. Monomoy'da. O kadınla birlikte. Gece yarısı. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklamama gerek yok; çünkü doğru değil. Rob güvenilir biri değil. O da en az senin kadar deli." Josh, Mateo Sherman'la birlikte mutlu mutlu oynayan Blaine'e baktı. Omar başparmağını kaldırarak, Josh'a her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştı. Porter derin ve düzenli nefesler alıyordu. *Her şey yolunda,* dedi Josh, kendi kendine. *Didi'yle başa çıkabilirsin.*

"Herkes buna inanacak," dedi Didi. "Çünkü bu yaz, her zamankinden çok farklısın. Partilere katılmıyor, dışarı çıkmıyorsun. Şu üç kadın ve çocuklarla takılmak dışında hiçbir şey yapmıyorsun. Herkes bunun farkında, Josh. Eminim baban da öyledir. Ya da belki de değildir. Baban, oldukça ilgisiz biri."

"Kes şunu, Didi."

"Ona bu konuda bir şeyler çıtlatmam gerekecek."

Josh duygularını belli etmemeye çalıştı. Kendini sahnedeymiş gibi hissediyordu. Didi'nin babasının etrafında dolaşmasına izin vermemeliydi. Bu tam bir felaket olurdu.

"Neyse," dedi Josh. "Babam senin bir manyak olduğunu düşünüyor zaten. Ona anlatmaya çalıştığın her şeye kulakları tıkalı olacaktır."

"Şansımı denemeliyim," dedi Didi. Ayağa kalktı ve şortunun üzerindeki kumları silkeledi. "Bana beş yüz dolar ver ve ben de bunu boş vereyim. Babana anlatmayayım. Kimseye bahsetmeyeyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Def ol git buradan, Didi."

"Pişman olacaksın."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Josh.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Josh. "Gerçekten bilmek istiyorum."

Didi, ona sokuldu ve kulağına, "Çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı.

Birkaç gün sonra, sıcaklar arttı. Davetsiz gelen ve ne zaman gideceği bilinmeyen bir misafir gibiydi. Josh havaalanında çalışmadığına şükrediyordu. Josh, çocukların, kendilerini tavadaki birer sosis gibi hissetmeden, alev alev yanan asfaltın üzerinde bütün gün nasıl durabildiklerini anlayamıyordu. Plaj bile kaçmak için uygun değildi. Kum, Blaine'in yürüyemeyeceği kadar sıcaktı ve bu yüzden, bütün yükünün yanında Josh bir de Blaine'i taşımak zorunda kalıyordu. Üçü de, günlük rutinlerini bozmuş, bütün gün boyunca sığ sularda yüzmeye başlamışlardı. Deniz, hamam suyu kadar sıcaktı ve üzeri yosunlarla kaplanmıştı. Gece sular serinliyor, ama hiç rüzgâr esmiyordu. Havada yoğun bir nem vardı ve sivrisinekler atağa geçmişti. Josh'ın cipinde klima yoktu; bu yüzden o ve Melanie, sivrisineklere canlı canlı yem oldukları plajda seviştiler. Terden yapış yapış olmuşlardı ve bütün vücutları kumla kaplanmıştı.

"Iyyy," dedi Melanie. "İşte böyle zamanlarda Four Seasons'da olmak istiyor insan."

Josh'ın evinde de klima yoktu; Tom Flynn masanın bir ucuna, yemek yerlerken üzerlerine doğru üfleyen kare şeklinde bir vantilatör koymuştu. Josh bu vantilatörü seviyordu; çıkardığı ses, yemek yerken yaptıkları konuşmaların yerini alıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok sıcak," dedi Tom Flynn, Josh yemek için soğuk bir şeyler hazırlarken; İtalyan mezeleri, tonbalığı, karpuz dilimleri, her zamanki klasik yeşil salata... Bunlar, şimdiye kadar hiç bu kadar lezzetli görünmemişti.

"Çok sıcak," diye onayladı Josh.



Belki de gürültüyle çalışan vantilatör yüzünden, Tom Flynn sofrada Didi'nin ziyaretinden bahsetmedi. Onun yerine, ertesi sabah Josh'ı duştan çıkarken yakaladı. Günlerden cumartesiydi, Josh'ın işe gitmesi ve dolayısıyla acele etmesi de gerekmiyordu. Josh beline sardığı havluyla banyodan çıktığında, koridorda onu bekleyen Tom Flynn ile karşılaştı. Babasının orada olmasını beklemeyen Josh'ın yüreği ağzına geldi.

"Tanrım, baba. Beni çok korkuttun."

"Bir dakikan var mı?" diye sordu Tom Flynn. Bu, cevap beklemeyen bir soruydu ve Josh gerildiğini hissetti. Neyle karşılaşacağını kısmen biliyordu.

"Giyinebilir miyim?

"Elbette," dedi Tom Flynn. "Terasta olacağım."

"Teras" Josh'ın anne ve babasının yatak odasının önündeydi. İkinci katta olduğu için rüzgâr alıyordu. Bugünkü gibi havalarda, evin en rahat yeri orası olurdu; ama Josh terası hiç kullanmazdı ve bildiği kadarıyla babası da öyle. Aslında, Josh, babasının odasına bir ya da iki senedir adım atmamıştı. Odanın hiç değişmediğini görmek onu şaşırtmadı; babasıyla birlikte, annesinin ölümünden kısa bir süre sonra Hyannis'deki Sears'dan aldıkları siyah desenli yatak örtüsü, bir kızınki kadar düzenli olan çamaşır dolabı ve gardırobun önünde aynı şekilde dizilmiş ayakkabılar. Annesinin duvarda asılı duran, lise yıllarında çekilen ve Josh'ın tanıdığı o kadınla hiçbir ilgisi olmayan lise fotoğrafı... Josh terasa çıkmadan önce durup resme baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondan nefret ediyor musun, diye sormuştu Vicki.

Tom Flynn terastaki yerini çoktan almıştı; kollarını korkuluklara dayamış, golf sahasındaki on birinci delik ile Miacomet Gölü arasında bir yerlere odaklanmıştı. Beyaz bir atlet ve haki renkte kemerli bir pantolon giymişti. Yalınayaktı. Josh, babasını en son ne zaman yalınayak gördüğünü hatırlayamıyordu. Tom Flynn'i tarif etmek gerekirse, bağcıklarını sıkıca bağlayan ve bütün düğmelerini ilikleyen bir adam olduğu söylenebilirdi; ama böyle yarı çıplak ve yalınayak bir halde, son derece zayıf ve insancıl görünüyordu. Bu yüzden, Josh biraz olsun rahatladı.

"Çok sıcak," dedi Josh komik görünmeye çalışarak.

Tom Flynn başını salladı. "Annen yazları çok severdi."

Josh yine gerilmişti. Boynu o kadar sertleşmişti ki, çelik bir sütun gibi olmuştu. *Annen yazları çok severdi:* Bu, çok zararsız bir cümleydi; ama Josh, annesinden bahsettikleri zamanları saysa, bir elinin parmaklarını geçmezdi.

"Biliyorum," dedi Josh. "Hatırlıyorum."

"Bir keresinde biri, annenin mevsimlik psikoloji bozukluğu olduğunu söylemişti," dedi Tom Flynn. "Yeterince güneş ışığı görmeyen insanlarda oluyormuş." Sustu. Josh, kendini aralıkta öldürdü, diye düşündü. Annesini, elinde şarap kadehiyle plajda otururken hayal etti. *Kış gelmeden, bunun tadını çıkarmalıyız.* "Belki de tamamen saçmalıktır."

"Muhtemelen," dedi Josh.

Tom Flynn'in saçları nemliydi ve saçında, tarağının bıraktığı izler görülebiliyordu. Tıraş losyonu ve saç yağı karışımı bir kokusu vardı. Josh'a göre Tom Flynn, diğer erkeklerden farklı bir kategorideydi. Başka bir kuşaktandı. Sekiz yıl boyunca ordudaydı; bunun iki yılını Afganistan sınırında konuşlanarak geçirmişti; strateji ve hava saldırıları ile ilgili görevler yapıyordu. Josh, babasının tam olarak ne yaptığını bilmiyordu; ama baba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sının askerliğinden bu yana edindiği tüm davranışlarını örnek alıyordu; sessizliğini, dakikliğini ve hatta dolabındaki düzenliliği... Tom Flynn son derece yetenekli ve işine bağlı bir hava kontrolörü olsa da, Josh'a her zaman, önceden yaptığı işlere kıyasla, Nantucket Havaalanı'nındaki işinin, en yakıcı yaz günlerinde bile, parkta yürüyüşe çıkmak kadar kolay olduğunu söylerdi. Askerlik, Tom Flynn'in asıl işiymiş gibi geliyordu. Nantucket ufak bir değişiklikti; emeklilik öncesi araya sıkıştırılmış bir süreçti.

Tom Flynn derin bir nefes aldı ve çıplak ayaklarına baktı; sanki onları orada, pantolonunun paçalarının altında bulduğuna şaşırmış gibiydi. Josh, babasının bakışlarını takip etti. Babasının ayakları balığımsı ve solgun bir görüntüye sahipti; sararmaya yüz tutmuş tırnakları kare biçiminde kesilmişti. Josh başını kaldırdı. Onun için dinlemek ne kadar zorsa, Tom Flynn için konuşmak ondan daha da zordu.

"Ne oldu baba?"

"Bu konuyu açmama gerek bile olup olmadığını bilmiyorum," dedi Tom Flynn. "Sonuçta, sen bir yetişkinsin."

"Ne oldu?"

"Patalka kızı, işyerinin otoparkında yolumu kesti," dedi Tom Flynn. "İşten eve dönerken. Yanında çalıştığın kadınlardan biriyle buluştuğunu söyledi. Hamile olanla mı?"

Josh başını salladı.

"Ama çocuk senden değil?"

"Hayır. Tanrım, tabii ki hayır."

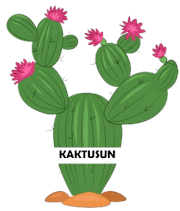
"Aslında, gece geç saatte evden çıktığını ve sonra sabahın köründe eve döndüğünü fark etmiştim. Hemen hemen her gece. Bir kız olduğunu tahmin etmiştim. Ama bu... kadın? Senden büyük? Başka bir adamdan bebek bekliyor? Ne yaptığının farkında mısın, Joshua?"

Josh, Miacomet Gölü'nün ufukta oluşturduğu mavi çizgiye baktı. Başka şartlar altında olsa, inanılmaz derece utanırdı. O ve babası, bu tür

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konuları konuşmazlardı; Josh'ın yetişme döneminde seksten bile bahsetmemişlerdi. Ama şimdi, Josh rahatlamıştı. Didi'nin karşısında bütün bunları inkâr etmişti; ama babasına yalan söyleyemezdi. Bununla ilgili konuşmak, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

"Başlangıçta, ne yaptığımı bildiğimi düşünüyordum," dedi Josh. "Ama şimdi, o kadar da emin değilim."



"Şu kadın... Kocası var mı?"

"Ayrılar."

"Ama bebek..."

"Biliyorum. Çok karmaşık."

"Kaç yaşında?"

"Otuz bir," dedi Josh. "Ama kaç yaşında olduğunun bir önemi yok."

"Pek sıradan bir şey değil," dedi Tom Flynn. "Ayrıca, hamile olması..."

"Baba. Biliyorum, tamam mı? Kendiliğinden gelişti. Nasıl oldu bilmiyorum; ama şu anda bu işin içindeyim. Onu seviyorum." Josh söylediklerine kendisi de şaşırıyordu. Melanie'yi seviyor muydu? Belki de. Kesin olan bir şey vardı: Kendini hiç bu kadar canlı, mutlu, bilinçli, çelişkili ve meşgul hissetmemişti. Belki de aşk, bunu tanımlamak için uygun kelime değildi; ama şu anda aklına gelen tek kelime buydu.

Josh, babasının bu söylediklerine gülebileceğini düşündü; ama Tom Flynn'in ifadesinde bir değişiklik olmamıştı.

"Havaalanından ayrılmak istediğinde seninle tartışmadım. Ne yaptığının farkında olduğunu düşündüm. İki küçük çocuğa bakıcılık yapmak... Sen insanlarla iyi anlaşan birisin ve sana iyi para ödüyorlardı; ayrıca, annenin hasta olduğunu ve senin de kendini, ona yardım etmek zorunda hissettiğini biliyordum." Tom Flynn durakladı ve derin bir nefes daha aldı. Konuşmak, onun için bir maraton gibiydi. "Ve şimdi, iş dışında başka bir şeyler daha olup olmadığını merak ediyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadınlar..."

"Seksi mi kastediyorsun?"

"Demek istediğim, neden bu kadınlarla çalışmaya karar verdin? Belki de sebebi seksti. Ama onlar senden çok yaşlı, Josh. Ve aklıma -Patalka kızı yolumu kesmeden önce- Sconset'te anneni bulmaya çalıştığın geldi."

"Tanrım, baba..."

"Freud saçmalıklarıyla uğraşacak son insan benim," dedi Tom Flynn. "Ama ne körüm, ne de aptal. Genç yaşta anneni kaybettin. Bununla, elimden geldiğince başa çıkmaya çalıştım; ama o kadar da başarılı olamadım sanırım. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Josh başını salladı.

"Belki de işler bu hale gelmeden önce, annenden daha çok bahsetmeliydik. Belki de, annenin bunu neden yaptığını daha çok tartışmalıydık. Senin ya da benim söylediğimiz veya yaptığımız bir şey miydi sebep; yoksa o lanet olası mevsimlik psikoloji bozukluğu saçmalığı mı? Sorun neydi? Belki de birlikte ağlamalı, çığlık atmalı, isyan etmeli, birbirimize sarılmalı, duvarları yumruklamalı, fotoğrafları yırtmalıydık. Bunlar, onun acısıyla başa çıkmanın daha iyi ya da daha *sağlıklı* yolları olabilirdi. Bunun yerine biz, yolumuza devam ettik. Başımız dik, gözlerimiz ileride oldu. Asla anlayamayacağımız, bilemeyeceğimiz çok şey var ve annenin neden intihar ettiği de bunlardan biri." Tom Flynn titreyen ellerinden birini kaldırdı ve Josh'ın omzuna koydu. "Sana kesin olan bir şey söyleyebilirim. Annen seni çok seviyordu."

"Biliyorum."

"Dışarı çıkıp bu sevgiyi başka yerlerde aramana gerek yok, Josh. Annen, seni seviyordu ve şu an her neredeyse, seni hâlâ seviyor."

Seni hâlâ seviyor. Bu, çok önemli bir cümleydi; özellike de, kaynağı göz önüne alınırsa. Bu, babasından gelen bir hediyeydi. Yine de, hayatı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın en karmaşık yazında, cehennem sıcağında bir sabahta anlayamayacağı bir şeydi. Bu cümleyi aklının bir kenarına yazıp daha sonra üzerinde düşünmesi gerekecekti.

"Doğru," dedi Josh. "Ama bu yaz olanların bununla bir ilgisi..."

"Olabilir," dedi Tom Flynn. "Bu sadece benim fikrimdi."

"Tamam," dedi Josh. "Teşekkürler."

Tom Flynn ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Âşık olma konusuna gelince, bu konuda tecrübem yok. Baba tavsiyesi olarak sana söyleyebileceğim tek şey: Dikkatli ol."

"Dikkatli ol," diye tekrarladı Josh. "Tamam. Olacağım."



Sıcak hava ve nem, hamile kadınlara dost değildi. Melanie vücuduna hapsolmaya dayanamıyordu. Kendini şişman, terli ve uyuşuk hissediyordu. Evde kalmak dayanılmazdı; bütün pencereler açıkken ve tavandaki üç vantilatör de çalışırken bile, ev fırın gibiydi. Melanie öncelikle soğuk içecek, kola ve Vicki ile kendisine Gatorade almak için markete iki, üç ziyaret yapıyordu; ama gidişinin bir sebebi de markette klima olmasıydı. Plaja gidip yüzüyordu; ama Melanie için baygın, şaşkın, bitkin ve dalgın bir biçimde eve yürümek sıradışı bir durum değildi zaten. Plajla ev arasındaki mesafe, bir kilometreden azdı; ama Melanie eve döndüğünde, kendini çölde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Bu yüzden, Peter'ı evin kapısında dururken gördüğü gün, halusünasyon gördüğünü sanmıştı.

Evin önünde, Atlantik Taksi'nin arabalarından birini gördü; ama taksi, genelde, Ted'in döndüğü anlamına geliyordu. Ama bugün cuma değil çarşambaydı. Yine de Melanie, Ted'in planını değiştirdiği, tedavi öncesi CT taramasında Vicki'nin yanında olmak için erken döndüğüyle ilgili belirsiz bir hisse kapılmıştı. Ama bu taramaya da daha bir hafta var-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı, değil mi? Bu da, Melanie'nin devamlı unutup durduğu şeylerden biriydi. Yine de taksiye baktığında, Ted'in geldiğini düşündü. Başka kim olabilirdi ki? Hiç misafirleri olmazdı.

Cumbanın gölgesinde duran uzun boylu, takım elbiseli adamı fark etmesi, Melanie'nin birkaç saniyesini daha aldı. Melanie, adamın arkadan görünüşünün Peter'a benzediğini düşündü. Gözlerini kırpıştırdı. Plajdan eve döndüğünde, görüşü hep böyle bulanıklaşırdı. Önceki gece Josh'la çıkmış ve sabahın erken saatlerinde eve dönmüştü.

Adam arkasını dönerek sokağa baktı. Melanie olduğu yerde kaldı. Bu, Peter'dı. Melanie bir korku treninden aşağı düşüyormuş gibi, içinin çekildiğini hissetti. İçindeki ses şöyle haykırıyordu: *Lanet olsun! Bu Peter! Peter burada!* Bu nasıl olabilirdi? İşten izin mi almıştı? *Buraya uçakla mı gelmişti? İzin* almadan buraya gelmesinin sorun olmayacağını mı düşünmüştü? Melanie'nin marketten aradığı ve Vicki'nin cevapladığı aramalar sayılmazsa, üç kez konuşmuşlardı. Toplam beş konuşma yapmışlardı; ama bunların hiçbirinde Peter, buraya gelmeyi düşündüğünden bahsetmemişti. Melanie'ye, eve ne zaman döneceğini sormuştu ve asıl doğru soru buydu. Bu, kontrolün Melanie'de olması demekti. Canı istediği zaman eve dönecekti ve bu noktada, evliliklerinin çöküşüyle ilgili konuşacaklardı. Melanie *inanamıyordu;* Peter, evin ön kapısında duruyordu. Melanie içindeki bebeğin taklalar atmaya başladığını hayal etti. *Bu ne cürretti!* Ve aynı anda, *Tanrıya şükür, Josh gitti,* diye düşündü. Josh. Melanie, Peter'ın gelişinin onu hem dehşete düşürdüğünü hem de sevindirdiğini fark etti. Josh'la ilişkisi başlamadan önce, bu, onun tam da istediği şeydi.

Olduğu yerden bir adım ileri bile gidemiyordu. Peter'ı gördüğü bu anı yaşamaya devam etmek; ama kendisi, görünmez olmak istiyordu. On bir numaralı evin kapısı hiçbir zaman kilitlenmezdi. Tokmağı çevirmeyi denemiş miydi? Kapıyı vurmuş muydu? Vicki, çocuklarla uyuyordu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brenda da hâlâ dışarıda olmalıydı. Melanie, komşunun bahçesindeki ağacın gölgesinde durdu. Peter'ı izliyordu. Takım elbisesi, buraya uygun olmadığını açıkça gösteriyordu. Ama bu takım elbise, Peter'ın bir yetişkin, şehirde iş sahibi olan bir adam olduğunu ve bir üniversite öğrencisi olmadığını da hatırlatıyordu.

Melanie, orada birkaç saniye daha kaldı; kendi bedenine hapsolmuş bir mahkûm gibiydi. Susuzluktan ölüyordu ve her zamanki gibi, çişi gelmişti. Onu fark etmemiş gibi davranmaya çalışarak öne doğru birkaç adım attı ve o anki görüntüsüyle ilgili endişelenmemeye çalıştı. Bu adamı, yaklaşık iki aydır görmüyordu. Artık daha iriydi ve karnı şişmeye başlamıştı. Sabahtan beri plajda yüzüyordu ve saçları şey gibi görünüyordu... Ne? Saçlarına dokunduğunda, onların bukle bukle ve deniz tuzunun etkisiyle kaskatı olduklarını hissetti. Yüzündeki deri, güneşte fazla kalmaktan dolayı gerilmişti. Yine de, Melanie, kendini güzel hissediyordu. Josh yüzünden, diye düşündü kendi kendine. Josh yüzünden kendini güzel hissediyordu.

Kapıyı açtı ve bahçedeki taşlıkta yürümeye başladı. Peter, onu gördü; Melanie, Peter'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; ama ona bakmayacak, onu tanımamazlıktan gelecek ve ilk konuşan o olmayacaktı.

"Melanie?"

Sesi, Melanie'nin umduğu gibi endişeli değildi. Daha çok, zaten Melanie'nin bildiği bir şeye dikkat çekmek istediği zamanlarda kullandığı ses tonuna benziyordu. *Dünyadan Melanie'ye!* Melanie şaşırmış gibi davranmayıp kısa bir süre ona baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Peter'ın yanından geçerek kapının tokmağına uzandı. Peter, onun omzuna dokundu. Sesi, fark edilir biçimde yumuşamıştı.

"Hey, Mel. Benim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu görebiliyorum," dedi Melanie. Peter'a baktı. Onun gözlerinin içine bakmak için başını eğdi; bu durum hem çok tanıdık hem de çok garipti. Josh, Melanie'den yalnızca birkaç santim uzundu; ama Peter'ın boyu 1.88'di. Bütün yaz boyunca ofiste tıkılıp kaldığını söylemesine rağmen, Peter'ın teni altınımsı bronz renkteydi ve Melanie, onun badem biçimli gözlerini ve çatık kaşlarını özlemişti. Bu, onun kocasıydı. Neredeyse on yıldır birlikte olduğu adam.

Melanie neler olduğunu anlayamadan, Peter, onu öpmek için öne eğildi. Melanie gözlerini kapadı. Bu öpücük, evlilikleri süresince olan binlerce zorunlu, tutkusuz, kuru ve saniyelik öpücükten farklıydı. Bu öpücük daha keskindi, daha uzundu ve özür dileme niteliğindeydi. Melanie'nin nefesi kesilmişti.

Yapma, dedi Melanie kendi kendine. Bu kadar kolay olmamalıydı. Kapıyı itip eve girdi. Peter'ın kapıdan girebilmesi için eğilmesi gerekti.

"Sessiz ol," dedi Melanie. "Vicki ve çocuklar uyuyor."

"Tamam," diye fısıldadı Peter. Büyük odaya doğru giden Melanie'yi takip etti. Melanie, onun elinde ufak bir çanta olduğunu fark etti. "Burası çok sevimli bir yer. Tam olarak hayal ettiğim gibi değil; ama sevimli. Eski moda."

"Burayı seviyorum," dedi Melanie sanki Peter burayı küçümsüyormuş gibi korumacı bir tonla. "1803'ta yapıldı. Yüz yıldır Vicki'nin ailesine ait."

"Vay canına," dedi Peter. Tavanlar alçak olduğu için kambur duruyordu. Melanie, onun odayı incelemesini seyretti; şömineyi, kitap raflarını, kahve masasını, koltuğu, mutfak masasını, çevirmeli telefonu, gümüş süslü formikayı, altmış yıllık aletleri, örgü kilimleri, kemerli tavanı, diğer odalara açılan cam tokmaklı kapıları. Orada durmuş başını sallıyor ve muhtemelen Melanie'nin onu kendi odasına davet etmesini bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Melanie.

"Ah," dedi Peter, bu soru onu şaşırtmış gibi. "Aslında, bir rezervasyon yaptırmadım."

"Ağustostayız," dedi Melanie. "Rezervasyon yaptırman daha akıllıca olurdu."

"Burada kalabileceğimi düşünmüştüm," dedi Peter. "Seninle birlikte. Düşünmüştüm ki..."

Melanie yüksek sesle kahkaha atarak onun lafını kesti. Gülüyordu; çünkü ne söyleyeceğini ya da hissedeceğini bilmiyordu. Tuvalete gitmesi gerekiyordu.

"Bana bir saniye izin verir misin?" dedi.

"Ah, tabii."

Tuvalete gitti ve ne olur ne olmaz diye kapıyı kilitledi. *Burada, seninle kalabileceğimi düşünmüştüm.* Melanie, Frances Digitt'in sevimli saç kesimini ve parlak mavi gözlerini düşündü. Frances her zaman, kendinden emin bir sesle Melanie'nin tüpbebek denemelerini sorup duruyordu. *Nasıl gidiyor? California'daki kardeşim de aynı şeyi yaşıyor. Çok zor olmalı...* Melanie aylarca, Frances'in gerçekten çok sempatik olduğunu düşünmüştü; ama Frances'in, Melanie'nin hamile kalmasını gerçekten istemediği ve California'daki kız kardeşin de tamamen uydurma olduğu açıkla anlaşılıyordu artık. Frances, Kanada Dağları'nda kayak yapmış ve uçaktan paraşütle atlamıştı. Hayatında tehlike arayan biriydi... başka bir kadının kocası? Tabii, neden olmasındı ki? Frances Digitt'in çikolata renkli köpeğinin adı Baby'di; o da köpeklerini çocukları yerine koyan kadınlardandı. Köpek muhtemelen Peter'ı tanımış, Peter'ın ellerini yalamış, göğsünde uyumuş ve kafasını sevdirmek için defalarca mızmızlanıp durmuştu.

Burada, seninle kalabileceğimi düşünmüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie sifonu çekti. Ayağa kalktığında, bacakları jöle gibi titriyordu. Kahverengi benekli aynaya bakıp kendine gülümsedi. İyi görünüyordu; hatta iyiden de iyiydi. İçindeki hırs güçleniyordu ve kesinlikle öfkeliydi! Küçük bir çocuk gibi kriz geçirmek üzereydi. *Bu ne cürret! Seni piç! Seni ahmak!* Peter'ın, Melanie'nin onu yatağına seve seve kabul edeceğini düşündüğüne şüphe yoktu. Ne olursa olsun, o, Melanie'nin kocası ve çocuğunun babasıydı.

Melanie'nin umrunda değildi!

Yüzünü yıkayıp bir havluyla kuruladı ve çocukların banyo bardağından biraz su içti. Vicki her an uyanabilir ve Brenda eve dönebilirdi. Melanie bu işi bir an önce halletmeliydi.

Peter hâlâ Melanie'nin onu bıraktığı yerde duruyordu. Bebek evindeki bir dev gibiydi. Ev çok sıcaktı. Peter takım elbisesinin içinde pişiyor olmalıydı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Melanie.

"Çok memnun olurum."

Melanie iki bardak limonata koyup bardakların içine birer tane buz attı. Birinci bardağı bir dikişte bitirdi. Kendine bir bardak limonata daha koydu. Mutfaktaki sandalyelerden birine çöktü; bir saniye daha ayakta durmaya dayanamazdı. Melanie karşısındaki sandalyeyi işaret edene dek, Peter ayakta durmaya devam etti. Ceketini çıkarıp kravatını gevşettikten sonra oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu. "Harika görünüyorsun."

"Burada ne arıyorsun, Peter?"

Peter gömleğinin kollarını kıvırdı. Peter hakkında Melanie'nin unuttuğu şeyler vardı... kollarındaki kaslar ve her zaman ters duran, Peter'ın sinirlendiği zamanlarda bileğini sallayarak şıngırdattığı Tag Heuer marka krom saat mesela. Peter'ın teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu da unut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu; neredeyse tamamen kılsızdı ve iki haftada bir tıraş olurdu. Dudaklarının parlak pembeliğini ve burnundaki belli belirsiz yara izini (çocukken geçirdiği bir otobüs kazasında oluşan bir kesik)... Melanie o yara izine defalarca dokunmuş, kirpiklerini sürmüş, o izi defalarca öpmüştü. O, Melanie'nin *kocasıydı.* Frances Digitt'ten önce, bunun anlamı neydi? İlk olarak Manhattan'da oturmuşlar, metroyla gidip gelmişler, hazır yemekler yemişler, sinemaya gitmişler, spor salonunda birlikte spor yapmışlar, bir çorbacıda ve bir barınakta gönüllü olarak çalışmışlardı. Yeni restoranlar denemişler, Ted ve Vicki gibi, Peter'ın işyerinde çalışan diğer insanlarla içki içmek için otellerin barlarında buluşmuşlardı. Birlikte alışverişe çıkmış, yeni bir koltuk, pencereler için perdeler ve Peter'ın Paris'te yaşayan annesine doğum günü hediyeleri almışlardı. Çok paraları vardı ve daha da önemlisi, çok zamanları vardı. Pazar günlerini gazete okuyarak ve Central Park'ta uzun yürüyüşler yaparak geçiriyorlardı. Connecticut'a taşındıklarında, kuru yaprakları temizleyip çimleri biçmişler, deponun duvarlarını boyayıp bahçede çalışmışlardı. Ama bağlantılarda, birleşmelerinde ve bütün yaptıkları işler arasında bir eksiklik vardı. Çocuklar! Melanie çocuk istiyordu. Evliliklerini perçinleyecek olan buydu; ya da Melanie'ye öyle görünmüştü. Böylece, ikisi birlikte bir maceraya başladılar; istekleri onları birleştiriyordu. Yapılan seyahatler ve verilen hediyeler -orkideler, şekerlemeler, Cabo'daki deniz manzaralı suit- olmayan çocuklarının boşluğunu telafi etmek, Melanie'yi sevindirmek ve teselli etmek içindi. Ama bunlar sadece, onu daha çok kızdırmaya yaramıştı. Melanie son aylarda, tek bir şey hariç hiçbir şeyin kendisini mutlu edemeyeceği bir kadın haline gelmişti. Sevişmek bir görev haline gelmişti; Melanie bazal termometresini, takvimini ve kronometresini de kendisiyle birlikte yatağa götürmek için her şeyi yapıyordu. Peter'ın daha genç, daha cesur, daha eğlenceli ve çocuk anlayışı elli kiloluk, kahverengi bir köpekten ibaret olan bir kadınla ilişkiye girmesi şaşırtıcı mıydı?

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Evet, Melanie için öyleydi. Peter, onun kocasıydı. Ona göre bu, birbirlerine tamamen sahip olmasalar bile, en azından tam bir ilişkileri olduğu anlamına geliyordu. Evlilik, ikisinin birlikte karar verdikleri, bir Ming vazo gibi, ikisinin de eşit ağırlığı yüklenecek şekilde taşımak zorunda oldukları bir şeydi. Ama Peter ağırlığın kendine düşen ucunu bırakmıştı.

"Seni görmek istedim," dedi Peter. "Çok uzun süredir yoksun. Seni özledim."

"Bu, saçmalık," dedi Melanie, karnına dokunarak. "Yalnızca hamile olduğum için buradasın."

"Bu doğru değil."

"Ah, Tanrım. Tabii ki öyle. Neden öyle değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Frances'le ilişkim bitti," dedi Peter.

Melanie ne kadar ilgilenmiş olursa olsun, Peter'ın bu sözlerine tepki göstermedi. Peter ve Frances'in ilişkileri, Peter'ın aşkının bitmesi ve karısını özlemeye başlaması yüzünden mi bitmişti? Ya da Frances, Hamptons'da kendisine uygun başka biriyle mi tanışmıştı?

"Frances'la ilişkim bit..."

"Seni duydum."

"Ben, senin buna..."

"Ne? Sevineceğimi mi? Rahatlayacağımı mı? Sana güvenmiyorum, Peter. Beni, evliliğini ve her ne kadar haberdar olmasan bile bebeğini aldattın."

"Aşırı tepki göstereceğini biliyordum."

İşte şimdi klasik Peter olmuştu. Aslında gerçek kimliği olan kötü ve acımasız adamdan çıkıp iyi huylu ve barışçıl adam rolüne girmeye çalışıyordu.

Melanie sırıttı. "Evet. Eminim biliyorsundur. Git buradan, Peter."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm," dedi Peter. "Üzgünüm, üzgünüm." Öne doğru eğildi ve yalvaran gözlerle ona baktı. "Seni seviyorum, Mel."

"Sevmiyorsun."

"Seviyorum. Eve dönmeni istiyorum."

"Eve dönmek istemiyorum. Burada mutluyum." Her akşamüstü denize atlamadan önce yaptığı gibi derin bir nefes aldı ve üçe kadar saydı. "Başka biri var."

"Öyle mi?"

"Öyle." Melanie'nin sesinden, komik denebilcek gurultular geldi; ama Peter'ın şok ve kuşku ifadesi değişmemişti.

"Kim o?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Melanie. Kendine kızıyordu; çünkü Josh'la olan ilişkisi herkesten saklanan bir sırsa, Peter'dan da saklanması gerekirdi; ama Melanie kendini tutamamıştı. Peter'a, Josh'la Sconset Kilisesi'nde geçirdiği ilk geceden beri olan her şeyi anlatmak istiyordu. Peter'ın, Melanie'nin de bir gol attığını bilmesini istiyordu. Onunda bir sevgilisi vardı!

"Yani," dedi Peter. "Tamam o zaman."

"Tamam," dedi Melanie.

"Seninle burada mı kalıyor?" diye sordu Peter.

"Hayır," dedi Melanie. "Ama bu senin burada kalabileceğin anlamına gelmiyor."

Peter ellerini kavuşturdu. "Başka bir şey söyleme. Neler olduğunu görebiliyorum. Kendime bir oda kiralayacağım. Belki de havaalanının yanındaki o yerden olabilir."

Melanie başını salladı. O da, normalde olduğu gibi iyi kadın karakterinden çıkıp olmak istediği kötü ve acımasız kadın rolüne bürünmeye çalışıyordu. "Boş odaları olmayabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakacağım."

"Neden eve dönmüyorsun, Peter?"

"Ah, hayır," dedi Peter. "O kadar kolay pes etmeyeceğim."

"Bu bir oyun değil. Ve ben de senin geri kazanabileceğin bir kupa değilim, Peter."

"Bunu biliyorum," dedi Peter. "Ama sen bütün benliğinle benim seni sevdiğimden emin oluncaya kadar bu adadan ayrılmayacağım. Ben dürüst biriyim, Mel."

"Değilsin."

"Bu konuda öyleyim," dedi Peter. Masanın etrafından dolaştı ve Melanie'ye sarılmak için eğildi. Bu sarılma çok garipti; ama tıpkı kapıdaki öpüşme gibi, bunda da farklı ve samimi bir hava vardı.

"Seni dışarı çıkarmama izin ver," dedi Peter. "Nereye istersen gideriz."

Bu konuşan, eski Peter'dı. Senin için para harcamama izin ver.

"Hayır," dedi Melanie.

"Yani, ne demeye çalışıyorsun? Seni beş dakikalığına gördüm ve hepsi bu kadar mı? Benimle yemeğe bile çıkmayacak mısın?"

"Doğru."

"Ah, haydi, Mel. İşten izin aldım. Buraya kadar geldim."

"Kimse senden bunu istemedi. Eğer gelmeden önce arasaydın, sana evde kalmanı söylerdim."

"Benimle yemeğe çıkmalısın. Lütfen?"

"Anlamıyorsun, Peter. Benim canımı yaktın. Kalbimi kırdın. Sana olan bütün güvenimi yıktın."

"Biliyorum, Mel. Biliyorum. Bunun bittiğini ve üzgün olduğumu anlatmaya çalışıyorum sana. Bu yüzden buradayım. Sadece kalmama ve seninle bir yemeğe çıkmama izin ver. Tüm istediğim bu. Seninle bir yemek. Lütfen, Mel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Melanie. "Ama burada yiyeceğiz."

"Vicki ile birlikte mi? Ve..."

"Kardeşi, Brenda. Evet."

"Ahhh," dedi Peter. Vicki ve Brenda'yla yemek yemek istemiyordu; tabii ki istemezdi; ama bu ilk sınavdı. "Tamam. Pekâlâ." Çantasını çekti. "Üstümü değiştirsem sorun olmaz, değil mi?"



"Peter!"

Blaine, Peter'ın kollarına atlarken Melanie dişlerini sıktı. Burada Melanie'nin hesaba katmadığı bir şeyler vardı. Vicki ve Brenda, Josh'a Peter'ın varlığından bahsetmeyebilirlerdi (Melanie bir sebep yaratıp Josh'a bundan söz etmemelerini isteyebilirdi); ama Blaine'in ilk işi Josh'a bunu anlatmak olacaktı.

Peter güldü. "En azından bir kişi beni gördüğüne sevindi. Nasıl gidiyor, evlat?"

"İyi," dedi Blaine.

Peter, Blaine'i yere bıraktı. "Boyun uzamış. Şimdi kaç yaşındasın? Yedi mi?"

Blaine gülümsedi. "Dört buçuk yaşındayım."

"Gördün mü? O kadar uzamışsın ki, yedi yaşında olduğunu sandım."

"Babamla birlikte mi geldin?" diye sordu Blaine.

"Hayır," dedi Peter. "Kendim geldim. Melanie'yi görmek istedim."

Blaine şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Melanie benim karım. Hatırladın mı?"

"Öyle mi?"

"Yani..." dedi Melanie.

"Ne?" dedi Peter. "Karımsın."

BELONGSTO Kaktüs Team

Vicki ve Brenda mutfakta yemek hazırlarken iki hırsız gibi sessizce hareket ediyorlardı. Peter'ın gelmesi onlarda şok etkisi yaratmıştı; ama Melanie, kocasının gelmesinden dolayı mutlu mu, yoksa kızgın mı olduklarını anlayamıyordu. Brenda daha açık bir şekilde sinirlenmişti; Vicki de Peter'a karşı açıkça alaycı davranıyordu; ama uzun zamandır onu tanıyordu.

"Ve bu bebek," dedi Peter, Melanie'nin karnını okşayarak. "İkimizin bebeği."

"Öyle mi?" dedi Blaine.

"Harika," dedi Brenda, Peter ve Melanie'nin ancak duyabileceği bir sesle.

Kızgın, diye düşündü Melanie. Onaylamıyor.

"Peter şarap getirmiş," dedi Melanie. "Biraz şarap ister misin Brenda? Vicki?"

"Evet," dedi Brenda.

"Evet," dedi Vicki.

Melanie üç kadeh şarap koydu. Bir yudum içmek için ölüyordu; ama içmeyecekti.

"Dışarı çıkıp benimle taş atmak ister misin?" dedi Blaine.

"Tabii," dedi Peter. "Taş atmayı çok severim."

Kapıdan çıkıp tel kafesi arkalarından kapattılar.

"Ben o taşları onun kafasına atmak istiyorum," dedi Vicki.

"Vick..."

"Özür dilerim," dedi Vicki. "Kendimi tutamadım."

"Ben üzgün değilim," dedi Brenda. "Bu aptal yüzünden kaç hafta boyunca acı çektin; bence kızmaya fazlasıyla hakkımız var. Demek istediğim, bu bir anda ortaya çıkma taktikleri de neyin nesi?"

"Sorsaydı reddedeceğimi biliyordu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Cehennemin dibine gitmesini söylemeliydin," dedi Brenda.

"Burada kalmayacak," dedi Melanie.

"Otelde mi kalacak?" diye sordu Vicki.

"Sanırım havaalanının yanındaki yerde kalmayı planlıyor," dedi Melanie, Peter'ın bir yerlerden oda ayarlamak gibi bir çabaya girmeye tenezzül bile etmediğini bilmesine rağmen. Bu da yetmezmiş gibi, Peter'ın çantası, Melanie'nin ikiz yatağının üzerinde yerini almıştı ve oradan kıpırdamayacak gibi duruyordu.

Görüyorum ki avuç içi kadar bir oda vermişler, demişti Peter, Melanie'nin odasına girdiğinde. *Sen ve sevgilin aynı yatağı mı paylaşıyorsunuz?*

Sana, onun burada kalmadığını söylemiştim.

Nedenini anlıyorum, demişti Peter. Melanie'nin önünde soyunarak şortunu ve polo tişörtünü giydi. Onun soyunmasını izlemek o kadar garip gelmişti ki, Melanie odayı neredeyse terk edecekti. Ama Peter onun kocasıydı. Onu soyunurken kaç kez görmüştü? Yüzlerce, binlerce kez.

Kim o, dedi Peter. *Plajda evi olan zengin adamlardan biri mi?*

Sana onun kim olduğunu söylemeyeceğim, dedi Melanie. *Seni ilgilendirmez.*

Beni ilgilendirmez mi? Sen, benim karımsın. Benim çocuğumu taşıyorsun.

Melanie kendine bir bardak soda koydu. Josh konusunda ne yapacaktı? Bu gece onunla buluşacak mıydı? Ona, Peter'ın gelişinden bahsedecek miydi? Peter'la birlikte eve dönmeye hazır mıydı? Cevabın "hayır" olduğunu hissediyordu; ama sonuçta, Peter onun kocasıydı. Çocuğunu tek başına, babasız mı büyütmek istiyordu?

"Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi Melanie, Brenda ile Vicki'ye. "Ve sizden buna saygı duymanızı rica ediyorum. Her şey duyacaklarıma bağlı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu adamın kendini savunmak için neler söyleyeceğini dinleyeceğim. Sonra bunların üzerinde düşüneceğim. Onu yarın eve göndereceğim."

"Tamam," dedi Vicki.

"Ve sizden istediğim bir şey daha var."

"Nedir?" dedi Brenda.

"Lütfen, Josh'a Peter'ın geldiğini söylemeyin."

"Neden?" dedi Brenda.

"Neden?" dedi Vicki.

İkisi de Melanie'ye bakıyordu.

Melanie sodasından bir yudum daha aldı ve o anda votka içebiliyor olmayı diledi.

"Peter'la ilgili ona anlattığım bütün o şeylerden sonra... Bilirsiniz, o genç bir erkek. Anlamayacaktır."

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi Vicki. Bakışları o kadar keskinleşmişti ki, baktığı yerlerde iki santime dört santimlik delikler açabilirdi. "Josh'a karşı bazı duygular besliyorsun."

Brenda'nın yüzüne çocukça bir rahatlama ifadesi yerleşti. "Bildiğimiz duyguları mı kastediyorsun?"

Melanie suratının Caprese salatasındaki domateslerin rengine dönmeye başladığını hissetti. Kendini zorlayarak güldü. "Tanrı aşkına, Vick. Beni biraz rahat bırakamaz mısın?"

"Yanılıyor muyum?" dedi Vicki. Sesi, yargılayıcı olmaktan öte, meraklı bir tondaydı; ama bu, Melanie ile Josh'ın ne kadar ileri gittiklerini öğrenirse kesinlikle değişirdi.

"Sadece, Josh'a bundan bahsetmeyin, tamam mı?" dedi Melanie. "Peter'ın ziyareti aramızda kalsın, lütfen."

"Bildiğimiz duygular," dedi Brenda. "İnanamıyorum."

"Brenda," dedi Vicki.

BELONGSTO Kaktüs Team

"Ne? Sen kendin söyledin."

Ön kapıdaki tel kafes gürültüyle kapandı. Hepsi birden Peter'a döndü. "Ayyy, pardon. Konuşmanızı mı bölüyorum?"



Akşam yemeğinde, Melanie'nin bile ara sıra katıldığı bir sohbet geçti; ama sonrasında, Melanie ne dediğini bile hatırlamamıştı. Aklı, berbat ettiği bütün işlerle meşguldü. Bütün sorunlar, kucağındaki bir yün yumağı gibiydi. Bunu yavaş yavaş çözmesi gerektiğini düşündü.

Yemekten sonra, Peter bulaşıkları yıkadı. Vicki, çocuklara banyo yaptırmak ve masal okuyup uyutmak için izin istedi. Brenda bir süre mutfakta oyalanarak şampanyanın kalanını bitirdi ve Melanie'yi daha yakından inceledi. Sonunda vazgeçtiğinde, Melanie de rahatlamıştı. Melanie ve Peter, birbirlerine çok kibar davranıyorlardı -bulaşıkları yıkıyor, kuruluyor kaldırıyor; Formika masayı siliyor; artıkları çöpe döküyorlardı- ve Brenda için fazla sıkıcıydılar.

"Ben kitap okuyacağım," dedi Brenda. "İyi geceler."

Vakit çok geç olmuştu. Artık ağustosta oldukları için, hava kararmıştı.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" dedi Peter. "Bütün gün buradaydım; ama plajı göremedim."

"Oda bulmak için otelleri aradın mı?" diye sordu Melanie. Peter, ona doğru yürüdü ve kollarını beline doladı. "Hayır."

"Burada kalmayacaksın, Peter," dedi Melanie. Kendini geri çekmeye çalıştı; ama Peter ona çok sıkı sarılmıştı. Melanie karşı koymaya devam etti. Bir saat içinde Josh'la buluşması gerekiyordu.

"İki yatağın var. Birinde ben uyurum. Masumca."

"Hayır," dedi Melanie. "Cevabım: hayır."

"Seni seviyorum, Mel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana inanmıyorum."

Peter eğildi ve Melanie'nin saçlarını öptü. "Frances konusunda özür dilerim."

"Onun adını duymaya bile tahammül edemediğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Melanie. "Onu düşündükçe kusmak istiyorum. Beni çileden çıkarıyor."

Peter, Melanie'yi kendinden uzaklaştırarak onun yüzüne baktı. "Yaptığım şey yanlıştı. Kafam karışmıştı ve bize yaşattığın onca zorluk yüzünden sana çok kızmıştım Melanie. Senin için önemli olan tek şey, bebek sahibi olmak gibi görünüyordu. Ne yatakta, ne de başka bir yerde, çoğu zaman beni görmüyordun; senin için yeterince önemli değildim. Birbirimizi kaybetmiştik, Mel; ama seni suçlamıyorum; çünkü hepsi benim suçumdu.Yanlış yolu seçtim. Tüm sorumluluğu alıyor ve beni affetmeni diliyorum."

"Çünkü artık hamileyim."

"Sebep o değil."

"Öyle mi? Nedir peki? Neden buraya geldiğim ilk hafta olmadı bunlar? Neden seni on altı kez aramak zorunda kaldım?"

"Gittiğin için sana kızmıştım."

Melanie güldü. "Bayağı yeterli bir sebep."

"Kafam karışıktı. Giderken, hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Biliyordum."

"Gördün mü? Ben de sana öfkelenebilirdim; ama öyle yapmadım. Seni affettim ve senin de beni affetmeni istiyorum."

"Ya seni affedemezsem?"

"Ah; ama seni tanıyorum, Mel. Ve affedebileceğini biliyorum."

"Geç saatlere kadar çalışacağını ya da şehirde kalman gerektiğini söylemek için aradığın zamanlar dışında..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Frances, New York'tan ayrılıyor," dedi Peter. "Ben ilişkiyi bitirince, atama başvurusunda bulundu. Kardeşine daha yakın olabilmek için California'ya gidiyor."

"Başka biri olacak," dedi Melanie. "Frances gitse bile, başkasını bulacaksın."

"Evet," dedi Peter. "Sen olacaksın. Çocuğumuz olacak."

Melanie iç geçirdi. Sokaktaki kırık deniz kabuklarının üzerinde dönen tekerleklerin çatırtısını duydu ve kafasını kaldırdı. Josh? Melanie pencereden dışarı baktı. Sokağın aşağısına doğru ilerleyen arabayı gördü.

"Gitmelisin," dedi Melanie. "Bir otele. Senin burada kalmana izin vermeye hiç niyetim yok."

Peter cep telefonunu çıkardı. "İyi," dedi. Sesinde ukala ve sinirli bir hava vardı. "Taksiyi arayacağım ve beni bir yerlere götürmesini isteyeceğim."

"İyi fikir," dedi Melanie. "Ben yatıyorum. Eşyalarını toplayıp kapının önüne koyarım."

"Yarın seni görecek miyim?" diye sordu Peter.

"Belki bir dakikalığına," dedi Melanie. "Sabah beni ara ve nerede kaldığını söyle. Ben sana gelirim. Ama yarın eve dönmek zorundasın, Peter. Cuma günü Ted geliyor ve bu ev hepimiz için çok..."

"Yarın benimle gel," dedi Peter.

"Hayır," dedi Melanie. "Birkaç hafta sonra eve döneceğim."

"Sevgilin yüzünden mi ka..."

"Burada mutlu olduğum için kalıyorum."

"Onunla mı mutlu oluyorsun?"

"Burada mutlu oluyorum."

"Ama eve döneceksin?"

"Nihayet, Peter..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni seviyorum. Bana inanman için ne söylemem gerekiyor?"

"Artık buradan gider misin, Peter?" dedi Melanie. "Lütfen?"



Peter bahçedeki taşlıkta durmuş, taksinin gelmesini bekliyordu; ama saat yirmi bir otuz olmuştu. Melanie odasının penceresinden onu seyrediyordu. Josh. Josh'a bunu anlatmalıydı. Yatağına sırtüstü uzandı. Yorulmuştu. İkisi de, ilişkilerinin yalnızca bir yaz aşkından ibaret olduğunun farkında olmalarına rağmen, Josh bu haberleri pek hoş karşılamayacaktı. Labour Day tatilinden hemen sonra, Middlebury'e geri dönecekti; Josh ve Melanie'nin hikâyesi burada bitecekti. Daha ileri götürmek çok komik olacaktı. Kendisini ve yeni doğmuş bebeğini, Josh'ın yatakhanedeki ranzasında yatarken hayal etti. Saçma. Gülünç. İki buçuk haftaları kalmıştı. Sonra her şey bitecekti. Peter, onun dönmesini bekleseydi daha iyi olurdu. Neden kendini gelmek zorunda hissetmişti ki şimdi?

Ama insanın kalbine söz geçiremeyeceğini anlamıştı.



Melanie uyandığında, güneş ışığı perdelerin kenarlarından sızıyordu ve kahrolası çalıkuşu durmadan ötüyordu. Yatağında doğrulup başucundaki saate baktı. Altı buçuk. Ayakları uyuşmuştu ve sanki kalp atışları düzensizleşmiş gibiydi. Josh'ı özlemişti, yine. Ve muhtemelen olabilecek en kötü gecede. Kendini yeniden yastıkların üzerine bıraktı; hâlâ önceki akşam giydiği kıyafetlerleydi; bu yüzden, vücudunda bir tutukluk ve kıyafetlerle yatmanın verdiği o garip his vardı. Bu sabah, Josh'ı bir şekilde atlatmalıydı. Vicki ve Brenda yüzünden çok, ama çok dikkatli davranmalıydı. Vicki biliyor ya da bildiğini sanıyordu; ama nasıl? Kanser olmak, insana altıncı his mi kazandırıyordu yoksa Melanie en yakın arkadaşına farkında olmadan fazla mı açık vermişti? Bu o kadar da önemli değildi. Melanie

BELONGS TO KAKNUS TEAM

inkâr edecekti ve tabii ki Josh da öyle. Yine de, bu ilişkiyi gizli tutmak için harcadıkları çabayı iki katına çıkarmak zorunda kalacaklardı.

Melanie oturma odasından sesler geldiğini duydu. Blaine uyanıktı. Melanie yataktan kalktı ve soyundu. Hava hâlâ sıcak ve yapış yapıştı; bütün pencereler açık olmasına rağmen, odanın içi kızgın bir tava gibiydi. Üzerine bir bornoz geçirdi. Dışarıda duş almalıyım, diye düşündü. Josh'la konuş; Peter'ın oteline git (onunla en güvenli yer olan lobide buluş) ve onu havaalanına götür.

Melanie oturma odasına geçti. Çıplak ayakları, kaygan döşemelere değdiği anda, Peter'ın kısık ama büyüleyici bir okuma sesiyle *Yavru Ördeklere Yol Verin*'i okumakta olduğunu duydu. Hayır, diye düşündü Melanie. İmkânsız. Ama evet, Peter, Blaine'le birlikte mavi kanepeye oturmuş, kitap okuyordu. Melanie olduğu yerde kalakaldı. Peter'ın çantası, koltuğun yanında açık vaziyette duruyordu ve Peter açık yeşil renkli pijamalarını giymişti. Burada mı kalmıştı? İmkânsızdı. Taksi onu götürene dek, Melanie pencereden bakmıştı.

Kanepeye yaklaştı. Peter'ın sesi, ördek yavrularının isimlerini söylerken değişiyordu: *Jack, Kack, Lack, Mack, Nack, Quack, Pack ve Ouack*... Asla çocuk istemediğini söyleyen biri için, gerçekten olağanüstü bir iş çıkarıyordu.

"Burada ne yapıyorsun Peter?" dedi Melanie.

Peter başını kaldırdı ve onu orada gördüğüne şaşırmış gibi baktı. "Günaydın," dedi. "Kitap okuyoruz."

"Sana söylemiştim... sen de demiştin ki... düşünmüştüm ki..."

"Otellerde oda yoktu," dedi Peter. "Adadaki tüm odalar tutulmuş."

"Buna inanmak çok güç."

"Ben de öyle düşündüm; ama doğruydu. Doğu kıyısından gelen sıcak hava dalgası yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. O yüzden geri geldim. Kapı açıktı. Bunu sorun edeceğini düşünmemiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ediyorum," dedi Melanie.

Blaine'in yüzünde acılı bir ifade vardı; gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi duruyordu. "Peter'ın okumayı bitirmesini istiyorum," dedi. "Lütfen?"

"Elbette," dedi Peter. Zafer kazanmış bir tavırla Melanie'ye gülümsedi ve Blaine'i Mallard ailesinin macerasıyla eğlendirmeye devam etti.

Melanie hışımla dışarı çıkıp duşa gitti.

Melanie yıkanıp giyindikten ve Peter'ı havaalanına götürmeye hazırlandıktan sonra oturma odasına geri döndüğünde -Josh gelmeden önce acilen gitmeleri gereken yer orasıydı- Blaine mutfak masasında oturmuş, Cheerios'larını yiyordu. Peter'ın, ölü bir hayvan gibi rahatsız edici bir şekilde oturma odasında duran çantası ve kendi varlığı olmasaydı, bu sabah da diğer bütün sabahlardan farksız olacaktı. Melanie, Blaine'e gülümsedi; zavallı çocuk bu yaz yeterince ağır şeyler yaşamıştı ve bir de Melanie'nin evliliğinin çürüyüşüne tanık olmasına gerek yoktu.

"Peter nerede?

"Plajda," dedi Blaine. "Orayı görmek istedi. Mayosunu da giymişti. Yüzecekmiş. Onunla birlikte gitmek istedim; ama burada kalmam gerektiğini söyledi."

Melanie mutfak iskemlelerinden birine çöktü. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Yukon'a binip plaja gidebilir, Peter'ı alıp eve getirebilir ve Peter üstünü değiştirdikten sonra onu havaalanına götürebilirdi. Bütün bunları kırk beş dakika içinde yapabilir miydi? Peter, onun davranışlarındaki telaşı hissedip neler olduğunu merak eder ve karşı çıkar mıydı? Vicki ve Brenda, Melanie'nin saat sekizden önce Peter'ı evden çıkarmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak ederler miydi?

Derin bir nefes aldı. Her şeyi elime yüzüme bulaştıracağım.

"Bulaşmak mı?" dedi Melanie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" diye sordu Melanie.

"Bulaşan ne?" dedi Blaine.

"Hiçbir şey," dedi Melanie. "Hiçbir şey."



Dikkatli ol! Bu, babasının verebileceği en iyi tavsiyeydi ve Josh bunun üzerinde düşündükçe, bu sözlerin, Josh'ın durumundaki birine herkesin söyleyebileceği şeyler olduğunu daha iyi anladı. Bu sözcükleri günlüğüne yazdı: *Dikkatli ol.*

Melanie, önceki gece de gelmemişti; bu iki etmişti. Josh yalnızca yirmi iki otuza kadar beklemiş ve eve dönerken On Bir Numara'nın önünden özellikle geçmemişti. Bu akşam saatlerinde, Melanie'yi takip etmekten daha iyi şeyler vardı yapabileceği. Belki de bu akşam, evde kalma sırası onda olmalıydı. Ya da daha iyisi, Zach'i ve lisedeki diğer birkaç arkadaşını arayıp Chicken Box'a gidebilirdi. Bira içer, turist kızlara bakar ve dans ederdi. Ama her zaman olduğu gibi, Melanie'yi merak etmeden duramadı. Sonuçta o hamileydi ve ciddi şekilde yorgundu. Belki de acil bir durum olmuş ya da sancıları tutmuştu; belki de Vicki'ye bir şey olmuştu. Melanie onu kasten ekmezdi; öyle biri değildi.

Josh On Bir Numaralı evin önüne geldi. Pastırma kokusu duydu ve karnı guruldamaya başladı. Çakıl taşları attıkları karton kutu, taşlığın tam ortasında duruyordu. Josh içeri girerken onu da aldı.

"Merhaba?" dedi. Karton kutuyu her zaman koyduğu yere, Porter'ın uzanamayacağı pencere pervazına koydu.

"Merhaba, Josh," dedi Vicki. Sırtı ona dönüktü; ocağın başında duruyordu; ama sesi çok farklıydı; gergin ve stresli. Josh etrafa göz gezdirdi ve mutfak masasının başında oturup karadutlu krep yemekte olan bir adam gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba," dedi Josh. Porter önünde ezme dolu tabağıyla yüksek sandalyesine kurulmuştu ve Blaine de, Josh'ın tanımadığı adamın yanında oturmuş, Matchbox oyuncak arabasıyla oynuyordu.

Adam ayağa kalkmak istiyormuş gibi görünüyordu. Blaine ve Porter'ın üzerinden uzanıp Josh'la el sıkışmaya çalışırken masaya çarptı ve peçetesi kucağından kayıp yere düştü. Bu adamın gerçekten çok uzun kolları vardı.

"Hey," dedi. "Nasıl gidiyor? Ben, Peter Patchen."

"Josh Flynn," dedi Josh.

Adını bu kadar hızlı söyleyebildiğine sevinmişti; çünkü kısa bir süre sonra Josh'ın beyninde hayalet sesler dolaşmaya başladı. Peter Patchen. Peter Patchen.

"Aç mısın?" dedi Vicki.

"Hmmmmm," dedi Josh. "Ahhhh. Aslında, pek sayılmaz."

"Değil misin?" dedi Vicki arkasını dönerken.

Josh başını salladı ya da normal şartlar altında kendisi için hazırlanmış olan karadutlu krepleri yemekte olan, uzun boylu Peter Patchen'a o kadar dalmıştı ki, başını salladığını sandı. Peter Patchen'ın kara saçları, Çin karası saçları ıslaktı. Bu adam Asyalıydı. Yani bu adam Peter Patchen olamazdı; çünkü Melanie, onun Asyalı olduğundan hiç bahsetmemişti. Ama neden bahsetsindi ki? Peter Patchen üzerinde yazılar olan, beyaz, Kurumsal Mücadele ya da onun gibi bir organizasyona ait beyaz bir tişört giymişti. Ve bir şort. Sıradan, haki renkli bir şort. Yalınayaktı. Yani burada kalmıştı ve kalıyordu; burada yıkanıyordu. Josh gözlerini odanın içinde dolaştırdı -bir yandan ipuçlarını, diğer yandan da Melanie'yi arayan bir dedektif gibiydi. Melanie neredeydi? Onu görmek istiyordu. Asla sır saklayamaz ve yalan söylemeyi beceremezdi; Melanie'nin yüzü Josh'a,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neler olduğunu anlatabilirdi. Haydi ama, dedi Josh kendi kendine. Neler olduğu ortadaydı- Peter Patchen sadakatsiz koca, Nantucket'a gelmişti; bu evdeydi; Josh için hazırlanan krepleri yiyordu, Blaine'e arkadaşlık ediyor ve Josh'ın, Vicki'nin ateşler içinde yattığı zamanlarda Blaine'e aldığı Matchbox marka Shelby Cobra modeli oyuncak arabayla ilgili sorular soruyordu. Şimdi, Peter arabayı elinde tutup ışığa doğru kaldırıyor ve beğendiğini belirten ıslıklar çalıyordu.

Mutfağın içi çok ama çok sıcaktı.

"Hey, Josh," dedi Brenda. Kahve almak için onun yanından geçerken omzuna hafifçe dokundu. "Peter'la tanıştın mı? Melanie'nin kocası?"

"Evet," dedi Josh. *Dikkatli ol* cümlesi, zihninde yanıp sönen ışıklarla parlıyordu şimdi ve bu parlamaya alarm gibi bir çınlama eşlik ediyordu. Yine de kendini tutamadı ve, "Bu arada Melanie nerede?" diye sordu.

Vicki ve Brenda, ona bakmak için döndüler. Josh, onların kendisine baktıklarını hissedebiliyordu; ama onun gözleri Peter Patchen'a, Melanie'nin kocasına odaklanmıştı.

Eğer bu sorunun cevabını o verirse, diye düşündü Josh, *onu eşek sudan gelinceye kadar döverim.*

Ama herkes sessizdi; hatta fazlasıyla sessizdi ve Josh, tavadaki pastırmanın, kızmış gibi sesler çıkararak cızırdamasını duyabiliyordu.

Blaine başını kaldırdı. "Yürüyüşe çıktı," dedi.

Ne yapmalıydı? Josh yedi haftadır çocuklara bakıyordu ve şimdi, kahvaltı hazırlamakta olan Vicki, kendine kahve koymakla uğraşan Brenda, Porter, Blaine ve aç hayvanlar gibi krepleri saldıran Peter Patchen'la aynı mutfakta duruyordu. Bir sonraki cümlesinin ya da hareketinin ne ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması gerektiğini kestiremiyordu. Her şey normalmiş gibi mi davranmalıydı? Bu imkânsızdı.

Vicki kâğıt havluların üzerine dizilmiş, bir tabak dolusu pastırmayı masaya getirdi. "Josh, iyi misin?"

"Solgun görünüyorsun," dedi Brenda. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim," dedi Josh.

"Plaj için eşyaları hazırlamamızı ister misin?" diye sordu Vicki.

"Plaj!" diye bağırdı Blaine. Önce Vicki'ye, sonra Josh'a baktı. "Peter da gelse olur mu?"

Peter da mı gelse, diye düşündü Josh. Evdekilere hasta olduğunu ve geri dönmesi gerektiğini söylemeliydi.

"Plaja zaten gittim," dedi Peter. "Bugün eve dönmem gerekiyor."

"Bugün mü?" dedi Blaine. "Daha yeni geldin."

"Kısa bir ziyaretti," dedi Peter.

"Melanie'yi görmek için mi?" diye sordu Blaine.

"Melanie'yi görmek için," dedi Peter.

Tek bir kelime daha ederse, diye düşündü Josh, *onu öldüreceğim.*

Vicki, Josh'ın bileğini tuttu. "Neden plaj için eşyaları hazırlamıyorsun," dedi. Sesi yumuşak ve hoşgörülüydü.

Biliyor, diye düşündü Josh.

"Tamam," dedi Josh. "Olur."

Havlular, soğutucu ve içine konması gereken öğle yemeği, atıştırmalıklar, meyve suları; şemsiye, örtü, turuncu kürek, emzik, kovalar, yedek kıyafetler ve bebek bezleri... Josh bu rutini ezbere biliyordu; bunu uyurken bile yapabilirdi; ama şimdi, bunları bir araya getirmek hayli zamanını aldı. Blaine sabırsızlanıyordu. Porter da devamlı gülüyordu; bir an önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitmeleri gerekiyordu yani; ama Josh ayaklarını sürüye sürüye hareket ediyordu. Melanie'nin eve dönmesini bekliyordu. Neredeydi? Josh koltuğun yanında duran çantaya gizlice bakmaya çalıştı. Bu, Peter'ın çantası mıydı? Josh bu çantanın Melanie'nin odasında değil de, oturma odasındaki koltuğun yanında durduğunu görünce rahatladı. Gitmeden önce, Peter'a bir şeyler söylemek istiyordu; ama ne? Peter hâlâ mutfakta oturuyor ve Vicki'ye, Connecticut'daki, "şehir"deki bazı insanlar, arkadaşlar ve düşmanlarla ilgili bir şeyler geveliyordu.

Josh ön kapıda durdu. Kolunu kaldırmaya çalıştı. "Tamam, biz gidiyoruz."

Vicki, ona döndü. "Tamam."

Peter, Josh'ın gitmek üzere olduğunu fark etmedi. *Geri döndüğümde burada olmasan iyi olur,* diye düşündü Josh. *Yoksa seni öldürürüm.*

"Marketten bir şey istiyor musun?" diye sordu Josh. "Eve dönerken alabilirim."

Vicki nazikçe gülümsedi. "Hayır. Sanmıyorum."

"Tamam," dedi Josh. Melanie neredeydi? "Görüşürüz."

Peter'dan hâlâ bir ilgi belirtisi gelmemişti. Peter, Josh'ın bir yardımcı olduğunu düşünüyordu. Bir uşak, bir köle. Diğer yandan, kendisini Melanie'nin gerçek hayatındaki kocası, komşusu, eşi, dengi, efendisi olarak görüyordu. Ancak Peter Patchen aynı zamanda Melanie'ye yalan söyleyen ve onu aldatan gerçek bir aşağılıktı; işte Melanie'nin gerçek hayatı *buydu.*

Josh bir elinde Porter'ı, diğer elinde ancak bir yük katırının taşıyabileceği ağırlıktaki eşyaları ve sırtına astığı şemsiyeyi taşıyarak sokakta ağır adımlarla ilerledi. Sokaklardaki beyaz deniz kabukları güneş ışıklarını yansıtıyor ve Josh'ın gözünü alıyordu. Bu göz kamaştıran parıltı, Josh'ın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini kısmak zorunda kalmasına ve başına ağrılar girmesine neden oluyordu. Hiçbir şey yememişti ve midesi bulanıyordu; bu da yetmezmiş gibi, kırk beş kiloluk bir yük taşıyordu. Kendini güçsüz hissediyordu; dizleri titriyordu. O bir aptaldı; şansı varken hasta olduğunu söylemeliydi. Blaine'i gölgeden yürütmeye çalıştı.

Josh, Melanie'yi Rotary Kulübü'nde kendisini beklerken buldu. Claudette's Restoran'ın parmaklıklarına dayanmıştı ve Josh'ın onu orada görmemesi imkânsızdı. Onu gördüğünde içi huzur ve sevgiyle doldu; ama bu duygular aniden öfkeye ve şüpheye dönüştü. *Dikkatli ol,* cümlesi yanıp sönüyordu kafasının içinde.

"Melanie orada," dedi Blaine.

"Gördüm."

Yürüyüşten döndüğü belliydi; streç şortunu ve beyaz spor ayakkabılarını giymişti. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı; ama terlediği için bukleleri at kuyruğundan kurtulup gözlerinin önüne düşmüştü. Yanakları pembe pembe ve alev gibiydi. Uzun adımlarla yanlarına yaklaştı ve soğutucunun kulbunu tuttu.

"Yardım edeyim."

"Ben taşırım," dedi Josh. Sesi sinirli çıkıyordu. "Kendi yükünü taşıyorsun zaten."

"Josh?"

Josh olduğu yerde durup ona döndü. "Ne?"

Blaine de durdu ve onlara baktı. "Ne?"

İkisi de Blaine'e baktılar ve yürümeye devam ettiler.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Melanie. "Hiçbir fikrim yoktu. Tam bir şok oldu. Bana inanmalısın."

"Peki ya dün gece?" diye sordu Josh. "Neredeydin?"

"Uyuya kalmıştım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

"Peter nerede kaldı? Seninle mi?"

"Otele gideceğini söylemişti; ama oda bulamadığı için geri geldi -ben uyuduktan sonra- ve koltukta yattı. Sabah kalktığımda oradaydı. Kimse benden daha çok şaşıramazdı herhalde..."

"Peter'dan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Blaine.

"Hayır," dedi Josh ve Melanie bir ağızdan. Halk plajının otoparkı tam önlerindeydi. "Plaj bugün hayli kalabalık," dedi Josh, Blaine'e. "Önden koşup biri bizim yerimizi kapmadan oturmak ister misin?"

"Yerimizi kapmak mı?" dedi Blaine, açıkça endişeli bir sesle. "Tamam," diyip koşmaya başladı.

"Dikkatli ol!" diye seslendi Josh.

Dikkatli ol. "Bence bu işi bitirmeliyiz," dedi Josh, Melanie'ye.

"Hayır," dedi Melanie.

"Evet," dedi Josh. Sesi, genzi doluymuş gibi tok çıkıyordu. "Birkaç hafta içinde zaten bitecek."

"Ama hâlâ birkaç hafta..."

"Melanie," dedi Josh. "Peter'a geri döneceksin. Seni götürmeye geldi."

"Beni götürmeye geldi," dedi Melanie. "Ama ben hayır dedim. Yaz bitene kadar burada..."

"Ama en sonunda ona döneceksin. Buradan ayrıldığında."

Melanie susmuştu.

"Değil mi?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ona geri döneceksin. Artık söyle şunu."

"Söylemek istemiyorum."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

Kızlar, kadınlar, diye düşündü Josh. Hepsi aynıydı. Önce sizi kendilerine çeker, sonra kalbinizi kırar; ama sessiz sedasız ayrılmak istediğinizde yaygara koparmaya, başınızın etini yemeye başlarlardı.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum, Josh."

"Ben de öyle," dedi Josh. "Bu çok açık." Babasına bu konudan bahsederken, bunu aşk olarak adlandırmıştı ve aynısını Melanie'ye de söyleyebilirdi; tabii bu sabahki olaylar olmasaydı.

"Sadece iki haftacık daha kaldı," dedi Melanie. "Şimdi bitirmenin ne anlamı var?"

Şimdi bitirmenin ne anlamı mı vardı? Josh şu anda kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu. Yani kısmen. Peter'ın gelişi bir bakıma iyi olabilirdi; çünkü Melanie'ye olan duygularının, aşkının içinde boğulmak yerine, başı hâlâ suyun üzerindeyken kurtulma şansı doğmuştu.

Bir anda, Melanie çığlık attı.

Biraz ileride, Blaine otoparkın içinden, plajın kumlarına doğru koşuyordu. Renkli camları ve Thule portörü olan, devasa, yeşil bir Suburban geri geri geliyordu. Sürücünün Blaine'i görmesine imkân yoktu.

Josh, "Blaine!" diye haykırdı. Üstündeki her şeyi yere attı ve Porter'ı Melanie'ye verdi.

Suburban, Blaine'i ezmesine milim kala durdu. Josh, var gücüyle Blaine'e doğru koşup onu kucakladı. Vicki'ye benzeyen, bir elini göğsüne bastırmış bir kadın, Suburban'ın camından dışarı başını uzattı.

"Onu görmedim," dedi kadın."Tanrı'ya şükür ki bağırdınız. Onu görmedim bile."

Josh konuşamayacak kadar kilitlenmişti. Bir an Blaine'e sıkıca sarıldı; Blaine'in başını Suburban'ın tamponuna vuruşu, tonlarca ağırlığı çeken tekerleklerin altında yamyassı olmadan önce yere düşüşü zihninde canlandı ve bir titremeyle birlikte bütün bu görüntüler silindi. *Tanrı'ya*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şükür, diye düşündü. *Tanrı'ya şükür.* Melanie'yle olanlar yeterince kötüydü zaten ve az önce, *gerçek bir felaket olmak üzereydi.*

"Dikkatli olmalısın, dostum," dedi Josh. İçindeki rahatlama, vücuduna o kadar çabuk yayılmıştı ki, Josh sersemlemişti. "Yüce Tanrım. Teşekkür ederim. Lanet olsun. Dostum, etrafına *bakmalısın.* Ölebilirdin. Tanrım."

Melanie koşarak yanlarına geldi; Porter'ın bacakları Melanie'nin vücuduna çarpıyordu. "Tanrı'ya şükür iyisin," dedi Melanie. "Çok şükür sana çarpmadı."

Blaine gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi bakıyordu. Josh'ın beline sarıldı. "Bana söylediğiniz gibi, plajda yer tutmaya çalışıyordum."

"Doğru," dedi Josh. "Biliyorum. Bu senin hatan değildi; ama yine de etrafına *dikkat etmelisin.*"

"Özür dilerim," dedi Blaine.

"Sana koşmanı söylememeliydim," dedi Josh, Porter'ı Melanie'nin kollarından alırken. Bu seferlik şanslıydı. Bunun bir işaret olduğunu hissetti. "Tamam." Blaine'i yanına aldı. "Benimle kal."

Melanie, Josh'ın koluna dokundu. "Şu meseleyi daha sonra konuşuruz... değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Josh. "Hiç sanmıyorum."

"Ne?"

"Hoşça kal, Melanie." Ve bunu söyledikten sonra, çocuklarla birlikte kumullara tırmanıp plaja doğru giden yolda gözden kayboldu.

Vicki'nin son kemoterapi seansı kutlanmalıydı. Diğer hastaların, kemoterapinin son gününde Mamie'ye güller ve Dr. Alcott'a mısır ekmeği getirdiklerini görmüştü; ama Vicki tedavisi sona erdiği için rahatlayamayacak kadar gergindi; bu yüzden, bunu simgeleyecek bir şey getirmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşleri zamanlı, doğru ve tam yapmaya alışkındı; ancak kemoterapisine gelince, bunda başarısız olmuştu. Bir keresinde tedaviden kaçmış, sonrasında beş gün ateşler içinde yatmış ve akabinde düşük dozlarda tedavi görmeye başlamıştı. Otuz iki yıllık hayatındaki en önemli protokol, doğumuna ramak kala hastaneye gitmesiydi ve ona da isteksizce gitmişti. Eğer tomografiye giderse ve kanserin ciğerlerini tamamen kapladığı ortaya çıkarsa, buna kesinlikle şaşırmayacaktı. Bunu hak etmişti.

Tomografi salı günü yapılacak ve Ted de orada olacaktı. Her zaman olduğu gibi cuma gününden gelmişti; ama bu sefer, daha bir sevinçle karşılanmıştı; çünkü yaz sonuna dek kalacaktı. Bütün eşyaları Yukon'a doldurup Connecticut'a dönme vakti gelene dek kalacaktı. Farklıydı; daha mutlu, hatta bazen de uçarı görünüyordu. Tatil havasına girmişti. Vicki yalnızca, Wall Street'i, güneşin alnın cayır cayır yanan ruhsuz Manhattan binalarını, trendeki kalabalığın çıkardığı uğultuları, yazın ortasında takım elbiselerin içinde hapsolmayı ve Ted'in durumuna bakılırsa, büyük ve boş bir evi geride bırakmanın ne kadar güzel bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Bütün bunlarla iplerini koparmıştı ve pazar akşamüstlerinin kasveti olmadan, bütün yazın tadını çıkarabilecekti. Evin etrafında mayosu, polo gömleği ve terlikleriyle dolaşıyordu. Dışarıdaki duşta yıkanırken şarkılar söylüyor, çocuklarla evin içinde koşuşturuyor, her akşam yemeğinin ardından dondurma almaya gitmeyi teklif ediyordu. Vicki, onun bu halinden hoşnut olmasına rağmen, ara sıra endişeye de kapılıyordu; çünkü Ted'in bu neşeli halinin sebebi, Vicki'nin iyileşmekte olduğuna olan sonsuz inancıydı.

Harika görünüyorsun, diyip duruyordu. *Tanrım, olağanüstü görünüyorsun. Onu yendin, Vicki. Onu yendin.*

Vicki'nin teşhisi konulduğundan beri, hayal etmek ve pozitif düşünmekle ilgili şeyler duyuyordu; ama Vicki'nin aklı hiç o yönde çalışmamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Kanserden kurtulduğunu hayal etmekten *korkuyordu.* Ya ecelini kışkırttıysa? Ya kendini lanetlediyse? Ya kanserli hücreler ciğerlerini tamamen işgal ettilerse ve durum daha da kötüyse? Ya da ya tümör mayısta olduğu gibi aynı inatçılık ve değişmezlikle duruyor ve ameliyatın uygulanabilirliğini engellemeye devam ediyorsa?

Ted bu neşeli halini hiç bozmuyordu. Vicki'nin yavaş yavaş uzamaya başlayan; ama eski sarılığını daha koyu bir renge bırakan yer yer beyazlamaya başlamış saçlarını öpüyordu. Ted'in cinsel isteği de fazlasıyla geri dönmüştü; Brenda'ya, cumartesi ve pazar günleri çocuklarla plaja gitmesi için rüşvet veriyordu, ki Vicki'yle yatakta vakit geçirebilsin. *Harika görünüyorsun,* diyordu. *Çok güzel görünüyorsun. Yine eskisi gibisin. Kanseri yendin.*

"Kanseri yenmedim," dedi Vicki, pazartesi günü hışımla. Gerçekten de, o sabah uyandığında, solunumu zorlaşmıştı; göğsü sıkışıyordu; burnundan nefes alıp vermek zorunda kalıyordu. Tek *düşünmesi* gereken şey, bu solunumunun kötüye bir işaret olduğuydu. "Tümör küçülmüş olsa da, yine de ameliyat olmak zorundayım."

Ted, Vicki onunla alay etmiş gibi ona baktı. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum, bebeğim."

Salı günkü randevunun saati yaklaştıkça, Vicki daha da çok geriliyordu. Krepleri tabaklara koyup Ted'in tostunun içine pastırma koyarken elleri titriyordu. Josh geri gelmiş ve çocukları götürmüştü. Geçen haftadan beri, normalde olduğundan çok daha sessizdi. Vicki'nin, her şeyin yolunda olduğunu sormaya zamanı da cesareti de yoktu. Yine de, Josh çocuklarla birlikte plaja gitmeden önce ona sarılmayı ve yanağına bir öpücük kondurmayı ihmal etmemişti.

"Bugün için iyi şanslar," diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler," diye fısıltıyla cevap verdi Vicki.

Sonra, neredeyse ağlayacakmış gibi duran Melanie'nin kolları arasında, bir dakika kadar bir süre sıkışıp kaldı. Kanser olan insanların arkadaşları ve akrabaları için bir el kitabı olmalı, diye düşündü Vicki ve bu kitapta, kanser olan insanların akrabalarının/arkadaşlarının, kişiyi iyileşme ihtimaliyle ilgili ne çok umutlu (Ted), ne de çok karamsar (Melanie) olmamaları gerektiği yazmalıydı. Arkadaşlar/akrabalar, diye düşündü Vicki, Melanie, ona sarılmaya devam ederken, Josh gibi davranmalı. Josh ona şans dilemişti. Şans, işe yarardı. Şansa, muhtemelen her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"İyi olacağım," dedi Vicki. "Çok iyi olacağım." *Bu gerçekten harika,* diye düşündü Vicki. *Giyotinin altında yatan benim ve ben, Melanie'yi sakinleştirmeye çalışıyorum.*

"Ah, biliyorum," dedi Melanie çabucak, gözlerindeki yaşları silerken. "Bütün olanlar yüzünden. Bu yaz olanlar. Peter, hamilelik. Sen. Bunlar çok fazla, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Vicki.

Brenda, Ted ve Vicki ile birlikte gitmek için ısrar ediyordu. "Bütün yaz seninle birlikteydim," dedi. "Ve bugünü kaçırmaya hiç niyetim yok. Bugün, büyük gün."

Evet, büyük gün. Vicki'nin hayatı boyunca pek çok "büyük gün" olmuştu. Yuvadaki ilk günü, Vicki'nin başrol oynadığı okul müsameresinin açılış gecesi, ilk öpücüğünü yaşadığı ilk okul dansı, Noel'ler, mezuniyetler, işlerin ilk günleri, Duke'un NCAA turnuvasını kazandığı gün, evlendikleri gün, Hawaii'deki dokuz muhteşem gün, hamile olduğunu öğrendiği gün, doğum yaptığı gün, Ted'le birlikte Darien'daki evi aldıkları gün, içlerinden üç tanesine başkan yardımcılığı yaptığı dernek geceleri, New

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

York restoranlarında ve Broadway şovlarında geçirilen geceler... Sorumluluklarla dolu günler vardı bir de; Yukon'ın servise götürülmesi, kanal tedavisi, Blaine'in gideceği okula yapılan ziyaret, Yankees-Red Sox maçına bedava bilet aramak). Bütün bunlar "büyük günler"di; ama hiçbiri bugün kadar büyük değildi. Bugün, Vicki'nin kanserini ikinci kez göreceği ve Dr. Alcott'ın Fairfield Hastanesi'ndeki Dr. Garcia'yla yapacağı konferans görüşmesini dinleyeceği gündü. *Daha mı iyi? Daha mı kötü? Yaşayacak mı? Ölecek mi?*

Hiçbir şey, bir insanı buna hazırlayamaz, diye düşündü Vicki emniyet kemerini takarken. Arabayı Ted kullanıyordu; Brenda arka koltuktaydı. Vicki dikiz aynasından Brenda'ya baktığında, Brenda'nın dudakları kıpırdıyordu.

Hiçbir şey.

Hastanenin otoparkına girdiklerinde, Brenda'nın cep telefonu çaldı.

"Annemiz olmalı," dedi Brenda.

"Onunla konuşamam," dedi Vicki. "Yeterince gerginim zaten. Onunla sen konuşur musun?"

"Beni istemiyor," dedi Brenda. "Seni istiyor."

"O zaman, Ted'e ver," dedi Vicki.

Ted arabayı park etti ve telefonu Brenda'nın elinden aldı. Bu en iyisiydi. Ted'in iyimserliği, Ellen Lyndon için bir güvence olacaktı.

Kapıya doğru yürürlerken, Brenda Vicki'nin elini tuttu. Çantasını okşayarak, "Kitabı getirdim," dedi.

Vicki soru sorar gibi kaşını kaldırdı.

"*The Innocent Impostor.* Benim şans büyüm. Uğurum."

"Ah," dedi Vicki. "Teşekkürler."

BELONGS TO KAKNUS TEAM

"Ve senin için dua ediyorum," dedi Brenda. "Gerçekten dua ediyorum."

"Dua mı ediyorsun?" dedi Vicki. Bu, aklına bir şeyler getirmişti. "Biliyor musun, sana sormak istediğim bir şey var."

"Evet?" dedi Brenda. "Nedir?"

Ted yanlarına geldi. "Annen, sonuçlar belli olur olmaz onu aramamızı istiyor."

"Tamam," dedi Vicki.

"Anlamıyorum," dedi Brenda. "Onu unutacağımızı falan mı düşünüyor?"



"O bir anne," dedi Ted.

"Bana ne sormak istiyordun, Vick?" dedi Brenda.

Vicki başını salladı. "Sonra," dedi. Ama zamanı gittikçe azalıyordu.

"Ne sonrası?" dedi Ted.

"Hiç," dedi Vicki.

Brenda gözlerini hastanenin gri tahta kiremitlerine, beyaz süslemelerine ve üstünde *Nantucket Yazlık Hastanesi* yazan mavi-beyaz tabelaya dikti. "Bunun buraya son gelişimiz olduğunun farkında mısınız?" dedi. "Garip; ama burayı özleyeceğimi hissediyorum."

Bütün o tahminlere, endişelere, nefes darlıklarına ve önceki gece, sekiz saat boyunca birbirini kovalayan kâbuslardan sonra, tomografi sonucu o kadar da kötü çıkmamıştı. Görünüşe göre hastanedekilerin yarısı yoktu; çünkü tomografi taramasını yapan kişi... onkoloji bölümünden Amelia'ydı.

"Evet," dedi Amelia, Vicki'nin tanıdık bir yüz gördüğü için gösterdiği heyecana karşılık fazla sıkkın bir sesle. "İhtiyaçları olduğunda, radyoloji

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bölümündekilerin yerine de bakıyorum. Ne diyebilirim ki? Çok yetenekliyim. Şimdi, üstünüzdeki her şey çıkıyor; kolyeniz de dahil."

Kolye, Blaine'in anaokulunda Anneler Günü hediyesi olarak yaptığı, mavi yün ipliğinin ucuna asılmış, fosforlu kalemle boyanmış bir makarnaydı. Vicki'nin, Brenda'nınki gibi bir şans büyüsü yoktu; kolye yeterliydi. Vicki kıyafetlerini çıkardı; Amelia'nın verdiği kâğıt önlüğü giydi ve kolyeyi elinde sıkıca tuttu.

Amelia konuşmaların dinlendiği müşteri danışma hattındaki operatörler gibi resmi bir şekilde konuşuyordu. "Muayene masasına yatar mısınız, lütfen?" dedi, Vanna White'ımsı, gösterişli bir el hareketiyle daracık masayı işaret ederek.

Vicki kâğıt önlüğünü düzelterek söylenileni yaptı. Amelia makineyi yerine yerleştirdi. "Hazırlanmak için dört, beş derin nefes almanızı istiyorum."

"Neye hazırlanmak için?" dedi Vicki.

"Yirmi saniyeliğine nefesinizi tutmanızı rica edeceğim," dedi Amelia. "Bazı hastalarımız, bu işleme geçmeden önce alıştırma yapmak istiyorlar."

"Tamam," dedi Vicki. Vicki önce havayı içine çekti, sonra dışarı verdi; ciğerleri bozuk birer körük gibiydi.

"Bu yirmi saniye içinde makine, ciğerlerinizin yaklaşık beş yüz tane resmini çekecek." Amelia'nın sesi kendini beğenmiş bir havaya bürünmüştü ve makineyle övündüğü çok açıktı.

Vicki nefesini yirmi saniye boyunca tutabilir miydi? Amelia'nın alt dudağından fırlayan abanoz ve gümüşten yapılmış çivi şeklindeki süse baktı ve gözlerini kapattı. Önceki gece, yatakta, Blaine ve Porter'ı düşünmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti; ama ameliyat masasında sessizce yirmiye kadar sayarken yine aklına gelmişlerdi ve sadece iki kü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çük çocuk değillerdi; zar gibi kanatları olan iki küçük böceğe dönüşmüşlerdi. Masanın üzerinde yatan Vicki'nin başının üzerinde uçuyor, ara sıra dalışa geçiyorlardı. Yusufçuk böcekleri olmuşlardı.



Hiçbir şey, bir insanı buna hazırlayamazdı. Tomografi taramasında çekilen beş yüz resim, Dr. Alcott'ın bilgisayarına yüklenmişti; ama Dr. Alcott ertesi güne dek Vicki'ye kesin bir cevap veremeyeceğini söylemişti. Sonuçları gözden geçirmek ve üzerinde uzun uzun düşünmek istiyordu. Dr. Garcia da ayn anda, Connecticut'ta sonuçları inceliyor olacaktı ve iki doktor, sonuçları telefonda tartışacaklardı. Bir sonraki adımın ne olacağına karar vereceklerdi.

"Sizce ne kadar zaman alır?" diye sordu Vicki. Çok kesin bir cevap ve çok hızlı bir karar bekliyordu. Beş dakikadan fazla bekleyebileceğinden emin değildi.

"Gerçekten, kesin bir şey söyleyemem. Sonuçlarda ne göreceğimize bağlı olarak, birkaç saatle bir gün arasında değişir."

"Bir gün daha mı?" dedi Vick. "Yani biz... bekleme salonunda kalamayacağız."

"Sizi evden arayacağım," dedi Dr. Alcott. Sesi çok ciddi ve resmiydi. Her zamanki samimi halinden eser yoktu. Vicki'nin morali çok bozulmuştu.

"Teşekkürler, doktor," dedi Ted. El sıkıştılar.

Vicki hiçbir şey söyleyemedi, "hoşça kal" bile diyemedi. Bu erteleme, cesaretini kırmıştı. *Bitti,* diye düşündü. *Teskin edici tedavi.*

Koridora çıktılar ve Dr. Alcott kapısını kapattı. Brenda inledi.

"İşte o kız geliyor," dedi.

Vicki o kadar sinirliydi ki, Brenda'nın hangi kızdan bahsettiğini sormadı bile. Ama sonra, onlara doğru yürüyen asık suratlı bir kız gördü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sarışındı ve üstü başı darmadağındı. Vicki, onu, buraya geldiği ilk günden hayal meyal hatırlıyordu. Kanal yerleştirme.

"Bir gün kadınlar tuvaletinde önümü kesti," diye fısıldadı Brenda. "Ve beni bir sürü saçmalıkla suçladı. Sanırım Josh'ı tanıyor."

Vicki başını salladı. Bundan daha az umursayamazdı. Derin derin nefes alıp verdi. Zorlukla soluyordu. Eli de acıyordu. Bakışlarını ellerine indirdi. Ted elini o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları beyazlaşmaya başlamıştı. Haberlerin kötü olduğunu o da sezmişti. Teskin edici tedavi. Tedavisi mümkün olmayan hastalar hastanesi. Dışarıda bir ambulansın sirenleri duyuldu ve acilde bir koşturmaca oldu. Odalardan birinde televizyon açıktı: Başkan Meksika sınırında sıkı önlemler almaya başlamıştı.

Vicki gözlerini kapattı. Etrafındaki her şey, kesinlikle her şey, Artık Önemi Olmayan Şeyler Listesi'nin birer maddesi haline gelmişti. Kendi hayatı ve çocukları dışındaki her şey. Blaine ve Porter, Josh'la birlikte plajdaydı; kumları kazıyor, eğlencelik bir şeyler atıştırıyorlar ve arkadaşlarıyla oynuyorlardı. Ama Vicki, onları bu masalsı görüntü içinde hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı. Zihni tamamen kararmıştı. Çocuklarını, yusufçuk böcekleri olarak görüyordu. (Çocuklarını yusufçuk böcekleri olarak hayal etmek onu rahatlatıyordu; ama neden?) Gözlerini açtı ve Ted'e döndü. "Yanında çocukların resmi var mı?"

Ted'in gözleri, danışmada çalışan ve şu an bilinçli olarak onlara doğru yürümekte olan kıza kilitlenmişti. Kırmızı, kısacık, pamuklu bir elbise ve altın renkli, bilekten bağlı dans ayakkabıları giymişti. Vicki gözlerini kırpıştırdı... kızın sutyen askıları görünüyordu; makyajını aceleyle yapmış ve saçlarını taramamıştı. Ne istiyordu? Ted cüzdanından çıkardığı bir resmi dalgınlıkla Vicki'ye uzattı. Brenda gözlerini kıza dikerek başını salladı. "Her ne söyleyeceksen, duymak istemiyoruz."

"Bence istiyorsunuz," dedi Didi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, istemiyoruz," dedi Brenda.

"Nedir söyleyeceklerin?" diye sordu Ted.

"Josh arkadaşınla yatıyor," dedi Didi. "Hamile olanla."

"NE?!" dedi Ted. "Bu çok ağır bir suçlama." Önce Vicki'ye, sonra Brenda'ya baktı. Kaşlarını çattı. "Melanie'den bahsediyorsun, değil mi? Nereden biliyorsun? Josh mı anlattı?"

"Git buradan," dedi Brenda. "Lütfen."

"Ağabeyim onları birlikte gördü," dedi Didi. "Monomoy'da. Gece yarısı."

"Ağabeyin mi?" dedi Ted.

"Saçmalıyor, Ted," dedi Brenda. "Ailenle sorunun nedir bilmiyorum; ama gerçekten bizi yalnız bırakmanı istiyoruz. Burada yeterince stresliyiz zaten."

Stres, diye düşündü Vicki. *Başka bir kelime olmalı.*

"İyi," dedi Didi. Mahcup bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama saçmalamıyorum.Yatıyorlar." Topuklarının üzerinde döndü ve oradan uzaklaştı.

Evet, diye düşündü Vicki. Kız muhtemelen haklıydı. Josh ve Melanie; garipti; hatta inanılması zordu; ama Vicki, kızın haklı olduğuna inanmasını sağlayacak bazı ipuçları yakalamıştı. Josh ve Melanie birlikteydi. Bu, bu yazın en büyük olayıydı; ama Vicki diğer her şeyle birlikte bunu da çöpe atmıştı. Hiçbir önemi yoktu.

Evde, her şey aynen devam ediyordu. Josh, çocuklarla birlikte dönmüştü.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Ted. "Doktor bizi sonra arayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah," dedi Josh. Sorgulayan gözlerle Vicki'ye baktı. "İyi misin, patron?"

Melanie ve Josh, diye düşündü Vicki. Olabilir miydi? Bunu düşünerek vakit kaybedemezdi. *Teskin edici tedavi.* Bir yıl, belki iki. Blaine altı yaşında olacaktı ve Porter da üç. Blaine, onu hatırlayacaktı; ama Porter hatırlamayabilirdi. Vicki'nin aklını tamamen bulandıracak olan uzun hastane ziyaretleri ve ilaçlar olacaktı. Vicki, kendini bayılacak gibi hissetti. Bir iskemleye çöktü.

"Ted, çocukları dışarı çıkarır mısın, lütfen? Ben uğraşamam."

"Dışarı nereye? Porter'ın öğle uykusu ne olacak?"

"Uyuyana dek arabayla gezdir. Ben yatamam. Telefon çalarsa ne olacak?"

Josh genzini temizledi. "Tamam, ben gidiyorum o zaman."

Blaine itiraz etti. "Bir hikâye okumaya ne dersin, Josh? *Sevimli İnek olur mu?*

"Babayla gidiyorsun," dedi Vicki.

"Bilemiyorum, Vick," dedi Ted. "Burada tek başına oturup her şeyi dert edeceksin."

"Çocukları ben alırım," dedi Brenda. "Böylece ikiniz baş başa oturup birlikte dert edebilirsiniz."

Vicki haykırmak istedi. *Benim sağlığımdan, vücudumdan, hayatımdan bahsediyoruz!*

"Git," dedi. Sıcacık yatak odasına saklanıp kapıyı kapattı. Camı ve vantilatörü açtı. Yatağın kenarına oturdu. Dünyanın her yanında anneler ölüyordu. Teskin edici tedavi: Hayatı boyunca tedavi görecekti. Brenda'ya sorması gereken bir soru vardı; ama onunla bir dakika bile baş başa kalamamıştı. Melanie her zaman yanlarında olduğu için mi? Melanie'nin soyunma kabininin önünde kendi etrafında dönüşünü hatırladı. *Başka bir*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyler olmadığından emin misin? Melanie ve Josh. Ama ne zaman? Nerede? Ve Melanie neden ona bundan söz etmemişti? Belki de bu sorunun cevabı çok açıktı. Vicki'nin kızacağını düşünmüştü. Vicki gerçekten kızar mıydı? Ayaklarını yere basarak yatağın kenarında oturmaya devam etti. Ayakları, parmakları, vücudu. Ted kapıyı tıklattı.

"Gir," dedi Vicki.

Ted telefonu ona uzattı. "Dr. Alcott arıyor."

Bu kadar çabuk mu? Ama saatine baktığında, 15.45 olduğunu gördü. "Alo?" dedi.

"Vicki? Ben, Mark."

"Merhaba."

"Öncelikle, Dr. Garcia'nın ameliyatınızı eylülde yapmaya karar verdiğini söylemek istiyorum."

"Ameliyatım mı?" dedi Vicki. "Yani işe yaradı mı? Kemoterapi?"

Ted bir spor karşılaşması izliyormuş gibi ellerini çırptı.

"Tam da olması gerektiği gibi sonuç verdi," dedi Dr. Alcott. "Tümör gözle görülür biçimde küçüldü ve ciğer duvarından çekildi. Göğüs ameliyatı yapılabilir ve tümör tamamen alınabilir. Ve... kanserin başka bir yere sıçramadığını ve ilerlemediğini varsayarsak, iyileşme şansın yüksek."

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Vicki. Kahkaha atacağını ya da ağlayacağını düşündü; ama heyecanı onu nefessiz bırakmıştı. "Şaka yapıyorsunuz."

"Ameliyat olacaksın işte," dedi Dr. Alcott. "Ancak ameliyatlar hiçbir zaman tamamen risksiz değildir. Cerrahın ya da bizim gözden kaçırdığımız herhangi bir şey olma ihtimali de var. Kanserin başka bir yerde ortaya çıkma ihtimali de var; ama bu benim fazla tedbirli bakış açım. Genel olarak bakıldığında, ameliyat planlanan şekilde gelişirse, evet, iyileşeceksin."

"İyileşmek," dedi Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ted, Vicki'ye sıkıca sarıldı. Vicki mutlu ve huzurlu olmaktan korkuyordu; ya bir hata olduysa? Ya doktor yalan söylüyorsa...

"Bu iyi haber mi? Sevinmeli miyim?"

"Çok daha kötü olabilirdi," dedi Dr. Alcott. "Bu sadece bir adım; ama önemli bir adım. O yüzden, evet, sevinmelisin. Kesinlikle."

Vicki telefonu kapattı. "Anneni arayacağım. Ona söz vermiştim," dedi Ted. Ted odadan çıktı ve Vicki yeniden yatağa gömüldü. Komodinin üzerinde, Ted'in ona hastanede verdiği, çocukların resmi duruyordu. Bu resimde, Blaine ve Porter, Friendly's'deki kırmızı bir çadırın içindelerdi. Palyaço dondurmaları yiyorlardı ve Porter'ın suratı çikolatayla kaplanmıştı. Vicki, onları geçen kış öğle yemeğine götürmüştü; dışarısı soğuk ve karlı olduğu için evden dışarı çıkmak istemişti. Sıradan bir gündü; yaşadığı; ama unuttuğu yüzlerce günden biriydi. Binlerce huzurlu günden biri.

Geri dönüp baktığında Brenda bu kadar çok endişelendiğine inanamıyordu. Vicki'yle ilgili haberler tabii ki iyiydi; tümörü tabii ki küçülmüştü; ameliyat kesinlikle başarılı geçecek ve Vicki kanseri yenecekti. Bu kadın, dünyadaki en şanslı insandı. Onun hayatı, teflon bir tava gibiydi, lekeler oluşurdu; ama yapışmazdı.

Ve neden, diye düşündü Brenda, şanslı olan tek kişi Vicki olmak zorundaydı? Neden Brenda da kendi sorunlar bataklığından böyle sevinçli bir şekilde kurtulamıyordu? Neden Vicki ve Brenda, Süper kahraman kardeşler gibi, bir yaz içinde bütün sorunları birlikte atlatamıyorlardı?

Ted dizüstü bilgisayarını da yanında getirmişti; ama onu yalnızca elektronik posta göndermek ve piyasaları kontrol etmek için kullanıyordu. Elbette, Brenda da onu kullanabilirdi. Tabii ya! Tomografi sonuçları iyi olduğu için, evdeki herkesin cömertliği tutmuştu. Brenda bundan yararlandı, bir termos dolusu kahvesini, dizüstü bilgisayarı ve sarı defterini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alıp arka bahçeye yerleşti ve *The Innocent Impostor*'un senaryosunu bilgisayara yazmaya başladı. Defterde yazanların üzerinden geçtikçe, yeniden değerlendirme şansı oluyordu. İnternette bir kavram dizini sitesini ve Nantucket Kitaplığı'nda bulduğu *Senarist'in İncili* kitabının kopyasını kullanıyordu. Bu senaryo, bir eğlence olarak ortaya çıkmış; ama gerçeğe dönüşmüştü. Pollock da böyle mi hissetmişti? Boyaları, kanvas tuvalin üzerine bir çocuk oyunu oynar gibi damlatmış ve sonra bir şekilde sanat eseri mi yaratmıştı? Brenda çalışırken Walsh'ı, Jackson Pollock'u ve ödemesi gereken yüz yirmi beş bin doları aklına getirmemeye çalışıyordu. *Senaryoyu satamazsam ne yapacağım*, diye düşünmemeye çalışıyordu. Aklı, Amy Feldman'ın, babası Marquee Filmleri'nin başkanı olan öğrencisinin, telefon rehberindeki numarasına takılmıştı. Brenda'nın hatırladığı kadarıyla, Amy Feldman *The Innocent Impostor*'ı en az diğerleri kadar sevmişti; Calvin Dare'i Rick Moody'nin *The Ice Storm*(*) romanındaki bir karakterle karşılaştırdığı başarılı bir ödev vermişti. Amy Feldman, Dr. Lyndon'a olanları dönem biter bitmez öğrenmiş miydi? Tabii ki öğrenmişti. Dr. Lyndon'ın kişisel sebeplerle istifa ettiği, son iki dersin iptal edildiği ve yıl sonu ödevlerini notlandırma görevini Dr. Atela'nın üstlendiği, öğrencilere resmi olarak bildirilmişti. Ancak sansasyonel hikâyeler -seks, haksız notlar, vandalizm- bomba etkisi yaratacak ve herkese yayılacak, sinematik bir boyuta gelene kadar da tekrar tekrar anlatılacaktı. Amy Feldman, Brenda ile ilgili ne düşünüyordu şimdi? Senaryoyu babasına ulaştıracak mıydı; yoksa çöpe mi atacaktı? Veya Champion'un kampusunda yakacak mıydı?

Brenda sırtı tutulana ve poposu ağrıyana dek yazmaya devam etti.

Evdeki diğer insanlar, ara sıra yanına uğruyorlardı. Bahçedeki duşa giden ya da oradan dönenler mesela.

(*) Buz Fırtınası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TED: Nasıl gidiyor?

BRENDA: Çok iyi. (Sonra durup başını kaldırıyor. Amy Feldman'dan azıcık da olsa faydalanıp faydalanamayacağını merak ediyor.) Hey, film sektörüyle ilişkisi olan müşterin var mı hiç?

TED: Film sektörü mü?

BRENDA: Evet. Ya da televizyon dizileri? (Yüz yirmi beş bin dolar, diye düşündü. Aracılar konusunda seçici davranacak durumda değildi.) Ya da yalnızca televizyon sektöründe?

TED: Hmmmmmm. Hiç ...sanmıyorum.

VICKI: (Brenda'nın sırtını sıvazlayarak) Nasıl gidiyor?

BRENDA: Çok iyi.

VICKI: Sana bir şeyler getirmemi ister misin?

BRENDA: Evet. Bir tomar paraya ne dersin? (Sonra çenesini kapattı. Para konusundan kimseye bahsetmemişti ve çok çaresiz kalana kadar da kimseye anlatmaya niyeti yoktu.)

VICKI: (Brenda'nın söyledikleri komikmiş gibi gülerek) Bir sandviçe ne dersin? Ton balıklı sandviç yapabilirim.

BRENDA: Hayır, teşekkürler.

VICKI: Bir şeyler yemelisin.

BRENDA: Haklısın, anne. Bir paket bisküvi nasıl olur?

MELANIE: Nasıl gidiyor?

BRENDA: (Yazmayı bırakıp başını kaldırarak) İyi. Senin nasıl gidiyor? (Vicki'nin tomografi sonucundan sonra Didi'nin ileri sürdüğü tuhaf iddiaları düşündü, kimseye haber vermeden, hastanenin danışmasını aramış ve şikâyette bulunmuştu; o zamandan beri de, Melanie'yi daha yakından takip ediyordu; özellikle de Josh'ın etrafta olduğu zamanlar. Ama aralarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir etkileşim yoktu. Çok az konuşuyorlardı. Melanie bir odaya girdiğinde, Josh orayı terk ediyordu.)

MELANIE: (Brenda'nın ani ilgisinden dolayı afallayarak) İyiyim. (Ama sesi çok melankolik çıkıyordu. Bu ses tonu, eve ilk geldikleri günlerde Melanie'nin sürekli üzgün oluşunu hatırlatmıştı. Yakın zamanda, Peter'dan birkaç telefon gelmişti; ama Melanie donuk bir sesle konuşuyor ve telefonu hemen kapatıyordu.) Yazın bitiyor oluşuna üzülüyorum.

BRENDA: Yani, aynı taraftayız.

MELANIE: Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?

BRENDA: (Gözlerini bilgisayar ekranına kenetlemiş, Melanie'yle olan konuşmasını bu kadar uzattığına pişman olarak) Hâlâ bir muamma. Sen ne yapacaksın?

MELANIE: Aynen. (Brenda'nın, Melanie'nin bilgisayar ekranındaki yazıları okumaya çalıştığından korkmasına sebep olan, uzun bir duraksama. Melanie geğirdi.)

MELANIE: Üzgünüm. Midem ekşidi de.

BRENDA: İşte o konuda yalnızsın.

JOSH: Nasıl gidiyor?

BRENDA: Çok iyi.

JOSH: Sence satabilecek misin?

BRENDA: Hiçbir fikrim yok. Öyle umuyorum. Bu piyasada tanıdığın birileri var mı?

JOSH: Chas Gorda var; benim Middlebury'deki yaratıcı yazın profesörüm. Aynı zamanda da bir yazar. *Talk*(*) isimli romanı, 1989'da film haline getirildi. Onun bazı tanıdıkları olabilir. Geri döndüğümde ona sorabilirim.

(*) Konuşma.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

BRENDA: Sorar mısın? Bu harika olur.

JOSH: Tabii ki.

BRENDA: Ne zaman döneceksin?

JOSH: İki hafta sonra.

BRENDA: Sabırsızlanıyor musun?

JOSH: (Melanie'nin mutfak masasında *Boston Globe* okuduğu eve baktı, tesadüfen?) Sanırım öyle. Bilmiyorum.

BRENDA: *(Korkunç Didi haklıydı. İkisinin arasında bir şeyler var. Geri kalan herkes, bunu fark edemeyecek kadar kendi içine kapanmıştı,* diye düşündü. Josh'a kibarca gülümsedi; hastanede kendisine bir çeyreklik verdiği ve bahçede öpüştükleri zamanları hatırladı.) Belki de bir gün senin romanlarının senaryolarını da yazarım.

JOSH: (Gözleri Brenda'ya bakıyordu; ama dikkatini başka bir şey çekiyordu -başka biri?- evin içindeki bir şey.) Hiç belli olmaz.

BLAINE: (Çenesinden aşağı damlayan ve kan görünümü veren Buz Parmak'ını yiyerek) Ne yapıyorsun?

BRENDA: Çalışıyorum.

BLAINE: Babamın bilgisayarında?

BRENDA: Evet.

BLAINE: Filminin üzerinde mi çalışıyorsun?

BRENDA: Hıı hıı.

BLAINE: *Scooby Doo* gibi bir şey mi?

BRENDA: Onun gibi değil. Yetişkinler için bir film, hatırladın mı? Ah, ah, dokunma. Babanın bilgisayarına pis ellerinle dokunma. Git ellerini yıka.

BLAINE: Benimle Paraşütler & Merdivenler oynar mısın?

BRENDA: Şu anda oynayamam, Blaine. Çalışıyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BLAINE: Ara verdiğinde oynayacak mısın?

BRENDA: Ara verdiğimde evet.

BLAINE: Ne zaman?

BRENDA: Bilmiyorum. Şimdi, lütfen... (Eve göz attı. Josh neredeydi? Vicki neredeydi? Ted neredeydi?) Brenda Teyze'nin çalışması gerekiyor.

BLAINE: Neden?

BRENDA: Çünkü. (Ve sonra fısıltıyla.) Para kazanmam gerekiyor.

Brenda, üçüncü günün gece yarısında, *The Innocent Impostor*'ı yazmayı bitirdi. Kanepede oturuyordu ve Ted'in bilgisayarını da Liv Teyze'nin zarif kahve masasına koymuştu. Arka kapıdaki tel kafesten içeri serin bir rüzgâr esiyordu. Sconset, cırcırböceklerinin sesleri ve bir köpek havlaması dışında sessizdi. Brenda, Calvin Dare'in daha yaşlı bir adam olarak, kariyerini geride bırakmış bir şekilde, karısı Emily ile akşamüstünün tadını çıkardığı sahneyi içeren son sayfayı da bitirdi. Dare ve Emily torunlarının bahçede koşturmalarını seyrediyorlardı. Bu sahne, doğrudan kitabın son sayfasından alınmıştı; bu, eleştirmenlerin üzerinde fazla yorum yaptığı bir sahneydi. Dare'in, önceden bu hayata sahip olan, ölmüş bir adamın hayatını yaşarken bu kadar huzurlu olması doğru muydu? Brenda sinematoğraf notlarının arasına, sorgulayıcı bir betimleme eklemeyi düşündü; ama şimdilik, diyalog ve mizansen... BİTMİŞTİ! Bilgisayar ekranına baktı. BİTTİ!

Brenda, senaryoyu bir diskete kaydetti. Saat biri yirmi geçiyordu ve cin gibiydi. Kendine bir kadeh şarap koydu ve mutfak masasının başına oturup şarabını içti. Çok fazla oturmaktan her tarafı ağrıyordu ve gözleri de yorulmuştu. Eklemlerini çıtlattı. BİTTİ! Kendini, bir daha asla bu kadar keyifli hissedemeyeceğini düşündü. Bu, Champion'daki ilk dönemin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

final ödevlerini notlandırmayı bitirdiğinde hissettiği duyguydu. İş bitmişti; güzel de olmuştu. Yarın bu lanet olası şeyle ne yapacağını bilmiyordu; ama bu akşam, keyfini doya doya çıkaracaktı.

Şarabını bitirdi ve kadehini tekrar doldurdu. Ev, insanların nefes alıp verme sesleriyle doluydu; ya da Brenda'ya öyle geliyordu. Walsh'ı düşündü; ama sonra hemen vazgeçti. Yandaki sehpanın üzerinde cep telefonunu buldu; telefonu ve şarap bardağını alıp arka bahçeye çıktı. Numaralarını gözden geçirdi.

Ne yapıyordu? Saat ikiye çeyrek vardı ve normal bir insan bu saatlerde uyuyor olurdu. Ama Brenda'nın bunu önemseyecek hali yoktu. Şu anda, yazdığı senaryonun heyecanını yaşıyordu; sabah olup senaryosunu bastırdığında, bazı eksikler bulabilir ve senaryosunun beyazperde potansiyeli üzerinde düşünebilirdi.

Amy Feldman'ın numarasını çevirdi ve hatları bağlanmadan önce geçen birkaç saniyelik sürede, Amy Feldman hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Brenda, Blaine'le, Amy Feldman'ın *Scooby Doo*'daki Velma karakterine benzediğine karar verecek kadar uzun bir zaman geçirmiti. Şişman ve bodurdu; yaşlı kadınlarınki gibi göğüsleri vardı; saçları kısaydı; koyu çerçeveli kare gözlükler takıyordu; gözlüklerine bir zincir takmıştı ve takmadığı zamanlarda, bu gözlük göğsünün üzerinde duruyordu. Amy Feldman otuz yıl öncesinden kalma, entelektüel bir hippi gibiydi ve bu, bir şekilde ona ayrı bir hava kazandırıyor, öyle olmasa bile, en azından insanların onu aralarına kabul etmelerini sağlıyordu. Sınıftaki diğer küçük kadınlar onu seviyor gibi görünüyorlardı; konuştuğu zamanlarda onu saygıyla dinliyordu; ama bu, babası Ron Feldman yüzünden de olabilirdi. Brenda yeni yeni fark ediyordu ki, sınıfı, yalnızca Walsh'a değil, Amy Feldman'a da rol yapan çıkarcı aktristlerle doluydu. Amy Feldman, Japonca eğitimi alıyordu. Bu yaz ne yapıyordu? Japonya'ya mı gitmişti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yoksa New York'ta mı kalmıştı? Brenda kovulacağını, dava edileceğini, yüz yirmi beş bin dolar ceza alacağını ve bunu ödemek için senaryo yazıp satmak zorunda kalacağını bilseydi; Amy Feldman'la daha çok ilgilenirdi. Ancak, aklında kalanlar yalnızca, zincir takılmış bir gözlük ve Japoncaydı.

Bir anda Brenda, Walsh ve Amy'nin Village da Uni adına, kimsenin adını bile duymadığı, keşfedilmemiş ve son derece otantik bir restoranda yapılan sushilerle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oluşunu hatırladı. *Tıpkı, Tokyo'daki Asakusa Yolu'nda yaptıkları gibi.*

Tokyo'ya gittin mi, diye sormuştu meşhur dünya gezgini Walsh.

Babamla gittim, demişti Amy; sesinden, onu etkilemeye çalıştığı belliydi. *Stüdyo dışı çekim için.*

Büyük bir olasılıkla Amy Feldman da Walsh'a âşıktı.

Telefon dördüncü kez çalıyordu. Brenda, Amy Feldman'ın evini mi yoksa cep telefonunu mu aradığından emin olamadı. Eğer karşısına telesekreter çıkarsa, mesaj bırakmalı mıydı? Brenda telesekretere bırakılan bir mesajın görmezden gelinmesinin çok zor olduğuna karar verdi; Amy Feldman'la bire bir konuşmak istiyordu.

"Evet?"

Biri telefonu açmıştı! Telefondaki ses, yaşça büyük bir erkeğe aitti ve, *sabahın ikisinde neden bu telefona cevap veriyorum*, der gibi en kibar şekilde zoraki bir nezaketle konuşuyordu.

"Merhaba," dedi Brenda telefondaki adamın, telefon sapığı ya da sarhoş olmadığından emin olmasını sağlayacak kadar canlı olduğunu umduğu bir sesle. "Amy orada mı?"

"Amy mi?" Sonra, oradaki başka birine, meraklı bir sesle sordu: "Amy burada mı?" Brenda arkadan bir kadın sesinin mırıldandığını duydu. "Evet burada; ama uyuyor," dedi adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Brenda. Bu numara, Amy'nin ev numarası da değildi. (Brenda'nın "ev"den kastı, kolejdeki başka bir arkadaşıyla tuttuğu bodrum katı dairesiydi.) Bu numara, Amy'nin ailesinin, Central Park'a bakan, son derece lüks dairesinin numarasıydı. *Amy Feldman ailesinin evinde yaşıyor,* diye düşündü Brenda. *Ve şu anda babasıyla, Ron Feldman'la konuşuyorum.*

"Amy'e not bırakmak ister misiniz?" diye sordu Ron Feldman. Sesi yine o kadar hoşnut bir tondaydı ki, samimi olmasının imkânı yoktu.

"Ben, Brenda Lyndon," dedi Brenda. Çok kısık bir sesle konuşuyordu; çünkü evdekilerden hiçbirini uyandırmak istemiyordu. "*Doktor* Lyndon? Geçen dönem, Champion'da Amy'nin profesörüydüm."

"Taamaaam," dedi Ron Feldman. "Not alayım mı, yoksa sabah tekrar arar mısınız?" İkincisini tercih ettiği çok belliydi; ama Brenda bir telemarket satıcısı kadar yüzsüzdü. Onu telefonda tutması gerekiyordu!

"Zahmet olmazsa yazabilir misiniz?" dedi Brenda.

"Tamam," dedi Ron Feldman. "Kalem bulayım." Sonra karısına döndü. "Hayatım, kalem. Amy'nin Champion'daki profesörlerinden biri... Hiçbir kahrolası fikrim yok." Sonra yeniden Brenda'ya dönerek, "İsminizi tekrar alabilir miyim?" diye sordu.

"Brenda Lyndon. Lyndon, "y" ile yazılıyor."

"Brenda Lyndon," diye tekrarladı Ron Feldman. Arkadaki ses, bir oktav daha yükseldi. "Ne? Tamam, bekle. Hayatım, bekle," dedi Ron Feldman. "Sizi bir saniye bekleteceğim. Sorun olur mu?"

"Sorun değil," dedi Brenda.

Hattın diğer ucu sessizleşmişti ve Brenda kendi kendini tekmeledi. Tam bir geri zekâlıydı. Numarayı aramadan saniyeler önce, not bırakmamaya karar vermişti ve işte şimdi, mesaj bırakıyordu. Bu, arama fırsatını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulabildiği ilk ve son zaman olacak ve Feldmanların evine asla yaklaşamayacaktı.

Hatta bir klik sesi duyuldu. "Orada mısınız? Dr. Lyndon?" dedi Ron Feldman.

"Evet."

"Başı bütün o belaya giren siz misiniz?" dedi. "Avusturalyalı öğrenciyle? Jackson Pollock'a zarar veren siz misiniz?"

O anda, Shell Sokağı On Bir Numaralı evin arkasındaki evlerden birinin ışığı yandı. Aydınlanan pencereye baktığında, Brenda, annesi yaşında bir kadının bazı haplar yuttuğunu ve su içtiğini gördü. *Aspirin mi,* diye düşündü Brenda. Antidepresan mı? Artrit ilaçları mı? Tansiyon? Osteoporoz? Başka birinin hayatına baktığınızda, neler olduğunu tahmin etmekle kalırdınız ancak.

"Şey," dedi Brenda. "Evet, sanırım o benim."

"Sizinle ilgili her şeyi duyduk," dedi Ron Feldman. "Daha doğrusu, karım duymuş. Amy bize, sizin yine de çok iyi bir öğretmen olduğunuzu söyledi. Dersinizi çok seviyordu; okuttuğunuz kitabı da öyle."

"*The Innocent Impostor* mu?"

"*The Innocent Impostor* mu, hayatım?" dedi Ron Feldman. "Hmm, ismini hatırlayamıyoruz; ikimiz de daha önce hiç duymamıştık. Neyse, Dr. Lyndon; geç oldu; ama Amy'e notunuzu..."

"Ben de bunun için arıyorum."

"Ne için?"

"*The Innocent Impostor*, Amy'nin sevdiği kitap, sizin adını hiç duymadığınız kitap. Ben, onu bir film senaryosuna dönüştürdüm. Şu anda, sinemaya uyarlanmış bir senaryo olarak önümde duruyor."

"Bir dakikaaaaaa," dedi Ron Feldman. "Sen..." Güldü; ama sesi artık hoşnut ve kibar değildi; şüpheden öfkeye dönmeye başlayan bir tonu vardı. "Burayı beni ayarlamak için mi aradın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hmmmmm..."dedi Brenda.

"Amy'i arıyor gibi yaparak, aslında senaryonu bana kakalamaya çalışmak için mi aradın?"

"Hayır, hayır, ben..."

"Bunu yüzlerce farklı yoldan denemeye çalışan insanlarla karşılaştım. Senaryolarını, her zaman yemek yediğim Gotham'ın vestiyerine bırakanlar, şoförüme ya da kapıcıma rüşvet verenler ya da lanet senaryolarını elime tutuşturabilmek için şoförüm veya kapıcım olarak işe girenler oldu. Ve Champion'dan yeni kovulmuş bir öğretmen olarak, sizin de bir senaryo yazmış olmanız beni hiç şaşırtmadı; çünkü, pedikürcümün yeğeni de dahil olmak üzere, kahrolası dünyada herkesin bir senaryosu var. Ama bu tamamen saçmalık. Bu, diğerlerine benzemiyor. Beni savunmasız yakaladın. Beni! Bu numarayı nereden buldun?"

"Kızınız verdi," dedi Brenda.

"Mükemmel," dedi Ron Feldman. "Mü-kem-mel."

"Amy'nin kitabı sevdiğini söylediniz, değil mi?" diye sordu Brenda.

Ron Feldman durakladı. "Lanet olası kitabın adı ne demiştin?"

"*The Innocent Impostor*."

"İşte senin ilk sorunun burada başlıyor. Adını değiştirmelisin. Kimse, masum herhangi bir şeyle ilgili bir film seyretmek istemez."

"Adını değiştirmek mi?" dedi Brenda.

Arkadan, daha yüksek sesli homurdanmalar geldi. "Tamam, evet, doğru. Karım, *Masumiyet Çağı*'yla ilgili bir şeyler söyledi. Edith Warton, Martin Scorcese, Oscar'a aday olmuş. İyi, tamam. Devam et."

"Neye?"

"Saldır bakalım. Otuz saniyen var. Başla!"

"Ah, şey," dedi Brenda, *konuş,* diye düşünürken. Kitabı en ince ayrıntısına kadar biliyordu; bu kitap onun tutkusu, gözbebeğiydi. "Bir döne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi anlatıyor; bin yedi yüzler; bu adam, Calvin Dare, bizim başkahramanımız, atını bir tavernanın önüne bağlıyor ve çıkan bir yıldırım fırtınası yüzünden at ürküyor ve diğer adamı, Thomas Beech'i çifteleyerek öldürüyor."

"Neredeyse uyuyacağım."

"Sonra esas adam, Calvin Dare, Thomas Beech olmaya başladığı bir süreç içine giriyor. Thomas Beech'in işini alıyor; nişanlısıyla evleniyor; onun hayatını yaşamaya başlıyor ve sonunda, kimliğini de değiştirerek tamamen Beech'in yerine geçiyor. Beech'in hayatı, kendisininkinden daha iyi olduğu için olabilir. Ya da... Beech'in ölümüne sebep olmasından ötürü duyduğu suçluluk yüzünden olabilir."

"Bu kadar mı?" dedi Ron Feldman.

"Hayır; ama okumanız..."

"Aradığınız için teşekkürler, Dr. Lyndon."

"Size göndere..."

"Size bir fikir vereyim: Öğrencisiyle yatan ve üniversiteye ait, milyon dolarlık bir sanat eserini tahrip eden profesörle ilgili bir senaryo yazın. Tabii bu sadece özet; ama en azından hikâye için işinizi görür. Diğer sorunuza gelince, hayır."

"Hayır mı?"

"Aradığınız için teşekkürler, Dr. Lyndon."

"Ah," dedi Brenda. Diğer evdeki ışık söndü ve penceredeki kadın gözden kayboldu. "İyi geceler."

Josh işten ayrılacaktı.

Bebek bakıcılığında yalnızca bir buçuk haftası kalmıştı ve artık Ted de evde olduğu için, Vicki, onun çalışma saatlerini kısaltıyordu. *Çocukları eve erken getir; onları öğle yemeğine çıkaracağız. Onları Casino'ya getir; Ted*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tenis oynuyor. Josh, Smith's Point'de yapılacak bir başka piknikten söz etmiştiklerini duymuştu; henüz davet edilmemişti; ama edilse bile, kesinlikle reddedecekti. Yine de, onu davet etmemiş olmalarına içten içe bozuluyordu. Josh "ailenin bir parçası" değil miydi artık? Onunla işleri bitmiş miydi? Tabii ya. Bunun da yavaş yavaş sona yaklaştığını hissetmemek için aptal olması gerekirdi. Sonuçta, Vicki'nin kemoterapisi başarıyla sona ermişti ve kadın, Connecticut'ta yapılacak olan ameliyata hazırlanıyordu. Brenda bitirdiği ve bastırdığı senaryosunu, stüdyolara postalamakla meşguldü. Ve Ted tatil için buradaydı. Yani, Josh'ı aile organizasyonlarına dahil etmenin bir anlamı kalmamıştı. Belki de, Josh'ı çocuklardan bir an önce koparmak gibi akıllıca bir düşünceleri vardı; çünkü zaman geçtikçe, çocukların ondan kopmaları daha da zorlaşacaktı. Bu, iyi bir fikirdi; ama yine de Josh'ın canını yakıyordu. Melanie yüzünden, herkesin düşündüğünden de büyük bir parçası olmuştu bu ailenin. Ancak, yine Melanie yüzünden, Josh bir an önce işten çıkmayı da istemiyor değildi. Melanie'nin etrafında olmaya dayanamıyordu; onu görmek acı veriyordu. Melanie, Peter'ın ziyaretinden sonra, bir gün onu köşeye sıkıştırmış; otoparkta, her zamanki gibi saat yirmi ikide buluşmak için ısrar etmiş ve onu bekleyeceğini söylemişti. Bir kapanış yapmaları gerektiğini söylüyordu. Josh, bu "kapanış"ın, uzun ve acı verici bir konuşma ve akabinde, bir tür veda sevişmesi anlamına geldiğinden emindi ve bu, onun yaralı kalbindeki sargıları yırtmak, yarasını yeniden deşmek demekti.

Josh, Melanie'yi reddetti.

İşten çıkacaktı. Bu yazın hikâyesi sona ermişti.

Josh istifa konuşması zihnine kazınmış bir biçimde On Bir Numaralı evin kapısından içeri girdi; ev sessizdi. Ted, Melanie ve Brenda mutfak masasında oturmuşlar, birbirlerine bakıyorlardı. Josh arka kapıdaki tel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafesten, çocukların çimlerin üzerinde top oynadıklarını görebiliyordu. Bu, son derece anormaldi. Vicki, çocukların arka bahçede oynamalarını istemezdi; çünkü saksıların kenarlarında zehirli mantarlar bulmuştu ve güllerin dikenleri de tehlike içeriyordu. Vicki'ye göre, ön bahçe daha güvenliydi ve orada oldukları zamanlarda da, yanlarında hep bir yetişkin olurdu. Ve şimdi, çocuklar, başlarında kimse olmadan dışarıda oynuyorlardı; bir terslik vardı.

"Sorun nedir?" dedi Josh.

Hepsi birden ona baktılar. Josh, önce Ted'in, sonra Brenda'nın yüzüne baktı; ikisinin de yüzlerinden, korkunç bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Josh, Melanie'ye bakamıyordu. Ve Vicki neredeydi? Odasının kapısı kapalıydı.

"Hiçbir şey," dedi Brenda. "Vicki'nin başı biraz ağrıyor."

"Ah," dedi Josh. Baş ağrısı mı? Üçünün, çökmekte olan bir şehrin hükümet yetkilileri gibi, kederli bir biçimde masanın başında toplanmalarının sebebi bu muydu yani? Baş ağrısı? Çocuklar da bu yüzden cezalandırılmış ve başlarında biri olmadan, tehlikelerle dolu arka bahçede bir tek başlarına mı bırakılmışlardı?

"Çok acı çekiyor," dedi Ted. "Güneş ışığına çıkamıyor. Çocukların seslerine tahammül edemiyor."

"Ah," dedi Josh. "Bu birdenbire mi oldu?"

"Birdenbire," dedi Ted. "Bazı ilaçlar önermesi için Dr. Alcott'u aradık. Vicki'yi görmek istiyor."

"Görmek mi?" dedi Josh.

"MR çekmek istiyor," dedi Brenda. "Ama Vicki de gitmeyi reddediyor."

Melanie suskundu. Bu dramda, en az Josh kadar marjinal bir durumdaydı. Bu da, onların arasındaki bağlantının bir parçasıydı; birbirleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni böyle bulmuşlar, bir iletişime girmişler; ama tamamen bağlanamamışlardı. Melanie'nin gözleri, görmezden gelmenin neredeyse imkânsız olduğu bir ifadeyle Josh'a kilitlenmişti.

"Yani... Çocukları almam gerekiyor?" dedi Josh.

"Lütfen," dedi Ted.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Melanie. "Yardım etmek için."

"Hayır, sorun değil," dedi Josh. "İdare ederiz."

"Hayır, gerçekten," dedi Melanie. "Benim için sorun değil."

"Benim için..." Josh bu cümleyi "sorun ama" diyerek bitirmek üzereydi; ama Ted ve Brenda'nın meraklı bakışları onu susturdu. "Tamam, iyi," dedi. "Neyse."

Shell Sokağı'ndan aşağı doğru yürürlerken, Josh aşırı sıkıldandı. Bu yolları Blaine ve Porter'la birlikte defalarca yürümüştü; ama şimdi yanlarında Melanie varken sanki ailesiyle birlikte yürüyormuş gibi hissediyordu; Blaine ve Porter onun oğulları, Melanie de hamile olan karısıydı. Sconset marketinin önünden yürüyen insanlar, durumun tam olarak bu olduğunu düşüneceklerdi; ama daha da kötüsü, Josh, kalbinin bir yarısının da aynen bunu istediğini fark etti. Kalbinin bir yarısı, Melanie ile evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyordu. Yine de, Melanie'ye kızgındı; Melanie, onun canını yakmıştı ve ona itiraz hakkı bırakmadan, çocuklarla olan günlük programına kendini dahil etmesi de hiç hoşuna gitmemişti. Bir iki kez itiraz etmeye çalışmıştı; ama bu, Melanie'ye engel olmamıştı.

"Seni özledim," dedi Melanie.

Josh buna susarak cevap verdi. Melanie'den bunu duyduğuna sevinmişti; ama bu yeterli değildi.

"Sen, beni özledin mi?" diye sordu Melanie.

"Melanie," dedi Josh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?"

"Bunun önemi yok."

"Önemi var."

"Bütün gün bunu yapmaya niyetim yok. Şu 'Seni özledim, sen beni özledin mi' muhabbetini. Niye bizimle geldin ki zaten?"

"Evden çıkmak istedim. Ortam çok gergindi."

Josh, Blaine'e baktı. Blaine çok ender rastlanan yumuşak hallerinden birindeydi; Josh, onun bu konuşmaları her zamanki dikkatiyle dinlemediğini söyleyebilirdi.

"Ciddi bir şey mi?" diye sordu Josh. "Baş ağrısı?"

"Olabilir. Yani sanırım."

"Ah," dedi Josh.

Plajın otoparkına kadar sessizce yürüdüler.

"Sakın önden koşma," dedi Josh, Blaine'e. "Hep birlikte gideceğiz."

"Biliyorum," dedi Blaine.

Melanie burnunu çekti. "Benimle bu gece, burada buluşmanı istiyorum."

"Hayır."

"Sadece bir hafta daha."

"Biliyorum, ne önemi var ki?"

"Önemi var," dedi Melanie. "Seninle olmak istiyorum."

Josh, Blaine'e baktı. Blaine'in başı, onları dinlemek için yana yatmıştı; ya da Josh'a öyle geliyordu; ama umrunda değildi. Melanie'ye başını salladı. Porter, onun kulağına bir şeyler geveledi.

Sonra, Blaine iki şemsiye aşağıda Abby Brooks'la oynarken ve Porter da la-la diyarına girmeden önce biberonunu emerken Melanie iskemlesinden kalktı ve örtünün üzerinde oturan Josh'ın yanına çöktü. Josh

BELONGSTO KAKTUS TEAM

kendini yeni bir saldırıya hazırlamıştı; ama Melanie bir heykel gibi hareketsiz ve sessizdi. Josh, onun saçının ve teninin kokusunu duyabiliyordu. Yan yana oturmuş, okyanusu ve içinde yüzen insanları seyrediyorlardı; bu durumda, ortamın çok gergin olması gerekiyordu; ama garip bir şekilde, hiçbir rahatsızlık duymuyorlardı. Birbirlerine dokunmuyor, hiçbir şey söylemiyorlardı. Josh hareket etmekten korktuğunu fark etti; üzerlerindeki büyü her neyse, onu bozmak istemiyordu. Belki de, Melanie'nin kapanıştan kastı buydu. Bütün yaz boyunca yaşadığı tecrübe yalnızca coşku ve sevinçten ibaret değildi -Shimmo'daki evde geçirdikleri geceyi, Melanie ile çarşafların üzerinde yuvarlanışlarını, terasta manzara seyrederken ona sarılışını hatırladı- ama tamamen acı ve üzüntü ile dolu da değildi. Josh, Melanie'yle geçirdiği iyi ve kötü anıların arasında sıkışıp kalmıştı ve bu durumda onu rahatlatan bir şeyler vardı. Bundan on gün sonra, Ford Explorer'ın içinde babasının yanında oturuyor ve Middlebury'e dönüyor olacaktı. Arkadaşlarını, kızları, üç ay boyunca aklına bile gelmeyen insanları görecekti ve ona, *yaz tatilinin nasıl geçtiğini* soracaklardı. Ve Melanie ile birlikte örtünün üzerinde otururken bildiği tek şey, bu sorunun cevabını asla veremeyeceğiydi.

Önce, Vicki bir rüya gördü. Tam olarak hatırlayamıyordu. Ameliyatla ilgili bir rüyaydı; doktorlar Vicki'nin ameliyatını yapmaya hazırlanıyorlardı; ama planladıkları gibi 1 Eylül'de değildi. Bir aciliyet, bir gizlilik olduğu, Viciki'ye bir şekilde bildirilmişti ya da Vicki bunu hissediyordu. Ciğerlerinden yalnızca tümörü değil, dünyanın en büyük değerli taşlarını çıkaracaklardı; ametistler, safirler, yakutlar, zümrütler... Hepsi, Vicki'nin ciğerlerindeki sağlıklı dokuların altına gizlenmişlerdi. Doktorlar gerçek doktorlar değildi; uluslararası bir çetenin üyeleri olan hırsızlardı ve Vic-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki'nin öğrendiğine göre, ameliyatı anestezisiz yapacaklardı. Vicki acı çekerek öleçekti; onu öldürmeyi planlıyorlardı.

Uyandı. Filmlerdeki gibi, yatakta doğrulup kan ter içinde kalarak değil; sessizce. Gözlerini açtı ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Ted yanındaydı; tatildeki bir adam gibi rahat rahat nefes alıp veriyordu. Vicki başını biraz eğdiğinde, çocukların yerdeki yatakta uyumakta olduklarını görebiliyordu. Nefes almak canını acıtıyordu. Vicki, ameliyattan sonra göğsünün içinin nasıl görüneceğini merak etti; ciğerinin olduğu yerde büyük bir delik mi olacaktı?

Gerçek ameliyat, gözünü yeni yeni korkutmaya başlamıştı. *Kesinlikle yapılması gerekiyor,* demişti Dr. Garcia aylar önce. Eğer yaşamak istiyorsan. Vicki'nin ameliyat olmayı istemesi, onun için tuhaftı. Kemoterapinin amacı, ameliyat yapılabilmesini sağlamaktı; ama bunu bilmesine rağmen, Vicki korkuyordu. Karnı kasılıyor, omuzları ve bilekleri kaskatı kesiliyordu. Yalnızca anesteziyle başa çıkmak bile imkânsız gibi görünüyordu. Altı saatliğine dünyadan silinecekti. Bunun, uyumaktan çok daha farklı olduğunu anlayabiliyordu. Zorunlu bir bilinçsizlikti; uyku ve ölüm arasında bir şeydi. Doktorlar göğüs kaslarını kesip göğüs kafesini açarak ciğerini çıkarırlarken o da boşluğun arafında esir düşmüş olacaktı. Bu, bir korku filminden daha dehşet vericiydi. Ameliyat ya da anestezi sırasında yüzlerce şey ters gidebilirdi. Ameliyat iyi gitmesine rağmen, onu anestezinin en dibine iterlerse ve orada boğulursa ne olacaktı? Öbür tarafa geçerse ne olacaktı?

Yatakta yatıyor ve fazla ısınmış bir makine gibi hırıltılar çıkarıyordu. Uyuyamaması şaşırtıcı mıydı? Kâbuslar görüp durması şaşırtıcı mıydı?

Ve sonra, baş ağrısı başladı.

Vicki sabah uyandığında, başında kurşundan yapılmış bir kask taşıyormuş gibi hissediyordu. Yalnızca acı değil, basınç da hissediyordu. Blaine,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ted de hâlâ yatıyorken her sabah yaptığı gibi yatağa atladı -babanın orada olması ve annenin kendini iyi hissetmemesi önemli değildi- ve Porter da kucağa alınmak için ağlamaya başladı. Yatağa tırmanmak için hâlâ çok küçüktü. Vicki tek gözünü açtı. Bu, bilinçli yapılmış bir şey değildi; çünkü ne kadar çabalarsa çabalasın, yalnızca tek gözünü açabiliyordu. Ve bu bile, Herkül gücü gerektiriyordu. Perdenin kenarlarından süzülen güneş ışığı ve Porter'ın ağlaması canını acıtıyordu. Bebek yaklaşık dokuz kilo olmasına rağmen, onu yataktan tek koluyla kaldırabileceğini düşünen Vicki kolunu uzattı; ama güç almak için yatakta doğrulamıyordu. Başını bile kaldıramıyordu.

"Ted?" dedi. Sesi kuru ve hışır hışır çıkıyordu. Belki de yalnızca susuz kalmıştı. Suya ihtiyacı vardı. Başucunda duran suya uzandı; ama kolları titriyordu ve bir yudum alabilmek için başını kaldıramıyordu. Ted çocukları gıdıklamakla, onlarla şakalaşıp boğuşmakla meşguldü ve onu duymuyordu. Bardak elinden kaydı ya da kendisi onu bıraktı; ama bir şekilde, yere düştü, sular her tarafa saçıldı; ama bardak kırılmadı.

"Tanrım, Vick," dedi Ted.

"Başım," dedi Vicki.

"Ne?"

"Başım," dedi Vicki. "Beni öldürüyor." Bu, konuşma dilinde sıkça kullanılan bir deyimdi; ancak Ted'in, Vicki'nin bunu gerçek anlamıyla kullandığını bilmesine imkân yoktu. Başı, onu öldürüyordu; öldürmeye çalışıyordu.

"Işık," dedi Vicki. "Çocuklar." Sesten ve güneş ışığından korunmak için çarşafı başına çekti; ama bu sadece Kleenex mendilleri kadar koruyucu olabiliyordu.

"Aspirin ister misin?" diye sordu Ted. "Ya da biraz çikolatalı süt?"

Vicki akşamdan kalma gibiydi. Önceki gece bir kadeh şarap içmişti -tomografi taramasından bu yana her gece bir kadeh içiyordu- ama bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akşamdan kalmalık değildi. Yine de, ilaç teklifini geri çevirecek kadar sağlıklı da değildi.

"Birkaç tane ağrı kesicim kalmış olabilir," dedi Vicki. Bu cümleyi telaffuz etmek bile canını yakıyordu.

Ted, çocukları yataktan çıkardı ve Blaine'i odadan dışarı kaçırdı. "Dışarı çık. Anne kendini iyi hissetmiyor."

"Yine mi?" dedi Blaine.

Ah, suçluluk. Blaine, Vicki'nin kanseri yüzünden muhtemelen terapiye gitmek zorunda kalacaktı sonunda; ama Vicki şu anda bunun için endişelenecek durumda değildi. Önce iyileş, diye düşündü. Sonra endişelenirsin.

Ted tek kolunda Porter'ı tutarak Vicki'nin çekmecesindeki ilaç kutularını karıştırmaya başladı.

"Percoset," dedi. "Boş."

"Kahretsin," dedi Vick. Üç ya da dört tane kalmış olduğundan emindi. Brenda? "Dr. Alcott'u arar mısın?"

"Ne diyeyim?" Ted, aynı Vicki gibiydi; doktorların yanında kendini rahatsız hissederdi. Ancak, Vicki'nin tavırları, hayatının kurtulması için doktorlara bağımlı hale geldiği zamandan bu yana değişmişti.

"Bize uğramasını," dedi Vicki. Aklı karışmıştı. Doktoru aramasını Blaine'den mi istemeliydi acaba? Dört buçuk yaşındaki bir çocuk bunu yapabilir miydi? Daha anneannesiyle bile telefonda doğru düzgün konuşamıyordu.

Bu acı dolu anların ne kadar sürdüğünü kim bilebilirdi? Sonsuzluk kadar uzun gibi görünüyordu. Vicki yastığına gömülüp inledi. Evin içindeki sesleri duyabiliyordu, eve ait sesler, tavanın ocağın üzerine vuruşu, yumurtaların kırılışı, toz fırçasının seramik bir kaba çarpışı, yağın eriyişi, buzdolabı kapağının açılıp kapanışı, bardağın içine düşen buzların sesi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Porter'ın ağlaması, iskemlenin döşemeler üzerinde çekilmesi, Blaine'ın durmadan konuşması, Ted'in telefonla konuşması (Tanrı'ya şükür). Bu seslerin hepsi ona o kadar yüksek geliyordu ki, sanki odanın içinde bir traktör varmış gibiydi. Vicki, Ted'in yastığını aldı ve kafasına kapattı.

Başındaki ağrı, bir elin, beynini bir süngermişçesine sıkmasına benziyordu. Bırak beynimle uğraşmayı!

Kapı vuruldu. Brenda. "Vick, iyi misin?"

Vicki ağrı kesicilerini çaldığı için kardeşine bağırmak istiyordu; ama bu durumda, bağırmak onu fazlasıyla aşıyordu.

"Başım ağrıyor," dedi Vicki. "Dayanılmaz bir acı."

"Ted az önce Dr. Alcott'u aradı. Senin gelmeni istemiş."

Nereye gelmemi, diye düşündü. Hastaneye mi? İmkânsız. Yataktan çıkmak, arabaya binmek, göz yakıcı yaz güneşinin altında o yolu gitmek fikri bile, tamamen mantık dışı gibi geliyordu.

Şimdi, Brenda'nınkinin yanında, Ted'in de sesi geliyordu. "Dr. Alcott, seni görmek istiyor, Vick."

"Başım ağrıdığı için mi?" diye sordu Vicki. "Percoset'e ne oldu?"

"İlaçları getirtiyor," dedi Ted.

Vicki rahatlamaya benzer bir şeyler hissetti; ama acının kapkara örtüsü altındayken bunu bile tam olarak anlayamıyordu.

"Yine de gitmeni istiyor," dedi Ted. "Seni kontrol etmek istiyor. Bir MR çekilmesinin fena fikir olmayacağını söyledi."

"Neden?" diye sordu Vicki.

"Bilmiyorum."

Bu kocaman bir yalandı. Kanser beynime sıçradı, diye düşündü Vicki. Dr. Alcott'ın şüpheleri doğruydu; bunu hissedebiliyordu. Kanser, parmakları Vicki'nin beynini sıkan bir el gibiydi. Bu acı, sese ve ışığa olan duyarlılığını da artırmıştı. Beyin tümörü böyle bir şeydi; kanser destek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

grubundakilerden birinin, beyin tümörünü tarif ettiğini duymuştu; ama kim olduğunu hatırlayamıyordu. Alan mı? Hayır, Alan ölmüştü. Alan değildi. "Dün gece çok şarap içtim," dedi Vicki.

"Bir kadeh mi?" dedi Ted.

"Su," dedi Vicki. "Sihirli sözcükler. Lütfen. Teşekkür ederim."

Vicki'nin başındaki yastık kaldırıldı. Brenda'nın kokusunu alabiliyordu. Noxema. Pina Colada güneş losyonu mu?

"Saçmalıyorsun, Vick. Gözlerini aç."

"Yapamıyorum."

"Dene."

Vicki denedi. Tek gözü açıldı. Karşısında çok bulanık bir Brenda vardı. Onun arkasında, Vicki'nin Ted olarak bildiği; ama akciğerlerinin içinde gizli olan mücevherleri çalmak için gelmiş olan uluslararası hırsızlardan biri olma ihtimaline sahip bir figür duruyordu.

"Benim Percoset'lerimi çaldın," dedi Vicki, Brenda'ya.

"Evet, üzgünüm."

"Onlara ihtiyacım var," dedi Vicki. "Şimdi."

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi Ted. "Çocukları da alacağım."

"Sana biraz su getireceğim," dedi Brenda. "Buzlu ve ince limon dilimli su; tam sevdiğin gibi."

"Hastane yok," dedi Vicki. "Asla geri dönmeyeceğim."

Brenda ve Ted odadan çıktılar. Odanın kapısının bir klik sesiyle kapanması bile, silah patlaması gibi bir etki yapmıştı.

"Gözbebekleri çok büyümüş. Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Brenda, Ted'e.

Beynimin içinde bir örümcek var, diye düşündü Vicki. Brenda fısıltıyla konuşuyordu; ama sesi Vicki'nin kafasının içinde, B-52'nin konse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde, zilyonlarca desibellik tiz bir ses çıkaran, yanak hizasındaki hoparlörlerden birinin dibinde duruyormuşçasına yankılanıyordu. *Susun!*

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ted.



İlaçlar, Vicki'nin en azından sonraki birkaç günü rahat geçirmesine yardımcı olmuştu. Dr. Alcott yalnızca on iki tane Percoset vermişti ve Vicki günde üç kez, ikişer tane Percoset almanın, ağrılarını "dayanılmaz"dan "acı verici"ye indirdiğini görmüştü. Sol gözü nihayet açılmıştı; ama gözkapağı sarkıktı; sanki inme geçirmiş gibiydi ve gözbebekleri de kocaman birer rögar kapağı gibi büyümüştü. Vicki dışarı çıkabildiği zamanlarda güneş gözlüğü takıyordu. Ted ve Brenda'nın, boynunun etrafında Mack kamyon lastiği taşıyormuş ve biri onun beynini göz boşluğundan çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissettiğini ve özellikle de beynini bir sünger gibi sıkan eli ve kafasının içindeki örümceği bilmelerini istemiyordu. Sebep ne olursa olsun, hastaneye dönmeyecek ve MR çektirmeyecekti; çünkü kanserin beynine sıçradığını öğrenmeyi asla kaldıramazdı.

Böylece, idare etmeye devam etti. Bir haftaları kalmıştı. Ted her şeyi son dakikaya sıkıştırmaya çalışıyordu; her saniyeyi dışarıda geçirmek istiyordu. Josh, çocuklarla birlikteyken tenis oynamaya gidiyor ya da Vicki, Melanie ve Brenda'yı Wauwinet'e öğle yemeğine götürüyordu; Vicki bu yemeklerde kafasını masadan kaldırabilmek için inanılmaz bir çaba harcıyordu. Her akşam yemeğinden sonra Ted iskelede yürümek ve yatları seyretmek için kasabaya inmek istiyordu ve bir akşam, kaptan, Blaine'i şüpheli gözlerle süzdükten sonra Ted'e küçük adam için bir canyeleği getirmesini söylemesine rağmen, Blaine'le kendisini balıkçılık turuna yazdırdı. Bundan saniyeler sonra Ted, Ship's Chandlry'e gidip Blaine için altmış dolarlık bir canyeleği aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki önceleri buna şiddetle itiraz edecek olsaydı da (o çok küçük, bu hiç güvenli değil ve paranı boşa harcıyor olacaksın, Ted), şimdi sessizce oturuyordu. Ted, ona bu konuda ne hissettiğini sormamıştı; çünkü cevabını duymak istemiyordu. Yaz tatillerinin bitmesine sadece yedi gün kalmıştı ve Vicki elbette dayanabilir, rol yapabilir ve eve dönene dek hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilirdi.

Vicki daha fazla ilaç istemek için, Dr. Alcott'u kendisi aradı.

"Hâlâ başın mı ağrıyor?" diye sordu Dr. Alcott.

"Eskisi kadar şiddetli değil," diye yalan söyledi Vicki. "Ama çok meşgulüz ve o kadar çok şeyle uğraşıyorum ki..."

"Percoset bir uyuşturucudur," dedi Dr. Alcott. "Aşırı şiddetli ağrılar içindir."

"Zaten aşırı şiddetli bir ağrı çekiyorum," dedi Vicki. "Uyuşturucuya ihtiyacı olan bir insanın bütün özelliklerine sahibim, yemin ederim."

"Sana inanıyorum," dedi Dr. Alcott. "Bu yüzden buraya gelmeni istiyorum."

"Gelmeyeceğim," dedi Vicki.

"Korkacak bir şey yok," dedi Dr. Alcott.

Ah; ama vardı. "Alabileceğim başka bir ilaç var mı?" diye sordu Vicki.

Dr. Alcott iç çekti. Vicki, kendini Blaine gibi hissediyordu. Altı yaşıma geldiğimde bir hamster alabilir miyim? Bir kaykay? Balonlu sakız. "Bir şeyler getirteceğim."

Daha sonra Vicki çaresizlik içinde eczaneyi aradı. Evet, dedi eczacı, Meryem Ana'nın yakında İsa'yı doğuracağını ilan eden Cebrail'i andıran bir sesle, *Dr. Alcott, Darvocet ve 600 mg.'lık Motrin için bir reçete bıraktı.*

"Darvocet bir uyuşturucu mu?" diye sordu Vicki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, bayan. Değil."

"Ama ağrı kesici, değil mi?"

"Evet, öyle ve daha güçlü bir etki göstermesi için Motrin'le birlikte alınabilir."

Daha güçlü bir etki. Vicki sakinleşmişti.



Ted bir piknik daha yapmak için kulis yapıp duruyordu. Oltalarını bir kez daha kullanmak ve bir kez daha ıstakoz yemek istiyordu. Bu kez organizasyonu Vicki yapabilirdi, değil mi?

Evet, dedi Vicki, güçsüz bir şekilde.

O akşamüstü, Josh, çocukları eve bıraktığında, Ted, onun sırtına vurdu ve, "Yarın akşam yemeği yemek ve biraz daha balık tutmak için Smith's Point'e tekrar gidiyoruz. Bize katılır mısın?"

"Yapamam," dedi Josh. "İşim var."

"İşin mi var?" dedi Ted.

Vicki, Josh'ın suratına baktı. Güneş gözlüklerini takmış, mutfakta oturuyor ve herkesi, siyah beyaz filmlerdeki oyuncular gibi, gölgeler içinde ve karanlık görüyordu.

"Gerçekten mi?" dedi Vicki. "Bizimle olmana çok sevinirdik. Bu son..."

"Gerçekten," dedi Josh. "İşim var."



Josh gittikten sonra Ted, "Bence Dr. Alcott'u da pikniğe davet etmeliyiz. Balık tutmayı çok seviyor," dedi.

"Hayır," dedi Vicki. "Hayatta olmaz."



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Darvocet ve Motrin yüzünden sersemlemiş olan Vicki (bir tablet Advil ve iki tablet Tylenol'ün de bunda etkisi büyüktü tabi), geçen piknikte hazırladığı şeylerin aynılarını hazırladı. Tek eksik Josh'tı.

"Kimler geliyor?" diye sordu Melanie.

"Sadece biz," dedi Vicki.

Ted batı yolundan Madaket'e ve Smith's Point'e doğru giderken Vicki yazın sona ermekte olduğunu hissetti. Yaz, kapanmak üzere olan bir kapı gibiydi. Güneş, gökyüzünde alçalmaya başlamıştı; Ram's Çayırı'ndaki çalılıkların arasından çok az bir kısmı görünüyordu ve son ışıkları, Dionis'teki büyük, yazlık evlerin çatılarına vuruyordu. Ya da en azından, Vicki'nin, güneş gözlüklerinin ardından gördüğü manzara buydu. Dünya yavaşlıyordu. Melanie önde, Ted'in yanında oturuyordu ve Brenda ile Vicki de, arka koltuktaki çocuklarla daha rahat ilgilenebilmek için Yukon'un orta kısmındaki koltuklara oturmuşlardı. Blaine kolunu başının üzerinden arkaya doğru uzatmıştı; çünkü Ted, ona, *oltalara göz kulak* olmasını söylemişti ve Blaine de, yol boyunca oltaları tutmak zorunda olduğunu sanmıştı. Porter bir yandan bir şeyler geveliyor, diğer yandan da emziğini bir emip bir çıkarıyordu ağzından. Bunları yaparken çıkan sesleri çok seviyordu. Gevele, em ve plop! Arabanın içi ıstakoz kokuyordu. Vicki, fazladan bir porsiyon daha sipariş etmiş -Josh için- ve sonra, Josh'ın gelmeyeceğini hatırlamıştı. Bu araba onsuz boş geliyordu. Böyle hisseden tek kişi kendisi miydi? Çocuklar onu özlemişti. Vicki, Melanie ile, Josh hakkında konuşmaya cesaret edemiyor olsa da, onun da Josh'ı özlemiş olabileceğini düşünüyordu. (Birdenbire, Vicki'nin aklına bir anısı geldi: Melanie ve Peter'ın evindeki yemekli bir davet. Her yemeğin içinde siyah trufflelar vardı. Bu truffleları Peter, Melanie'nin başarısız geçen dördüncü tüpbebek denemesinden sonra, Paris'teki bir "truffle brokeri"nden almıştı; catering servisini ayarlamak ve partiyi vermek de onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fikriydi. Vicki partiye giderken Melanie'ye hediye olarak bir onsluk, pahalı bir Henri Bendel parfümü götürmüştü. Melanie buna çok sevinmiş gibi görünüyordu.Vicki yemek sırasındaki bütün sohbetleri bir Gestapo gibi kontrol ediyor ve ne zaman konu çocuk sahibi olmaya gelse, hemen konuyu değiştiriyordu.)

Asla eski hallerine dönemeyeceklerdi. Değişmişlerdi ve yine değişeceklerdi. Brenda, Vicki'nin düşüncelerini okumuş gibi, derin bir iç çekti. Vicki, ona baktı.

"Ne?"

"Seninle konuşmalıyım," dedi Brenda. Oturduğu koltukta öne doğru eğildi ve Vicki de içgüdüsel olarak aynısını yaptı. Yine, ebeveynlerinin radarından kaçarak konuşmaya çalışan iki küçük çocuk gibi olmuşlardı.

"Neyle ilgili?" dedi Vicki.

"Parayla," dedi Brenda.

Arabanın radyosu açıktı. Yolculuk, şarkılar söylemek, "Gökyüzündeki Çarklar". Vicki düşündü, *Gökyüzündeki Çarklar* mı? Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Tanrı'nın bizim için sürekli olarak değiştirdiği planını mı anlatmaya çalışıyordu? Ön tarafta, Ted, salı günü Blaine'le birlikte gidecekleri balık tutma gezisi hakkında Melanie'ye bir şeyler anlatıyordu. Görünüşe göre, Harrison Ford da yeğeniyle birlikte teknede olacaktı. *Gökyüzündeki Çarklar,* Vicki'nin aklındaki, normalde ışık hızında çalışması gereken, düşüncelerini ateşleyen; ama şimdilerde, yağlanmaları gerkiyormuş gibi takılıp geri sarmaya başlayan dişlileri mi anlatıyordu? *Parayla ilgili mi?* Neden biri *parayla* ilgili konuşmak istesindi ki? *Gökyüzündeki Çarklar*'daki, gerçek gökyüzü müydü? Dışarıda, gökyüzü kararmıştı bile. Nasıl oluyordu da, daha birkaç dakika önce güneş... Gevele, em ve... plop! Ted, *lüfer balığı tutacağımızı garanti ediyorlar, ama herkes çizgili levrek tutmak istiyor...* dedi. Araba ıstakoz kokuyordu. Los Angeles karayo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunda takla atıp alev alan bir yolcu otobüsünde, yedi anne can vermişti. Sadece yedi tane mi? Josh'ın işi vardı. *Gerçekten,* demişti. *İşim var.* Greta Jenkins, dans dersleri alan dört yaşındaki kızından ve doğru taytları bulmanın nasıl bir çile olduğundan bahsetmişti. *Kısa taytlar,* demişti Greta. Melanie'nin yüzüne bir hüzün ve umutsuzluk ifadesi yerleşmişti; ama bu, sadece birkaç saniye sürmüştü; çünkü Melanie bu partinin sahibiydi; her yemeğin üstünde truffle rendeleri vardı; kurşunkalem rendeleri gibi, diye düşünmüştü Vicki. *Susan Orleans'ın New York Times'da güvercin severlerle ilgili yazdığı makaleyi okuyan var mı,* diyerek konuyu değiştirmişti. Gevele, em ve... plop! *Parayla ilgili mi?* Vicki, Josh'ı özlemişti; ama onun işi vardı. Şimdi her yer kararmıştı.

"Ted!" Bu, Brenda'nın ciddi ses tonuydu; hatta, *seninle konuşmalıyım,* derkenkinden bile daha ciddiydi. Bu, onun *telaşlı* ses tonuydu. Sinyal veriyordu: *Acil durum!* "Ted, kenara çek hemen. Öldü ya da bayıldı ya da başka bir şey. Ben, 911'i arıyorum."

"Kim?" dedi Ted, radyoyu kapatarak. "Ne?"

"Vicki," dedi Brenda. "Vicki!"

Onu uyandıran, sirenler ya da ambulansın tekerlekleri altından hızla akıp giden kaldırımın sarsıntıları değildi; ama Vicki yine de, ambulansın hızını hissedebiliyor ve çocuklarından birinin acı çekiyormuşcasına feryat edişine benzeyen çığlıklarını duyabiliyordu. Onu uyandıran şey, kokuydu. Keskin antiseptik kokusu. Tam burnunun altında. Ona tuz mu koklatıyorlardı? Victorian Salonu'nda bayıldığı zamanki gibi? Josh'ın yaşlarında, uzun saçlarını atkuyruğu yapmış yabancı bir adam, (bir erkek saçlarını neden uzatırdı? Şansı olsaydı, Vicki poker oyunundan tanıdığı Castor'a bunu mutlaka sorardı.) ona bakıyordu; ama silueti çok bulanıktı. Vicki yine yalnızca tek gözünü açabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vicki!" Kardeşi, onun sınırlı görüş alanına girdiğinde, Vicki rahatladı. Brenda. Vicki'nin yaz boyunca Brenda'ya sormaya çalıştığı çok önemli bir şey vardı; ama doğru zamanı bekliyordu ve bir yandan da sormaya çekiniyordu; ama şimdi soracaktı. Çok geç olmadan.

Vicki konuşmak için ağzını açtı ve Brenda, "Para konusunu açtığım için çok özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm. Sanki, daha da üzülmeye ihtiyacın varmış gibi. Ve sakın beni öldürme; ama... annemle babamı aradım. Yoldalar. Buraya geliyorlar. Bu gece."

Çok geç olmadan, diye düşündü Vicki; ama gözkapakları, Shell Sokağı'ndaki evlerinin perdeleri gibi kapanıyordu. Yorulduğunu fark etti. Savaşmaktan ve inkâr etmekten yorulmuştu: Hastaydı. Ölecekti.Vicki'nin kanser grubunda, ölüm yaklaştıkça korkunun, yerini huzura bıraktığı söylenmişti. Vicki yorulmuştu, uyanmadan önce olduğu yere, zamanın ve mekânın kaybolduğu o boşluğa dönmek istiyordu. Ama dayan! Biraz daha bizimle kal! Brenda'ya çok önemli bir şey sormak zorundaydı; şimdiye kadar sorduklarının en önemlisi; ama sesini *bulamıyordu;* sesi onu terk etmişti, çalınmıştı ve bu yüzden, Brenda'nın elini sıktı. Brenda'nın, o muhteşem zekâsı sayesinde, içinden geçen kelimeleri sezebileceğini umuyordu.



Blaine ve Porter'a senin bakmanı istiyorum. Küçük oğullarımı alıp onları koca birer adam olarak yetiştirmeni istiyorum. Ted de yanında olacak tabii ki. Onlarla top oynayacak, onları kayağa, balık tutmaya götürecek, kızlardan, uyuşturucudan ve alkolden söz edecek; kısacası erkekler hakkındaki her şeyle o ilgilenecek; ama çocukların bir anneye ihtiyacı olacak ve ben, o kişinin sen olmanı istiyorum. Beni biliyorsun; tam bir liste insanıyım; öyle değilmişim gibi davranmaya çalışsam da, her zaman öyle biri oldum. İşte sana liste: Her şeyi hatırla, hiçbir şeyi unutma: Düştüklerinde çocukları öp; onlara hikâyeler oku; bir şeyler paylaştıklarında onları öv; kibar olmayı, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odaya girmeden önce kapıyı vurmayı, oyuncaklarını toplamayı ve işleri bittiğinde, klozetin kapağını kapatmayı öğret. Paraşütler & Merdivenler *oyna; onları müzelere, hayvanat bahçelerine ve eğlenceli filmlere götür. Sana bir şey anlattıklarında onları dinle. Onları şarkı söylemeleri, resim yapmaları, bir şeyler yapıştırmaları ve anneannelerini aramaları konusunda yüreklendir. Onlara bir şeyler pişirmeyi öğret; üzüm, havuç ve -yapabiliyorsan- brokoli yemelerini sağla; onları yüzme derslerine götür;* Scooby-Doo *izleyip mısır ve pizza yiyebilecekleri arkadaşlarında yatıya kalmalarına izin ver. Her düşen dişleri için onlara Diş Perisi'ndan bir dolar ver. Boğulmadıklarından, tıkanmadıklarından ve bisiklete kasksız binmediklerinden emin ol. Sınıfta, derslerde el kaldırsınlar. Onları okula zamanında bırak ve oradan zamanında al. Cadılar Bayramı kostümleri, Noel ve Sevgililer Günü hediyeleri için uzun alışverişlere götür. Onları kızak kaymaya götür ve onlara kremalı sıcak çikolata yap. Kızakta fazladan bir tur daha kaymalarına izin ver; pantolonları kısaldığında ve ayakkabıları küçüldüğünde bunu fark et; yaptıkları resimleri as; iyi çocuklar olduklarında şekerlemeli dondurma yemelerine izin ver. Her zaman, her şey için sihirli sözcükleri kullansınlar. Playstation alma. Bunun yerine, paranı Mısır gezisine harca. Piramitleri ve Sfenks'i görmeliler. Ama en önemlisi, Brenda, onlara her gün, yanlarında olmasam bile, onları ne kadar çok sevdiğimi söyle. Onları izliyor olacağım; futbol maçlarında attıkları tüm golleri, yaptıkları tüm kumdan kaleleri, yanlış ya da doğru, verecekleri her cevap için sınıfta el kaldırışlarını... Bunların hepsini izliyor olacağım. Hastalandıklarında, yaralandıklarında ya da üzüldüklerinde, kollarımla onları sarıyor olacağım. Kollarımı onlara sardığımı hissettiklerinden emin ol! Bir zamanlar, biri bana, çocuk sahibi olmanın, kalbinin vücudundan çıkıp etrafta dolaşması gibi bir şey olduğunu söylemişti. Onlar benim kalbim, Brenda; geride bıraktığım kalbim. Kalbime iyi bak, Bren.*

Çok şey istedim, biliyorum. Bu en büyük ve en önemli şey. Bunları senden istiyorum; çünkü sen benim kardeşimsin. Biz farklıyız; sen ve ben; ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

senin için söyleyebileceğim tek şey; beni her yönümle tanıyorsun annemden, babamdan ve hatta Ted'den bile daha iyi tanıyorsun. Sen, benim kardeşimsin ve çocuklarımı sevdiğini, onlara kendi çocuklarınmış gibi bakacağını biliyorum. Bunu bir başkasından isteyemezdim. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.



Brenda, ona bakıyordu. Bu sözleri duymuş muydu? Vicki, Brenda'nın elini bıraktı.

"Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Tamam," dedi Brenda.



Brenda hızlı ve öfkeli bir şekilde dua ediyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.* Ted gözü dönmüş bir deli gibi, bekleme odasında voltalar atıyordu. Bazı testler yapmak için Vicki'yi yukarı çıkarmışlardı; ama ne Ted ne de Brenda, ona refakat edememişlerdi. Melanie daha önceleri olsa kendisinden asla beklenmeyecek bir şey yaparak çocukları arabayla Sconset'e geri götürmek, onlara marketten dondurma almak, bir *Scooby-Doo* kasedi koyup onları Ted ve Vicki'nin yatağında uyutmak için gönüllü olmuştu.

"Teşekkürler," dedi Brenda.

Brenda ambulans gelmeden önceki panik anlarında, Vicki, Ted'in kucağında hareketsiz yatarken, ailesini aramıştı. "Vicki hareketsiz yatıyor," demişti.

"Hemen geliyoruz," demişti Ellen Lyndon.

Brenda, a) annesini vazgeçirmeye çalışmanın anlamsız olduğunu, b) şu anda ihtiyacı olan tek şeyin ailesinden gelecek olan destek ve yardım olduğunu fark ederek, "Evet, tamam," demişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabahtan önce adaya varmaları imkânsızdı ve Brenda'nın rahatlamaya ihtiyacı vardı. Brenda'nın içine bir suçluluk kurdu düşmüş, beynini kemirerek bir tünel açmaya başlamıştı. Brenda para konusunu açmıştı; yüz yirmi beş bin dolar hakkında konuşmak üzereydi ve o anda Vicki şuurunu kaybetmişti. Ve şimdi, ironik bir şekilde, Brenda paranın hiç de önemli olmadığını fark etmeye başlamıştı. Para, önemli olan en son şeydi. (Neden insanlar bunun tam tersine inanırlardı?) Önemli olan şey, aileydi. Önemli olan şey, sevgiydi.

Sevgi.

Brenda cep telefonunu çıkardı ve hastane koridorunun sonuna gitti. Numarayı ezbere çevirdi. Bütün yaz boyunca bu numarayı unutmaya çalışmıştı; ama şimdi, numara otomatik olarak aklına gelmişti.

Bir sinyal, iki sinyal.

Ve sonra, Walsh. "Alo?"

Onun sesi. Brenda dengesini kaybetmişti. Sendeleyerek geriye doğru bir adım attı. *Dedikodulara göre, eser kaçakçılığı dışında, affı olmayan tek suça teşebbüs etmişsin.*

"Merhaba," dedi. "Ben, Brenda."

"Brindah." Bir sessizlik oldu. "Brindah, Brindah."

Ah, Tanrım. Brenda ağlamak üzereydi. Ama hayır.

"Hâlâ Nantucket'dayım," dedi. "Hastanedeyim. Vicki yukarıda bir takım testlere giriyor; çünkü bir dakika önce iyiyken, bir dakika sonra şuurunu kaybedip bayıldı. Hiçbir şey olmamış da olabilir; ama daha kötü bir şeyler olmuş da olabilir. Bütün yaz, çok iyi bir iş çıkardım. Vicki'ye bakmak konusunda yani. Mükemmel bir iş değil; ama yine de iyi. Dua ediyordum, Walsh; ama hiç kimsenin dualarımı dinlemediğini hissediyorum."

"Evet, bu duyguyu biliyorum."

"Öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani, biliyordum," dedi Walsh. "Şimdiye kadar."

"Üzgünüm, seni aramadım."

"Ahhh," dedi Walsh. "Evet."

"New York'taki bütün o meselelerin... üniversitede olanların... tamamen yanlış olduğunu hissettim."

"Onlar, seni bunu hissetmeye zorladılar."

"Bu işlerde yanlış olan şeyler vardı," dedi Brenda. "Zaman ve mekân. Beklemeliydik."

"Ben bekleyemezdim," dedi Walsh.

Ben bekleyebilir miydim, diye düşündü Brenda. *Kariyerimi, referansımı kurtarmak için? Sadece beklemekle kalabilir miydim?* Koridorun aşağısında, bir sandalyeye çöküp kafasını ellerine gömen Ted'i izledi. Gemisi batmak üzereydi.

"Gitmeliyim," dedi Brenda. "Kardeşim..."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Walsh.

"Hayır," dedi Brenda. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Ahhhh," dedi Walsh yine. "Evet."

Önemli olan sevgi, diye düşündü Brenda. Söyle ona! Ama yapamadı. Onun sesini duymak Brenda'yı altüst etmişti; eski sevgililerin sözcüksüz diline gömülüp kalmıştı. Söyleyecek çok şey vardı; bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

"Tamam," dedi Brenda. "Hoşça kal."

"Hoşçakal," dedi Walsh.

Vicki'yi, testler için gece boyunca hastanede tutacaklarını söylemişlerdi. Bu testlerden biri, sabah Dr. Alcott geldiğinde yapılacak olan MR'dı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kardeşiniz akciğer kanserine yakalanmış," dedi Mass General'den gelmiş olan ince yapılı, yakışıklı, Hintli doktor. "Beyine sıçrayıp sıçramadığını kontrol ediyoruz. Beyninde tümör arıyoruz."

"Tamam," dedi Brenda. "Anladım."

"Gitmeden önce onu görebilirsiniz," dedi doktor. "İyi geceler dileyebilirsiniz."

"Tamam," dedi Brenda. "Öyle yapacağım."

Brenda ve Ted sessizce asansöre binip Vicki'nin odasına çıktılar.

Bu, özel bir odaydı; sessiz ve bembeyaz. Vicki'nin kolunda bir serum yüzünde de oksijen maskesi vardı. Brenda, onun yanaklarını öptü ve Vicki gözlerini açtı.

"Gerçekten bir daha buraya dönmek zorunda kalmayacağımı umuyordum," dedi Vicki, maskenin ardından.

"Biliyorum," dedi Brenda. "Biliyorum."

Ted yatağın kenarına oturdu ve Vicki'ye sarıldı. "Seni seviyorum, bebeğim," dedi. "Burada kalmalısın. İyileşmelisin." Ted de, Vicki de ağlıyorlardı ve onları böyle görmek Brenda'nın nefesini kesiyor, boğulacakmış gibi olmasına sebep oluyordu. En gizli hayallerinden biri, bir gün, Ted'in Vicki'yi sevdiği gibi kendisini sevecek bir adam bulmaktı. Ted, Vicki'ye her zaman, "gelinim" ya da "güzel oğullarımın güzel annesi" derdi. Eğer bulundukları ortamda Vicki varsa, Ted'in tek odak noktası o olurdu. Çoğu zaman, çok sert bir adam ve çok disiplinli bir menajer görüntüsü çizen Ted aslında, karısının önünde diz çöken bir erkekti.

Brenda, Walsh'ı düşündü. *Bekleyemezdim.*

Hayır, diye düşündü. *Ben de bekleyemezdim.*

Josh, Chicken Box'taydı. Bira içiyor ve Smith's Point'teki pikniğin onsuz sürmekte olduğunu düşünmemeye çalışarak Zach'le bilardo oynuyordu; ama bazı görüntülerin zihninde canlanmasına engel olamıyordu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuma saplanmış oltalar, Blaine'in yüzü, gece yüzmesinden dönmüş, vücudundan sular damlamakta olan Melanie. Geceye güzel bir başlangıç yapmak için, Josh ve Zach, dışarı çıkmadan önce Zach'in evinde birkaç tek tekila atmışlardı; ama bu yalnızca, arabada giderlerken Zach'in, bu yaz Didi'yle iki kez seks yaptığını ve her seferinde yüz dolar ödediğini itiraf etmesini sağlamıştı.

"Ve bunu yapanın sadece ben olduğumu da sanmıyorum, dostum," dedi Zach. "Bence o bir fahişe falan."

Şimdi ikisi de, yalnızca bilardo toplarının birbirine vuruşunun ve barın diğer ucunda Bruce Springsteen şarkıları söyleyen grubun bozduğu, rahatsızlık verici bir sessizlik içindeydiler. Eğer Josh'ın bütün yaz boyunca kaçırdığı şey buysa; o zaman, bunu kaçırdığına gerçekten seviniyordu.

Telefonu çaldığında, Josh rahatladı. Ekrana baktı: On Bir Numaralı evin telefon numarası. Saat neredeyse yirmi ikiydi. Muhtemelen plajdan yeni dönmüşler, kuma bulanmış, uykulu çocukları yataklarına taşıyorlardı. Ve onu arıyorlardı; çünkü?... Vicki muhtemelen onun çalışma saatlerini kısaltmak için arıyordu; ya da Melanie de arıyor olabilirdi. Pikniketyken onu özlemişti; ilk piknikte birlikte... ve şimdi onunla son bir kez buluşur muydu? Ne zararı olacaktı ki? Aslında, bir kereliğine bile olsa geri dönülemeyecek, bir kez kesildi mi devam edilemeyecek kötü alışkanlıklarda olduğu gibi, bunun da pekâlâ zararları olabilirdi. Melanie bunu göremiyor muydu? Anlayamıyor muydu? *Evli* olan oydu! Josh eski en iyi arkadaşı Zach'in masaya eğilişini, tek gözünü kısıp konsantre olduktan sonra ıstakasını, bilardo toplarına doğru ileri geri oynatışını izledi. Josh, Melanie ile olan hikâyesini anlatıp Zach'in aklını başından tamamen alabilirdi. Şok unsuru göz önüne alındığında, Didi'yle ilgili haberlerden sonra *(bir fahişe)* bu, bir tür ticaret yerine geçecekti; ama Zach bu bilgileri paylaşmaya değmezdi. Josh telefonun telesekretere bağlanmasını bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh, Zach'i evine bıraktıktan çok sonra (ikisi el sıkışmışlar ve Zach, barışçıl bir tavırla, neden arkadaş olduklarını hatırlatmıştı: *Hey, dostum, seni görmek çok güzeldi. Seninle takılmak çok güzeldi.)* Josh sesli mesajı dinledi.

"Josh. Ben, Ted Stowe. Dinle, evde bazı şeyler oldu. Vicki hastanede, bir nöbet geçirdi, testler için orada kalması gerekti; neler olduğunu bilmiyoruz; ama ailesi sabaha doğru burada olacak ve çocuklara onlar bakacak. Bu yüzden, pazartesi günü işe gelmek konusunda endişelenmene gerek yok. Vicki adresini evde bir yerlere yazmıştır mutlaka; böylece ben de sana bu hafta için bir çek yazabilir ve avansını da yollayabilirim. Vicki, senin harika bir iş çıkardığını söyledi ve ben de bunun için sana minettarım dostum. Gerçekten sıkı bir yardım almanın bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Birinin boşlukları doldurması... Bunun kolay olamayacağını biliyorum, dostum. Ve çocuklar...seni seviyorlar, Vicki de seni seviyor ve iyileşecek. Buna inanmak zorundayız. Neyse, yardımın için tekrar teşekkürler. Okulda başarılar. Bu kadar uzun bir mesaj bıraktığıma inanamıyorum. Makinelere konuşmaktan nefret ederim."

Klik. Josh arabayı eve doğru sürerken mesajı bir kez daha dinledi. Bu bir vedaydı; bir hafta erken gelen bir veda. Teorik olarak bakıldığında, bu iyi bir şeydi ve Josh parasını düzgün bir şekilde alacağından emindi; ama bu veda içini burkmuştu. Bu veda Ted'den gelmişti; ki o da yanlış insandı. Çocuklara veda edemeyecek miydi? Vicki'nin iyi olup olmadığını öğrenemeyecek miydi? Ne nöbeti? Ne tür bir nöbet? Geceyi hastanede geçirmesini gerektirecek kadar ciddi bir nöbet mi? Ailesinin sabah adaya gelmesini gerektirecek kadar ciddi bir nöbet mi? Josh barda içtiği tekila ve biraların da etkisiyle, hem endişelenmiş hem de sersemlemişti. Sıra bir başka belirsiz soruya gelmişti... On Bir Numaralı evin bir parçası mıydı, değil miydi? Bir telefon mesajıyla aradan çıkartılabilir miydi? Görünüşe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göre öyleydi. Tekrar teşekkürler, başarılar, hoşça kal. Josh geri arayıp *Ted Stowe*'a o evdeki kadınlar ve çocuklar için ne kadar önemli olduğunu bildirmek istedi. O çocukları çok seviyordu ve onlara, herkesin bakabileceğinden daha iyi bakmıştı. Onların güvenini kazanmıştı; onları tanıyordu. Onların arkadaşı olmuştu. Melanie'yi içinde bulunduğu kendinden nefret batağından ve üzüntüden çekip çıkarmış, kendine olan güveninin yerine gelmesini sağlamıştı. Melanie'ye kendini güzel ve seksi hissettirmişti. Vicki'ye güvenmiş, ona hasta bir insan gibi değil, gerçek bir insan gibi davranmıştı. Ölümün eşiğine geldiği zamanlarda bile onu güldürmeyi başarmıştı. Ona, annesiyle ilgili konularda bile güvenmişti. Ve, Brenda'ya kariyeri konusunda yardım edecekti; Chas Gorda'dan Brenda'nın senaryosunu satmasını isteyecekti. Bütün bunları Josh yapmıştı ve Ted, Josh'ın üstünü çizmiş, onu bir *telefon mesajıyla* devreden çıkarmıştı. Sanki Josh musluk tamircisi, böcek ilaçlayıcısıymış gibi, *iptal edilebilecek* biriymiş gibi... Bir çek göndereceğim.

Dikkatli ol. Sadece Melanie konusunda değil, bütün aile konusunda. Josh, bu aileyi sevmişti; ama onlar, Josh'ın kalbini kırmışlardı.

Ertesi sabah, saat yediye çeyrek kala, Brenda bavul tekerleklerinin bahçedeki taşlıkta takırdamasına benzer bir ses ve sonra, eski ahşap kapının gıcırtısını duydu. Ama hayır, diye düşündü. Saat daha çok erkendi. Kiliseye giden insanlar bile henüz uyanmamışlardı.

Saniyeler sonra, yatak odasının kapısı vuruldu. Brenda gözlerini açtı ve... Ellen Lyndon'ın başını içeri uzattığını gördü. Annesi. Brenda yatakta doğruldu.

"Anne!" dedi.

Oda bir anda Ellen Lyndon'ın havasıyla doldu: Donuk sarı renkli saçları, kısa kesilmişti ve çok sevimli duruyordu; güneş gözlüklerini başı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın yukarısına itmişti; her zaman kullandığı Coco Chanel parfümünü sıkmış ve pembe rujunu sürmüştü. Sol dizi, mavi neopren bir dizliğe sarılmıştı ve genelde giydiği espadrillerin yerine, bu sefer tenis ayakkabıları giymişti. Ama yine de, pembe bluzu her zamanki gibi şıktı ve altındaki Bermuda şortun üzerinde de, aynı renkte kaplumbağa baskıları vardı. Sabahın köründe kim bu kadar güzel görünebilirdi ki?

Annem, diye düşündü Brenda. *Yatmaya giderken güzel, uyandığında yine güzel.*

Ellen yatağın üzerinden ona doğru uzandı, Brenda'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu dudaklarından öptü. Brenda rujun tadını aldı.

"Ah, tatlım!" dedi Ellen. "Seni çok özledim."

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Brenda. "Bu kadar çabuk."

"İlk uçak. Gece yarısına kadar araba kullandık ve Providence'da mola verdik. Babanı biliyorsun. Beş buçukta kalkar." Ellen Lyndon yatağa yattı, tenis ayakkabılarını çıkardı ve, "Yana kay. Ben de yatacağım," dedi.

Aslında, Brenda'nın bugün yatağında ağırlamak istediği insan tam olarak o değildi; ama anneyle birlikte yatmak -otuz yaşında bile- bir güven hissi veriyordu. Annesinin, saçlarını okşaması ve, "Çok iyi bir savaşçı oldun, tatlım. Kardeşine büyük destek oldun. Sen olmasaydın ne yapardı? Burada olduğun için çok şanslıydı," demesi, Brenda'yı çok mutlu etmişti.

"O kadar da çok şey yapmadım," dedi Brenda. "Çoğunlukla onu kemoterapiye götürdüm."

"Çocuklara baktın ve ev işlerine yardım ettin. Ona moral verdin."

"Sanırım."

"Ve benimle, kaçık annenle uğraştın."

"Bunu yaptım işte. Dizin nasıl?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gayet iyi. Sana anlatacak kadar önemli olmayan bir, iki sorun çıktı o kadar. Fizik terapistim, Kenneth, eyalet sınırını geçtiğimi bilmiyor; ama öğrendiği zaman gerçekten çileden çıkacak."

"Çünkü bu çok fazla," dedi Brenda. "Seni aramamalıydım; ama..."

"Ah, Tanrım, hayatım, beni aramakla doğru olanı yaptın. İyileşmeme sebebimin yarısı, kardeşinin hastalığının stresi. Çok huzursuzum." Ellen Lyndon sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. "Burası Liv Teyze'nin odasıydı."

"Biliyorum. Hatırlıyorum."

"Liv güçlü bir kadındı. Anneannenden bile daha güçlüydü. Sen ve kardeşin için büyük bir rol modeldi."

"Evet," dedi Brenda. *Ve eğer geçen yıl olanları izlediyse, o zaman çileden çıkmış demektir.*

"Vicki'nin beyninde de tümör olduğundan şüphelendiklerini biliyorum," dedi Ellen. "Bana bunu kimse söylemedi; ama doktorların ne düşündüklerini iyi bilirim."

"Sanırım bu sadece bir ihtimal."

Ellen derin bir nefes aldı. "Biliyorsun, bir anne olarak, çocuğunun hasta olduğunu duymaya asla hazır hissetmezsin kendini. Bu... alabileceğin en kötü haberdir." Brenda'ya baktı. "Bunu anlaman imkânsız. Henüz değil. Kendi çocukların olana kadar da bunu anlayamazsın. Ve o zaman bile, umarım bunu hiçbir zaman yaşamazsın." Ellen Lyndon gevşedi ve gözlerini kapattı. "Ama bilirsin, sadece burada olmak bile çok güzel. Özellikle de bu odada. Burası, anneannen ve Liv Teyze'nin çocuk odasıydı. Güçlü kadınların beşiği. Ben onların gücünü hissedebiliyorum. Sen de hissedebiliyor musun?"

"Kısmen," diye yalan söyledi Brenda. Gerçekte, kendini güçsüz ve yorgun hissediyordu. Walsh'la olan konuşmasını her düşündüğünde, dizinde bir sıyrık varmış gibi, canı acıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellen dizini kaldırdı ve bir dakika sonra, düzenli nefesler almaya başladı; uyumuştu. Brenda yataktan yavaşça kalktı ve çarşafı annesinin omuzlarına çekti.



Buzz Lyndon, Ted, Blaine ve Porter'la birlikte mutfaktaydı; ama kahvaltı hazırlamak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Bir kadının bunu yapmasını bekliyorlardı; Brenda gibi. Ellen Lyndon ve Vicki bu canavarları kendileri yaratmışlardı; ama Ellen uyuduğu ve Vicki de hastanede olduğu için, bu görev Brenda'ya kalmıştı. Brenda, onların soğuk mısır gevreği sevdiklerini umdu. Cheerios'u çıkarıp kâselere dökmeye başladı.

"Merhaba, baba," dedi, babasının tıraşsız yanaklarını öperken. Karısının aksine, Buzz Lyndon yol kenarındaki bir motelde beş saat uyumuş gibi görünüyordu gerçekten. Emekliliğini üç yıl geçmiş bir kamyon şoförüne benziyordu.

"Ah, tatlım," dedi Buzz. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Brenda. "Annem uyudu."

"Evet, çok yorgun," dedi Buzz. "Ne zaman gidip kardeşini görebiliriz?"

"MR saat dokuzda," dedi Ted. "Yani yavaş yavaş gitmeliyim. Saat on birde bitecek. O zaman, daha çok şey öğrenmiş olacaklar."

Brenda üç kâse Cheerios hazırladı, fincanlara kahve koydu ve Poter'ın mamasını bile hazırladı. Melanie geldi ve Buzz Lyndon'la selamlaştıktan sonra, kendine tost yaptı. Kısa bir süre sonra, Ellen Lyndon ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi ve bir sandalyeye çökerek, kendine meyve salatası koydu. Çocuklar, anneanneleri ve dedelerinin beklenmedik ziyaretinden ötürü o kadar heyecanlanmışlardı ki, etrafta hoplayıp zıplıyorlardı. Yeni seyirciler gelmişti!

"Bizimle plaja gelecek misiniz?" diye sordu Blaine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dedeniz sizi götürecek," dedi Ellen Lyndon. "Annenizi gördükten sonra."

Brenda kahvesini alıp arka bahçeye kaçtı. Mutfak çok kalabalık ve gürültülüydü; ailesinin gelişi bir festival havası yaratmış olsa da, bir yandan da garip bir cenaze havası veriyordu.Vicki hariç herkes bunu hissediyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, diye dua etti Brenda. Arka bahçe, telaşla cıvıldayarak cevap verdi ona: Kelebekler, arılar, güller, çitler, yemyeşil çimenler, masmavi gökyüzü, bülbüller, çalıkuşları, güneş ışığı. Tanrı etrafta bir yerlerdeyse, mutlaka bu bahçede olmalıydı; ama Brenda'nın dualarını duyup duymadığını söylemek imkânsızdı!

Bir el, Brenda'nın omzuna dokundu. Güçlü, erkek elleri. Babası. Buzz Lyndon yalnızca maddi şeylerle ilgilenirdi: *Annenin yapabileceği bir şey var mı? Paraya ihtiyacı olan var mı?* Yani, evet, Brenda'nın paraya ihtiyacı vardı; ama hiçkimseden, babasından bile, para istemeyi düşünmediğini fark etti. Borcunu ödemek için bir iş bulacak ve parayı kendisi toplayacaktı. Güçlü kadınların beşiğinde, yapabileceği en doğru şeyin bu olduğunu anlayacak kadar uzun geceler geçirmişti.

Bir ses, Brenda'nın kulağına, "Brindah," diye fısıldadı; ama bu fısıltı, babasına ait olamayacak kadar samimiydi. Brenda'nın omzundaki el de babasının eli değildi. Dokunuşu farklıydı. Ve sonra o ses... *Brindah.* Brenda sersemlemişti; arkasını döndü.

Brenda kahvesini dökmekten korkarak fincanı masanın üzerine koydu. Elleri titriyordu. Walsh buradaydı! Zihnindeki hayallerden biri olarak değil, fiziksel olarak buradaydı: Koyu renkli saçları kısacık kesilmişti; esmer teni güneşten bronzlaşmıştı ve Brenda'nın daha önce hiç görmediği beyaz bir polo tişört giymişti. Walsh, ona gülümsedi ve Brenda'nın midesi kasıldı. Bu oydu! O! Bir anlam ifade eden tek "o": Walsh, Bren-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'nın öğrencisi, Avusturalyalı sevgilisi. *Ben bekleyemezdim.* Walsh gelmişti! Telefonu kapatır kapatmaz New York'tan ayrılmış olmalıydı. Brenda her şeyi bilmek istiyordu: Buraya nasıl geldiğini, gelmeye neden karar verdiğini, ne kadar kalacağını; ama düşünmeyi bıraktı. Dur! Walsh buradaydı! Yalnızca onun için buraya gelen biri.

Elini ağzına kapadı. Ağlamaya başladı. Walsh, ona sarıldı. Brenda, onun göğsüne gömüldü. Ona dokunmak, sarılmak, bir kaçaklık hissi veriyordu. Bu her zaman böyleydi, sanki bir şeylerden kaçıyormuş gibi. *Bir fakülte üyesi ve bir öğrenci arasında, romantik ya da cinsel ilişkiler yaşanması kesinlikle yasaktır.* Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu artık.

Aşkı biz seçmedik; o bizi seçti; doğru ya da yanlış... Brenda için bunu fark etmek, dualarına verilen bir cevap gibiydi.

Önemli olan aşktı.

Josh, Nobadeer Plajı'nda denizden çıkıp saçlarını bir köpek gibi silkelerken bu yaz olanları nasıl yazması gerektiğini düşündü. O kadar kötü yaralar almıştı ki, bir Mor Kalp madalyası hak ediyordu; ama diğer yandan, pek çok şey öğrenmişti (değil mi?). Trajik kahramanları şimdi anlıyordu.

Yaklaşmakta olan bir fırtına gibi, hikâyenin gelişini de hissedersiniz, demişti Chas Gorda. *Kollarınızdaki tüyler diken diken olur.*

Bu cümleler, bir anda kafasında canlandı -bir fırtına yaklaşmakta olduğu içindi belki de- kapkara, yoğun bulutlar kumsala doğru yaklaşıyordu. O ana dek çok güzel bir gündü -açık, güneşli, rüzgârsız- ama bu, Josh'ı sadece daha da sinirlendirmişti. Zach'le geçirdiği geceden kalmaydı ve şimdi işsizdi; kendini amaçsız hissediyordu. Bütün gün, duygularını günlüğüne yazmaya çalışmıştı; ama toplanmamış yatağında bütün gün boş boş oturmuş, Shell Sokağı On Bir Numara'yı düşünmüştü ve sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunları düşündüğü için kendine kızmıştı. Cep telefonu ısrarla çalmaya başladı; ama üç kere Zach aramıştı (özür dilemek için) ve Josh, telefonun teleset'e bağlanmasını beklemişti; iki kez de ekranda *Robert Patalka* yazmıştı ve Josh ölse de bu telefonu cevaplamazdı.

Saat on yedi olduğunda Josh rahatlamıştı. Kızgındı ve cesareti kırılmıştı duygularını kâğıda dökmeyi beceremiyordu *(Kendinizi öne çıkarmaktan kaçının. Yalnızca kendi hikâyenizi anlatmayın.)* Okula gitmeden önce ortalığı temizlemesi, çamaşırlarını yıkaması ve eşyalarını toplaması gerekiyordu; ama bu işler, onun bu huysuz ruh hali yüzünden çok canavarca görünüyorlardı. Sabırsızlıkla beklediği tek şey, Nobadeer Plajı'nda yüzmekti; ama diğer aileler ve neşeli tatilciler plajı terk edene kadar bekledi. Diğer aileleri ve çocukları plajda görmeye dayanamıyordu; herkesin, mutlu bir yaz sonu geçirmesine tanık olmak istemiyordu. Plaja giderken cesurca bir karar verdi; bu gece babasına yemek yapmayacaktı. Eve dönerken pizza alacaktı ve eğer babası yeşil salata yemek istiyorsa, kendisi hazırlayabilirdi.

Josh bir saatten fazla yüzdü ve yüzmek onu kendine getirdi. On Bir Numara'yı aramadığı için kendisiyle gurur duyuyordu -ona ihtiyaçları yoksa ya da onu istemiyorlarsa, öyle olsundu; bu duygular ortaktı o zaman- hastaneye uğrayıp Vicki'nin durumunu kontrol etme dürtüsüyle savaştığı için de memnundu. Kendini onların sorunlarıyla daha fazla meşgul edemezdi. Boş vermeliydi. Çocukları düşündüğü zaman bir parça pişmanlık duyuyordu; ama doğum günlerini ajandasına kaydetmişti ve onlara hediyeler gönderecekti... büyük, sesli canavar kamyonlara karar vermişti; Vicki'yi çıldırtacak, flaş ışıklı ve rock müzik çalan kamyonlar. Bunu yalnızca düşünmek bile, Josh'ı bütün gün gülümsetmişti.

Ama sonra, Josh dalgaların arasından çıktığında, gökyüzü kararmış uğursuz bir görünüm almıştı ve Chas Gorda'nın sözleri aklına gelmişti.

BELONGS TO KAKNUS TEAM

İri ve ılık yağmur damlaları düşmeye başladı. Josh havlusunu kaptı ve küfrederek otoparka çıkan merdivenlere doğru koştu. Cipin üstü açıktı tabii ki.

Yaklaşmakta olan bir fırtına gibi, hikâyenin gelişini de hissedersiniz. Kollarınızdaki tüyler diken diken olur.

Gerçek yağmur başladığında, Josh havlusunu bir gölgelik gibi başının üzerine tuttu. Kollarındaki tüyler diken diken olmaya başlamıştı. Bir ışık çaktı ve saniyeler sonra gökgürültüsü duyuldu.

"Kahretsin!" diye bağırdı. Cipi ıslanıyordu.

"Josh! Joshua!"

Onun ismi.

"Joshua!"

Havluyu kaldırdı. Babasının, farları yanan ve silecekleri bir ileri bir geri gidip gelen, yeşil Ford Explorer'ı orada duruyordu ve yağmurun altında şemsiyesiz ve şapkasız duran adam da babasıydı. Gözleri bir süre birbirlerine kilitlendi; sonra Josh bakışlarını kaçırdı; yere, sandaletli ayaklarına, kumlara, çamurlara, çakıl taşlarına ve ayaklarının altından akıp giden yağmur suyuna baktı. *Hayır,* diye düşündü. *Yağma yok.* Sersemlemişti; nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Korkunç ve iğrenç anılarını hatırlıyordu; zihninde canlanan resimlerden daha çok, duygularıyla ilgili anılar. Babası konuştuğunda, Josh, babası sanki küfrediyormuş gibi, kelimeleri açık seçik duyduğunda hissettiklerini hatırlamıştı ve bunları on yıldan uzun süredir hiç hatırlamamıştı. *Oğlum, annen öldü.* Tek bir bombayla bir binayı yıkmak gibiydi. Geri kalanını, Josh'ın tahmin ettiği kadarıyla, ona sonradan anlatmış olabilirlerdi; annesinin intihar ettiğini, kendisni tavan arasına astığını. Ya da Josh yapılan imaları ve kulak misafiri olduklarını bir araya getirerek bu sonuçlara varmış olabilirdi. Hatırlamıyordu. Ama babasının yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. Bir daha asla gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek istemediği bir ifadeydi; en azından şu ana kadar da görmemişti. Tom Flynn yağmurun altında duruyor ve yağmur yağdığının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu; havaalanındaki kontrol kulesininin beşinci katındaki ofisinde, bilgisayarının karşısında olmak yerine burada, Nobadeer Plajı'ndaydı.

Bir nöbet geçirdi, demişti Ted Stowe. *Vicki hastanede.*

Vicki.

Oğlum, annen öldü. On bir yaşındaki Josh hiç düşünmeden ve farkında bile olmadan, olduğu yere kusmuştu. Yeni pantolonlarının ve salondaki halının üzerine kusmuştu. Ve şimdi, Vicki'yi düşünerek arkasına yaslandı ve öğürdü.

Hayır, diye düşündü. *Lanet olsun! Olamaz.*

"Joshua!"

Josh başını kaldırdı. Babası el hareketleri yapıyor, arabaya binmesini işaret ediyordu. Josh arkasını dönüp gitmek için her şeyini verirdi; ama orada, sağanak yağmurun altında duruyordu -bir gökgürültüsü daha duyuldu- Josh'ın arabası, pek de sığınılacak durumda görünmüyordu. Josh, Explorer'a doğru koştu ve arabaya bindi.

Babası da onun yanına oturdu; sersemlemiş bir şekilde, ön camı döven yağmur damlalarına bakıyorlardı. Tom Flynn gözlüklerini çıkardı ve mendiliyle sildi. Koyu renkli saçlarını, başına yapıştırmıştı. "Kötü haberlerim var," dedi.

Hayır, diye düşündü Josh. Sol elini havaya kaldırarak, babasına bunu duymaya dayanamayacağını anlatmaya çalıştı. *Bir nöbet geçirdi.* Tom Flynn genzini temizledi ve, "Patalka kızı..." dedi.

Josh başını kaldırdı. "Didi mi?"

"Öldü."

Josh'ın nefesi kesildi. Kamyonetin üstü kapalı ve içi de sıcaktı; ama Josh'ın vücudu buz kesmişti. Didi? Vicki değil, Didi mi? Didi öldü mü?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?" dedi Josh. "*Ne?*"

"Öldü. Bu sabahın erken saatlerinde... öldü."

"Neden?" diye sordu Josh. "Ne oldu?"

"İlaçlardan olduğunu düşünüyorlar. İlaçlar ve aşırı alkol."

"Ama..."

"Kazayla olduğundan eminler."

Josh'ın gözleri yaşlarla doldu. İçinde fırtınalar koparan duygular, kafasını karıştırıyordu; bu, piyanonun onlarca tuşuna aynı anda basmak gibiydi. Akortsuzluk. Didi ölmüştü. Didi *ölmüş müydü?* Herkese göre, hayatı büyük bir çıkmaza sürüklenmişti... arabasına el konmuştu, kirasını ödeyemiyordu, fahişelik yapıyordu? Ama Josh, onun her şeyi yoluna koyacağını düşünmüştü; ailesinin ona yardım edeceğini ya da onun yükünü taşıyacak zavallı biriyle tanışacağını düşünmüştü. Didi ölmüştü; imkânsız gibi geliyordu. Kendi çapında ilginç bir kızdı, kot şortları ve beyaz stringleriyle; amigo takımının merkezi oluşuyla, ders aralarında Josh'a yazdığı notlarla, bu notların üzerine yapıştırdığı, rujlu dudaklarıyla ıslattığı pullarla... Sivilceleri, azgın kedisine olan düşkünlüğü, klasik rock, Allman Brothers, Lynyrd Skynyrd ve Led Zeppelin hakkındaki sonsuz bilgisi. Didi'nin içinde "aşk" vardı. Bu kelimeyi binlerce kez, büyük bir ikna edicilikle söylemişti: *Seni seviyorum, seni çok seviyorum, sen benim gerçek aşkımsın, her zaman ve sonsuza kadar.* Josh da, bir erkek olarak, şöyle cevap vermişti: *Aynen. Katılıyorum. Evet, ben de.*

Şimdi, aşkla ilgili daha çok şey biliyordu ve geri dönüp Didi'yle yaşadıklarına baktığında, kendi çocuksuluğunu ve eksikliğini görebiliyordu. Bu yüzden, şaşkınlığına ve şokuna bir de suçluluk duygusu eklenmişti. Onu yeteri kadar sevememişti; ya da yeteri kadar dürüstçe sevememişti. Geleceğe yönelik bir ilişki kurabilmeleri için, ona sağlam temeller sunmamıştı. Onu çok fazla incitmiş olabilirdi -istemeden- çünkü Didi, onu hiç rahat bırakmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu üzüntüsünün yanında, Josh'ın içinde biraz da huzur vardı; çünkü haberler Vicki'yle ilgili değildi. Bu, korkunç bir düşünceydi ve Josh bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Didi öldüğü ve Vicki yaşadığı için tam olarak *mutlu* değildi. Yalnızca, Vicki'nin hayatta olmasına seviniyordu.



Yine de, bir kaybı vardı. Yine de, içinde bir boşluk oluşmuştu. Deidre Alison Patalka'nın cenazesi, iki gün sonra yapılmış ve Josh da, iş görüşmelerine giderken giydiği gri takım elbisesini giymişti. Hayal görüyor olabilirdi; ama kiliseden içeri girdiğinde, bir mırıldanmanın yükseldiğini, bütün kafaların ona döndüğünü ve homurtuların arttığını hissetmişti; ama bu homurtular, kelimeleri tam olarak yakalayabileceği kadar yüksek değildi. Kaç kişinin, onların ayrılığından haberdar olduğunu bilmiyordu; belki de insanlar, onların halen beraber olduklarını sanıyor ve onun, yıkılmış bir sevgili olduğunu düşündükleri için, aralarında fısıldaşıp duruyorlardı. Ya da belki de onların ayrıldıklarını, Josh'ın, Didi'nin onu yalnız bırakması için ona para verdiğini biliyor ve Didi'nin ölümünden, alkole ve haplara başlamasından onu sorumlu tutuyor, onu kurtarmadığı için Josh'ı suçluyorlardı. Josh'ın bunları kesin olarak bilmesine imkân yoktu. Tanıdığı herkesi gördü, lise arkadaşları, arkadaşlarının aileleri, hastanedeki doktorlar ve danışmanlar, Rob Patalka'nın arkadaşları ve Josh'ın annesinin, ofislerinde çalıştığı zamanlardan beri görmediği Dimmity Kardeşler, Seth ve Vegas. Josh'ın dişçisi, postanede çalışan kadınlar, kütüphanedeki görevliler de oradaydı. Polis, Federal Sokağı'nı kapatmak zorunda kalmıştı; çünkü Didi'nin cenazesine o kadar çok insan katılmıştı ki, kilisenin merdivenleri, kaldırımların üzeri ve bütün yol insanlarla dolmuştu. Didi bir cenaze arabasında, ruh karartıcı lacivert, kapalı bir tabutun içinde geldi; ama Josh, bu rengin Didi'nin tarzı olmadığını düşündü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve bu, tabutun içinde Didi'nin olduğuna inanmayı daha da güçleştiriyordu. Tabutun kapalı olmasına seviniyordu bir bakıma. Didi'nin, cenaze levazımatçısı tarafından makyaja bulanmış, Bayan Patalka tarafından seçilmiş olan en "uygun" kıyafeti giymiş bir şekilde yatan ölüsünü görmek istemiyordu. Didi'nin suratına bakmak ve onun sessiz çığlıklarını duymak istemiyordu: *Beni yarı yolda bıraktın.*

Cenazeden sonra, Angler's Club'da resmi bir kabul töreni yapıldı; ama Josh yalnızca, Bayan Patalka'yı öpüp, Bay Patalka'dan da, tatsız bir el sıkışma sırasında, içinde iki yüz dolar bulunan bir zarf alacak kadar kısa bir süre kaldı.

"Masasında bir not vardı," dedi Bay Patalka. "Bunu sana borçlu olduğunu söylüyordu."

Josh zarfı reddetmeyi denedi; ama Bay Patalka ısrar etti. Josh paranın bir kısmını Hatch's'den bira almak için harcadı; biraları Zach'in, "Didi'nin arkadaşları" ve "onu iyi tanıyan insanlar" için verdiği davete, Shimmo'daki eve götürüyordu.

Josh biraları, Melanie'nin yeri olarak düşünmemeye çalıştığı, cipin yolcu koltuğuna koydu. Ceketini çıkarıp arka koltuğa attı; hava, saat dörtte bile, ceket giymek için fazla sıcaktı. Didi'nin ölümünü haber vermek için Melanie'yi aramamıştı. Yalnızca Melanie'yi aramamak için kendini şartladığı için değil, aynı zamanda Didi ve Josh arasında yaşananlar konusunda Melanie'nin en ufak bir fikri bile olmadığı için. Josh için, bu arkadaşının -hatta arkadaş bile değil, hayatında çok da büyük bir değeri olmayan eski kız arkadaş- ölümünü açıklamak ne kadar zor olacaktı. Melanie bunu anlamayacaktı; çünkü o Melanie'ydi; son derece iyi kalpliydi; anlıyormuş gibi yapardı; ve Josh'ın alacağı tepki büyüklük taslamaktan başka ne olabilirdi? Didi ve Melanie'nin, Josh'ın hayatında ayrı yerleri vardı; hiçbir bağlantıları yoktu ve onların arasında bir bağlantı kurmaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çalışmak, bağları tamamen koparıp işleri berbat etme riskini taşıyordu. Kravatını ve ceketini çıkarmış, camları sonuna dek açıp yaz havasının arabaya dolmasını sağlamış bir şekilde Shimmo'ya giderken Josh telefonuna elini attı. On Bir Numara'dan, Ted'den gelen aramayı buluncaya kadar, gelen aramalarına göz attı -zaten bildiği haberleri ona vermek için Rob Patalka iki ve Zach'de üç kez aramıştı- tam, tuşlara basıp evi aramak üzereydi ki, köşeyi dönmesi gerekti ve keskin bir dönüş yaparak, Melanie'nin koltuğundaki bira şişelerinin yere saçılmasına neden oldu. Bira şişelerini toparlamak için yarı yarıya eğilmişken, önünde Tish Alexander'ın arabası belirdiğinde, Melanie'yi aramayı düşündüğü o anı da kaybetmişti.

Bir başka güzel akşamüstüydü. Eğer bir cenazeye katılmış olmasalardı, insanlar Shimmo'daki eve parti kıyafetleriyle gelmiş olurlardı. Evin hemen önündeki limana, yüzmeye giderlerdi. Deniz masmavi ve sakindi; Josh denizi hiç bu kadar davetkâr görmemişti. Bir süre yolda durup Nantucket Boğazı'na baktı. Bu adada doğmuş ve büyümüştü; bu manzaranın ona ve burada büyüyen diğer insanlara ait olduğunu hissediyordu. Eğer bu manzara onlara aitse, Didi'ye de ait demekti; ama bu gerçek, onu hayatta tutmaya yetmemişti. Didi -ve Josh bu cümleyi kafasında defalarca tekrarladı; bir anlamı olmasını umuyordu- öldü.

Josh eve girdi ve ayakkabılarını çıkardı. Melanie'yle burada geçirdiği geceye ait düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Merdivenlerin aşağısından Bon Jovi melodileri yükseliyordu. Josh doğruldu, kollarının altında bira kasasını taşımak onu mutlu ediyordu; çünkü en azından şimdilik tutunabileceği bir şey vardı elinin altında. Oturma odasında, çoğunluğunu kızların oluşturduğu, Josh'ın eskiden beri tanıdığı; ama isimlerini şu anda hatırlayamadığı bir grup insan, kanepeye oturmuş ağlıyordu. Josh, onları başıyla selamladı. Kalan herkes, arka bahçeye çıkmıştı. Erkekler, Josh gibi, ceketlerini ve kravatlarını çıkarmışlar, gömleklerinin düğmelerini aç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mışlardı; bira içiyor, sessizce konuşuyor, başını sallıyor ve uzaklara bakıyorlardı. Josh birinin, *neden,* dediğini duydu. Başka biri ona cevap verdi, *bilmiyorum, dostum.*

Zach mutfaktaydı; Martha Stewart gibi sızlanıyordu. Doritos paketlerini açıp cipsleri, el işi boyalı, seramik kâselere dolduruyor, kokteyl mendilleri hazırlıyor ve bir süngerle tezgâhı siliyordu. Josh'ı gördü ve, "Bira mı aldın?" diye sordu.

"Evet."

"Buzdolabı tamamen dolu," dedi Zach. "Onları barın altındaki küçük buzdolabına koyar mısın?"

"Peki."

"Orada sigara içmiyorlar, değil mi?" dedi Zach. Arkada bahçede olan biteni gözetlemek için boynunu uzattı. "Bu evin hiçbir yerinde sigara içmeye izin verilmiyor. Dışarıda bile."

"Kimse sigara içmiyor," dedi Josh. Bira kasasını bara doğru taşıdı ve ağlamakta olan kızlara daha da yaklaşmış oldu. Onun yaklaştığını gören kızlar konuşmayı kestiler. Sessizliği, yalnızca burun çekişler bozuyordu.

"Selam, Josh."

Josh arkasını döndü. Eleanor Shelby, Didi'nin en yakın arkadaşı, Annelise Carter ve Penelope Ross'un arasında oturuyordu; o, acılar kraliçesi ve yanındakiler de, onun iki nedimesiydi. Eleanor'un sesi, onu gördüğüne mutlu olmuş gibi çıkıyor olsa da, bir suçlama ifadesi taşıyordu. Josh, bunun şaşırtıcı olmadığını fark etti -Didi son gelişmelerin tamamını Eleanor'a anlatmıştı mutlaka- ama ani bir saldırıya karşı da hazırlıklı değildi. Barın altındaki buzdolabının kapağını açtı; bir hışımla bira şişelerini yerleştirdi; çünkü istemdışı bir şekilde Melanie'yi ve burada, bu evde geçirdikleri geceyi düşünüyordu. Yan odadaki yatakta sevişmişler, birlikte duş almışlar, terasta bornozlarıyla durmuşlardı ve Josh beş dakikalığına, bütün bunlara sahip olduklarının hayalini kurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkada, Eleanor genzini temizledi. "Bu yaz seni pek ortalarda görmedik, Josh," dedi. "Dedikodulara göre, Sconset'te bebek bakıcılığı yapıyormuşsun."

Eleanor'a aynadan gülümsedi; mutlu olduğu ya da iyi görünmeye çalıştığı için değil, kadınlar ve kızlar arasındaki fark onu şaşırttığı için gülümsüyordu.

"Evet," dedi. "Bu doğru."

Josh'ın hayatı boyunca tanıdığı Penelope Ross (aynı hafta, Nantucket Yazlık Hastanesi'nde doğmuşlardı ve anneleri aynı odada yatmıştı), "Başka dedikodular da var," dedi.

Josh, ona olabildiğince küçümseyerek baktı. "Öyle olduğundan eminim," dedi.

"Duyduğuma göre bir bebeğin olacakmış."

Josh alaycı bir şekilde güldü. Bunun gibi bir tartışmanın içinde boğulmanın bir anlamı yoktu; ama bu gün onu fazlasıyla hırpalamıştı ve avuçlarının kaşındığını hissediyordu. Bir yarısı kavga etmek istiyordu.

"Bu çok komik," dedi.

"Ama kız arkadaşın hamile, değil mi?" dedi Penelope. "Didi bize kız arkadaşının hamile olduğunu söyledi."

"Ve senden daha yaşlı," dedi Eleanor. "Ebeveynlerin yaşındaymış."

Josh başını salladı. Artık aralarında olmayan Didi'nin hâlâ yaşıyor olsaydı tadını çıkarabileceği yeni bir otoritesi ve ünü vardı. Josh, Didi'ye karşı kullanabileceği bütün silahlarını ortaya çıkarabilirdi -onun parasal sorunlarını, içki sorununu, fahişeliğini- ama bu neyi değiştirirdi? Josh, kızları süzdü; sessiz ve ciddi bir ses tonuyla, "Benim bir kız arkadaşım yok," dedi.

Bu cevap, onları, Josh'ın merdivenlerden inip kaçmasına ve yola çıkmasına yetecek bir süre boyunca susturmuştu. Orada daha fazla kalamaz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. "Didi'nin arkadaşları" ve "onu iyi tanıyan insanlar" için verilen bu parti, ona göre değildi. Geri geri giderek otoyola çıktı; nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Çok ama çok gergindi. Shimmo Yolu'ndan Polpis'e doğru gitmeye başladı. Telefonunu eline almak için, Polpis Yolu'na girene kadar bekledi. Kendi kendine, istediği her an fikrini değiştirebileceğini hatırlattı.

Ama sonra, tam tahmin ettiği gibi, numarayı çevirmeye başladı.

Telefona, yabancı bir ses cevap verdi. Melodik, Julie Andrews tarzı bir ses. "Al-lo?"

Josh hazırlıksız yakalanmıştı. Yanlış numarayı mı çevirmişti?

"Ah... merhaba," dedi Josh. "Melanie ile görüşebilir miyim, lütfen?"

"Melanie," dedi ses. "Evet, tabii görüşebilirsiniz. Kim arıyor diyeyim?"

"Josh."

"Josh," diye tekrarladı ses. Sonra bir sessizlik oldu ve derin bir iç çekiş duyuldu. "Ah! Bu yaz boyunca evdekilere yardım eden delikanlı olmalısın!"

"Evet," dedi Josh. Penelope Ross'un tiz sesi kulaklarında çınladı. *Didi bize dedi ki...* "Evet, benim. Kiminle görüşüyorum?"

"Aaah, ben, Ellen Lyndon. Vicki ve Brenda'nın annesiyim. Senden çok bahsettiler. Çok! Ben ve babaları, sana çok teşekkür ediyoruz. İmkânımız olsaydı, biz de burada olurduk; ama seyahat engeli yaratan birtakım sorunlarım vardı; diz operasyonu ve onu takip eden şeyler. Ve Buzz'ın, kocamın, işleri vardı. Şimdi, çok acil bir durum olduğu için buraya geldik ve..."

"Evet," dedi Josh. "Vicki iyi mi?"

Bir iç çekiş daha. Kadıncağız, kendini güçlü tutmaya çalışıyormuş gibiydi. "İyi. Yine de, hâlâ kanser; ama eskisi gibi devam ediyor, yeni bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşum yok. Yeni bir oluşum olacağından emindik; ama MR temiz çıktı. Önceki gece, arabada, bilincini kaybetti ve hepimiz, kanserin beynine sıçradığından şüphelendik. Ancak, doktorlar, çok fazla ilaç kullandığını, kan dokularının azaldığını, ateşinin yükseldiğini ve stresli olduğunu söylediler. Vicki'yi biliyorsun. Olacağı ameliyat yüzünden çok büyük bir baskı hissediyor." Ellen Lyndon duraksadı ve Josh bir kutunun içinden koparılan Kleenex'in sesini duydu. "Benim kızım, etrafımda tanıdığım bütün insanlardan daha çok istiyor yaşamayı."

Yaşamak istiyor, diye düşündü Josh. Didi'nin aksine. Kendi annemin aksine.

"Çocukları için," dedi Ellen Lyndon. "Her şey için."

"Evet," dedi Josh. "Biliyorum."

Ellen Lyndon'ın sesi canlandı. "Neyse! Bir saniye beklersen, Melanie'yi çağıracağım."

"Tamam," dedi Josh. "Teşekkür ederim."



Aklının gücünü hiçbir zaman azımsamamalısın, dedi Dr. Alcott. *Kanser seni hasta etmiyor. Sen, kendi kendini hasta ediyorsun.*

Bu sözler Vicki'ye, hastanede, başucunda söylenmişti. Bunları başka biri söyleseydi, öğüt gibi gelirdi; ama Dr. Alcott -Mark- söylediğinde, güzel sözlerle anlatılan, gerçeğin ta kendisi oluyordu.

"Seni taburcu edeceğim," dedi Dr. Alcott. "Ama, bugünden ameliyatın olacağı güne kadar rahat olacağına bana söz vermelisin. Mümkün olduğu kadar çok su içeceksin, vitamin alacaksın ve doğru besleneceksin. Kendi kendini tedavi etmeye çalışmayacaksın. Kendini gergin ya da sinirli hissettiğinde, mutlaka birileriyle konuşacaksın. Eğer korkunu bastırırsan, dönüp gelir ve seni yok edebilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki konuşmaya çalıştı; ama yapamadı. Başını salladı ve sonra boğazına bir şeyler takıldı. "Biliyorum."

"Bildiğini söylüyorsun; ama biliyormuş gibi davranmıyorsun," dedi Dr. Alcott. "Bu yolu, kendin için, olması gerektiğinden de daha zor bir hale getiriyorsun. Cuma akşamı o kadar çok ilaç almışsın ki, kendini neredeyse komaya sokuyormuşsun."

Vicki yine konuşmaya çalıştı; ama tıkanıp kaldı. Sesine bir şeyler olmuştu. "Ü...zgünüm." Ses tonu, istediği gibi değildi; bir banda kaydedilmiş, makinemsi bir sesle konuşuyordu.

"Benden özür dileme, kendinden özür dile."

"Üz...günüm, kendim," dedi Vicki. Kısmen şaka yapıyordu.

Dr. Alcott gülümsedi. "Kafana takmamanı istiyorum; beni duyuyor musun?"

Vicki başını salladı.

"Tamam," dedi Dr. Alcott. Eğildi ve Vicki'yi yanaklarından öptü. "Bu bir veda. Seni bu yaz tekrar görmeyeceğim; ama Dr. Garcia ameliyatından sonra beni arayacağına söz verdi. Ve..." -bunu söylerken Vicki'nin elini sıktı- "Gelecek yaz buraya gelip beni ve takımın geri kalanını ziyaret etmeni istiyorum. Söz mü?"

Vicki konuşamıyordu! Sesinde bir sorun vardı ya da belki de beynine hasar vermişti. Başını salladı.

"Güzel. Bunlar, bizim en çok sevdiğimiz ziyaretlerdir." Vicki'ye bakmaya devam etti. "Çünkü gelecek yaz, iyileşmiş olacaksın."

Vicki'nin gözleri yaşlarla doldu. Dr. Alcott'ın öyleymiş gibi göstermeye çalıştığı kadar kolay değildi. Korkuyordu; gerginliği bütün vücudunu ele geçirmişti. Dorothy gibi topuklarını çıtlatarak yürüyüp gidemezdi. *Rahatlayamazdı; kafasına takmamazlık edemezdi.* Uçurumun kenarında, yerden elli kat yukarıda duruyordu; güvendeymiş ve her şey yoluna gire-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cekmiş gibi davranamazdı. Doğru düzgün konuşamıyordu bile; bilinci kapalıyken bir şeyleri kaybetmiş ya da derinlere itmişti. Belki de inme inmişti? Belki de aldığı ilaçlar, merkezi kontrol sistemlerini bozmuştu. Vicki'nin gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Her şeyden çok istediği, bu hastaneden çıkmak ve ailesiyle birlikte Shell Sokağı'ndaki evlerine dönmekti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Rica ederim," dedi Dr. Alcott.



Eve döndüğünde, konuşmakta hâlâ zorlanıyordu. Kekeliyordu. Sözcükler ve cümleler, beyninin içinde akıp gidiyordu; ama onları söylemeye gelince, Ted'e ve çocuklara binlerce kez söylediği o cümleler ve kelimeler, o çileden çıkarıcı duvara çarpıp duruyorlardı. *Sihirli kelimeler. Bekle. Dikkatli ol. Seni seviyorum.* Vicki bunu kendine dert edinmişti; ama bu derdini gösteremiyordu ve evdekilerden hiçbiri, onun konuşma engeli çektiğini ya da bu engeli saklamak için (hastaneye yapılacak bir ziyareti ve daha fazla ilacı kaldıramayacaktı) neredeyse hiçbir şey söylemediğini fark etmemişti. Kanserin ilerlememiş olmasını öğrenmek, herkesi rahatlatmıştı; Vicki'nin "vaka"sıyla ilgili imaları da yalnızca kendisine kalıyordu (ağrı kesicileri abartmak) ya da Vicki'nin kendisini hasta rolü yapan biri gibi hissetmesinin tek nedeni, kafasındaki düşüncelerdi. Şimdi, ters giden bir şeylerden şikâyet etmeye başlasa, kimse ona inanmazdı. *Uydurduğunu* düşünürlerdi. Bazen kendisi de, bunları *uydurduğunu* düşünüyordu. Köşeye sıkışmıştı ve bu yüzden, denemekten vazgeçti.



Ted her şeyin keyfini çıkarmaya ve yazın son günlerinde eğlenmeye çalışarak Vicki'i, kendisi ve Blaine'le birlikte balık tutmaya gelmesi için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikna etti. Ellen'ı, Porter'a bakması için evde bıraktı. Ted'in yanında, Vicki'nin de orada olması Blaine için iyi olacaktı; bir günü hep birlikte geçirmek, üçüne de iyi gelecekti. Suda olmak, Vicki için iyi olacaktı; geçen yıl, Ted bir tekne kiralamıştı ve Vicki bundan çok hoşlanmıştı. Onu ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun, Vick? Vicki itiraz edemedi. Başını salladı. Taaaam...mam.

Sadece üçü olacaklardı -kaptan ve ikinci kaptan dışında- çünkü Harrison Ford kendi gezisini iptal etmişti. Ted hayal kırıklığına uğramıştı; ama yalnızca bir dakikalığına ve başka insanların olmaması, Vicki'nin daha da hoşuna gitmişti. Kendi teknelerindeymiş gibi olacaklardı. Blaine sabit oturakları; özel olta tutucuları ve kendisine ait bir kutu kolanın olduğu gerçek bir balıkçı teknesine bineceği için havalara uçmuştu. Turuncu renkli canyeleğini giymiş, teknenin içinde bir oraya bir buraya koşturup duruyordu. Ailesi, uzun zamandır ilk defa, yalnızca ona kalmıştı ve Vicki onun, bir yandan bu geziye katılabildiği için kendini yetişkin gibi hissettiğini, diğer yandan ailenin tek çocuğu rolüne girdiğini görebiliyordu. Vicki limandan ayrılıp dalgakıranı geçtikten sonra, Great Point'e kadar Ted'in Blaine'i havaya kaldırmasına izin verdi.

Nefis bir gündü. Motorun gürültüsü konuşmayı zorlaştırdığı için, Vicki'ye uzunca bir süre özgür kalmıştı. Güneşlendi; denizin tuzlu sularının yüzüne çarpışını hissetti ve uzaklarda, yalnızca gümüşi bir kum yığın gibi görünen Nantucket'ı seyretti. Balık tutma işini, bir film seyreder gibi seyretti. Balıkların çoğunu Ted tutuyordu ve Blaine'de oturakta oturmuş, birbiri ardına sudan çıkan balıkları seyrediyordu. Dördüncü balıkla birlikte, Blaine, "Bir lüfer daha," dedi. Ses tonu, yaşına göre fazla bezgin ve üzgündü. Ted ve Pete, kaptan, arasındaki bir göz kırpmayla birlikte, asıl amacın çizgili levrek yakalamak olduğu anlaşıldı. Pete tekneyi adanın diğer tarafına kadar sürdü; söylediğine göre, Smith's Point'le Tuckernuck

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasında bir yerde demir atarlarsa, daha şanslı olurlardı. İkinci kaptan -Andre isminde bir çocuk- Vicki'nin yanına oturdu. Vicki'ye Josh'ı hatırlattı; yaz boyunca çalışmak için Nantucket'a gelmişti. Gelecek hafta, Charleston Üniversitesi'ne geri dönecekti.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, Vicki kendi hazırladığı yiyecekleri çıkardı; tavuk salatası, sandviçler, patates cipsi, soğuk erikler, karpuz dilimleri ve çikolata parçacıklı kurabiyeler. Peter ve Andre, Vicki'nin kendilerine ayırdığı kurabiyeleri ve sandviçleri bir çırpıda yediler ve Andre, bunun, bütün yaz boyunca yediği en iyi öğle yemeği olduğunu söyledi.

"Kimin karısı," dedi Ted.

"Kimin annesi," dedi Blaine.

Vicki mutlulukla gülümsedi; ama bu mutluluğu geçiciydi. Öğle yemeğinden sonra, Vicki teknenin kıç tarafına gitti ve tekne suların üzerinde kayarken gözlerini kapatıp öylece durdu. *Bu, benim su üzerinde geçirdiğim son gün olmayacak,* diye düşündü; ama sonra, kendini ameliyat masasının üzerinde yatarken ve doktoru da elindeki neşteri savururken hayal etti. Neden beni bir palayla boydan boya yarmıyorsunuz?

Önceki gece Vicki, Brenda ve Walsh'ın el ele oturuşlarını izlemişti. Walsh, Ellen Lyndon'ın bir "cevher", "gerçek bir hazine" olarak tanımladığı adamlardandı; daha ilk bakışta, son derece çekici olmasının yanında, iyi huylu, kibar ve duygusal biri olduğu hemen anlaşılıyordu (aslında, kimsenin bundan hiçbir zaman şüphesi olmamıştı). Vicki bir insanın, onun uğruna işini kaybetmesinin mantıklı olabileceğini düşünmüştü. *Evlenecekler; ama ben düğünü görebilecek kadar yaşayamayacağım.* Bu düşünceler de nereden çıkmıştı? Onları nasıl durdurabilirdi? Dr. Alcott bir konuda kesinlikle haklıydı: Asıl hastalık, korkunun kendisiydi.

Vicki, Ted'e cep telefonunu verdi; Porter'ın durumunu kontrol etmesini istiyordu. Kendisi orada eğleniyor olduğuna göre, mutlaka evde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok kötü şeyler oluyor olmalıydı. Ted ev numarasını çevirdi ve telefon bir kez çaldıktan sonra *hat kesildi.* Arama sonlandırıldı. Ted numarayı tekrar çevirirken, Vicki, Porter'ın ağlamaktan morarmış suratını hayal etti. Bu, Porter'ın çok fazla sinirlendiği zamanlarda yaptığı bir şeydi ve bunu bu yaz hiç yapmamış olsa da, Vicki'nin aklına gelen ilk görüntü bu olmuştu: Porter havuç ezmesini Ellen Lyndon'ın bembeyaz pantolonunun üzerine püskürtüyor ve nefesi tamamen kesilinceye kadar kendi kusmuğuyla boğuluyordu.

İkinci aramada hat kesilmişti ve Ted telefonunu hışımla sallamaya başladı. "Telefon buradan çekmiyor, tatlım. Rahatla. Her şey yolunda."

Her zaman, işlerin yolunda olduğunu söylüyorsun, diye düşündü Vicki sinirle. *Porter şu anda muhtemelen hastanede, bir solunum cihazına bağlı şekilde yatıyorken ben nasıl rahat olabilirim?*

Oğlunun çığlıklarıyla birlikte bu düşüncelerinden sıyrıldı. "Baba! Babacığım!" Tekneye bindiklerinden beri, Vicki en az bin kez, Blaine'in denize düşeceğini ve motorların onu yutacağını düşünmüştü. Vicki başını kaldırdığında, Blaine'in tüm gücüyle oltaya asıldığını gördü. Misina gerilmişti ve Blaine çıplak ayaklarını teknenin kenarına dayayarak, oltayı profesyonelce çekiyordu.

"Bir balık yakaladın! Dur da onu içeri çekeyim," dedi Ted.

Vicki, Blaine'in itiraz edeceğini düşündü; ama Blaine oltayı hemen Ted'e verdi; rahatlamış görünüyordu. Vicki de rahatlamıştı. Blaine'in, o canavar balık tarafından okyanusa çekildiğini ya da oltayı elinden kaçırdığını görmek istemiyordu; ki bu en muhtemel sonuçtu. Vicki, Ahab Moby Dick'e Karşı benzeri, uzun bir mücadele yaşanacağını düşünmüştü; ama Ted balığı birkaç saniyede tekneye çıkarmıştı bile. Vicki göz kamaştırıcı güneşin altında bile, balığın gümüş renkli pullarının parıltısını göre-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyordu. Balık ince; ama uzundu; Ted'in şimdiye kadar yakaladığı tüm levreklerden daha uzundu.

"Çizgili levrek mi?" dedi Ted emin olmayan bir sesle.

Kaptan ıslık çaldı. "Daha da iyisi. Bir palamut yakaladın. Harika bir şey." Cebinden bir mezura çıkardı ve çırpınmakta olan balığı, üstüne basarak güverteye yapıştırdı. "Doksan üç santim. O bir avcı."

"Adı neydi?" diye sordu Blaine.

"Palamut," dedi Ted. "Pa-la-mut."

"Çok lezzetlidirler."

"Onu tutmamızı istiyor musun?" dedi Ted. "Onu limana götürmemizi ve böylece anneanneyle dedenin de görmesini istiyor musun?"

"Onu akşam yemeği için kızzzz... artabiliriz," dedi Vicki.

Blaine balığı inceleyerek alt dudağını emdi. Kafasındaki kasketi, ellerini beline koyuşu ve düşünceli yüz ifadesiyle, on dört yaşındaymış gibi duruyordu. Hatta yirmi dört bile olabilirdi.

"Yok," dedi Blaine. "Onu geri atmak istiyorum. Yaşamasını istiyorum."

Levreği okyanusa attılar; ama bu günü kutlamak için Ted eve dönüşte Doğu Yakası Balıkçısı'nda durdu ve bir somon, bir kılıçbalığı ve bir de tonbalığı aldı. Bu, onların adada geçirecekleri sondan ikinci geceydi; yiyecekleri son büyük akşam yemeğiydi ve Ellen Lyndon, Buzz Lyndon ve John Walsh'la birlikte, gerçekten büyük bir yemek olacaktı.

Ted, Yukon'u evin önüne çektiğinde, Vicki şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Josh'ın cipi evin önüne park edilmişti.

"Josh," dedi Vicki. Josh'ın ismi, dudaklarından bir anda dökülmüştü; kekelemeden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Josh!" diye bağırdı Blaine.

"Güzel," dedi Ted emniyet kemerini çözerken. "Ona çekini verebileceğim."

Vicki eve girdiğinde, tarifsiz bir mutluluk içindeydi. İnsanlarla dolu bir ev bulmayı bekliyordu; ama onları karşılayan tek kişi, sakat dizini havaya dikmiş, koltukta uzanan Ellen Lyndon'dı.

"Herkese merhaba," dedi Ellen. "Balıkçılık nasıl gitti?"

"Balık yakaladık!" dedi Blaine. "Yedi tane levrek ve bir..." Blaine durup babasına baktı.

"Palamut," dedi Ted.

"Palamut!" dedi Blaine. "Ama onu geri bıraktık."

"Josh?" dedi Vicki. Yine kekelememişti.

"Josh mı?" dedi Ellen Lyndon.

"Buraaaa-da mı?" dedi Vicki.

"Evet," dedi Ellen Lyndon. "Josh ve Melanie, Porter'ı yürüyüşe çıkardılar."

Josh ve Melanie, diye düşündü Vicki.

"Ve Brenda ile Walsh da plajdalar," dedi Ellen. "Ve babanızı, domates, mısır ve karaüzümlü tart alması için çiftliğe gönderdim."

"Biz şey aldık..." Vicki balıkları havaya kaldırıp annesine gösterdi. Torbaları tezgâhın üzerine bıraktı ve hemen düşüncelere daldı: eğer Josh da kalırsa, yemekte sekiz yetişkin olacaklardı; balığı marine etmek, şarabı soğutmak, yağ eritmek, masayı kurmak ve duş almak zorundaydı. Ayrıca, çocuklar için de yemek hazırlamalıydı. Babası geldiğinde, mısırların kabuklarını ayıklaması, domatesleri soyması ve dilimlemesi gerekecekti. Yeteri kadar yiyecek olacak mıydı? Markete koşup baton ekmek almalı mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Listeler geri dönmüştü. Vicki bir parça kâğıda bir şeyler karaladı. Ancak, lezzetli balık filetolarını saran kâğıdı açtığında, terör geri dönmüştü. Terör! Ted, onun arkasından geçerken, Vicki döndü ve Ted'in bileğini tuttu.

"Ne oldu?" dedi Ted.

"Giiddii-yorruzz."

"Elbette iki gün sonra geri dönüyoruz," dedi Ted. "Burada sonsuza kadar kalamayız."

Tabii ki öyle, diye düşündü Vicki. Ancak, Connecticut'ta onları bekleyen bir gerçek vardı.

Ellen Lyndon koltukta yattığı yerden seslendi. "Nantucket hep burada olacak, tatlım."

Evet, diye düşündü Vicki. Ama ben olacak mıyım?



Josh evde kadınlarla birlikte olsaydı, daha rahat olabilirdi -Vicki, Melanie, Brenda ve Bayan Lyndon- ama bir anda, kendini "erkeklerle" birlikte, arka bahçede buldu. Bu grup, Buzz Lyndon, Ted ve Brenda'nın, birkaç gün önce çatkapı gelen (Josh bunu Melanie'den öğrenmişti.) öğrencisi ve sevgilisi John Walsh'dan oluşuyordu. Başlangıçta, Josh, John Walsh'ın, kendisi için tehdit oluşturduğunu hissetmişti; ama çabucak fark etmişti ki, John Walsh, Peter Patchen'dan ve hatta Ted'den bile farklıydı. Öncelikle, John Walsh bir Avusturalyalıydı ve aksanı ona sevimli, cana yakın, dürüst, arkadaş canlısı ve eşitlikçi bir hava veriyordu. Ted, Josh'ı tanıştırdığında, John Walsh oturduğu yerden fırlamış ve büyük bir içtenlikle Josh'ın elini sıkmıştı.

"Selam, dostum. Adım, Walsh. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedi Josh.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bira?" dedi Ted.

"Ben hallederim," dedi Buzz Lyndon. Josh'a bir şişe birası uzattı.

"Teşekkürler," dedi Josh. Büyük ve serin bir yudum aldı.

"Her zamanki kıyafetlerini giymemişsin," dedi Ted.

"Hayır," dedi Josh. Gri takım elbisesinden geri kalanları giymişti... gri pantolon, beyaz gömlek (boyun düğmeleri açılmış, kolları kıvrılmış) ve klasik ayakkabıları ile siyah çorapları. Bu uygunsuz kıyafet içinde, kendini fazla şık ve yaşlı hissederek Melanie ve Porter'la birlikte plaja yürümüştü. "Bir cenazeye katıldım."

"Kimin?" dedi Ted.

"Liseden bir arkadaşımın," dedi Josh. "Bir kız. Aslında, eski kız arkadaşım. Adı, Didi'ydi. Hastanede çalışıyordu."

Ted, ona baktı. "Sarışın kız mı?"

"Evet."

"Onunla tanıştım," dedi Ted. "Kısa bir tanışmaydı. Geçen hafta Vicki için gittiğimizde. Bu korkunç. Tanrım, çok üzgünüm."

John Walsh bira şişesini kaldırdı. "Kaybın için çok üzgünüm, dostum."

"Ah," dedi Josh. "Teşekkürler. Onun... birçok sorunu vardı."

"Bu çok kötü," dedi Buzz Lyndon. "Onun kadar genç bir kız."

"Hasta mıydı?" diye sordu Ted. "Hasta gibi görünmüyordu."

"Hayır, hasta değildi. Aşırı dozda ilaç aldı. İlaçlarla alkolü karıştırdı." Didi hakkında söylemek istediklerinden fazlasını söylemişti bile. Cenazenin üzüntüsünü ve lise arkadaşlarının yanında hissettiği rahatsızlığı geride bırakmak istiyordu; ama bu imkânsız gibi görünüyordu. Bütün yaz boyunca, Shell Sokağı On Bir Numara'daki işini, evindeki hayatından ayrı tutmaya çalışmıştı; ama bunun ne kadar anlamsız olduğunu görebiliyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi. Ada çok küçüktü ve herkes birbirini tanıyordu. Geriye dönüp baktığında, Didi'ye iki yüz dolar vermek için hastaneye gitmiş olmasaydı, burada çalışmaya bile başlayamayacağını fark etti. Yani bir açıdan, buraya onu, Didi getirmişti. "Bir kazaydı," diye ekledi Josh. "Ölümü bir kazaydı."

"Çocukken yapmaya çalıştığım şeyleri düşününce..." dedi John Walsh. "Benim de kendimi öldürmemiş olmam büyük bir mucize."

Ted birasını yudumlayarak başını salladı. Buzz Lyndon genzini temizledi ve iskemlelerden birine oturdu. Herkes susmuştu. Bu sessizlik, Tom Flynn'in her zaman içinde bulunmayı tercih ettiği sessizliğe benziyordu; Josh'ın her zaman korkutucu bulduğu o sessizliğe benziyordu. Ama şimdi, bu sessizliğin keyfini çıkarıyordu. Dört erkek, arka bahçede, tek kelime etmeden oturup bira içebilir ve bunu garipsemeyebilirdi. Kadınlarsa, devamlı konuşur ve akıllarına gelen ilk şeyi söylerlerdi. Erkekler, akıllarındaki şeyleri kendilerine saklamayı becerebilirlerdi. Ve şu anda Josh'ın aklında... Melanie vardı.

Bu akşam onu göreceğini bilmek, onu neredeyse boğulmanın eşiğine getirmişti; zincirlerinden kurtulmaya çalışan, yarı çılgın bir hayvan gibiydi. Gözlerini ona diker dikmez (Melanie'nin karnı biraz daha şişmiş, teni biraz daha bronzlaşmış ve daha çok parıldamaya başlamıştı), onunla birlikte Porter'ın bebek arabasını iterek Shell Sokağı'ndan aşağı yürümeye başlar başlamaz, içini bir mutluluk kaplamıştı. Melanie, ona neden takım elbise giydiğini sormuş ve Josh da, ona, Didi'den bahsetmişti. Melanie ile konuşmak, ağlamak kadar rahatlatıcıydı. Ani, beklenmedik bir ölüm, genç birinin ölümü, Josh'ın çoğunlukla iyi davranmadığı birinin ölümü, içini pişmanlık ve suçlulukla dolduran bir ölüm... Melanie bunu anlamıştı; gerçekten anlamıştı. Josh ve Melanie, Didi ile ilgili konuşmaya o kadar kaptırmışlardı ki, bir an için kendileriyle ilgili her şeyi unuttular. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra, Didi'yle ilgili kelimeler tükenince, Josh konuyu kendi ilişkilerine getirmesi gerektiğini hissetti.

"Buraya geri dönmeyi düşünmüyordum," dedi Josh.

"Ben de seni görmeyi beklemiyordum," dedi Melanie. "Gittiğini sanıyordum."

"Yani," dedi Josh.

"Ne yani?"

"Seni görmek istedim."

Melanie yere bakarak güldü. Plajın sonuna dek yürümüşler ve eve dönüş yoluna girmişlerdi bile. Sağa dönüp Shell Sokağı'na çıkabilirlerdi; ama Josh, düz gitmeyi teklif etti.

"Sconset Kilisesi'ne doğru mu?" dedi Melanie.

"Evet."

Bir süre, hiç konuşmadan yürüdüler. Sonra Josh, "Peter'a geri mi döneceksin?" diye sordu.

Melanie dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "O benim kocam. Bunun bir anlamı var. Yeminlerin bir anlamı var."

"Onları bozmuş olsa bile mi?" dedi Josh.

"Onları bozmuş olsa bile," dedi Melanie. "Bunu duymanın senin için zor olduğunun farkındayım."

"Senin yeniden acı çekeceğini düşünmek benim için daha zor," dedi Josh.

"Yapmayacak... yani... yapmayacağını söyledi..."

"Yaparsa," dedi Josh. "Onu öldürürüm."

Melanie başını Josh'ın omzuna yasladı. Kilise tam önlerindeydi; kapıya giden üç taş basamağın tırabzanlarına beyaz kurdeleler bağlanmıştı. Birinin düğününden artakalanlar. "Seni bulmak, hayatım boyunca başıma gelebilecek en güzel şeydi," dedi Melanie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, Josh'ın dilinin tutulmasına sebep olan bir başka cümleydi. Şimdi, arka bahçede durup birasını içerken düşündü: Evet. Bu, ikisinin de başına gelebilecek en güzel şeydi; her ne kadar dışarıdan görenlere öyle gelmese de.

Arka kapı açılıp Vicki başını uzattığında, Josh korkmuştu. "Josh? Yemm...eek. Masayı..." Başıyla piknik masasını işaret etti.

"Tabii," dedi Josh. "Zevkle.



Akşam yemeğinde, Josh, Melanie ile Vicki'nin arasına oturdu. Vicki onun tabağını doldururken Melanie de bir elini Josh'ın bacağına koymuştu. Havadan sudan konuşuyorlardı; Josh balık tutmak için çıktıkları geziyle, levrek ve palamutla ilgili her şeyi öğrenmişti. Sonra Buzz Lyndon gençliğinden birkaç balıkçılık anısı anlattı; ardından John Walsh kısa bir süre köpekbalıkları, tuzlu su timsahları ve zehirli denizanalarına dönen, Avusturalya balıkçılığı ile ilgili hikâyeleri anlattı. Josh oldukça fazla şarap içmişti -masanın başında oturan Ted ikide bir eğilip Josh'ın kadehini dolduruyordu- ve şarap mum ışıkları, Melanie'nin elinin sıcaklığı ile birleşince, bu geceye büyülü bir hava katmıştı. Yaz sonu yemeğinde o da kendine bir yer bulmuştu; ama nasıl? Onları ilk kez gördüğü akşamüstünü hatırladı: *Uçaktan üç kadın indi.*

Brenda hoşnut bir gülümseme ile, Walsh'ın kolunun altında oturuyordu. Somurtkan Kardeş. Artık mutlu ve huzurlu görünüyordu. Vicki-Derin Derin Soluyan Kardeş- melankolik ve sessiz görünüyordu; ama Josh bunun sebebini biliyordu. Bu yaz, Vicki'nin dış görünüşünü değiştirmişti (uzun, sarı saçları gitmiş ve en az dokuz kilo zayıflamıştı); ama hâlâ, Josh'ın "annelik" olarak adlandırdığı duygularına sıkı sıkı tutunuyordu ve bu duygu, herkesi bir araya getiriyor, her günün her anını yaşanmaya de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğer kılıyordu. Herkesi bir arada tutan yapıştırıcıydı Vicki. Onu kaybederlerse, birbirlerini de kaybeder ve dörtbir yana dağılırlardı. Parçalara ayrılırlardı. Belki de, Vicki'nin melankolisinin sebebi buydu: Diğer insanlar için ne kadar önemli olduğunu anlıyor ve onları yarı yolda bırakmak istemiyordu.

Son olarak, yanında oturan, ona dokunan Hasır Şapka, Melanie vardı. Melanie'yi kurtardığını düşünmek hoşuna gidiyordu; ama bu belki de madalyonun bir yüzüydü. Melanie, ona, hiç bilmediği; ama her zaman öğrenmek istediği şeyleri öğretmişti. Peter'a geri dönecekti -bu bir gerçekti, zordu ve Josh'ın beyninin içinde yuvarlanıp duran, mermer bir silindir kadar pürüzsüzdü- ve Josh'ın kalbi kırılacaktı. Bu gece burada otururak kalp kırıklığına biraz daha yaklaşıyordu; ama bu kalp kırıklığı -bugün bu masada oturan herkese olduğu gibi- kendini daha yaşlanmış ve alışmış hissetmesine yol açıyordu. Elinde bir hikâyesi vardı ve kimse bu hikâyeyi ondan alamazdı. Chas Gorda, onunla gurur duyacaktı.

Yemekten sonra, tart, dondurma, son şarap ve erkekler için, daha küçük kadehlerde porto şarabı geldi. Buzz Lyndon sigara sardı. Ted bunlardan bir tane alırken Josh ve Walsh almadılar. Brenda, "Babacığım, sigara çok kötü kokuyor," dedi.

"Böcekleri uzak tutar," dedi Buzz Lyndon.

Vicki ayağa kalktı. "Benim..." Blaine'in başına dokundu. "Josh? Hikâye okkkurr muss...un?"

Anneannesinin kucağında neredeyse uyumak üzere olan Blaine, "Hikâye! Lütfen, Josh?" diyebilecek kadar ayıldı.

Melanie, Josh'ın dizini sıktı. Josh kalktı. "Taaammam," dedi.

Blaine'le birlikte, Ted ve Vicki'nin yatak odasındaki yer yatağına uzandı. Porter emziğini emerek çoktan uyumuştu. Vicki yatağın üzerinde oturuyordu. Josh'a *Sylvester ve Sihirli Taş*'ı uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hüzünlü bir hikâye," dedi Vicki.

"Annem bunu her okuduğunda ağlıyor," dedi Blaine.

"Öyle mi?" dedi Josh. Vicki'ye göz kırptı ve genzini temizleyerek okumaya başladı.

Hikâye, sihirli güçleri olduğu ortaya çıkan, kırmızı bir çakıl taşı bulan, Sylvester adında bir eşekle ilgiliydi. Sylvester yağmur yapmasını istediğinde, yağmur yağmaya başlıyor, güneş açmasını istediğinde güneş açıyordu. Bir gün, Sylvester dışarıdayken aç bir aslanın kendisine yaklaştığını görüyor ve o panikle, bir kayaya dönüşmeyi diliyordu. Sylvester bir kayaya dönüşüyor ve aslandan kurtuluyordu; ama Sylvester sihirli taşı düşürdüğü için, kendini yeniden eşeğe dönüştürmek için hiçbir şansı kalmıyordu. Bunu tersine çevirmeyi ne kadar dilerse dilesin, bir kayanın içine sıkışıp kalıyordu. Sylvester eve dönmeyince, ailesi meraktan çılgına dönüyordu. Haftalarca süren aramadan sonra, Sylvester'ın öldüğünü düşünüyorlardı. Tek çocuklarının ölümü, onları neredeyse tamamen yıkıyordu.

Ancak, ilk baharda, Sylvester'ın ailesi bir pikniğe çıkıyor ve aslında Sylvester olan o kayaya rastlıyor, onu masa olarak kullanıyordu. Sonra, Sylvester'ın babası, yerdeki sihirli taşı fark ediyor, bunun, oğlunun çok sevdiği bir eşyası olduğunu bilerek taşı eline alıyor ve kayanın üzerine koyuyordu.

Sylvester ailesinin varlığını hissedebiliyor; ama konuşmalarını duyamıyordu. O an, keşke yine kendim olabilsem, keşke eski halime dönebilsem, diye düşünüyor ve bir anda, ailesinin gözleri önünde yeniden eşeğe dönüşüyordu. Ah! Oh! Ne büyük mutluluktu!

Sonunda, Sylvester ve ailesi evlerine dönüyor, sihirli taşı gümüş bir kutunun içinde saklıyorlardı.

"Bir gün onu kullanmak isteyebilirlerdi," diye okudu Josh. "Ama şimdilik, daha başka ne isteyebilirlerdi? İstedikleri her şeye sahiplerdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İstedikleri her şeye sahiplerdi," diye tekrarladı Blaine. "Çünkü yeniden birlikteydiler."

Vicki başını salladı. Dudakları bir çizgi halini almıştı.

Josh kitabı kapattı. Konuşmak ona zor geliyordu. Çocuklara şu anda veda etmek imkânsızdı ve bu yüzden önce Porter'ı, sonra Blaine'i alınlarından öptü.

"Evet," dedi.

Josh ve Vicki yatak odasından çıktıklarında, yemek grubu dağılmaya başlamıştı. Ellen Lyndon bulaşıkları yıkıyordu; Brenda ile Walsh denizfenerine doğru yürüyüşe çıkmışlardı; Ted ve Buzz Lyndon arka bahçede duruyor, sigara içiyorlardı. Josh bütün yemek boyunca, bu geceyi burada, Melanie ile geçirecek cesareti olup olmadığını düşünmüştü ve şimdi, cevabın "hayır" olduğunu görebiliyordu. Melanie ile aralarında, kelimelere dökülmeyen bir iletişim vardı; ama kelimelere dökülmemeye devam etmeliydi; son gün, perdeleri kaldırmanın bir anlamı yoktu. Josh, yaşlı Lyndonlara veda etti ve Ted'in elini tüm içtenliğiyle sıktı.

"Ah, bekle. Sana bir şey vereceğim," dedi Ted ve cüzdanından bir çek çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Josh. Bu para onu utandırmıştı; çeki pantolonunun cebine koydu; ama çekin üzerinde fazladan bir sıfır daha olduğunu da fark etmişti.

Josh ve Ted içeri girdiklerinde, yaşlı Lyndonlar, sokağın aşağısındaki Wade Evleri'ne, kaldıkları yere gitmek için evden ayrılmışlardı. Yalnızca Ted, Vicki, Josh ve kendisine mutfak musluğundan bir bardak su koymakta olan Melanie kalmışlardı.

"Ben yatyorum. Herkese iyi geceler," dedi Ted.

"Bende. Yorgunum," dedi Vicki. Josh'a baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Sana vve... da edemiyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Josh'ın boğazına bir şeyler düğümlenmişti ve acı veriyordu. "Ah, Patron," dedi.

Vicki, ona sıkıca sarıldı. "Josh," dedi. "Tteşşek...kürler."

"Kes şunu. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Sana minnettarım."

"Ben de öyle," dedi Josh. Bir an durdu ve babasının sözlerini hatırladı: *Bana, Sconset'te anneni arıyormuşsun gibi geldi.* Aslında, bu o kadar da imkânsız değildi.

Vicki gözlerini sildi. Birbirlerinden ayrıldılar.

"İyileş," dedi Josh.

"Tamam," dedi Vicki.

"Ciddiyim, Patron."

"Biliyorum," dedi Vicki. "Öyle olduğunu biliyorum."

Vicki yatak odasına girip gözden kayboldu ve Josh arkasını döndü. Melanie orada durmuş, burnunu çekiyordu.

"Bu çok güzeldi," dedi. "Ama bugünlerde nasıl olduğumu biliyorsun. Telefon rehberini okumak bile beni ağlatıyor."

Josh, beyaz gömleğinin kollarındaki katları açtı ve Melanie'nin gözlerindeki yaşları sildi. Bu çok, ama çok uzun bir gün olmuştu; belki de hayatının en uzun günüydü; ama öyle olsa bile, kendini sona hazırlayamamıştı.

"Haydi gidelim buradan," dedi Josh. "Arabayı sen kullanabilirsin."

Haftalar boyunca, Brenda, Nantucket'dan ayrılacağı günün korkusuyla yaşamıştı; ama şimdi, Walsh'la birlikteyken Nantucket'dan ayrılmak onu eskisi kadar korkutmuyordu. Manhattan'a birlikte döneceklerdi; Brenda zararı karşılayacak ve bazı kararlar verecekti. Brenda eşyalarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

toplarken Ellen Lyndon odaya girdi ve ona, içi kum dolu bir kavanoz uzattı.

"Ayakkabıların için," dedi Ellen Lyndon. "Kardeşine de biraz verdim." Brenda başını salladı. "Sen delisin, anne."

Brenda kavanozu inceledi. Çantalarından hiçbirinde bu kavanoz için yer yoktu. Onu dolabında bırakacaktı; ama önce, Ellen Lyndon'ın gerçekten güçlü bir altıncı hissi olma ihtimaline karşı, kumun bir kısmını Prada ayakkabılarının, adaya geldiğinden beri hiç giymediği o ayakkabıların içine döktü. Ve sonra, kavanozu yün çantasının içine koydu. Alabileceği bütün yardımı almıştı.

Brenda'nın ailesi, hızlı feribota binerek önden gitmişlerdi; Hyannis'den arabalarını alacak ve Philadelphia'ya döneceklerdi. Onlardan sonraki gitme sırası Melanie'nindi. Josh, onu havaalanına götürmek ve LaGuardia'ya giden uçağa bindirmek için cipiyle geldi. Ted, Vicki ve çocuklar, akşamüstü feribotuna binecek ve tıklım tıkış dolmuş olan Yukon'un içinde Connecticut'a döneceklerdi. Yani, evi toparlayıp kilitlemek Brenda ve Walsh'a kalıyordu. Brenda ailesinin ve Vicki'nin bu kadar önemli bir görev için ona güvenmelerinden çok etkilenmişti ve işini tam yapmak istiyordu. Buzdolabı boşaltılmış ve kapatılmıştı; gaz hortumu ızgaradan sökülmüştü; yatak çarşafları kaldırılmıştı. Brenda, Liv Teyze'nin mineli kutularını, gümüş çay takımını ve dantelli kâse altlıklarını kahve masasındaki doğru yerlerine koydu; anahtarı, ertesi sabah gelecek olan bakıcı için, paspasın altına bıraktı. Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce, pencerenin pervazında duran, içi taş dolu, karton kutuyu fark etti. Onu orada bırakmalı mıydı; yoksa atmalı mıydı?

Kutuyu olduğu yerde bıraktı. Her zaman, gelecek bir yaz vardı.

BELONGS TO KAKNUS TEAM

Taksinin içinde havaalanına doğru giderlerken Brenda'nın cep telefonu çaldı. Aylardır ilk defa, mekanik Beethowen ezgileri, onda gerginlik yaratmamıştı.

"Artık, arayanın sen olmadığını biliyorum," dedi Walsh'a. "Hiçbir zaman aramadığın için değil."

"Bir kez aradım," dedi Walsh.

Brenda ekrana baktı: Brian Delaney. İçindeki ses, telefonun telesekretere bağlanmasını beklemesini söylüyordu; ama sonsuza kadar kaçamazdı.

"Merhaba, avukat," dedi Brenda.

"Hayatımdaki en garip telefon konuşmasını yaptım," dedi.

"Öyle mi?" dedi Brenda. Beyni, bir taksimetrenin on katı hızda çalışmaya başlamıştı. "Beni mi ilgilendiriyor?"

"Senaryonun haklarını almak isteyen biri aradı," dedi Brian.

"Ne?"

"Şu adam; Feldman mıydı? Üniversiteyi aramış ve ona benim adımı vermişler; senin temsilcin olarak."

"Feldman mı?" dedi Brenda. Sonuçta, senaryosunu Ron Feldman'a ya da Marquee Filmleri'nden hiç kimseye göndermemişti. Çünkü o korkunç telefon konuşmasından sonra bunun ne önemi vardı ki?

"Evet. Sanırım kızının elindeki kitabın kopyasını almış, beğenmiş ve senaryonu görmek istiyor. Söz vermediğini açık bir şekilde belirtti. Sanırım Marquee, benzeri bir proje yapıyor; George Elliot adında bir adamın kitabından; eski zaman saçmalıklarından biri daha; ama Feldman, Fleming Trainor'u sevdiğini ve senaryoyu görmek istediğini söyledi. Bilirsin, sanırım senin adına çalışan bir temsilci olduğumu falan düşünüyordu."

"Sen, ona ne dedin peki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Senaryonun pek çok stüdyoya yollandığını, çok ilgi gördüğünü; ama bir karar vermeden önce, onun teklifini de değerlendireceğimizi."

"Şaka yapıyorsun," dedi Brenda. "Tanrım, buna inanamıyorum."

"Söz vermiyor, Brenda. Aslında, senaryoya fırsat tanısa bile, yıllar boyunca çekilmeden durabileceğini söyledi. Ona, fırsat tanımaktan kastının ne olduğunu sordum ve o da, yarı yarıya olduğunu söyledi; yani hemen ayakların yerden kesilmesin, Brenda."

Brenda telefonu kapattığında, kollarını Walsh'ın boynuna doladı. "Feldman, onu görmek istiyor. Söz vermiyor; ama görmek istiyor." Bu iyi haberdi; harika değildi belki; ama kötü de değildi. Bütün yaz boyunca ilk defa, Brian Delaney, kötü haber vermek için aramamıştı.

Taksi Milestone Yolu'ndan havaalanına doğru ilerlerken Brenda, başını Walsh'ın güçlü omzuna yasladı. Ayakları yerden kesilmişti bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

SON SÖZ



KIŞ

Dünyanın her yerinde anneler ölüyor; ama 29 Ocak, saat 11.00'de, bir anne doğar. Melanie Patchen, Amber Victoria adında, üç kilo altı yüz yirmi gram ağırlığında ve elli santimetre boyunda sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirir.

Hemşireler, Melanie'yi yoğun bakımdan çıkardıklarında (bir epidural, bir Pitocin iğnesi, sıkıntılı kalp çarpıntıları ile geçen on sekiz saatlik doğum sancısı macerasının sonunda, doktorlar sezaryen yapmışlardı) ve Melanie, kızını ilk kez kucağına alıp onu emzirebildiğinde, yepyeni bir dünyada yaşamaya başlamış, her şeyi ilk kez görüyormuş gibi hisseder.

Duygularını Peter'a anlattığında, Peter, *bunlar morfinin etkileri,* der.

Melanie, *bir bebeğim oldu. Bu bebek benim. Ben onun annesiyim,* diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie, Amber'ın her bir yerinin küçüklüğü karşısında hayrete düşer. Küçücük ağzı, minik kulakları, el ve ayak parmakları, yumurta kadar küçük kalbi... Bebek ağlar, Melanie gözlerini açar ve sesin geldiği yöne bakar; bebek, göğüs uçlarından birini yakalayana dek Melanie'nin kucağında kıvranır. Melanie çok güçlü ve koruyucu bir sevgi hisseder. Herkese yeni aşkından ve o aşkın, hayata bakışını nasıl değiştirdiğinden bahsetmek ister; ama hemen dünyanın iki kategoriye ayrıldığını fark eder: Umrunda olmayanlar ve zaten farkında olanlar.



Üç gün boyunca, Melanie'ye çiçekler gelir. Vicki ve Ted'den orkideler, Melanie'nin ailesinden pembe güller; Peter'ın Paris'teki annesinden bir siklamen; Rutter Higgens takımından, utanç verici derecede müsrif ve ruhsuz bir aranjman; Melanie ve Peter'ın komşularından, kırmızı hercai menekşeler; Brenda Lyndon ve John Walsh'tan, saksı içinde bir krizantem... O kadar çok çiçek gelmektedir ki, hemşireler, Melanie ile, "en popüler hasta" diye şakalaşmaya başlarlar. Melanie sonraki üç aranjmanı kanser ünitesine gönderir.

Dördüncü günün akşamında, Melanie, Amber'ı emzirirken yeni çiçekler gelir. Bu aranjman çok sade, hatta seyrektir. Birkaç gül, karanfil ve bebek mavisi spreylerle süslenmiş, üzerinde "Anneciğim" yazan kupanın üzerine, bir de pembe renkli, kalp şeklinde bir balon iliştirilmiştir.

"Bir tane daha," der hemşire. Bu, Melanie'nin en sevdiği hemşire Stephanie idi. Doğumhanenin başhemşiresiydi. Sarışın, hoş, nazik ve yetenekli bir kadındır; Melanie'nin doğumhanede geçirdiği son saatlerde ve sezaryen sırasında onun yanında olmuş, bebek bakımı konusundaki bilgilerin çoğunu da o vermiştir... bebeğin nasıl beslenmesi, gazının nasıl çıkarılması, süngerle nasıl yıkanması ve göbek deliğinin nasıl temizlenmesi gerektiği...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Melanie gülümser. "Ve ben de burada oturmuş, herkesin beni unuttuğunu düşünüyordum."

"Görünüşe göre hiç de öyle değil," der Stephanie. Kupayı, Melanie'nin önündeki yemek tepsisinin üzerine koyar. "Kartı okumamı ister misin?"

Melanie çiçekleri inceler. Tam da bunun gibi çiçekler beklemekte olduğunu fark eder: Ucuz; ama içten. İnternetten kolaylıkla sipariş edilmiş çiçekler.

"Hayır, teşekkürler," der Melanie. "Onu emzirmeyi bitirene kadar sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şeyler olsun."

"Bu arada, çok iyi gidiyorsun," der Stephanie. "Bebek kilo almaya başladı bile. Görmek istediğimiz de buydu."

Melanie, Amber'ın tüylerle kaplı yumuşak kafasına bakar. Stephanie odadan çıkar.

Sonra, bebek sepetinde uyurken Melanie aranjmanın üzerindeki plastik çatalın dişlerinden sarkan zarfı alır. Zarfın üzerinde, *Melanie Patchen* yazmaktadır.

Peter, annesini JFK Havaalanı'ndan almaya gitmişti ve Melanie, onların akşam yemeği saatinde dönmelerini beklemekteydi.

Kartı zarftan çıkarıp yazılanları okur: *Kızının çok güzel olduğunu biliyorum.*

Melanie'nin gözleri yaşlarla dolar ve kısa bir süre sonra sel olup akmaya başlar. Stephanie, ona, herhangi bir şey için bile aniden ağlamaya başlayabileceğini söylemiştir. Hormonları dengesizleşmiştir. Melanie önce uyumakta olan bebeğine, sonra pencereden dışarı bakar. Akşamüstünün ilerlemiş saatlerinde, hava kararmış ve kar yağmaya başlamıştır. Melanie koridordan gelen melodileri duymaktadır. Kısa bir süre önce, çok sağlıklı ve güzel bir bebek dünyaya getirmiştir; ama yine de, tek yapabil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diği, nefesi kesilene kadar ağlamaktır. Tekrar Peter'a dönmüştür. Yeniden bir çift olmuşlardır. Melanie'nin tek yapabildiği, umut etmektir; evliliğini, Shell Sokağı On Bir Numara'nın kapısının önündeki Yeni Şafak güllerine benzetmektedir. *Onları buda,* demiştir Melanie, Blaine'e. *Onlar da bir dahaki sefere daha güzel açsınlar.* Melanie'nin içi sevgi, mutluluk ve umutla dolmuştur; yine de içinde bir boşluk kalmıştır. İstediği her şeye sahip olmuştur; ancak özlemini duyduğu şey...

Nedir?

Yaz tatilidir. Güneşli bahçede geçirilecek bir saattir, bir dilim domatestir, penceresinin pervazına gelen çalıkuşunun şarkısıdır, vücudu okyanusun dalgaları arasındayken hissettiği duygulardır, beyaz çitlerin üzerine asılmış mavi ortancalardır, kelebekler ve arılardır, yemekten sonra aldıkları külah dondurmalardır, cipin yolcu koltuğudur. Açık camlardan içeri gece yarısı esintisi dolarken arabayı Milestone Yolu'nda sürmek ne keyiflidir; arabayı plaja çekmek ve önlerinde uzanan okyanusu, kara bir örtü gibi gökyüzünü kaplayan geceyi izlemek, Melanie'yi nasıl da canlandırmıştı; Josh Flynn kadar sıradışı birinin yanında oturmak bile, onun için ne büyük bir şanstır.

Melanie gözyaşlarını siler ve kartı tekrar okur. (Başlangıçta, bu kartı her gün okur; sonraları, mutluluğu yeniden hatırlaması gerektiği zamanlarda okumaya başlar.)

Kızının çok güzel olduğunu biliyorum.

Kartın altında imza yoktur.

Vicki'nin listesi, iki sayfa uzunluğundadır. Şubat ayı başlarında bir perşembe günü ve aynı zamanda da Blaine'in beşinci yaş günüdür. Vicki o akşamüstü, Chuck E. Cheese'de bir doğum günü partisi vermektedir. Burası, Blaine'in gelmek için devamlı oyunlar çevirdiği ve sonunda, Vic-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki'nin, muhtemel bir kaosu evin dışına taşımış olacağını düşünerek kabul ettiği bir yerdir. Yine de, eve giderken yanlarına almaları gereken balonlar ve hediye paketleri vardır. Cumartesi gecesi, Sevgililer Günü yardım gecesi düzenlenecektir ve Vicki de, kıyafet almak için şehir merkezine gidebilmeyi ummaktadır (bütün kıyafetleri bollaşmıştır ve Vicki hâlâ, verdiği kiloları alamamaktadır); ama listesindeki yüzlerce şey gibi, alışverişin de beklemesi gerekmektedir. Yaş günü partisi çok önemlidir, evet; ama Vicki'nin günün erken saatlerinde, bundan çok daha önemli bir şeyler vardır.

Saat on buçuktaki kanser destek grubu toplantısı.

Vicki oraya ucu ucuna yetişmiştir. Dolores açılış duasını okumaya başlamadan önce yerine oturmayı başarır. Vicki ameliyatından üç gün öncesinden beri toplantılara katılamamaktadır; çünkü korkusu onun dilini bağlamış ve onu, adını bile söyleyemeyecek duruma getirmiştir. Jeremi ile ve başka biriyle daha el ele tutuşu -kot pantolon giymiş, kendisinden daha genç bir kadın- onu daha önce hiç görmemiştir.

Dua sona erdiğinde, Dolores elini kaldırır ve Vicki'ye bakar.

"Biraz sıcak elma şarabı ister misin?" diye sorar Dolores. "Organik."

Vicki gruptaki herkesin elinde birer bardak olduğunu fark eder; ama teklifi kabul etmez. "Belki daha sonra."

"Pekâlâ," der Dolores. "Kendimizi tanıtmakla başlayalım. Dana? Sen başlar mısın, lütfen?"

Kot pantolonlu kadın konuşmaya başlar. "Adım, Dana. Göğüs kanseri, üçüncü derece."

Vicki'nin nefesi daralır. Halkanın diğer tarafından başladıkları için rahatlar. Ed, prostat kanseri, ikinci derece; Josie, göğüs kanseri, üçüncü derece; Francesca hâlâ oradadır ve Jeremy de öyle. Vicki'nin tanımadığı, kanserli bile olmayan bir başka kadın daha vardır; orada olmasının sebebi, yedi yaşındaki kızına lösemi teşhisi konulmuş olmasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki bu açıklamadan sonra o kadar sarsılır ki, kendini yeniden kekelerken bulur.

"Vicki?" der Dolores.

"Ben, V...icki," der Vicki. "Akciğer kanseri." Durur, yutkunur ve kendini toparlar. "Kurtuldum."



Kurtulmak. Gruptaki diğer insanlar ona bakarken, Vicki de utanmıştır. Dolores, ona gülümsemeye devam etmektedir. Birkaç gün önce, Dolores Vicki'yi aramış ve kanser destek grubu toplantılarına yeniden gelmesini rica etmiştir. Aslında, biraz da yalvarmıştır.

"Diğerlerinin bunu görmesi iyi olacak," der Dolores. "Özellikle de yılın bu kasvetli zamanında, onlar için bir umut ışığı olabilirsin."

Ancak Vicki şimdi, diğer insanların gözlerinde kıskançlık ve hatta gücenme ifadeleri görmektedir. Bunu fark etmektedir; çünkü bir zamanlar Vicki de onların durumunda olmuş, karaciğer kanserinden kurtulan Travis'i ve bütün engellere rağmen, yumurtalık kanserini yenmeyi başaran Janice'i dinlemiştir. Vicki, onlar adına mutlu olmasına rağmen, bir yandan da onlardan nefret etmiştir. Ve şimdi, kendisi de onların durumundadır. Gruptaki insanlara bütün hikâyeyi anlatmak istemektedir, her bir ayrıntısıyla; ama daha çok, onun da onlardan biri olduğunu anlamalarını ummaktadır. O onlar gibidir, onlar da onun gibilerdir, bu yolda hâlâ birlikte yürümektedirler. Kurtulduğunu söylemektedir; ama belki de kanser, tamamen gitmiş olabileceği gibi, kutulardan çıkan şeytan palyaçolar gibi, derinlere saklanmış, onu şaşırtarak su yüzüne çıkmayı beklemektedir. Vicki hayatının otuz iki senesini kendine güvenen, yetenekli bir insan olarak geçirmiştir; ama şimdi, korku ve bilinmezlik onu ele geçirmektedir. Artık hiçbir şey, eskisi kadar kolay olmayacaktır.

"Anlat bize," der Dolores. "Bize tatilini anlat."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki kelimelerini çok dikkatli seçmektedir. Dürüst olmak; ama itiraflara yer vermemek; açık olmak; ama belirgin tasvirler yapmamak istemektedir. Gruba, ameliyattan korkmakta olduğunu ve bu yüzden kekelemeye başladığını anlatır. Doğru dürüst konuşamamaktadır ve dili ağzının içinde şişmektedir. Her bir cümle bozulmaktadır. Nantucket'dan Darien'a döndüğünde, yediği hiçbir şeyi vücudunda tutamamaktadır ve aşırı su kaybı sebebiyle hastaneye kaldırılmıştır. Dr. Garcia, onu bir psikoterapiste yönlendirmiştir. Terapi geri tepmiş, Vicki'nin konuşması daha da bozulmuş ve Ted, onun ciddi bir sorunu olduğuna kanaat getirmiştir. Söyleyeceklerini kâğıtlara yazmaya başlar; ama bu notlar akıl karıştırıcı ve anlamsızdır. Kendi korkusu ve gerilimi dışında hiçbir şeye konsantre olamamaktadır; bu korkunun, tüm vücudunu saran bir paniğe dönüşmemesi için, her bir dakikayı ciddi bir savaş içinde geçirmektedir. Anestezi, beni öldürecekler, öleceğim. Blaine'i ana okuluna götürmekte; okuldan almakta; bebek bezi, Oreos ve pirzola almak için markete gitmekte ve çamaşır yıkamaktadır; ama bütün bunları yaparken kafasında hâlâ aynı soru yankılanır: Neden bu kadar takıyorum ki? Son günlerini böyle mi geçirmek istemektedir? Yanından hızla geçip giden treni durdurmak için yapması gereken başka şeyler yok mudur? Uyuyamamaktadır ve uyuduğu zaman da kâbuslar görmektedir. Dr. Garcia, ona Ativan verir. Vicki ve Ted avukatlarıyla buluşur ve yeni bir vasiyetname hazırlarlar. Vicki, kardeşini çocuklarına vasi olarak belirler. Organlarını bağışlar; akciğerleri dışında. Bir Sağlık Vekâletnamesi yazar ve Ted'i temsilcisi yapar. Avukatın ofisindeki tuvalete kusar. Çocukların her birine ve Ted'e, uzun birer mektup ve diğer tanıdıklarına da, Brenda'nın cenazesinde okumasını istediği kısa notlar yazar. Ameliyattan önceki gece, kiliseye gider; boş tapınağın önünde diz çöküp dua eder; ama sonra, kendini iki yüzlü biri gibi hisseder; çünkü neye inandığını kendisi de bilememektedir. Eve döner ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ted, çocuklara hikâye okurken yatağın kenarına oturur. Onlara iyi geceler öpücüğünü verirken, *bu son mu olacak*, diye düşünür.

"Söylemek istediğim," der Vicki. "Öleceğimi düşünüyordum. Bundan emindim."

Gruptaki herkes başlarını sallar.

Vicki o kadar korkmaktadır ki, ameliyat öncesini hatırlamamaktadır. Anestezi uzmanlarının ve başhemşirenin birbirine karışmış seslerini duyduğunu hayal meyal hatırlar. Kıyafetlerini çıkarıp önlüğü giydiğini, tekrar kıyafetlerini giyip giyemeyeceğini düşündüğünü, titremeye ve üşümeye başladığını hatırlar. Elinin tersine yerleştirilen iğneden, kendisine üç kez bayıltıcı verildiğini hatırlar. Ted'in, haki bir pantolon ve parlak kırmızı renkte, fitilli kadife bir tişört giydiğini hatırlar; Ted her an onun yanındadır ve ona bir şeyler fısıldamaktadır. Her ne söylemekteyse, Vicki, onu duyamamaktadır. Ellen Lyndon ve Brenda, çocuklarla birlikte evde kalmışlardır. Vicki, (ironik bir şekilde) Ellen ve Brenda'nın, Blaine ile Porter'a kendisinin ameliyatta olduğunu her an hatırlatmalarını ister. Tekerlekli sandalyeyle, birkaç koridoru geçtiğini, birkaç köşe döndüklerini, Ted'in, turkuvaz önlük giymiş bir halde, onun yanında olduğunu hatırlar. Ameliyat ekibinin şaşırtıcı sakinliğini, titizliğini; hemşirelerin klasik işlemleri yaptıklarını -numaralar, kodlar, tansiyon, ateş- hatırlar. Bir tiyatro oyunu kadar dramatik bir sahnedir ve bu insanlar, Vicki'nin hayatını kendi ellerinde tutmaktadırlar. Ancak diğer yandan bu insanlar için sıradan bir iş günüdür sadece. Bugün bu masada onun vücudu varken yarın bir başkasınınki olacaktır.

Ameliyat masası soğuktu. Vicki'nin ayakları çıplaktı ve çarşafın altından, televizyon filmlerindeki cesetlerinkiler gibi görünmekteydi. Herkes başlıklar ve maskeler takmıştı. Vicki kimin kim olduğunu ayırt edemiyordu bir başka gezegene gelmiş gibi hissediyordu. Ted de yanındaydı ve sonra, ikinci bir tanıdık yüz göründü -o kalın gözlükler- Dr. Garcia.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi olacaksın," dedi Dr. Garcia.

Bir patırtı ve ufak bir karmaşa oldu ve kapılar açıldı. Cerrah gelmişti. İsmi, Jason Emery'di; uzun boylu -Ted'den daha uzun ve daha yapılı- ve oldukça gençti. Dr. Garcia, onun bir süperstar olduğunu söylemişti; Connecticut'daki en iyi göğüs cerrahıydı. (Toplam kaç tane göğüs cerrahı olabilir ki, diye düşündü Vicki.) Hemşireler, bir NASCAR(*) ekibi kadar hızlı çalışmakta, Dr. Emery'nin eldivenlerini giydirmekte ve aletlerini hazırlamaktaydılar. Dr. Emery, ona baktığında, maskesi gerildi ve Vicki, onun gülümsemekte olduğunu anladı.

"Merhaba, Vicki," dedi Dr. Emery. "Ben, Jason."

Bir hafta önce, ofisinde onunla tanışmışlardı ve Dr. Emery ameliyatın her bir safhasını onlara anlatmıştı. Vicki, ondan hoşlanmıştı. Dr. Garcia gibi, onun da çok sağlam bir iyimserliği vardı. Ne kadar genç! Kaç yaşında acaba? Dr. Emery, ekimin dokuzunda, otuz üç yaşına girecekti; tıpkı Vicki gibi. Doğum günleri aynıydı; ikiz gibilerdi ve bu kesinlikle, Dr. Emery'nin Vicki'yi kurtaracağının bir işareti olmalıydı.

"Merhaba, Jason," dedi Vicki.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Dr. Emery.

Anlaşılmaz emirler yağdırmaya başladı. Bu, Vicki'ye, Amerikan futbolu oyunlarını hatırlattı. Vicki'nin yüzüne plastik bir maske geçirildi. Bu maske vanilya gibi kokuyordu. Vicki bu kokunun, annesinin mutfağında pişen kurabiyelerin kokusuyla aynı olduğunu düşündü.

İşte bu kadar, diye düşündü. Ted, onun elini sıktı. *Blaine! Porter,* diye düşündü Vicki. Onları, annesinin ve Brenda'nın kollarında hayal etti. Tamamen güvendelerdi.

(*) Ulusal Otomobil Yarışı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM
KAKTUSUN

Acı içinde uyandı. Cehennemdeki alev parçaları gibi yakıcı bir acı. Çığlıklar atarak uyandı.

Bir hemşire, koluna bir iğne yaptı. "Morfin," dedi. "Ayrıca Duramorph da veriyoruz."

Vicki hâlâ çığlık atıyordu. Yaşadığını fark ettiği için büyük bir mutluluk ve derin bir huzur duyacağını düşünmüştü; o granit tünelden bir şekilde geçmişti; ama bu, ne kadar mucizevi görünürse görünsün, bu acıya dayanmak imkânsızdı. Bu acı, tek bir düşünceyi beraberinde getiriyordu ve asıl ironi de buradaydı: Ameliyat onun hayatını kurtarmış ve ölmek istemesine yol açmıştı.

Ameliyat sonsuzluk kadar uzun sürmüştü. Devamlı bir karmaşa vardı: insanlar, makineler, prosedürler; ama hiçbiri tam olarak anlaşılmıyordu. Özellikle yabancı insanların arasındayken dikkatleri üzerine çekmekten nefret eden Vicki şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Her zaman kontrolü elinde tutmayı seven Vicki şimdi bağırmakla da kalmıyor, çığlık atıyor, bir hayvan gibi uluyor; ama bir yandan da yalvarıyordu. Bana yardım et! *Bana yardım et! Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım et!*

Ve sonra bir sessizlik. Karanlık. Hafif bir bipleme. Onun yüzüne eğilen karanlık bir yüz. Bir hemşire. *Ben, Juanita,* dedi kadın. *Kendini nasıl hissediyorsun?*

Vicki hem acı çekiyordu hem de sersemlemişti. Boğazındaki acı onu öldürüyordu. Ağzı kurumuş, dudakları çatlamıştı. Susamıştı. Juanita, onun ağzına bir kamış soktu. Su soğuktu; Brenda'nın yaz boyunca onun başucuna koyduğu buzlu ve limon dilimli suya benziyordu. Vicki ağlamaya başladı. Suyun tadı çok güzeldi. Geçirdiği yaz çok güzeldi; her şeye rağmen. Yaşıyordu.



BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vicki gruptakileri korkutmak istememektedir; ama hiçbir şeyi de toz pembe görememektedir. İyileşme süreci çok uzun ve zorlu geçmiştir (Vicki'ye göre dünya "korkunçtur"; ama kendini "zorlamıştır"). Bir şeyi yapmaya çalıştığında, bütün kasları sızlamaktadır. Her öksürdüğünde, hapşırdığında, güldüğünde ya da konuştuğunda, ameliyat yerinde şiddetli bir acı hissetmektedir. Göğsünün bir anda patlayacağını ve ortadan ikiye ayrılacağını düşünmektedir. Kanserin verdiği acı ve nefes darlığı, Vicki'nin şu anda, nefes almaya çalışırken çektiği acının yanında hiç kalmaktadır. Vicki'nin artık tek ciğeri kalmıştır. Yemek yerken duş alırken ve kitap okurken bile zorlanmaktadır. Uyanık kalmaya dayanamamakta ve günün büyük kısmını uyuyarak geçirmektedir. Morfin, Percoset'e; Percoset de Advil'e dönüşmüştür. Vicki haftada elli tane Advil almaktadır. Ama yine de acı çekmektedir. Haftalar boyunca, Ted, onu kucaklayarak merdivenlerden çıkarmış ve indirmiştir.

Arkadaşları ve komşuları ona yemekler, kartlar, kitaplar, çiçekler göndermektedir. Vicki onların fısıltılarını duyabilmektedir. *Nasıl? Yapabileceğimiz bir şey var mı?* Blaine ve Porter'ı alıp oyunlara götürmektedirler. Ellen Lyndon ay sonunda Philadelphia'ya dönmek zorunda kalmıştır. Brenda haftada iki kez uğramakta, diğer günlerde Barnes & Noble'da müdür olarak çalışmakta ve senaryosunu, onu gerçekten hayata geçirebilecek bir stüdyoya satmaya çalışmaktadır. Brenda'nın hayatı çok yoğundur ve düzene girmiştir; ama Vicki'nin yardıma ihtiyacı vardır. *Beni bırakma!* Vicki'nin sesi geri dönmüştür; tıpkı bir mucize gibi, yeniden konuşmaya ve sözcüklerini gerçek dünyaya aktarabilmeye başlamıştır; ama söylediği her şey negatif, tatsız ve çatışmacıdır. Ted bir dadı tutmayı önerdiğinde, Vicki, *bir yabancının benim çocuklarıma bakmasını istemiyorum. Ben, yalnızca Josh'ı istiyorum,* der. Ted, *Josh'ın müsait olduğundan emin değilim,* diye terslenir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı hafta sonra, Vicki operasyon sonrası tarama sonuçları için hastaneye gitti. Dr. Garcia sonuçların temiz olduğunu söyledi. Görünüşe göre, Vicki kanserden kurtulmuştu. Ted şampanya getirdi. Vicki, küçük bir kadeh biraz şampanya içti; ama o gece, Porter bağıra bağıra ağlamaya başladı ve ertesi sabah da vücudunda kırmızı lekeler çıktı. Suçiçeği; gittikleri oyunlardan birinde kapmıştı. Ted işinden bir hafta izin aldı. Vicki bunu tek başına halledemediği için kendine küfretti. Hiçbir şey yapamıyordu! Porter'a bakamıyor, markete gidemiyor, çocuklarla oynayamıyor ve Melanie'ye bebek ziyaretine gidemiyordu. Hâlâ çok büyük bir acı çekiyordu; bütün yeteneklerini kaybetmişti. Vücudu istila edilmişti. Onu, bir bezbebek gibi önce ortasından ikiye bölmüşler, sonra yeniden birleştirmişlerdi. Ameliyat yerinin bir kısmı iltihap kapmıştı. Anormal bir acıya, kokuya, kızarıklığa sebep oluyordu. Vicki'nin ateşi çıktı. Dr. Garcia, ona antibiyotik yazdı.

Vicki kendini boş hissediyordu ve göğüs kafesinin bomboş olduğunu hayal ediyordu. Dr. Emery kanserinin yanında, onun bir şeyler yapabilme yetisini, şansını ve mutluluğunu da vücudundan çıkarmıştı. Fizik tedaviye ve psikoterapiste gitmeye tekrar başlamıştı.

Kendini daha iyi hissediyordu, evet. Kanserden kurtulmuş, iyileşmişti; ama artık kendisi değildi ve Vicki'ye ait her şey kaybolduysa, iyileşmenin ne anlamı vardı? Hayatı boyunca, her şeyi kolaylıkla başarmıştı. Şimdi, kolaylıkla başarabildiği tek şey, yatakta yatıp televizyon seyretmekti. *Love Another Day* adlı pembe diziye bağımlı hale gelmişti ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

Vicki gruba, iyileşme sürecinin çok uzun ve zorlu bir yol olduğunu anlattı. Ama benim durumumda, bu, sonu olan bir yoldu.

Ayağa kalktı. Kederine, acısına ve önceden planlanmış umutlarına rağmen ya da belki onlar sayesinde, iyileşmişti. Dr. Alcott'dan bir not

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmişti. Ted bir şaka yapmış ve Vicki de, ortadan ikiye ayrılmadan gülebilmişti. Kendisini, bir sandviç hazırlayabilecek kadar enerji dolu hissediyordu. Psikoterapistin tavsiyesine uymuş ve bu gibi küçük işleri görmezden gelmek yerine, onların üstüne gitmeye karar vermişti.

Şimdi ona bir bakın: Beş ay sonra, burada, bu grubun içinde, başını eğmiş dua ediyordu. Değişmişti. Kanserden kurtulmuştu, evet; ama değişim başka bir şeydi; bulunması güç, elinde tutması daha da güç bir şeydi. Bir yolculuk geçirmişti ve şu anda bulunduğu yer, herkesin gelmesini istediği yerdi. Burası bir umut dünyasıydı. Büyük bir minnettarlığın dünyasıydı.

Kutsal bir plan olduğuna inanmıyor musun, diye sormuştu Josh, ona.

Vicki'nin cevabı hâlâ aynıydı: *Bilemiyorum.* Bu gruptaki insanlardan bazıları ölecek, bazıları yaşayacaktı. Hangisinin, neden olduğunu kim bilebilirdi?

Onu geri atacağız. Yaşamasına izin vereceğiz. Bunların hepsi rastlantı olabilir miydi?

Vicki, Sankaty Tepesi'nde, okyanus dalgalarının üzerindeki uçurumun kenarında, yıldızların altında durduğu geceyi hatırladı.

Her şeyin bir önemi vardı. En küçük şeylerin bile.

"Amin," dedi Dolores.

Kapanış duası bitmişti. Vicki, duayı kaçırmıştı. Ya da kaçırmış mıydı?

SON



BELONGS TO KAKTÜS TEAM